Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Appendix

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

APPENDIX
EORVM

QVÆ IN IPSO LEXICO COMMODE TRACTARI NON POTVERVNT, INTERIM tamen iis, qui feliciter in Græcis auctoribus, in primis verò Poëtis, versari cupiunt, apprimè necessaria visa sunt.

Cùm ad Idiomata Græcorum varia percipienda, tùm ad diuersas vocabulorum plurimorum, diuersis accentibus insignitorum Significationes cognoscendas, Græca lingua studiosis vtilissima futura.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS EX SCRITIS IOANNIS *Grammatici quæ τεχνικὰ fuerunt inscripta.*

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ est linguæ ἴδιωμα, id est, proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, communis. Et Attica quidem vocata est ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creusæ Erechthei filiæ, Communis autem, quæ ex his quatuor constat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma.

De Ionica Dialecto.

Ionica dialectus illa est qua vsi sunt Iones: hæc autem illis antiqua esse videtur. Propriũ illis est, pro α vti η, & circunflexas syllabas in duas partes diuidere: & pro π accipere κ: & pro aspiratis collisionib. tenues proferre. & è quibusdã dictionibus ι eximere.

Vtuntur igitur η pro α: vt (quum dicunt) θύρη pro θύρα, & ἡμέρη pro ἡμέρα, & ὠφελέη pro ὠφελεῖν. Circunflexas autem syllabas in duo diuidunt, quum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiunt. πῶς enim κῶς dicunt. Pro aspiratis synalœphis tenues proferunt, quum dicunt. ἐφίππων, ἐπίππων: & pro ἱφορᾶν, ἰτορᾶν. Quibusdam dictionibus ι auferunt, pro ποιέῃσθαι, ποιέεσθαι dicentes. Dicta est autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creusæ Erechthei filiæ.

De Attica dialecto.

Attica verò dialectus est, qua vsi sunt Athenienses. Peculiare autem ipsius est, affatim vti contractionibus, & dictiones indiuisim proferre. Præterea verò τ & ρ pro σ sumere: & υ pro ει: & ῃ pro ᾳ.

Contractionibus igitur abundè vtuntur, quum dicunt θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & φείμοιον pro φαίμιον. Indiuisim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt παιρῶν pro παιρῴων: Νηρῆδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ρ & τ. pro σ. nam θάλασσαν efferunt θάλατταν: πράσσειν, πράττειν. Rursus pro θαρραλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα dicunt. Pro ι sumunt υ, vt θεοῦ υμα. pro τὸ ἱεὸ υμα: τύγκλημα pro τὸ ἔγκλημα, τὸ λιμον, pro τὸ ἴλιμον τὸ τίθημον pro τὸ θίθημον τὸ ῥῦγον, pro τὸ ῥῖγον. Pro ε verò ξ vtuntur, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: & ξυμφορὰν pro συμφορὰν: & ξυνίκειν pro συνίκειν. & ξύμβολον pro σύμβολον & ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autẽ vocata est dialectus qua vsi sunt Dores. Eius proprium est, pro η, α vti: & pro ω α: & pro fœminis nominibus singularibus, plurales casus proferre: & pro ω diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo υ assumere, & interdum pro θ, σ, & quibusdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α vtuntur quum dicunt ἄλιον, pro ἥλιον, pro ἡμέρα, ἁμέρα, pro ἡ Κύπρις ἁ Κύπρις & ἀδὺ pro ἡδύ. Pro ω autem α vtuntur, quum dicunt pro μυσῶν, μυσᾶν, pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro singularibus autem fœminis nominibus plurales casus proferũt, dicendo pro καλὴ καλαί, σοφὴ σοφαί. Pro ω autem diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μύσας, μύσως. Pro ει autem diphthõgo υ vtuntur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν λαβεῖν ἰδὲ ἰδὼν, δραμὼν, λαβὼν. Sed & λαβὸν, δραμὸν. pro λαβεῖν, & δραμὸν pro δραμεῖν, & ἐλθὸν pro ἐλθεῖν dicunt Dorica autem appellata est à Doro Hellenis filio.

De Aeolica dialecto.

Æolica autem dicitur dialectus, qua vsi sunt Æoles. Proprium autem ipsius est acutas dictiones inuertere, & quibusdam nominibus fœminis accusatiui casus ι apponunt, vt quum dicunt pro καλάς, καλαῖς: pro σοφὰς, σοφαῖς. Pro ω verò ω vtuntur vt quum dicunt λεπώσαι pro λεπῶσαι: & ἰδώσαι pro ἰδῶσαι & λαλώσαι pro λαλῶσαι. Pro ο, ω vtuntur quũ dicunt ὄμμον pro ὦμμον. Inchoantia verò à vocalib. tenuiter proferunt, quum ἡμῖν attenuant, ἤγνοῦν & ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo vtuntur υ, pro Κυθηρείαν Κυθήραν dicentes: & pro μαθεῖν, ἰδεῖν, μαθὼν & ἰδὼν. Ponunt in quibusdam dictionibus ante ρθ: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βράκη. Pro gemino autem μμ geminum. ππ accipiunt, ὦ ἄμμα, ἵππα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κ pro μ prapositione accipiunt. Aliquando & pro βαλὼν βαλὼν dicunt, & pro γλῶν, γλῶν & pro ἀγῶνα, ἄγωνα ac pro Πείραιον, Πίῤῥαιον. Appellata est Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

De communi dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, sed sicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: sic & communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt, quòd omnibus immixta est dialectis eiusdem vocis, vt φίλος, νύξ & huiusmodi: alij inquiunt non habere formam, sed ex variis dictionibus esse congregatam. Mutationes autem ipsius non inueniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt (si communem quis annumerauit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, communis. Nam quinta propriam non habens notam, communis nominata est, vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia eæ omnes ex hac tanquam subiecta incipiunt: Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam; reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem cesse quum sint multæ, eæque comprehendi nequeant, non est facile tradere: atque adeò dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Helien Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Græciam occupasset, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, sigillatim verò denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersi enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius seruantibus, sed cum locorum mutatione vnà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrârunt in loca circa Parnassum & Aropum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valde vtuntur Rhodij & Cretenses, & Peloponnesij, & Siculi, & Lybici, & antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ, Æolica vocata est. Hic enim quum decem vrbes condidisset & regionem Æoliam, dialectum Æoliam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filij Hellenis & Creusæ Erechtei filiæ vocata est. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigrasset & condidisset tredecim vrbes, à se Ionicam appellauit: vrbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocœa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel cò quod ad litus esset, quasi ἀκτικῆτιν dixeris.

Intelligitur autem dialectus tripliciter: per totius nominis immutationem, per mutationem quę est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, vt quum Æoles mulierbre indumentum καζωνιὶ vocant, Attici autem, ἀλουρίτιον, quod nos τηλίαν, & similia. Per immutationem quæ est in parte quadam, vel per Prosthesin, (vt Æoles pro ῥόδα, βρόδα dicunt per Aphæresin, (vt Dores φέρω & λέγω pro φέρον & λέγον efferunt) vel per metathesin, vt pro θρίον dicunt δρέφον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accentu, vt Attici quidem dicunt, ἱκάνω, ἱκανὸν: & ἐλαύνω, ἐλαυνὸν: Dores autem pro πάντως dicunt παντῶς & ὑμῖν pro ὑμῶν: & similia, quæ diuidimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, vt Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

De singulis quæ Attica dialecto propria sunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro θάλασσα, θάλατταν dicit. & pro σῦκον, τῦκον. & pro συμφορὰν ξυμφορὰν: & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ in præpositione συν, etiam leoninum.

Semper in ες plurales nominatiuos à masculinis in ας factos per η profert: vt γενῆς pro γενεῖς, & βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αν desinentia masculina antepen. vel vltima acuta, per ων profert vt Μαρτίων pro Μαρτίαν: & λεων pro λαός, & νεὼς pro ναός.

Dictionibus addit ταυτί, τουτί, τουτοί, τουτί. nos autem

In ας nomina per ω in Genitiuo efferunt: vt Ἀμφτάς, Ἀμφτῶ, simili modo, Πελάς, Πελῶ.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ, vt τοῦ μοῦ, pro τοῦ ἐμοῦ. sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ iota Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Æolum: vt ἕταρον pro ἑταῖρον & ἐς Χρύσην, pro εἰς Χρύσην.

Sumere vocatiuos pro nominatiuis, Atticorum est proprium. vt νεφελαγερέτα Ζεύς pro νεφελαγερέτης: & ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης, & δίρυπα Ζεύς pro δίρυπης. Nominatiui enim pro vocatiuis, & vocatiui pro nominatiuis. Hæc autem solùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: vt in κόπλων ἀμφοτέρων, deest χρεών.

Accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est. vt, Μῶν σὺ τόνδ' ἀγαθὸς παρέων δόσκοιρε κέλευ, pro τούτου.

Semper passiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γράφομαι pro γράφω & ποιοῦμαι pro ποιῶ. [& ποιεῖτωσαν.

Ité Atticorum est, ποιείσθων & ποιείσθων dicere pro ποιείτωσαν

In ως desinentia aduerbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt δέον & πρέπον, pro δέοντως & πρεπόντως.

In ους desinentes nominatiuos comparatiuorum nominum in ως terminant: vt μείζως, & χείρως, & καλλίως, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες.

Synalœphis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον: & pro τὸ ὅλαιον, τὔλαιον dicit.

Σ pro ρ vtiturnam pro θάρρος, θάρσος dicit: & pro θαρραλέον, θαρσαλέον: & ἄρσην pro ἄρρην.

Ου pro ευ vsurpat, quum dicit, τοῦδυμα, & τοῦκλημα, & τοῦπος: pro τὸ εὖδυμα, & τὸ εὖκλημα, & τὸ εὖπος.

Nominatiuis pro vocatiuis sæpe vtitur, vt ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlatiuis pro comparatiuis sæpe vtitur: vbi dicendum esset θηριωδέστερος πάντων, dicens θηριωδέστατος.

Η pro ι vsurpat, vertit enim ι in η, velut quum dicit ἠδ' ἰωάμην, & ἠθελήμεν.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert nam dualib. videmus vti & comicos poëtas, & Atticos scriptores, dicentes τὼ πόδε, & τὼ χεῖρε, & νὴ τὼ θεώ, & Διὸς κόρω. Dicit & Plato philosophus in Gorgia, τὼ δὲ ξένω τώδε Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμοί. Item, δυοῖν, ὀβολοῖν, & δυοῖν χαλκοῖν, & ταῖν θεαῖν.

Quæcunq; in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω & ι efferunt: vt ἵλεως pro ἵλαος & per obliquos sequēdo nominatiui formā: vt Μενέλεω, pro Μενέλαε: & in datiuo similiter cum ι subscripto Μενέλεῳ, additione ν, τοῖν Μενέλεων. Accusatiuū, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æque atque singularem datiuum, Μενέλεω, Genitiuum, Μενέλεων, Datiuum autem cum ι, τοῖς Μενέλεως. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro δίφυῖ, & ὑγιῖ, δίφυᾶ, & ὑγιᾶ dicere, & pro Εὐβοίᾳ & Πθρᾳίᾳ, dicere Εὐβοῖᾳ & Πθρᾳῖᾳ. Hoc autē consuetuere facere in quibus vltima syllaba in purū η desinit, penultima autem habet ι vel α, vt in propositis. Minimè verò in quibus cum consonante desinit, vt δίμβρῃ, δίτυχῃ. non enim dicent δίμβρᾳ aut δίτυχᾳ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ι quæ habetur in penultima, vt βασιλέα, δρομέα.

In huiusmodi verbis, ἠδ' ἰωάμην, & ἠθελήμεν, & ἤμελλον, ι & η mutant dicendo ἠδ' ἰωάμην, & ἠθελήμεν, & ἤμελλον. Etiam in ἀνά, præpositione mutant α in η ἀνεγόμην, dicente pro ἀνεχόμην.

In verbis secundam personam passiuam habentibus desinentem in η, eam per ει diphthongū efferunt, βούλει, enim dicunt pro βούλῃ. Quū verò fuerit subiunctiuū, dicūt quemadmodū nos: ἐὰν βούλῃ.

Optatiua sumunt pro subiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem sæpius ε, pro κλαῖον dicentes κλάῃν & μενῶν pro μείνῃν, & μνησῶν pro μνησῃῶν: & ποιῶν pro ποιεῖν: & πόημα pro πόιημα.

Et loco πρός præpositionis, ὡς vsurpant: vbi dicimus πρὸς τὴν βασιλέα, & πρὸς τὴν φίλον, dicentes ὡς τὴν βασιλέα & ὡς τὴν φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α desinentes singulares accusatiuos masc. per η proferre, vt Εὐρυδίκη pro Εὐρυδίκα, & Πολίν pro Πολίν, & Τυδέη pro Τυδέα.

Vtuntur & passiuis pro actiuis, vt λοιδορούμθα, pro λοιδορῶν. Φαινόμθα pro φαίνων, φαρμακόμθα, pro φαρμακίζων. Διακονούμθα pro διακονῶν, διαβαλλόμθα pro διαβάλλων: Μισούμθα pro μισῶν.

Interdum verò actiua ponunt pro passiuis: vt πολιτεύων pro πολιτευόμενος, & γράφων pro γραφόμενος, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiua ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσομαι, μισήσομαι. & pro ζητηθήσομαι ζητήσομαι. & pro τιμηθήσομαι, τιμήσομαι, ac similia.

Ab ἴξω autem futura, abiciēs σ, circūflectunt, ἀνῄξω dicentes pro ἀνῄξίω, & ῥαντῶ pro ῥαντίω, & μυκτηρῶ, pro μυκτηρίω.

Delectantur etiam plerunque syncopamnam pro Νηρεΐδας, Νηρεῖδας dicunt pro Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, & pro αἰμείνων, αἰμείνω, & pro κρείττων, κρείττω.

Mutant præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidem, quum pro πολίων & ζῴων dicunt πόλιων & ζῶιων. Sonos autem quum pro σφῴδρα & σῴζω dicunt ἀσφόδρα & ἀσῴζω. Tempora verò quum in βασιλέα producunt α, & Ἀτρέα, & ἰμάντα, & ἀνδρεάντα.

Dicunt enim Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας, & Ἀθήνησι βασιλεύω, pro ἐν Ἀθήναις, & Ἀθήνηθεν pro ἐξ Ἀθηνῶν & ἀγροῦθεν ἔρχομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro οἴκοι, οἴκαδε, pro εἰς οἶκον, οἴκαδε, pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οἴκου χρόνου ἐξ οἴκου χρόνου.

Et ρ pro λ vtuntur nam pro κλίβανον, κρίβανον, dicunt.

De singulis quæ Ionica dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ης desinentia nomina in ης mutat (si non sint Dorica) vt pro Ἑρμείας, Ἑρμείης, & pro Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, vt dictū est pro Ἑρμείας, Ἑρμείης nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης, definens, cuius genitiuus in ου terminatur, apud eos in εω desinit, pro Πύρρος, Πύρρου, Πύρρεω pro Σίφξης, Σίφξου, Σίφξεω, pro Πολιάδης, Πολιάδου, Πολιάδεω.

In ης masculina quorum genitiuus in ου, per εος profertur: vt Δημοσθένης, Δημοσθένου, & αἱμαθὶς, αἱμαθίδος, Accusatiuum autem in εα faciunt vt Δημοσθένεα, αἱμαθέα.

In ης desinentes genitiuos, qui à neutris in ος rectis fiunt, diuidit, vt εὐσεβὴς, εὐσεβοῦς, ἰτιδεὴς, ἰτιδεοῦς, ἰυγρὴς, ἰυγροῦς, δυστυχὴς, δυστυχοῦς.

Omnis nominatiuus in ευς per εος profertur in genitiuo apud Iones, vt βασιλεύς pro βασιλῆος.

Neutra genitiuum in ος habentia, per εος terminant Iones, vt πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

In ας rectos plurales à singularibus in ας factos, in ης diuidūt Iones, vt βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Πίραται, Πιρατῶν, Πιρατέων, νύμφαι, νυμφέων. At verò νυμφάων, Aeolicè.

Omnis datiuus pluralis in ας desinens, assumit ι in fine, vt καλοῖσι pro καλοῖς, & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis datiuus pluralis in αις, desinens mutat α in η apud Iones, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: vt pro καλαῖς, καλῆσι pro νύμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertūt Iones, vt pro Ἥρα, Ἥρη, pro χώρα, χώρη.

Οὖν coniunctionem Iones dicunt ὧν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, vt κατεῤῥῶ, κατεῤῥᾷς, κατεῤῥᾷ.

Præpositiuis articulis Iones pro subiunctiuis vtuntur, vt τὸν θέλω, pro ὃν θέλω, τοῦ θέλω, pro οὗ θέλω.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα, & pro ὁπόσα, ὁκόσα, & pro ὅπως ὅκως.

Ω pro α aliquando vsurpant Iones, dicentes ἄνθρωπον, & ἀερίον, pro ἄνθρωπον & ἀέριον.

Ου pro αυ diphthongo vtuntur θοῦμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ, vt Πίλοτος τοῦς, pro Πιλοτέους, ἀγεῖον ἔλαιον, pro ἀγγεῖον ἔλαιον, & ἀγεῖον ἄγκ, pro ἀγκάγκον, & σοῦς ἀγεῖα, pro συάγρα.

Sumere infinitiuos pro imperatiuis, Ionum est. vt πάντα μὲν ἀτρεκέως ἀγορεύεμθ', pro ἀγορεύω. Sic Πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρῶες, pro πειρᾶ, & infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est, vt Τοῖσι δ' τερπομθόνοισι μέλας ὕπνος ἐπῆλθεν, pro ἐπῆλθε.

Nominatiuis dare locum genitiuorum, Ionum est: vt Οἱ δ' δύο σκόπελοι μὲ φέροντο, pro τοῦ δ' δύο σκοπέλων ὁ μὲ, ὁ δὲ.

In ω desinentia fœminina in accusatiuo, in ων terminant. vt pro Τὼ Γοῶν, pro Λητὼ, Λητῶν, pro Βοῶπιν, Βοῶπιν.

Ex quibusdam dictionibus ι auferunt Ionica, nam pro ποτείθομθ, ποτιθομθ dicit, vnde ποτίθημι.

In ης desinentia fœminina, aliquam per ω declinant Iones, sed per εος vt πόλις, πόλεος, ὄφις ὄφεος.

Diuisiones singularium datiuorum in ει desinentium, Ionum sunt proprie, vt βιλεῖ pro βίλει, & ἐγχεῖ, pro ἐγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, vt λελάχωσι pro λάχωσι κέκλυθι pro κλῦθι. [δίφρον, pro καρδίαν]

Transpositione elementorum Ionica dialectus vtitur, vt κρεῖον

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι vt Ἑκτόρεος, χρύσεος, pro Ἑκτόρειος, χρύσειος.

In ου desinentes plurales Iones semper diuidunt, si à nominatiuo in ους, sint, per ο & per ι pronuntiantes, vt pro βασιλοῦς, βασιλοῖς, βασιλῆς. Si autem sint à nominatiuo in ας vel υς pronuntiantes per ει, vt ἀληθὴς, ἀληθοῦς, ἀληθεῖς, ὀξὺς, ὀξοῦς, ὀξεῖς.

Adiectiones ἄνευ ι ad ι sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt, vt εἶος, κεστὸς, pro ἴωος, κεστός.

Immutatio ει diphthongi in syllabam ες, Ionū est, vt ἐφέρετο, pro ἐφέρετο, ἐῖς pro εἰς ἐρυκέμμενος pro ἐρυκόμενος.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt Iones, vt pro κλίχη, κλίχεα, pro ἔρη ἔρεα. Similiter & genitiuum per εων.

Semper υ adiicimus dictionibus Ionis, vt pro ἔρ, ἔρυ, pro κόρος κόρυος, pro ὄνομα, ὄνομα.

Genitiuum ος in ξ vertunt Iones, nam pro δεινοῦ, δεῖνα, dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro δέυξιν, δέξιν, & pro δεῦρ ἔξιν, δεῦρ ἔξιν dicunt.

Ου in participiis passiuis Ionos diuidunt, vt pro λυπούμενος dicentes, λυπεόμενος.

In ων desinentia participia à prima coniugatione circumflexorum facta, quorum imperatiuus in secunda persona in ει diphthongum desinit, diuidunt Iones, vt pro φρονῶν, φρονέων. est enim φρόνει imperatiuus: sic νοῶν, νοέων. est enim imperatiuus νόει. At βοῶν non vult diuidi. Nam quæ sunt secundæ, diuisionem non patiuntur. Sed tamen quæ diuidunt pauca sunt.

Mutationes η in α breue Ionum sunt: vt μεμαυῖα, pro μεμηκυῖα: & λελυσμένος, pro λελυσμένος, & ὀλας, pro ὀλης.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη, & pro ϛεῖρα, ϛείρη.

Immutationes α breuis in η, recentiorũ sunt. vt pro ἀλυθεσαν, [ἀλυθεσίαν.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: vt εἶδον pro λείδον, & οἶνος, pro δοινός.

Semper ὢν syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones, vt ἐξ ὢν ἔλον, & ἀπ' ὢν ἰδ ον ϛο. pro ἐξέλον & ἀπεδ ον ϛο.

Primas literas dictionum Iones auferunt. At pro ἐκεῖνος, κεῖνος, & pro ἑορτή, ὁρτή. Similiter & ε præteritorum, & pro ἔτυχε, τύχε pro ἔτυκτε, τύκτε.

Π pro φ vtuntur, pro ἀφτεκόμεν enim ἀπικόμεν dicunt.

Composita verba diffoluunt & interponunt vt λύων καὶ ταῦρον ἐδ ηδ ὼς, pro καὶ ἐδ ηδ ὼς & καὶ δ' ἐκτανεν Ἡ ὀλιαρα pro καὶ ἐκτανεν.

Anastrophę & hyperbata Ionum sunt. Anastrophæ, vt δ' ὧν δοτὸ ἀφαιρέσεως pro ἀφαιρέσεως. Hyperbata autem, vt νύκτοι οἱ καὶ βῶς ὑπόδυνον ἠελίοιο Ἠ δύνον pro καὶ ἠδύνον.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum à masculinis in ος desinentibus, & neutris in ες, Ionum sunt: vt ἀρχικίως, pro ἀρχικῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerunque Homerus & Hesiodus & Archilochus vti sunt: & Anacreon & Herodotus. Sunt autem eius proprietates: α pro η ponere vt θύρα pro θύρη. Ἥρα pro Ἥρη. ἱςίαν pro ἱςίην. At pro καλᾶς καλῆτε. pro ϛρφαῖς, ϛεφῆτε pro πύλας, πύλητε. Et vt ε in suo loco manere sinunt, sic η (vt dictum est) pro α Iones ponunt.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphęresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera. vt οὐ τὰ ἀριγνώσκεις pro ἔτυκα. Sic Γλεῦν εἶπα, pro ἐ-ειν. Et μεῦ ἐῶν, pro μοι. Et ξείνε ὀνί' ἐὰ ἰθέλεν, pro ξεῖνε. Et ἀρῶν ἔλεν ἐλὼν, pro ἔλεν, & alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis, nam Aphæresis in principio assumit extrinsecus aliam literam. Aphæresis autem abscit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτέω, ὁρτέω, dicunt & pro ἱερὸν, ἱρὸν.

Syncope, quum inediæ literæ in nominibus concidunt: vt μόνυχας, ἵππας, pro μονονυχας, & κατέτεον, pro κατέτεινον, & φίρνα, pro φέρνη & κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parentesis contrarium patitur quàm Syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐριγδ ωπῶ pro ἐριδ ωπῶ, vbi redundat γ. Sic pro ὑμεῖν, ὑμείων, pro σφῶν, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elementum assumitur loco proprio: vt πετὶ pro φρὶς & ξερὸν pro ξηρὸν, & ἢ δ' ἄνδρα ῥ' ἵππος pro δ' ἵππος. Et τεθήμενον ἔντα κεκὰ pro τεθ' ἡμένον. Sed & κ pro π iuniores vtuntur, vt ἕκως pro ὅπως.

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ syllabæ vel secunda: vt κρεάδιον pro καρδίαν & τέσφαξον ὕμαρ pro τέταρξον, & κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερὸς, ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluribus datiis masculinis casibus in οις desinentibus, vel fœmininis in ας assumunt ι: vt pro ποδαμοῖς, ποδαμοῖσι pro καλοῖς, καλοῖσι, & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit non solum apud ipsos in disyllabis nominibus sed etiam in monosyllabis & appellatiuis, vt pro ῥὼς ῥόος, pro χνοῦς, χνόος. Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitiuus in ου definit, ipsi ου in εω diuidunt: pro ϛῆθου, ϛῆθεω efficentes. & pro Ἀτρεΐδου, Ἀτρείδεω pro Ἀτρέου, Ἀτρέωω. Et per parenthesin, Πληϊάδεω, Ἀτρειδέω, & similia. in ως autem desinentes genitiuos in εω diuidunt vt pro Σωκράτους, Σωκράτεω: pro Διομήδους, Διομήδεω. Et datiuos solos diuidunt, Σωκράτει dicentes. & Διομήδει, & Πηλεῖ, pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem in neutris, vt ἔγχεῖ, τείχεῖ, &c. Et in ῳ desinentia pluralia nominum, quorum genitiuus apud nos desinit in ῶν circumflexè, illi per ἐων proferunt penacutè: vt pro κρεῶν, κρεῴων, κρεῴεων, pro πυλῶν, πυλέων, pro μυσῶν, μυσέων.

In verbis tollunt augmentum: vt Ἄγω, ἄγον. Φέρω, φέρον. Ἐλαύνω, ἐλαυνον. Ὀρχέομαι, ἐρχήμαν. Τρέχω, τρέχον. Λόγω, λόγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis: vt ϛεῦσαι pro ϛεῦσον, & κεῖσθαι pro κεῖσον.

Habent & formas eloquutionis tales: pro τετρεμμένοι εἰσὶ, τετρέφαϛαι. pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετρέφαϛαι. sic pro κεκλιϛαι, κεκλίαται.

Etiam verba quæ in vltima circumflectuntur, diuidunt, vt pro φρονῶ, φρονέω, pro λαλῶ λαλέω, pro νοῶ, νοέω pro χρυσῶ, χρυσέω, pro ἀργυρῶ, ἀργυρέω. Et participia ipsorum similiter diuidunt: vt φρονέων, λαλέων, νοέων.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitantium diuersitatem: per mansit autem vsque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc ipsis sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλαίετον κατέκλαιε pro δακρυόεις κρατέω, pro λεύω, μύθω, & pro ὑγιαίνω ὑγιαίνεον (vnde ϛεφανόφρον ϛεφανωμάτων, etiam nunc ὑλάς) dicimus, & pro αὐτῷ, & καὶοῖς σφίσι, & σφίσι proferunt: pro σῶν autem ὑῶν: & pro αὐτὸς ἀυτὸς Pronomina diuidunt sic: pro σφωϊν σφοῖν, & inter mixtis ὑμέων sic ὑμέων, ἡμείων ὑμείων, ὑμείων, & similia.

De singulis quæ Dorica dialecto propria sunt.

Dorica dialectus α pro η vtitur: nam pro ἥλιον, ἅλιον, dicit, & pro ἡμέραν, ἁμέραν, & pro μητέρα, ματέρα, & huiusmodi.

A pro ω vtitur in genitiuis, pluralium casibus. nam μισῶν dicit & θυρᾶν, & θεᾶν pro μισῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ως desinentes genitiuos, à rectis ης factos, in ᾶς vertit, vt Διογένους, Διογένᾶς, Διογένης.

Ω litera pro ω diphthongo vtitur, μώσας enim pro μῶσας dicit.

H pro ει diphthongo vtitur, veluti quum dicit, δέ ἰω pro δεῖν.

Σ pro θ vtitur. nam pro θεὸς σεὸς dicit: & pro θέειν, σέειν.

Ex dictionibus semper ι aufert. nam λαβεῖν & ἐλθεῖν dicit pro λαβιεῖν & ἐλθιεῖν.

Item redoplicationibus earundem consonantium vtitur, vt ὄτι, ὁτοῖοι & ὄτον, pro ὅτι & ὁποῖοι & ὅϛον. Æolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: vt Ἰῶν ὀνυκλίῳ. [ὀρέγαμες.

A pro ε sæpe vtitur, pro ἕτερος, ἄτερος dicentes: & pro Ἀρέμεις

Apocopæ Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: vt ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ με in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum est: vt βήμβεναι, pro βαίνειν.

Ablationes δι & τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt, vt Πάρεϛω pro Πάρεϛιν: similiter κεφαλῶ pro κεφαλῆς.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales verò ipsorum sunt proprietates. pro η enim α ponunt, pro πυλέων dicentes πύλαν.

Et pro genitiuis casibus circumflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt, seruantes eundem accentum. vt pro πυλῶν, πυλᾶν pro καλῶν, καλᾶν, pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν, pro ἐλῶν, ἐλᾶν. & pro νικῶν, νικᾶν dicentes: pro καλέ ας, καλάς pro νικέω, νικαν.

Monosyllaba nomina acuunt: similiter autem & qualitatis significatiua aduerbia, vt καλὸς σόφος, κόμψος, ἁπλοῦς. Quæ autem apud nos grauitona sunt, illi circumflectunt: vt νοῦς, σωφρῶν, αὐθέμερος.

In ω desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, vt φιλόσοφοι. Idem & in participiis: vt φιλοῦμοι, καλοῦμοι.

Simili autem modo & in ας desinentia fœmninea nomina pluralia, recti casus penultimã acuunt: vt γεωμάκες, χειρουργάκες, ἀριθμοί.

Item indefinita tempora in αν desinentia in penultima acuunt: ἐγάλαν, ἐφάλαν, ἐλύκαν, ἐδέρκαν, ἐκράξαν. Etiam in εν desinentia in penultima acuunt: ἐλύκον, ἐφύγον, ἐλίγον, ἀντέχον.

Circumflectunt verò eiusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, πατρῷ. Itidem quæ in ω desinunt verba grauitona, in futuro tempore circumflectunt: δωσῶ, διαπλεῶ, νοῶ, λαλεῶ, μῶμαῶ. Etiam & tertiam personam grauitonorum verborum in ω desinentem futuri temporis circumflectunt: vt δωσεῖ, πλεῖ, διαπλεῖ, λαλεῖ. Dicunt & pro δείκνυμι, δείκνυτι, pro λέγεμι, λέγεμῶτι. & pro πείθεμι, πείθεμῶτι.

Corripiunt autem & in ας desinentes plurales accusatiuos, in nominibus appellatiuis, & similiter in participiis. vt νυμφᾶς, κρᾶνας, τοῦς, φρύξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationem ι efferunt, vt pro φρονεῖν, φρονεῖν, pro ἰδεῖν, ἰδεῖν. pro φυγεῖν, φυγῖν.

In ω autem desinentes genitiuos efferunt per ω, vt οἴνω, οἴνω, pro σοφῶ, σοφῶ pro καλῶ καλῶ. Et accusatiuos plurales masculinos in ως desinentes per ας proferunt: τὰς, καλὰς, σοφὰς, ἀνθρώπους, ἵππους, pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ι, per αι pronuntiant: vt pro λάβι, λάβαι. pro θέγε, θέγαι. pro δρᾶμι δρᾶμαι.

Siculi dicunt pro χύτρα, κυτρα. pro χυτρῶμα, κυτρῶμα. & pro γυναῖκα, γυνᾶν.

Cretenses autem, pro ἅπαντες, ἄπαν. pro αὐτοῖ, αὐτοῖ. pro βέλτιστοι, βέλτοι. pro ἔθεν, ἔθεν. pro ἐς χεῖρας, χερᾶς. pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς ἀγορᾶν pro ἰαλέσαι, ἰαλᾶν. pro ἴασιν, ἰᾶν. pro ἴδοι, ἰδοῖ. pro εἰδὼς, εἰδῶς. pro ἀνοιγεῖθαι, ἰοῦ. Et Θέλευκ ἰδ ης, Θελεκρατης, Θελεκρατς pro Θουκυδ ἰδ ης, Θεοφράστης, Θεόφρας. pro κρεῖν κρᾶ pro ἄκρατον, ἄκρατον. pro κείκεν, κίκεν. pro κιλλίνι, κιλλῆ. pro καθαλεῖν, καθαλεῖν. pro σφῆς, ἀχύρον, μυχωνᾶς pro εἰκοσ ἐ, εἰκαδ ἐς. pro ἐρυθεῖς, ἐρυθῆς. pro χεῖρες, χῆρες. pro ϛάδιον, ϛαδῖον. pro κεῖνος, κεῖνος. pro ϛυ, τί.

Et pro λέγωσι & φέρωσι, λέγοντι & φέροντι. & pro τῆς, τοῦ τῆς & pro ἄρες, ποτὶ. & pro τότε, τοκα. & pro τῶν, τᾶν. & pro δόμ, δῶμ. & pro θεὸν, σεὸν. denique pro βούλω, βολῶ permutan-

Differt autem Cretensium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman, Sophron: Pindari tamen, & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non sint poëtæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

De singulis quæ Dorica dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ ascisci t, quum ei subiungitur κ. vel τ, vel δ, vt βρυτὴρ pro μυτὴρ βράκων, pro μάκων. βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitivos à nominativis in ας dividit, & per α profert, vt νύμφαι, νυμφάων· θύραι, θυράων· μελισσαων ἐρχομενάων, πυλάων, & similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ, fiunt autem in medio, vt ὤρσεν pro ὤρμησεν.

Additiones θα syllabæ in subiunctivorum secundis personis in σ desinentibus, Æolum sunt: vt εἴπηθα, pro εἴπῃς & ἐλθῄθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε sequente vocali, Aeolum est: vt χείαντες pro χέαντες. [δαῖς.

In ας monosyllaba nomina dividit: vt παῖς, δ' αἶς. pro παῖς, &

Ω litera pro υ diphthongo vtitur: vt μῶσαι pro μῦσαι. λῆπῶσαι pro λεπῦσαι.

Υ pro ο vtitur: nam pro ὄμμεσιν, ὑμεσιν, dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ solum: vt pro ἐγείρει, ἐγέῤῥει pro ἐγείνατο, ἐγέννατο pro πεῖθύσης, πεῖθήσης, pro τόσον, τοσσον. pro τοῦτον, τοῦτῶν.

Ὅπῃ & ὅπῃς, commune est, communis etiam relativa duplicat: vt pro ὁπῇ, ὁπῇ & pro ὅς, ἕως.

Semper ex αι diphthongo ι abiicit, si eam sequatur vocalis, vt pro Ἀλκαῖος, Ἄλκαος.

Π pro μ vtitur: nam dicit πᾶσα pro ὅμμασα.

Secundæ coniugationis circumflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dilectos, pronuntiat, vt βοᾶς, βοᾶ.

Vocativos in ων desinentium nominativorum corripit, vt pro χελιδών, χελιδὰν· pro μακεδών μακεδὰν· pro Ἀπόλλων, Ἀπόλλον.

Aeoles consueverunt ο pro α ponere: vt pro θρασύς, θρασύς· pro φρατής, φρατός· pro ἀνω, ἐνω· pro ἀνέλκω, ὀνέλκω· pro ἀνεχώρησεν, ἐνεχώρησεν· pro σκαλεὺς, σκολεὺς. Aliquando autem ε vel ι: vt pro κραῖς, κλῖτ· pro Πεκεμεν, Πεκιμεν· pro γαλεῶν, γαλιῶν· pro ἀὴρ, ἰὴρ. Aliquando etiam addunt ο ad ατ vt pro ναῦν, ναυὸν· pro ἀῶς, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt: vt pro διαβάλλω, ζιαβάλλω· pro διανυκτὸς, ζιανυκτός. At pro ν & α, ιν: vt pro κρέας, κρῆς. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt: fieri enim non potest.

Pro ζ autem ponunt δ & σιν: vt pro ζεύς, δεύς· pro ζυγὸν, δυγὸν· pro μελίζειν, μελίδειν.

Pro ω autem ponere ε vel ω, cõmune est his cũ Doribus vt pro Ἄρης, Ἄρες· pro Ἄρῆιον, Ἄρῶιον· pro ἀδικῆσαι, ἀδικῆσαι. At α pro ω, vt pro Ἐκεῖθεν, Ἐκεῖθαν· pro πυλῶν, πυλαν· pro Ἥρῶν, Ἥραν· pro τέωμα, τέαμα· pro ὠὼς, αὼς· pro ἀπάτεω, ἀπάταν.

Pro θ ponunt φ: vt pro θλῆται, φλῆται· pro μ, π: vt pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ· pro ἔμμασα, ὄπασα.

Pro ξ autẽ ponũt κ & σ vt pro ξένος, κσένος· & pro ἴραξ, ἴρακς.

Pro ο ponunt υ: vt pro ὀμφαλὸς, ὀμφαλός· pro μόγις, μύγις· pro ὅμοιον, ὔμοιον. Interdum & ε, vt pro ἀφὸς σε, ἀφὸς σε. Atq; α: pro ὀσσα, ἄσσα.

Pro π, vtuntur μ: vt pro πατεῖς, ματεῖς· pro παθεῖν, μαθεῖν.

Pro πτ, ττ: vt pro ἐμπίπτων, ἐμπίττων.

Pro σ, τ: vt pro σὺ, τύ· pro εἰς σε, εἰς τε.

Pro τ, π: vt pro σκολιὸν, σκολιὸ· pro σκαλεὺς, σκαλεὺς· pro τέρπω, πέρπω.

Pro υ autem ι: vt pro ὑψηλὸν, ἰψηλὸν· pro ὀψόθεν, ἰψόθεν· pro ὕπαρ, ἴπαρ. [Φοῖνιξ.

Pro χ, φ: vt pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ξ, πς: vt pro Πέλοξ, Πέλοπς· pro Ἄραξ, Ἄραπς.

Ει pro ω, ο: vt pro ὥρα, ἴρα· pro ὠτειλὴ, οτειλὴ.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferũtur illi per solum ε geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes: vt pro χεῖρες, χέῤῥες· pro ἐμείρων, ἐμέῤῥων· pro αὐτειλὰς, αὐτελλὰς· pro εἶμμα, ἔμμα· pro κτείναι, κτέννα· pro ἡμῖν, ἄμμιν· pro ὑμῖν, ὔμμιν· pro ἤνεγκον, ἄπεῤῥον.

Quinetiam in αι sæpe mutant in ει diphthongum: vt pro ἴνῃρον, ἴνερον. [Φοῖνιξ.

Consueverunt item vocalib. præponere digamma, vt pro οἶνος,

Complura autem geminant: vt pro εἴτινες, εἴτῤῥινες· pro σκλληρὸν, σκλληρὸν· pro φρόνιμα, φρόννιμα· pro κατέπτεον, κάππτεον· pro ὁπόθεν, ὁππόθεν· pro κᾷ, καδ δὲ· pro ὅτι, ὄττι.

Incipientibus apud nos à ρ, ipsi præponunt β, vt tenue fiat, vt pro ῥόδα, βρόδα· pro Ῥαδάμανθος, Βραδάμανθος· pro ῥύτορες, βρυτόρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & graui tono: ἐστὶ, ἔστι, ἑρῶ, ἔρω.

Seruant autem tenuem literam & in contractionibus: vt pro κυδιάω, κυδιοῦ· pro ἀφῶν, ἀπῶν· pro ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Graui tono efferunt non solùm nomina, sed & articulos quando nominum ordinem habent: vt pro ὁσός, ὅσος· pro τὸ σόν, τόσον· pro ἡ σή, ἔσα· pro τῆς σῆς, τῆς ἧς. [pro ὀφῶ.

Quando autem pronomina proferunt, circumflectunt: vt ἐγῶ,

Circumflectunt in veinertum monosyllaba vel in ωξ desinentia: vt ῥῶξ, πῶξ, ῥῶξ· vel in ως: vt χρῶς· ῥῶς, θρῶς, βῶς, πῶς. Item pro χλεὼ χλῶς, χλεῶς, χῶς.

Disyllaba in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi graui tono proferunt, vt ἀόρ, κάλ, λάκ, ὄξυς, πόνος, θυεὰ, ἄκας, ἀ-ασις, βρᾶμα, τρόχυς, θῦμα, σκλῆρ, χοῦλ.

Allolent & appellativa graui tono afficere: vt εἰρλὼν, ὤρα, ἠείρα, & propria: vt Ἀφρόδιτα, Ἥρα, Ἐλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δ declinamus, vt Ἀθηναιάδ, Θέτιδ, μλωιδ, illi sine δ dicunt: vt Ἀρτέμις, Θέτις, μλωις.

In ις nomina quorum vocativi in ες, illi sine ε dicunt: vt ὦ Σώκρατη, Ἀνεξόφωντι, Δημόσθενι.

Et à genitivis casibus ε auferũt, vt Σωκράτου, Δημοσθένου, Σοφοκλέους.

Pro accusativo datiuum affuiunt in passiuis: vt θεοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεοὺς θεοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro υ.

Accusativum per ας efferunt: vt τὰς ἵππας, pro τὰς ἵππους, id quod & Dorum proprium est.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt: vt θεοῖσι, φοῖσι quemadmodum Dores.

Infinitiua verba è participiis in ων desinentibus, desinentia in εν, ipsi in ειν transferunt: vt νοῶν, νοεῖν, νόειν & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνειν & καλῶν, καλεῖν, κάλειν.

Quando infinitiua apud nos desinunt in αν, ipsi in αιν transmutant: vt pro γελᾶν, γελᾶιν, pro πεινᾶν, πείναιν.

In ων terminata infinitiua, ipsi per οιν proferunt: vt pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖν· pro γυφῶν, γύφοιν· pro χρυσῶν, χρύσοιν. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει infinitiuis: vt pro φιλεῖν, φίλην· pro καλεῖν, κάλην· pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro νοῶ, νόημι· pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos desinunt: vt εἰρηνικὸς, εἰρηνικὼν· γενναῖος, γενναῖων. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominativo iuxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσοῦν, χρύσεον· pro θεῖος, θεῖος· pro πῶς, πῶς· pro πῶς, πῶς· pro ἱρὸς, ἱρὸν· pro γλυκὺς, γλύκυν· pro πᾶρμα, πᾶρμα· pro ἱπαρὸν, ἄπαρ· pro χείρονα, χέῤῥονα· pro δ' ἀπὸ δ' ἐν, ἐδ' ἀπὸ δ' ἐν· pro ἱερὸν, ἱέρον· pro ἀὴρ, ἀέρ· pro θῦμα, θύμα· pro ἅμμα, ἅμμα· pro ἡμῖν, ἡμῖν· pro ἰσχὺς & ἀσθενὴς, ἀσθένης· pro ἰχὼ, ἰχώ· pro εὐ τύ· pro ἡμῖν, ἄμμιν· pro ὑμῖν, ὔμμιν· pro ἑαυτὸ ε, ταὐτὸ ν· pro ἀλλοῖος, ἑτέρος. Vti autem ea Alcæus & Sappho.

En tibi dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit & Trypon grammaticus & alij plerique quibus multũ in libris studij & exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc vsque diem quicquid ad vnamquamque dialectũ pertinet, non fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum multus: cui parum, parum. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed amici quum sint, plurisfacientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum & Plato philosophus summus ait. Ipsi igitur Attica eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, & Thucydidem historicum & oratorem: Ionica, autem Hippocratem, Ionem, & Halicarnasseum, Herodotum: Dorica verò, Tarentinum Archytam, & Theocritum, qui Buccolica conscripsit: Aeolica, Alemãn: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Si quid verò & à nobis per oblivionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos: ab illis enim maior pars omissa est, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ. vel, Dialectus est dictio proprium characterem formæ ostendens.

Ionica

Ionica appellata est ab Ione filia Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ: de qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Attide Cranai filia, de qua scripsit Aristoph.

Dorica, à Doro Hellenis, de qua scripsit Theocritus.

Æolica, ab Æolo Hellenis, de qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur: sed & Pindarus hac vsus est.

De Attica lingua.

Λῆρον ληρεῖς. Attica loquutio & figura, vt μανίαν μαίνη. est enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inserere verbum quod à re deducatur: vt ὕθειν ὑθείξῃς. & φυγὴν φεύγοις.

Vtuntur imperatiuis Attici pro iubiunctiuis abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz. exemplum.

Μὴ ψεύδου ἢ ζῶ τῆς θεσμοφόρου ἰλαοῦ. Pro μὴ ψεύδῃς. Huius autem Menander,

Οἶδ' ὅτι πείθου, pro πείθοις. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia. Οἶδ' ὦν ὁ δράσας, pro δράσῃς vsurpauit.

Τροφεῖον apud Thucyd. circumflexa penultima acceptum est. Et apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὁ γεωμέτρης ὦν ἀρχεῖν πολλῶν βούλει σύ τοι τροφεῖον; Et quod per analogum hoc magis apud ipsos sic proferri, sicut à θρίξ, θρίτα: ab ὑρὰ ὑραῖον: sic etiam à τροφὴ τροφεῖον.

Item ὁμοῦ circumflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, Ὡς ἀεὶ τ' ἐμοῖον ἀγῇ θεὸς ὡς τ' ἐμοῖον. Et est analogum. nã appellatiua per εῦ, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circumflectuntur: vt γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος, sic & ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter κλεινὸς φλοιὸς. Additum est autem Appellatiua, propter κολοιὸς nomen auis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica ε, modò in τ, modo in ξ. nam pro θαλασσαν, θαλαττῶν dicit: & pro εὔτλεος, τεύτλον, & pro συμφορὰν, ξυμφορὰν. Vertit autem σ in ξ in iis dictionibus quæ à συν' præpositione incipiunt: sed compositis tantùm. Quinetiam ipsa συν' per se in ξ vertitur, vt Ἀρτεμιδὶ ξυῶ.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio est, pro δῆλα ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homerum. Ὡς: εἰ μὴν μαρναιτο δ' ἡμᾶς πυρὸς αὐθημέρου, pro κὴν πυρὶ ἐμαχοντο ἔγων ἐς πῦρ ἐπιόντος ἀφαυτῶ. Et apud Aristophanem, γνώμαν ἰμεῖν, pro κὴν γνώμαν ἰμεῖν. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τὰ πλεῖστα ἐμελλον τῶν φίλων εὑρεῖν τι μὴ φροιξεῖν τῷ ὅπλων τῷ ἐγχυς ἵκ πόλεως κακωγεῖν. pro δῆλα τὸ μὴ κακωγεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt, vt καθ' ἑκάστην, deest ἡμέρον, & ἐν βραχεῖ, suppletur χρόνῳ, vel λόγῳ. Quinetiam ἐν ἀκαρεῖ tale est. Et, Εἰ δ' ἄγε μὴν πειρησαι ἐνα γνώσει καὶ οὗδ', deest θυλεν. sit enim: ἐν θυλεν, πειρήσαντι. Et κεφὼν ἀμφοτέρων, deest ταῖς χερσὶ. Et apud Aristophan. Πῶς βροῦ με προσεβάλετο ὦναξ Ἡρακλῆς. deest enim φατὶ vel ἐστὶ.

Atticorum autem est nominatiuum pro genitiuo accipere, vt apud Aristophanem in Lysistrate, εἰρηνῶν δ' αὐταῖς ἀπαντῶν ἐνθαδὶ βυλλεσμεθ' ἀμφοτέρω πρὸς τὰ φαῦλα, δοῦ νυν ἐγὼ ἔκυστ' pro ἑκάστου & Thucydides in quarto, κυρωθὲν ὑπ' ἐν τῆς ἡμέρας ἐσπλεῖν καὶ ἐξιέναι, νυκτὸς τ' ὁπηνίκα ἐχωρεῖν ἐπ' εἶναι. pro κυρωθέντος.

Βλῆχαινα, per β non per γ proferunt Attici.

Λαος & ναὸς & quæ ex ipsis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος. & in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: vt Μενέλεως, Πρωτεσίλεως. νεὼς, λεὼς. declinant autem omnia per abiectionem σ. vt τῷ Μενελάῳ τῷ Νικόλεω.

Βλέπω dicunt pro βλέμμα: vt apud Aristoph. Ὡς ἔστι τῷ Ἀττικῷ βλέπω.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodem membro εἰ coniunctionem, vt est inuenire apud Platonem & Aristoph. vt in Auibus, Η' γὰρ Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpositionem & εἰς construere cum genitiuo: vt εἰς vel ἐν οἴκου & pro hic deficit præpositiones nominum. quale est & hoc, ἐν δὶ σκάλῳ.

Atticorum est non respondere antecedentibus: vt Thucyd. in tertio histor. ἔλαθον in principio, καὶ εἰ μὲ συμβῇ ἡ πεῖρα εἰ γὰρ μὴ, Μιτυλιναῖοι εἶσιν ναῦς τε ὡς δ' εἶναι, καὶ τεῖχε καθεῖλεν, μὴ πεβεληρίους γὰρ πολεμεῖν deest enim καλῶς ἂν εἴη. Et Homer. Ἀλλ' εἰ μὲ δ' ὀίσεσθε γίρας μεταθυμιοι ἀχαιοί, deest παυσόμεθα, vel ἡσυχάσω.

Pro φροιβεῖαι dicunt φροιβοῦσαι pro καταβαλλω καταβάλλεσθαι & pro ἀγαθὸν ἀγαθοῦσθαι dicunt. & magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque nouum generaliter & Atticum: vt apud Demosthenem, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος καθεῦδε ἐκεῖνοι ἐστρῶμεν. Et Homer. ὡς φάσαν ἀ πλῆθυς.

Item ἀδ' ἐν diuidere. Atticorum est: vt Thuc. in a ὥστοκεν γὰρ ἐν μὴ μὴ κυκλεῖα εἰ γὰρ καὶ πάνυ θεραπεύοιμεν, ἐν τε ἀγορᾷ ἐν ἀπτῆσι ἐκ μακρὸς εἰσιέναι, ὅ, τι χρὴ ἀφροσύνῃ τῶν ἀφελεῖν pro ἀδ' ἐν.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua, pro indicatiuis quod est Atticorum vt Thucydides, ἐξ ἀκάρῳ μὴν ἐν ἐλκοι, ἀνεμόμενοι τῷ νῶν ἀδικεῖν pro κατεῖδον.

Et vti τῷ ἀδ' ἐν μᾶλλον pro ἀ. Atticæ linguæ nota. statim enim Historicus in secundo, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῆς τοῦ Ἀτταλοῦ Πελοποννήσου ἀδ' ἐν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπαντήσαντα pro καὶ ἀπαντήσαντα.

Τὸ δ' ἰδ' ῥῷ dicitur apud ipsos, vt Τῶν τε ἀρετὰ τῷ ἀθανατοφρόνων αὐτοὺς ἐοῖς δ' ἀδ' ῥοῖν, ἀ ἐπ' ἔτ' τῷ μὴ ἐν ἔτι ἐξιτῆναι. Et Homerus. Δεῦρ' ἰδ' ῥοῦν ἐρίζομεν. huius autem rectus δ' ἰδ' ῥῶ & flectitur δ' ἰδ' ῥῷ, dativus δ' ἰδ' ῥοῖ & per accipiatur, ὁ ἰδ' ῥῶν.

Et pro fœmininis, masculinorum nominum vtuntur dictionibus: vt Homerus, κλυτὰ Γοργοῦ ἄμεια. Et apud Eurip. in Hecuba Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλε, καὶ γελοῖα μοι Ἑλληνίδα pro γλῶσσα.

Et pro ἔσαι ἡμέραι, ἑσπέραι dicunt, & pro μέλισσα, μέλιτα.

Pro dativo amant accusatiuum. vt Thuc. εἰ τοῦ τι σε τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀνδρὸς πεῖσεν ἀδ' ἐν θαλάσσῃ pro σοί. Et Sophoc. Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σὺ τοῦ μόνου pro ἐμοὶ γὰρ μοι. Aliisque præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Hom. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitiui νεὼς (cuius rectus ναῦς) α in ε vertentes, & ο paruum in ω magnum producentes νεὼς scribunt & proferunt.

Genitiuorum in εῦς qui à rectis in ῆς fiunt, ο producũt Attici, vt Πηλέως & Οἰνέως. Illud autem, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος, τῆ μεγάλῃ φιρῶν' ἀ χαίνω, apud poëtas productum, communis est linguæ.

Pro Ἄνυσον, Ἄνυτον, dicunt. vt Aristoph. in Auibus, μαθὲ ἀφ' τῶν ἐν ἀνυτόμῳ. Et Thucyd. in tertio Historiæ, καὶ εἴτε ἄλλῳ ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενοι.

In quibusdam dictionib. addunt ι, vt τυτθοῖ τυτθοῖ ἔτοσι, ἐτοῖ.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognoscimus, vt apud Thuc. in octauo, καὶ τὸ μὲ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἀκρίβεια καὶ βεβαιότερον δοκοῦν ἔσεσθαι.

Ablationes ἀφ', Atticorum sunt propriæ. Ἄγρον enim dicunt pro ἔπαγρον, (Inueni autem ego quod & Dorum & Æolum sunt) pro κλαῖον, κλαῖν dicunt pro πεῖσον, πεῖν pro πείσμα, πεῖσμα.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, vt in octauo fecisse Thucydides inuenitur, Καὶ γὰρ ἀς αὐτοὺς ἀδ' ἐν ἐμέλλε χρῆσεσθαι pro καὶ γὰρ αὐτοῖς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt ἐς χρῦσον, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, πὸς, vtuntur οἱ τ' θεοὶ dicentes, & ὡς τὸν δὶ ἀπεκλεῖν pro πρὸς τὸν θεὸν, & πρὸς τὸν δὶ κόσμον.

Particula ὄν pro δὲ sæpius vtuntur, vt Thucyd. in octauo. Κιφαλληνῶται, μάλιστα ὄν ὡς ἐξεῖν αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδ' ἐν καταγωγῇ σι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δ' ἐμπεπαυμένοι, φασὶ, ἐν τε ξυμμαχῷ ὄν καὶ Πελοποννήσιον δ' ἐν ἀφ' ὄν πολεμίοις. Hic enim μάλιστα δ' ὄν & Πελοποννήσιον ὄν pro δὲ ἐν vitiata sunt.

Hi etiam & accusatiuo & recto vtuntur pro obliqua constructione, vt in octauo Thucyd. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τ' δῆμοι ἀνόσιοτατοι φροιμίζοντ' ὡς μετὶ ἐνοῖ τινα τῷ ὑπὸ γνῶμῃ ἔχοντ'. pro μετὶ ἐνοῖ τινος τῷ ὑπὸ γνῶμῃ ἔχοντ'. In tertio autem, recto pro genitiuo hic vsus est, εἰ ὄν Ἀθηναῖοι καὶ πολὺ δεῖν καταπλεύσαντες, ὡς δ' ἀφ' ἀπὸ γνῶμαν εἰ στρατοῦ, pro τῶν Ἀθηναίων καταπλεύσαντων. Homer. Οἱ ὄν δὲ ἀκόνεον, ὁ μὲ ὑπόπτον ἀγορεύοντ'. Et Philostratus in vitis sophistarum,

ὁ Πρότευς ὁ Φάριος τὸ θαῦμα τῷ Ἑλλήνων πολλοὶ μὲ αὐτὸ ἐκ πολυφθόνοις αἱ μουσοφ. Item: ὁ αἰμεσεῖς ὄν μετὶ ἐνοῖ ἡμέρα ὅτ' τῷ πάθεσ' ἐν ἐν πυθοῖ pro τῷ ὄν μετὶ ἐνοῖ ὀμμένων.

Et pro participia, Attici verbis vtuntur, & pro verbis vicissim participiis: vt Thucyd. ὁ ὄν ἀξιωματίσας τὸ ἀφεῖς, pro ὁ δ' ἀφεῖς ἀξιωματίσας.

Et ἐ abundat apud Atticos, vt in 8. Thuc. ὡς τῷ ἰδ' ἐν πολέμῳ μεδ' ἔζοι ὕδατο τῶν πολεμίων ἐν ἔκας, ἀλλὰ πρὸ τῆς λιμένος ὄντος.

Ἀλλὰ coniunctionem pro limitatiua sæpe ponunt. vt apud Homerum. Ἀλλὰ γε μακρὸν ἔοῦσα λιγώμεθα.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis. Atticorũ est proprium vt Μὴ σὺ τόδ' ἀγαθὸς περ ἐών, ὀλοφύρεαι κείνῳ pro ἀνὴρ ἀγαθὸς.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis. vt, Νικοφῶν ἐστὶ Ἀθηναῖε pro ἐστὶν ἀθηναῖος.

Sumere duas negationes pro affirmatione: vna Atticorũ est. Thuc. l. 3. Histor. συμμαχοῦ μὲν ἐν ἐνθυμεῖσθε μὴ οὐ δὴ καταδουλῶσαι τῶν Ἑλλήνων pro ἐλευθερῶσαι. Quamuis enim vna sit hic negatio, videlicet μὴ at vos illa καταδουλῶσαι negatio est quodammodo, quum libertatis priuationem significet, & libertatis dignitatem oppugnatur. Sic & Homer. ἐπεὶ οὐ μὴν ἀφαυρόν γε θεὸν Ἀχαιοὶ pro ἀδύνατον.

In fœmininis genere aliquod ellipsis obscuritatem, inde inferre neutrum non ad vocem, sed ad significatum respicientes, vt Homerus, νεφέλη δ' ἐμὶν ἀμφὶ κάλυψε Κυανέη, τὴ μὲ θεοὶ λάβον, πάντες ἀνῶλε, vt ad νεφος relatum. Et Thucydides, Ἡ δὲ ἀφ' ἑστῶς πολλοὶ ἐν ἐξῆλθε ἐξ ἀθηναίων τῶν Ἀθηναίων, ἐν ἐμὲ τὴν Λῆμνον ἐν ἐν ἄλλοις χρόνοις, nam λίμνη μόνον intulit respiciens ad νῆσον.

A rectis in ὁς pluralis in ες, ος scribunt: vt βροτὸς ἵππος. Et ει diphthongi ι in η vertunt: interdum & ι adscribunt, vt pro κλεῖδα, κλεῖδα, & pro Ποσειδῶν, Ποσειδῶν.

Et ὦ negationem superuacuam sæpe accipiunt. vt Thucydides in 3. histor. ὦ μὲν τὸ βούλημα ἐμὸν πολὺ ἄλλων δ' ἐπιθεῖναι, ἢ ὦ τὸ αἰτίας pro ἢ τὸν αἰτίας. Et Homer. Οὐ μὲ γὰρ Ἀφροδίτη Διὸς θέλον. Et μὴ τοῦ ὦ χρὴ ἐπιφρεσσάμενος. Sic & non consueuimus sæpe negationibus vti quale est [illegible] pro ἀφαιρεῖν. Et Theol. ἐν ὦ ἀφοῦ ἀφοῦν ἀδ' ἐν ἀνθρωπίνῳ ὦ μὴ τοῦ ὑπὲρ ἀρετῆς ἢ ἀνὸ ρεῖ ἀγῶνας, ἐν τὰ φαλάσσεσθαι.

Etiam πρὸς abundare his solet, vt Thucyd. καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ Ἀθηναίων ἐνῆν τῷ, pro αὐτῷ Ἀθηναίων. Et Aphthonius, ἔσεσθαι γὰρ ἀρέσαι πρὸς βίαν ἔχοντα κἀνόμενα, pro βίαν ἔχοντα.

Superuacua & ἔ coniunctio apud eos & huius infinita exempla est inuenire: statim in tertio est videre hoc vtentem Thucydidem: ait enim, εἰ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ ταραχῇ. ἔστι δὲ ἡ πόλις καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντο ἅμα ἕκαστοι τῶν.

Atticorum est & possessiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipsa primitiua pro possessiuis: vt, ἔστω καὶ τὰ θύλακος μαζὸν pro γυναικεῖον θύλακος μαζόν.

Accusatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Hesiod. Ὅντα δίκῃ pro δίκης. Et theologus, ὁ θυμὸς ἔτω ἐν κῇ μένει ἢ ὀφεις, δι' ὃν ἐξέπεσε: pro δι' οὗ ἐξέπεσε.

Cõsueuerunt praeterea augmentis & alia augmenta superinducere, vt pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμεθα, ἠδυνάμεθα pro πεπαρῴνηκα, πεπαρῴνηκα.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt, vt Thucyd. in 3. Historiæ. τοὺς γὰρ ἀριστερμένους ἐν τοῖς πολεμίοις, ἔ συμμαχίαν τοῦ πρὶν ἀποστάσεως εἰδ' ἐξαιρέθεν, καθ' ὅσον μὴ ἀφελῶνται, ἐν ἢ δ' ἐνῆ ἔχοντα, νομίζοντες δὲ εἶναι φανδόξας τῷ πρὸ ἢ φίλων. χείρους ἀγωνίας, hic enim est χείρους pro κακοὺς. Et Homer. Ζεῦ πάτερ ἠδὲ θεοὶ ἀθάνατοι ἐλεοίητε ἅπαντες. Et Theologus sermone in Christi natalem, ἔ ὡς πρὶν ἐν ἢ χρηστοτέρων ἦλθε ἔ λυπηρὰ ἢ τοῦ κ ἐκ ἢ λυπηρῶν ἐφανερωθεῖν ἔ χρηστότερα. dixit enim pro ἀπὸ γὰρ ἢ χρηστῶν ἦλθε ἔ λυπηρά.

Vtuntur & superlatiuo pro comparatiuo sæpe, vbi enim dicendum θηριωδέστερον πόλιν, dicunt θηριωδέστατον.

Οὗ pro ου vtuntur, velut quum dicunt τοιοῦδ' υμα & τεύχελημα & τοῦμπαλιν, pro τὸ τοιοῦδυμα. & τὸ τεύχελημα. & τὸ ἐμπαλιν.

Rectos & accusatiuos eodem modo efferunt vt, Ὦ ἄνεῳ Αἴας, δ' λυτηρίου σε προσκαλῶ.

Atticorum est etiam dicere, ὑπ' ἔπαθεν ὁ γλῶ ἔχει: pro ὑπὸ ὧν ἔπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὸ præpositione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum passiuorum secundæ personæ, vt ζωλαῖς ἔστι, pro ἔσῃ. Atticum est & λαβεῖ pro λάβοι.

Atticorum est, & ἤδ' ειν pro ἤδ' ειν. & ἐτέλεφειν pro ἐτέλεφ. vtuntur enim in plusquam perf. primis perf. pro tertis.

Pro accusatiuo genitiuum accipiunt, vt Aristoph. Ἐ ὡς σεωυτοῦ ἔφ τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλὴν.

Et pro ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, dicunt Attici Καταπέφρ non diuisim, sed sub vno accentu, vt Pindarus, εἰ μὴ καταφρα δ' ἐσμὸν δ' ἐδ' εἶναι pro ὑπὲρ κεφαλὴν.

Atticorum autem & pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τὰς Λακεδαιμονίους, dicere ἢ Λακεδαιμόνιον. vt orator in Philippicis, ἀλλὰ μὴν τὸν γε Παίονα, pro Παίονας.

Atticorum etiam dicere βαδιστία & ἀνυστία, pro βαδιστέον & ἀνυστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperatiua. vt apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ ἡμέτερε ἔ κατόπτα πανταχῇ. Ἐνταῦθα ἔ σοι μ' εἶναι ἀθλιώτατον. deest enim πάσχειν.

Βόλβιτον Attici dicunt sine β, quod nos βολβίτον dicimus, videlicet κόπρον, i. stercus. (ἐθιλῇ δ' ἐδ' ἀτκαν.

Atticũ est etiã θέλει pro δ' ωιόλαι: vt Plato, ἔ χωρὶς οὐδ' ἢ μ'.

Et pro recto accusatiuum assumere: vt Aristoph. in Aub. Ὡς τὸ δ' εἶναι γε ἢ κήρυκα ἢ πρεσβευτὴς οἰχόμενον, εἰ μὴ δ' ἔτολμ κοσμῆσει πάλιν. pro ὁ δ' ὑὸν γε εἰ μὴ ἐτόλμησε τάλαν ὁ κήρυξ ἢ πρεσβευτὴς οἰχόμενος.

Pro κρόμβλιον, Κορύμβλιον dicunt. Atque hoc meritò: quia dicunt ab hac τὰς κόρας κορυλαῖν θαι, i. pupillas habeari.

Atticorum etiam dicere ἢ θρόνους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ ἢ θρόνοι, & ὦ τῆς ἀναιδείας. Et apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ τοῦ λεπτοῦ τῆς τῶν φρενῶν.

Et vti participiis pro nominibus, vt in Ran. Aristoph. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὧν δ' ἀστοῖσι; pro τῶν ἰδίων. Et Homer. Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος προσεφώνεε κέντορ ὑὸν ἄ pro πεντοτός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰ τί τοῦδ', pro εἰ τί τοῦδε. Aristoph. in Acharn. ἀλλὰ νῦν λέγε εἰ θέλεις δ' ἀκεῖν ἢ Λακεδαιμόνιον αὐτῷ, δεῦρο πρόσω σου φίλον, ἔγων αὖ' Λακεδαιμόνιον αὐτῷ.

Atticorũ etiã πλέον, pro πλείονι & κάλλα & πάμαλα. ac δ' ὄς.

Et ponere ἄ supernacuum, vt Aristoph. in Ran. Ἢ χρήματα τῶν ἢ ἀντιπάλων ναυσὶν περιέχεν ἐπὶ πολύ; Ἢ καταπέλτας ἢ ἐκαίομεν κυκλίσιν χορείσιν ὑπαδῶν, Ἢ τὰς μυθοὺς ἢ ποιητῶν ῥήτωρ ὧν εἶτ' ἀποφεύγει. Ἰεὲ λαμπὰς ἔχων, & πάσας ἔχων. Atticũ. (ἀποφεύγειν.

Pro πεπλόμενα, πεπλόμενα dicũt: & pro νίφετον, νίφετον & ῥαπτοῦσιν Atticum etiam est elidere simulque vti crasiv: ὑ γὰρ μοῦσιν, pro ὑ γὰρ μοι ὀδῶν. eliditur enim ι, & per crasin coalescunt ο & ι in υ diphthongum: vt quum pro ἐχρύσοις ἐχρύσους. pro πῶ ὀδῶ, πῶ σι dicunt, elidentes ι.

Bifariam dicunt ἐλύσαμεν. & ἐλύσαμον.

Item defectiuè iurare, vt μὰ τὸν non addendo θεὸν, Atticũ est.

Et accipere extrinsecus verbum ὄντι, vt Hom. Εἰδ' ἐλθὼν τεθνάσι, ἢ εἰν ἀιδ' ἐω δ' ὁμεσσι: deest enim εἰσι.

Pro μυρίνας, μυρίνας dicunt: & pro συνέζευν, συνέπτυν: & pro ἐπιλέχεσθαι ἐπιλέχεσθαι & κολέσθω θα, pro κολεσθῆναι.

Pro κνωφεῖν, γνωφεῖν dicũt: & pro κεφαλαλγία, κεφαλαργία.

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Aristoph. in Ranis. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κυνοσφ, Ἄρπον κύραν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, pro τινὸς πτερώσειεν.

In ως aduerbia qualitatis, in ον finiunt: ἥδιον, dicentes & ἀρίστον, pro ἡδέως & ἀριστόνως.

In ες desinentes rectos plurales comparatiuorum nominum, in ους finiunt: vt μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Propium ipsorum & in α purum desinentes accusatiuos masculos, ab ιν rectis factos, per α proferre: vt pro Εὐρυδίκη, Εὐρυδίκη: pro Τυδέα, Τυδέ.

Atticorum & pro Λίφυῆ ὑγιῆ, εἰφυῆ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοία, Πειραιᾶ, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere. Amant plerunque & concisiones, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, dicentes & ἀμείνω pro ἀμείνονα & κρείττω pro κρείττονα & similia.

Eorundẽ est dicere Ἀθηναῖζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθηναῖς. & Ἀθηναίωσι σφιζεύω, pro ἐν Ἀθηναῖς. & Ἀθηνῶν ἔρχομαι pro Ἀθηνῶν. Et pro ἐξ οἴκου, οἴκαδε pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copiosè vtuntur: nam pro ἔ ἱμάτιον. θαυμάζιον dicunt: & ὦνα ξ pro ὦ ἄνα ξ: & ὦν θρωπῶ, pro ὦ ἄνθρωπῶ.

Σ pro ρ vtuntur: vt θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: & pro ἄρτον, ἄρτον.

Passiuis pro actiuis vtuntur. vt γεγράφεται pro γεγράφω, & ποιοῦμαι pro ποιῶ. & ποιούμενον ac ποιούντων, pro ποιοῦντα & ποιοῦντας.

Ab ίζω futura, abiicientes ι, circumflectunt ἐκβαλῶ enim dicunt pro ἐκβαλίτω, & βαδῶ pro βαδίζω, ac similia.

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperatiuorum verborum vtuntur. vt ποιούντων & λεγόντων pro ποιοῦντων & λεγόντων.

In ις appellatiua quæ per ιδος flectuntur, per ιας proferunt, vertentes ο in ω, & vocales quæ sunt in penultima, in ι mutantur: vt ὄφις ὄφιος communiter, & ὄφιας Atticè.

De singulis quæ Dorica dialecto propria sunt.

Dores autem ε in ει diphthongum contrahunt, vt apud Theocritum, pro Πηλέως Πηλεῦς. pro Ἰδομενῆος, Ἰδομενεῦς. & Homerus Ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ δεξιὴ καρπῷ. Hoc est Ionicum.

Primas plurales verborum actiuorum τυπτομεν & ποιοῦμεν, ita ferunt τυπτόμες & ποιοῦμες.

Imperfectorum passiuorum indicatiuorum & præsentium primas personas, vt τυπτόμεθα, ποιοῦμεθα. & ἐτυπτόμεθα. ἐποιούμεθα, dicunt τυπτόμεσθα & ποιοῦμεσθα & ἐτυπτόμεσθα. ἐποιούμεσθα. Theocr. Οἱ θελεῖ πελόμεσθα, τὸ δ' ἀνῦ ἔστιν ἀν ἰσοφάμες. Est autem hoc & Ionicum. (ἄλλον. ἄλλον.

H in α longum vertũt. nam pro στελλέω, στελῶ dicũt: & pro

Pro πολῖ, πόλια dicũt: vt Theocr. Πῶπποκ' οὐ δὲ δεκαδόρος ἐστὶ κέλος.

Geminationes secundorum indefinitorum Dorum sunt: vt Theocritus, ἔστι γὰρ ἀοιδὰν. Οὔτε ποτ' εἰς ἀιδῆν γε τὸν ἐκλελαθέντα φυλάξεις, pro λέλαθε ποτέ τα.

Pro genitiuo singulari in ω desinente ab ιν recto dativo eorum vtuntur Dores: vt Theocr. Ἢ κῇ Πλουτοῦ καλὰ Τίμονα, ἢ κῇ Πόλυ ω.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω Ionum & Dorum est: vt Theocr. Θύρσις ὦδ' ὦξ Αἴδνας ἔ Θύρσις ἢ ἀδῆν ἀοιδά. (Πραξινόα ποτὰ γ' ὦδε.

Pro ἀρίζγε & ἀρίστοχε, ἀστὰ & πότεχε dicunt. Theocrit.

Pro ἀρῶτῶ, ἀρᾶτῶ: & pro ἀρώτιστον ἀρᾶτίστον: & pro ἄλλων, λῶων. Theocr. Ἢ ἐθέν, ἢ εἰ μὴ ἢ τὶ ἀνιμῶρις ἢ τὸ ἐν λῶων.

Οἱ articulum pluralem, qui habet sequentem dictionem à vocali incipientem per ω proferunt, elidentes prius ι articulo οι, vt ὦπόλοι, pro οἱ ἀπόλοι. elidunt enim ι, & cõcrahunt ο & α in ω, adscribunt autem & ι diphthongi αι.

Et pro ἔ εἶπα, dicunt κῆφα ab αι diphthongo elidentes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes vt Theocr. Κῆφα. Δάφνι ἔλεγε. Ἢ τὸ ἔ ἐρῶ ἢ ἢ κῆφα Πάλλεν ἀνα κρᾶναν πᾶν' ἄλσεα ποτὶ φορεῖ.

Erat autẽ Diplasiasmus nõ solũ Ionũ, vt dictum est, sed & Dorũ Est verò Diplasiasmus eiusdem cõsonantis additio in medio, non perficientis syllabam: vt pro μέζων, μέσσον. pro ἴσσον, τόσσον.

Pro ἐῤῥίπτο, ἐῤῥίπτο dicunt, concidentes syllabam, vt Theocr. Ὦ πόλ, ἐκ' ἐσσῃ ἔς μακάρας εἰς βασιλῆα, Τὰ ἔνται ὀφθαλμὸς ἔτι κ' πρᾶγ αὐτὸς ἐῤῥίπτα pro ἐῤῥίπτο.

In secunda coniugatione circumflexorum, tertias personas plurales actiuorum, vt βοῶσι & γελῶσι βοῶντι & γελῶντι dicunt: sicut in datiuo singulari proprium participiorum. Pindarus, Ὑπὲρ τὸν ἀλθῶ λόγον δ' ἐδ' αἰδ' ἀλμῶν Φεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι

Pro εἶναι ἔμμεναι dicunt, ante νι ponentes μι, & pro ι interponentes μ. (ἀνὰ ἑκάτερ ω. Et Pindar. χρυσαίς ἐν Ἵππαις.

Præpositionem ἀνὰ pro ἀνὰ accipiunt: vt Homerus: Χρυσῶ.

Pro σῦ genitiuo, σέθεν dicunt. Pindarus. Τρεπτὸ ζεῖσ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν δεῖ' ἀσκεῖν καὶ φάγον.

Περὰ præpositionem conciduntur, consonante sequente. Hom. Οἱ δ' θεοὶ πὰρ Ζεῦν καθέζοντο ἠγορόωντο. (σεῖ' ἄνον.

Vocatiuũ Ποσεῖδῶν & Æoles Ποσεῖδῶν proferunt, at Dores, Πο-

Pro δοῖ δω. δοῖ δου. & alia similiter ac tertias personas optatiuorum pronuntiant. Pindarus. Ἢ δὲ φρᾶξιν φέλλαν δοῖ δου.

Pro ἐθέλω ἐθέλω dicunt. Pindarus, Ἐθέλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκ' ἀλίσκοντος δ' ἀμαθῶν.

Πάντῃ circunflectunt πανταῖ dicentes: vt Pindarus, Προφαντὸν Ἐφιφανὴ Ἑλλανες ἰόντες πανταῖ.

Λιμακεφάνας solent vocare mortuorum parentationes, id est τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

Proferunt autem & tertias personas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, Ὀρμοῖσι τὰς χεῖρας ἀναπλέκοντ' ἀ, ς τέφανος, pro ἀναπλέκουσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idē Pindarus, Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia sæpe vt dualia proferunt. Pindarus, Μαθόντες ἢ λαοῖσι παγγλωσσία κόρακες Ὡς, ἀκραντα ταρυέων Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum adduntur. Pindarus. Ἐ πεὶ τρεῖς τε καὶ ἑπτὰ δυὼ ρας ὁλίσσαις μυήστορας.

Pro τὶ, τὰ dicunt. Pindarus, τά τε τὶς ἀνώνυμον γίρας.

Αὐτὰ solent dicere pro τιμῶν. Pindarus, Διὸς ἀστεα πατὸ ὀκν. sive τῷ ἐνθυμητήματι.

Interponere ι τῷ ο. Dorū est proprium: nam pro πολεῖ, πολεῖν dicunt: & pro χρεῶν, χρεῶν: & pro πόαν, ποίαν. Pindarus, Πνοιᾶς ἔπιθεν ῥοφέω.

Etiam Dorum & ablatio contraria geminationi: vt Pindarus, Ὀλύμπια μὴν γὰ αὐτὸς γίρας ἐδέκτο pro ἐδέδεκτο.

Extensiones etiam Dorum sunt: vt pro κενὸς, κενός.

Pro ἔνιθεν, ἔπιθεν dicunt elidentes σ.

Genitiuos plurales in ων desinentes & circunflexos, per αν proferunt: nam vbi dicendum est μυστῶν, μυσᾶν dicunt.

Pro μὴ δῶν dicunt μᾶν, contrahentes η & ε, in η, vt Aristoph. Μᾶν ἔστ' χὐῷ;

Vbi dicendum est αὐτὸν, ιν, dicunt Dores. Pro ἐνεαν, ἐνμῦναν.

Pro χρὴ, χρῆσθαι.

Pro στῆθι, στηλῶ. vt Aristophanes, Οὐ χρῆσθαι στῆν. Sic pro δι-ῆφεν, δι-ῆστε & pro πεσεῖν πεσῆν. [pro σὺ δοκεμίσω.

Pro εἰκαὶ ἐφίκοιτ' ἐς dicunt, & pro σὺ τύ. sicuti, τύδ' δοκεσῶ. pro

Loco ἐφὸς, ἐστὶ dicunt, deinde ε abscindunt. Ποῖν ματέρα dicit Aristoph.

Et pro ἀ ἐκ ἢ αὐτὸ, κὰκ ἢ αὐτὸ dicunt, elidentes ε, deinde α & ε in η contrahentes: vt pro ἴζ ας ἴζ: pro ἐκέρνας ἐκέρνη, & similia hoc autem Atticum & Ionicum est.

Pro ἢ αὐτὸ τοῦ ἢ dicunt: & pro κρέας, κρῆς.

Pro Θέλος dicunt Θ' ἐλός.

Circumflectunt item futura, dicentes pro δοκέσω, δοκεσῶ.

Pro τιμάω τιμῶν dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἐμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ἡμεῖς efferunt.

Οἱ articulo nominatiui pluralis, τ addunt, vt τοὶ θεοὶ. & τοὶ μῦσαι. pro οἱ & αἱ.

Πάσχα pro πάσχαλον dicunt.

Ὅκκα pro ὁπόκα & ὁπόκε & ὅπω vtuntur.

Ἀγλίθας dicūt pro κεφαλὰς ἢ σκερόδων, id est, alliorū capita.

Pro ὡς dicunt τὼς, vt Aristoph. in Acharnensibus, Τ' μὲς ἂν ὦν ἐσβάλητε τὼς ἀρωραῖοι μύες, Πάσχαι τὰς ἀγλίθας ἐξορυστετε.

Diphthongum ω in ω mutant: vt pro μώσας, μωσᾶς: & pro ὑράνον, ὑρανόν. & pro κῶρον, κῦρον.

Pro φασὶ φατὶ dicunt: & pro ἐγὼ, ἐγών & pro γέ, γά. vt Aristoph. ἢ γίνη γά.

Αἷς per η pro θέλῃς. vt. - αἷ ἢ λᾶς αὐγάσθαι. Et Aristoph. Ἀνίστον αἷ λᾶς ὡς παχεῖα ἢ κελα.

Ἀνὰ præpositionem concidunt & in compositis: vt pro ἀνὰ τεῖνον ἀντεῖνον, & iis quæ per appositionem dicuntur, ἀναγορὰν pro ἀνὰ τὴν ἀγορὰν.

Pro σφᾶς, ἐφὶ dicunt. Theocritus. Ἢ πα φὶ κρύδ' αν τὰ σεβίσαιτο πᾶσα ἀμέλλις. Hoc est, ἢ πω αὐτὰς τὰς θεὰς ἀφ' ἑστίας πᾶσα ἀμέλησε;

Pro τίθησι & ὑφίστι, τιθῆτι & ὑφῆτι dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ γίρων ὑφῆτι τὰ μεσχίαι, κημὲ φυλάσσει.

Præterita plusquam perfecti tertias personas per η scribunt, vt Theocrit. Καὶ πόκα τὼ ἐλάσσον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐνώπτη.

Pro δάμαλις dicunt δαμάλη. Theocrit. τὰ δαμάλαι δ' αὐτὰ μυκώμεθα ὦδ' ἐ ποθεῖσ').

Pro ἄλλοτε ἄλλοκα dicunt.

Particulam μὰν extrinsecus accipiunt. ἢ γὰν, inquit Theocr. pro ἢ μὰν τὴν γᾶν.

Pro ἰώ, ἢ dicunt. Theocrit. Οὐ γὰ Εὐμάρα τοῦ δ' ἐπαστὴ τὰς τῶν ἐνῶδ' ἐν. Οὐκ ἰώ inquit ἢ τοῦ δ' ἐπαστὴ συνίγκοιμᾶσθαι Εὐμάρα.

Pro κείσομαι, κεκοίμαι dicunt: inde vertunt ω diphthongum in ου. vt Theocrit. Κεκοίμαι ἢ ποεῶν, ἢ τὰ λύκοι δ' ἢ μ' ἔδον ἢ.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξαι pro καθίζαι & λυγίξον pro λυγίσον, & similia.

Pro θέσαι θῶσαι dicunt. Theocritus. Θᾶσαι φιλῶ ὡς καλὸν ἐδ' ον. Et rursus Θᾶσαι μὰν θυμαλγὶς ἐμὶν ἄχῳ.

Ὀρμαλίδες dicunt pro ἔρεσσε μᾶλα.

Pro ἐμοῦ ἐμοῦ dicunt.

Pro ἐμπροσθεν ἐμπροσθεν. Theocrit. ἐμὶν ἢ τὸ βουκολικὸν ἐμπροσθεν. Sed quidam pro πόθεν hanc dictionem sumpseruht: aut ἐν φρὸς ἐν ὀδ' ἀεσσι, ἀμοιβαδὶν.

Quam fuerint duo μ, vnum post aliud, hæc in α vertunt: vt Theoc. Νύκτ μὰν ὀδ' ἄλλα, ἀνάκαλοῖ δ' ἐγρόνῳ, pro ἀνάκαλοῖ.

Et ἐθέρετο. & ἐγελάτο, & ἐκλάτο in η vertunt.

Pro ἐμοὶ, τὶν & ἐμὶν dicunt.

Et vbi dicendum πλακόεν πλακόεν dicunt.

Pro φρεῶν φρεᾶν. Theocr. Ἔγκυν φρεᾶν.

Ο' articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores. sic pronuntiatur vt apud Ionas: vt & Theocritus, Οὐχ οὗτος ὦ δ' ὠνὶς ὅστὶ πλέον ἄγκυρα λύσας;

Pro ἕτερος, ἄτερος, dicunt.

Pro τετραπλῆς, τετραπλάσιος. Theocr. Τετραπλάσιος ἢ πίθω ἐπαλλάτο κρατὸς ἄλοφαρ. (γλῶ πᾶν.

Pro σύ, τυ, pro πλῶ πλᾶν dicunt. Pro ἐμέ, ἐμᾶν: pro σύ

Pro εἴκοσι, εἴκατι: Theoc. Φεῦ φεῦ, λέκων ἐοὶ τὰ λαμπρὰς σχεδὸν ἐν εἴκατι πληροῦ Τυρός.

Pariter cum Atticis & ipsi à barytonis circunflexa producunt: vt pro γρίφω, γρῦφῶ, pro νεμω, νεμῶ, pro πίνω, πῶνῶ. Theocr. Ποῖν τὸ ξυλίνω πῶνῶ πίδ' ἀκκὲ ἀμφὶ μυλίσσαν.

Vtuntur & ῶν pro ῶν, vt Iones, Χρυσῶν δὲ ὧν ἐοὶ δ' ἐὸν χρύσοῦ δὲ καθὸ ἐὸν ἄεθλον.

Primæ coniugationis circunflexorum passiua indefinita corripiunt in penultima. Theocr. Οὔτε κ, ὑμφὰ γαμαθεὶς' ἀκάχιστα.

Pro γαλόνα τὰς δ' ρίσω, dicunt Dores φρέσα.

Pro βρεντθὶς ἢ, dicunt φεμίκοντ' ἢ.

Ἐκάθυρον, pro ἐμάχιξε accipiunt.

Κεγκλίζειν, pro κινεῖν πλὼ ὀσφῦν, vt ἀγνῶ γίγνω, sic ἀκλῶ κλίγκλῶ, & inde κεγκλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocr. Μάμεθ λαβασεῖδε τὰς ἀμπελῶν.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. ἢ δ' ὦ ξένε μικκὸν ἀνάσσε τῷ δ' ἐλθών.

Βωστρόμεθα pro καλεσόμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν, κῦφον dicunt.

Pro ἰδ' ὦ dicunt ἰῶδ': Synesius quoque ἰῶδ' itidem vsurpat. Theocritus. Ἢ νιδ' ὦ τοι τὸ δ' ἔφας.

Ἐντὶ pro εἰσὶ accipiunt. Theocr. ἐντὶ γὰ κῶμαι.

Pro δίφθερον, θαίπλω dicunt.

Ὀλπὶς dicitur apud ipsos. ἀλπὶς, ὁ τὸν λεπτὸν ἰχθὺς ὑγρὸν ἀπὸ λέπω λεπὶς. transpositione literæ ε, ἐλπὶς: & mutatione breuis ε in ο breue, ὄλπις.

Γίλαν pro φερφύραν, ὄν dicunt: nigram enim corporis superficiem quando suffusione sanguinis nigrescit. πελίωμα vocant.

Πύρρια dicit apud eos ὁ πυρρὸς & κακοχρώματον, ὁ δ' ὑστρίκων.

Ὀστέον, pro ὀῦν. Theocrit. Ὀστέον ἐστὶ τὸ τύμμα, ἢ ἀλίκον ἀνδρὸς δ' ἀμάσσεν.

Pro ὀγνύνοντ, dicunt ὀγνύοντ. & pro δωρεῦμαι δωρεῦμαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui: aliter Lacedæmonij, aliter Syracusij & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ις desinentes genitiuos ab in ος rectis factos, in ΔΟΣ proprium habent, vt Διογένης, Διογένεος, pro Διογένους.

Η pro ει diphthongo: vtuntur pro ἐλθεῖν, ἐλθεῖν dicentes. Subtrahunt autem & ab infinitiuis ε, nam λαβεῖν pro λαβεῖν. & ἐλθεῖν pro ἐλθεῖν, & ἐνεῦδεν pro ἐνεῦδεν. vtuntur & geminatione trium consonantium, vt Æoles, ἐστὶ, ἐπεσθὶν, ἔστον.

Pro θεοὺς, θεὸς dicunt: vt Lacedæmonij quum per Dioscuros iurant, dicunt, Νὴ τὸ σῶ, τ. μὰ' τὸς θεός.

Productiones accipiū propriè linguæ Doricæ, vt ἔω & ἐουκλέω.

Α pro ε sæpe vtuntur, pro, ἕτερος ἄτερος dicentes: pro Ἄρτεμις, Κρᾶμις.

Abscissiones propriè ipsorum sunt, pro πεσεῖδῶκα, πεσεῖδῶ: pro δῶμα δῶ: pro κείμενον, κεῖ.

Additiones μι syllabæ, in iis quæ apud nos in ται desinunt infinitiuis, Dorum sunt, vt θέμεν θῆμι pro θέμεν.

Subtractiones ῆ ex genitiuis qui per ῆ declinantur, pro πάρεῆ παρεῖς, & κέρᾶς pro κέρατος, Ionum sunt proprietates linguæ & Dorum.

Acuta penultima scribunt Dores qualitatis significatiua adverb. κάλως, σόφως, κέμψως, ἄπλως dicentes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circumflectunt, vt ὑτὸς πατρῶς. Et in ος nomina, similiter & participia, quum antepenultimam acuunt, ipsi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφος, μυρμηκόφος, πεθαμίφος, ἀλκιβίφος.

Et participia in ων desinentia, circunflexorum in ῶν terminant pro γελῶν & ἐλῶν: γελᾶν, ἐλᾶν.

Pro κεῖν κῆν & pro κλεῖδ' ἀ, κλᾶδ' ἀς proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in ον desinentes indefinitorum: ἐς ἄλλον ἐφέλον. Et in ον desinentes, acuta penultima vt ἐλθὸν, ἐπεῖζον, ἐλῶν, ἐφέλον.

Circumflectunt & humilodi, φαιδῶν, Τρωῶν, πατρῶν.

Et futura, ρ δώσω δοσῶ, & pro λέξω, λεξῶ circūflexè.

Circumflectunt & ipsi ἡμῶν, vt Attici.

Accusatiuos pluralis masculinos in ους desinentes per ῶς proferunt, τὸς καλὸς, τὸς θεὸς, τὸς ἀνθρώπῶς, τὸς ἵππῶς.

Quæ per ε proferuntur imperatiua verba per ον proferunt pro λάβε, λάβον pro θίγε, θίγον.

Pro πατέρα, ἀστῆλῶ & pro κήρας, κεφαλᾶς dicunt.

Υδες Ionicè & ipsi corripiunt. Theocr. in Adoniazusis, Ἐν ὑδεσ, ὧν ἔσωσε, ἢ ἐδ' ὀῦρα τὸ τῷ μαιδόνῳ.

Ἄργον per epenthesin ἄεργον dicunt.

pro

Pro δαμιλὶς, δάμεις, pro παῖδα, παῖσδα proferunt.

Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis, theocr. Γ᾽ πεσεν ἐς τὸν ψυχρὸν ὄφιν, τᾷ μάλιστα δ᾽ ἐδ᾽ εἰκω: pro ἐδ᾽ εἰκω.

Pro ἴδοιν, ἴδοιμι dicunt, & pro ἐς κάσιν, ἐς τέκωντι. Theocr. Ὀ᾽ς ἔτυμ᾽ ἐς ἔρωτα, ἐς ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδ᾽ ἀρτεῶτι, Ἐ᾽ μὲ ψυχ᾽ ἐκ ἐνυφαν τᾷ, ἐφόρ τι χρῆμ᾽ ἀν ἔρωτα.

Materialium & ipsi, abiiciunt, dicentes ἀργύρι & χρύσι. Et ex ἐς subiunct. articulo σ abiiciunt. Theocr. Ὀ᾽ σφιφίλεντ᾽ Ἀ᾽δωνις ὁ κ᾽ εἶν Ἀχέροντι φιλοῖτο.

Pro κλείω, πλεξῶ dicunt. Theocr. Τὰν αὐλείαν δ᾽ ἐπέπλεξον.

Defectiua etiam apud eos sunt, Παύομαι ὦ δ᾽ ἐόντες ἀλλὰ τᾷ κοτέλλεσθαι Τρυγόνες ἐκκναισεῦν σπαλεὶ ἀπὸ ἔσεται ἄπαντα.

Pro Πελοπόννησοι, Πελοπόνναυσοι dicunt.

Datiuos plurales ab in ός rectis factos, non sic proferunt vt nos πολέσι & Σοφοκλέσι, sed vt primæ contractionis inflexionis nomina, pariter ac Δημοσθένεσι. vt ibi enim Δημοσθένεσι datiuus pluralis, sic & hic Theocrit. Δωρέοδ᾽ ἐν χρὶ ἔξεσι (δ᾽ ἐνὶ) τοῖς Δωρεέεσσι.

Pro φύσιν, φυῶν dicunt.

Pro βράδεσσι dicunt βάρδεσσι. Theocr. Βάρδεσσι μακάρων ὥρας φίλας, ἀλλὰ πόθεῦναι Ἐ᾽ρχόμεν πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεὶ τὶ φέρεσθαι.

Πλάθανον, vocant speciem vasis cuiusdam in quo præparant placentulas. (cipia νοῦς, σφάξας

Corripiunt & in ας accusatios, vt νύμφας, κρωῶς: & participia.

Et imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant vt pro δίχε, δίχον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτρον, κύτραν: vt pro χιτῶνα κιτῶνα, & pro μητέρα δ᾽ ἐλφύαν pro γυναῖκα, γάταν. Cretenses vero pro δεσπότας ἐείς: pro αὐτὸ αὐτέ: pro θέλτιον θέντιον dicunt: pro ἑκάτον, ἑνὰ, pro ἑαυτὸν ἑνὰ ἀυτόν. Vertunt idem & ἐς præpositionis σ in ν, vt pro ἐς χερὶν, ἐν χερόν. pro ἐς πλοῦ ἀγορὰν, ἐν ἀγορόν.

Pro ἐύθυμος, εὐθῦ, & pro ἐύψυχος, εὐθυμίᾳ. (ραν.

Pro Θεκυδίδης, Θεκυδίδης: pro Θεοκράτης Θεκράτης: pro Θεόφραστος, Θεόφραστος.

Pro κρέα, κρῆ, pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίκον, κίρκον: pro κελεύεται, κίλεται. Pro καταβαλεῖν, καβαλεῖν, Pro σωρὸς τ᾽ ἀχύρων, μύχωνας dicunt. Pro τότε, τόκα, pro τῆμος, ὄμος.

Pro εἰκάδ᾽, εἰκάδ᾽ ἐς: pro φαίδιον, σπαίδιον.

Pro μέ, μίς. Et vbi dicendum ἔνεστι, ἔ᾽ ἔστι dicunt, & pro ἐόδ᾽ ἐν, ἐόδ᾽ ἐν, pro πράσιον, πράσον.

Ἀ᾽λείμκτον ἔοχεν, πλὴν νεκτάρ, h. e. πλὴν ἐξ ὕ᾽ εἰμαῖ. Et hæc de lingua Dorica. Differt autē Cretensium dialectus, qua Cypselas vsus est, & Laconum, qua Alcman & Bophron. Pindari autē & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignorantur, eò quòd natura non sint Dores hi poetæ, habebant autem peculiarē sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionica dialecti propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁ δ᾽ Ἀρχὴς ἐς Λυκόφρης μοῦνος τιμωρέοντες.

Datiuis pluralibus desinentibus in εσι, addunt ι, Herodot. τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλειδῶτες κλειδῶτις dicunt & pro Πολεμάδεω, Πολεμῶδεω. dissoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερέων, ἱρῆων.

In ων desinentes genitiuos plurales fœmininos dissoluunt, pro ἀρῶν, Θηβῶν, πολῶν, ἱρέων, & Θηβέων, & πολέων dicunt. Homerus. Ὀ᾽ς εἴπω, πολέων ἐξεκτοῦ. Et Hippocr. αἱ μεγάλαι φλὲ ἀρέων τέκτουσι νέοισι γαῖα.

Sed & masculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νησιωτέων, Herodot. in tertia, κατ᾽ ἀγκὰς νησιωτέων, μάλιστα ἐπλήτεον.

Datiuis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueuerunt, vt in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueuerunt: vt Hippocr. ἐν τῷσι χρόνοισι λέγεται ἐξεστμία ὅτι γίνομαι, ἀφέστεν μὲ γίνομένη σπερμέων ἀγαθῶν.

In η desinentes genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. τρίτῳ ἢ ἀπ᾽ ἀρχέω γεγονότι: pro ἀπ᾽ Ἀρχέω: ab iis autem qui in ης, vt Ἀτρεΐδεω δ᾽ ἀέρρεσθον.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones, vt apud Herodot. αὐτὸς ἐν Πίσῃ ἐστὶ γεωμόλιον δ᾽ ἐόν τοῦτ᾽ ἢ ἐωῦ pro ἢ ἐωῦ & alibi, τοῦς ἐστίλλε pro οὗς.

Ad ι addunt ι: vt Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα ἢ πέμπειν. Et Εἶμαι ξείνια δοῦν. Et Εἰκάλεν θεῶν, pro ἐκάλεν.

O adiiciunt ipsi υ, pro κόρη, κόρυ: pro τόδε, τόδευ: pro ὦρε, ὦρευ: pro μόνε, μόνευ. Dixerit quisnam igitur quomodo πόσε & φόνε non assumunt υ: non enim dicunt πόσευ & φόνευ. Dicimus igitor quod à verbis πίνω & φένω deducta sunt: πόσε autē, etsi à verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ.

A in κ, vertunt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα, σφαίρη: pro δημοσία δημοσίη, pro φράσμα, φρήσμα.

In ως desinentes genitiuos per εω proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτεα & Δημοσθένεα dicentes.

Τὸ πολλὰν dicunt, non ὁ πολύς & πολλὰς, non ἡ πολύς.

Ei s præpositionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præsentibus similiter & imperfectis præt. & partic. circumferentum, vt & vniuersaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur, vt in Anacreonteis, Δοῦναι κλύειν γὰρ οὐδ᾽ ἐθέλω, λαλέειν τὰς αἱ θέλοιμι. Et in oraculo ἢ ἢ λαλέειν θέλω.

Pro ὁρῶ ὁρέω, dicunt α in ε vertentes: & pro ἐγρόνω, ἐγρεόνω.

Ὦν pro εἰῶν dicunt. Herodot. ἢ ὦν φασὶ πολλοὶ.

Ὦν quod significat ὑπάρχω, ἐῶν efficiunt, vt Homer. Ὀ᾽ς ἐόν τ᾽ ἐόντα, καὶ τ᾽ ἐσσόμενα, πρό τ᾽ ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπηλιώτης & ἀπάλιωτος dicentes, nō in compositionib. solū, sed in collisionib. Herodot. ἐκ οἰκίης ἔβαν.

Pro νῆας νέας, dicunt.

In ος genitiuos ab in ός rectis factos, per εω proferunt, dicentes βασιλέω & Πειλέω.

In ω desinentes genitiuos ab in ός rectis factos, per εο proferunt. vt pro Μενέλαω, Μενέλαος: pro θεῶ, θεός.

In ος desinentes genitiuos ab in ος rectis factos, per εος proferunt dicentes, ὄφις, ὄφεος per ο, φορέοντας φορέος & μάντις μάντεος & πόλις, πόλεος, vt in Oreste, Eurip. Ὀ᾽ς ἂν ἡμῶν πόλεος ἐν τ᾽ ἀρχαίοισιν ἦ. Et rursus in alia fabula. Ἐ᾽ πεσὼν ὄφεος ἐν χαλκοβήρεος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex quibus ea facta sunt: vt τύπτω δ᾽ ὑπεροφέλλω. Et, ἄοιδε θεῖνε. Et Βῶ δ᾽ ὁ γέρων. Et, Θῆκε δ᾽ ὅτι φρεσὶ θυμὸ λελοιπόλιος Ἥρη. Et. Ξάνθας δὲ ἐν κεφαλῆς ἔλεσε τρίχας. Et, Καλὸν δ᾽ ὄτω ἐόν ὅτω δ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσιν. Οὐδ᾽ ὅτω γηραιόν. Et Τοῦ δ᾽ εἴπερ μοι ἐόν κοσμ ἀντιβόλησον. Πάντες κ᾽ αὐτὸ δ᾽ ἔλοιτο. Præterea autem, Καὶ νύ μοι δ᾽ ἐξαίφνης Πηλεὺς τρέφων ἐδ᾽ νεόνυμφε. Et, Ἐν θερμὸ τοῦ ἐόμενος. Et Ἐν δ᾽ Ὀδυσσεὺς ἐγὼν ἐδ᾽ ἔμον κ᾽ ξεῖνα δ᾽ ὄμα.

Et vt vniuersaliter dicam, correptiones Ionum sunt: vt νῆας ἀμφιελίσσας, pro νῆας, & ἔφεος & πόλεος: sicut Atticorū productiones: vt, Πολεῖται τῆς δ᾽ ὑπὸ γέρων ἀλεῖ νεμερτής. Et, Οὐδ᾽ ἐποτ᾽ εἰς ἀγορὴν πολέσκετο πυρεφόρον.

Puto quod & εὐοχία Atticè producitur & scribitur per ω: ὀχὴ enim dicitur τρόφη & εὐοχία, quòd bene habet corpus & continet.

Secundas personas singulares passiorum faciunt ex tertia persona singulari per subiectionem τ. Homer. Γνώσεαι Ἀτρεΐδ᾽ ἐν Ἀγαμέμνονα, τ᾽ ἐφ᾽ πάντων, Ζεὺς ὅτι ἐν πόνοισι ἀριμανέος. Et rursus, τὸν μὲν χρὴ δὲ ὑπόμενον & ἀχέων. Σὺν δ᾽ ἐστὶ κρατέων.

Similiter & genitiuos à rectis in ας neuterum nominum per τος declinatorum, per subiectionem τ dicentes, vt κέρατος, γέρατος.

Τε abundat apud eos, & superfluum est: vt Herodot. ἐπεί τε ἐγρέτο ἔοῦσα τρὸ ἐόν.

Iones desinentes genitiuos neuterum per ος proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt τεῖχος τείλος. Et Ἐκτορέος δ᾽ ἐν θέλοιν ὕπαγε Ζεύς.

K pro π in interrogatiuis & relatiuis vti solent: vt pro Πῶς, κῶς: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπόσα, ὁκόσα non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas, vt pro χιτὼν, κιθὼν: pro ἀκάθιον, ἀχάτιον: pro βάτραχος, βάθραχος, & similia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἄνθρωπον, ὤνθρωπον, & pro ἄρεσον, ὄρεσον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in vocatiuis, quemadmodū & Attici faciūt. Initio Herodotus in vocatiuo sic inquit, ὦ ἄνθρωπε μὲ ἐλέεν Κρῶισον. Et rursus alibi, ὦ ἄνεξ Ἡρακλέες: pro ὦ ἄνεξ. Et Sophoc. Ἀ᾽λλ᾽ γὰρ ὦ ἄνεξ, ἀλλ᾽ ὃς ὦν βλαστῶ μόνος Νῦν τοῖς ἀνοῖς φαίνεσθαι ἀλλ᾽ ἐξίστασθαι. Et Homer. Ἀσιδὸς ἀνὴρ ὄρεος & ἐλαίνων μαινόμενος ἔπεσε πνεῖ pro ὀρέστου. Nam ο & α in ω contrahitur vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt: vt βόαξ βῶξ pilcis genus.

Item α & ο in ω magnum commisceturi vt ὅπλα, ὅπλα. Et quoniam ὅπλον aspiratur, vertitur π in θ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α, in diphthongo vtuntur, αὐτός, dicentes pro αὐτός, & θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè sic dictū φορέεμα pro φαρέεμα, vt sit ab origine vocabuli quod vestes cōtinet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πηλοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicunt, & pro αἰγαίχορον, αἰγὶ ἀχόρον.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, Ionum sunt. Homer. Πάντα μὲ λ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν, pro ἀγόρευε. Et Πεφρίκ᾽ ἄς κεν πρῶτος ὑπερκύψ᾽ κεφαλὴν Ἀχαιὸς pro πρῶτος. Et innumera alia eiusmodi apud Homer. & Hesiod. inueniuntur.

Acceptiones masculorum pro fœm. Ionum sunt, vt Il. Τέσσερ ἢ τεσσαρακόσιαι μέλαι ἔθεν ἐστήρεσ᾽ ἄλοιν pro ἐστήρεα.

Diuiones in εν desinentium singularium datiuorum, Ionum sunt propria, βουλεῖ pro βουλῇ, ἐγχεῖ pro ἐγχεῖ.

In ω desinentia fœminina accusatiuo in εω finiunt, vt pro Λητὼ, Λητοῦ, pro Σαπφὼ, Σαπφοῦς.

Extrahunt Iones interdum ex dictionibus, dicunt enim πανέθνεα pro πανέθνεα.

Antea diximus Ionum esse scribere & dicere, ὄφις & πόλεος nunc autem diximus communibus ipsorum genitiuis vti Iones. & præcipuè Homerum, vt Ἐξ ἀρχῆς οὔπω πόλεος. Et Hippocr. ὑπὸ φθίσεος ἐχομένῳ δ᾽ ἀφρεῖα ὑπογίνεσθαι θανάσιμος.

Gemina

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, τιτύκοντό τε δ'ἄρτα.

Transpositione litterarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίλιον pro καρδίαν: ἀτραπετὸς pro ἀταρπιτός.

Duplex σ in ξ vertunt Iones: nam pro δισσά, δίξα: & pro πέσσε, πέξε dicunt.

Subtrahunt sæpe, ex dictionibus, vt Ἡρεδότου Ἁλικαρνησσεῦς ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀποδείξις.

Sed & subtrahere ex possessiuis Ionum est, vt ἀργυρέου, χρύσεος, Homerus. Ἐν κτεφέων τε χιτῶν' ἀδεῖ ῥοθέοντι δ' ἀείδει.

In ες desinentes rectos plurales, si ab in ής, rectis fiunt, per εις proferunt: vt βασιλῆς, ἱππῆς, quoniam & genitiuum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel in υς, per ες, vt ἀληθὴς, rectus singularium & rectus pluralium apud nos ἀληθεῖς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθέες: & rursus pro πολεῖς, πόλεες: vt illud Πολέες δέ μιν ἀρήϊοι φέρον ἀγέλεες ἄλοε.

Dubitauerit autem quispiam, quomodo genitiuos ab in ης rectis non proferant per ηος, vt ἀδὴς, ἐξὴς, sicut βασιλῆος & οἰκῆος. Est igitur dicendum, quod nunquam penultima genitiui maior vultcesse vltima nominatiui in ης quæ inæqualiter declinantur vt Αἴας: rectus ας habet naturâ longum: Αἴαντος genitiuus ō longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντος, & χαρεντος, & λεων λεοντος nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεὺς & similia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longâ genitiui, vt sit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἀδὺς autem non potuerunt vertere genitiuum ἀδύος in η. sic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti quoniam ἀδὺς breuem habet vltimam, & ὀξὺς, & huiusmodi. In σ enim desinentia cum ambigua, per abiectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam. ὁ μέγας τὸ μέγα. ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex θηλείας extrahunt ι, & in omni casu hoc faciunt. Herodot. τῇ θηλείῃ ἵππῳ μίαν πλεῖ ὁ Δαρεῖος ἐς τὴν μαλίστα ἐστρεψε. Et rursus, Ἐγχρίμπτων τῇ θηλείῃ.

Non expressum pronuntiare solent Hom. Ὑπερῴων εἰλίσσεσθαι & πατρῴου ὄντα ἑταῖρον. Et Hesiod. Χρήζεν ἀπεινῶς.

Additiones ι post ε sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt: vt pro ἑως εἕως κεστὴ, pro κεστὰ & ξεῖνος, pro ξενος.

Mutare ει diphthongum in ες syllabam, Ionum est. Hom. ἐρέτας ἑταίρους, pro ἐρέτας. Et ἐρυσσάμενος ἵππους, pro ἐρυσσάμενος.

Immutationes η in α breue. Ionum sunt, vt μιμνήσκω pro μεμνήσκω & λελασμένος pro λελησμένος: & ἀλαὸς pro ἀληὸς. Si quis autem dicat. Quomodo alias α in η vertunt: vt pro Ἥρα. Ἥρη, pro τιθῶν, τιθῆν alias η in αλ scito quòd α in η vertunt quum est α longum: α autem in η non generaliter, sed quum est α breue. Immutationes, autem breuis α, in η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, λείβειν, εἴβειν: pro γαῖα, αἶα: pro δεινὸς, εἰνὸς.

Semper ὧν syllabam abundantem ponunt inter præpositiones, vt, ἐξ ὧν εἶλον, & ἀπ' ὧν ἤδονται.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ἑόρτη.

Composita verba dissoluunt & interponunt nomina: vt λέων καὶ ταῦρον ἐδηώσεν, pro κατεδηώσεν. Et Καὶ τὸν δ' ἐκέκασεν Ἡνίονα pro κατέκτεινεν. [πολλ' ἐμόγησε.

Innectere dictiones, Ionum est proprium: ἐρυθρὸς ὤν. Et εὖ ἐφρον εἴδησαν, hoc est, ἐφίλουν.

Diæreses, in ως desinentium aduerbiorum quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus singularis in ης terminatur, & in ως habet genitiuum singularem Ionum propriæ, vt δίκης, δίκεω: genitiuus pluralis δίκεων & mutatione ε in ο, δίκεω. Sic ἀληθὴς, ἀληθέος: genitiuus pluralis ἀληθέων & mutatione ε in ο, ἀληθέω, & id genus alia. Hæ igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt nomina, ἀληθέος dicentes & κτεινέος, & δικέος. Tamen in θείων θείος, & δικαίων δικαίος, & θαυμαστῶν θαυμαστῶς, non item. horum enim genitiui non in ως desinunt, vt sint diuisi & in nominibus & aduerbiis.

Dores (vt dictum est) producto vtuntur α, vertentes ε in ipsum: vt pro ἥλιος, ἄλιος: pro νῆς, ναῦς: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto vtuntur eo.

Et vt in vniuersum dicam, & Prosthesi & Aphæresi, & Epectasi & Synoopa vtuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, vt pro ἕνεκα εἕνεκα: pro Ἴλιον εἴλιον pro ἔστω. Sic pro μιὸς, μιοῦς: pro ἕλος ἕλος. Hæc autem ego Prosthesis non dicendi Parentheses: vt & alia, pro ἕνεκα εἕνεκα: pro πνέοντες, πνείοντες, vt Hom. Οἱ δ' ἄρ ἴσαν ἀνεμοῦ μεθύοντες πνείοντες Ἀχαιοί. Et, Ἠέλιος δ' ἐνάντιος ἦν ἀνεμοτόνος ἐνιαυτός.

Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: vt pro ἀφρὸς, ἀσφρὸς, pro πᾶς, ἅπας, pro εἰλίσσω, ἐνελίσσω. est que hoc Atticũ etiam. Siue igitur fit Prosthesis siue fit Parenthesis, Ionum est. Sed & quæ sunt contrariis. Est autem contraria (vt dictum est) Prosthesis Aphæresi, & Parenthesis Ellepsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἐπίστι, πίστι: pro ἐχθὲς, χθὲς pro ἐμί, μί: pro ἑορτὴ, ὁρτή.

Ellepsis autem abiectio est vocalis de medio non facientis syllabam, vt ἀμύξαι, pro αἰμύξαι: & ἕως pro ἕωος. Et autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam & Ellepsis, & Parenthesis & Aphæresis, itémque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus vnius syllabæ in medio dictionis, vt pro οἴκημα, οἶμα: pro κακόμοιος, κάμμορος: pro ἐξαιρεῖν, ἑξαιρεῖν: pro ἁρμόζοντες, ἁρζοντες.

Parectasis, abundantia est vnius syllabæ in medio: vt pro ἀδελφὸς, ἀδελφεὸς: pro κενὸς, κενεός: pro θυμὸς θυμεός.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, vt pro Δουκαλιωνίδης. Δουκαλίδης. Hac syncope vtuntur & Æolei: vtuntur & Diæresibus: vt H. δεῦ γὰρ κ' θυμὸν ἀδελφεὸν οἷς ἐτοκεύετο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphe duarum vocalium diuisarum in vnam syllabam vnio, vt pro τὸ ὄνομα, τὄνομα, & est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (vt diximus) propria est Ionum, vt pro λάχωσι, λελάχωσι: & κεκαμὼν, pro καμὼν: & πεπαλὼν, pro παλὼν. Sed & iubiatio, ipsorum est, vt pro βιβλεμβόιος, βλόμβος. Est autem Anadiplosis contraria Arsi.

Rursus, Systole quidem Ionum est, vt Ῥόχθεῖ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. pro ξηρὸν. & νῆας ἀμφελίσσας pro νῆας, correptum enim Ionice fuit η in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breues in longas vertit, vt τιθέμεθα pro τιθέμεθα.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus abundantia syllabæ in fine: vt pro θεοῖς, θεοῖσι. pro μέσαις, μέσαισι.

Huic autem contraria est Apocope, est verò hæc Dorum: vt pro ἀδ μοῦσ' ἀδ ῥῶ. Homerus. Ἀδ ῥῶ ἀπεφύγοιμι. Sic pro κυκεῶνα κυκεῶ.

Rursus, Apocopis, quæ erat contraria Ecthlipsi. Ionum est, vt pro λειόμεθα λειόμεθα.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est, vt pro σεῦ πάρος, σεὺ πάρος.

Rursus διπλασιάζειν, (id est, duplicare) siue διπλασιασμὸς (id est duplicatio) Ionum est: qui est contrarius Paralipsi. Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur, vt pro ἔτι ἔτλ. vt ἔτ' ἴκεο εἴκαν. Sic pro ἔσσον, ἔσσον. Homerus, Τέσσον ἐχώσατο φοῖβος Ἀπόλλων.

Parallepsis est: quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex ει diphthongo ι: vt pro μείζων, μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Ellepsis (vt prædixi) est abiectio vocalis de medio, quale est pro αἰμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἑτάν, ἑτέων dicunt. Herodotus, ἑτέων ἐκβῆ ἐς πλοῖ ἐπὶ τῷ ὕδατος ἐκ κρουνοῦ ἁλῶ.

Pro ἐσθῆτα ἐσθῆτα dicunt permutatim Herodotus, ἐσθῆτα ὁ τροχιλὸς εἰσδύεται. (tanquam à ζωός.

Ζωὸν vocant & πλοῖ ζῶσαν γυναῖκα, i. viuentem mulierem

Pro λίθον κεστὸν dicunt.

Pro μιχθῶ, μίσγω. Herodotus in 2. hist. σφέας ἐπὶ μαλίστα ἐπιχώριον μίσγεσθαι ἐστὶ κρίξ.

E & ο in ου diphthongum miscentur apud eos. Herodotus, ἐς τὸν ὁρῶν πίνα τὸ ἐν πόντῳ ἐστὶ γὰρ λίπος ἐστὶν ζωῶν. Et πλοῦνος pro πλόος. Sic, Μοῦσα πλοῦ. Ἐλλοῦς αἰγιαλοῦ Ἑλλοῦν γραπτοῦ πολλοῦ βοηθοῦσι Μιτυλάνη. [ἐν μιτυλήνῃ.

Pro σφίσιν σφῶν dicunt Homerus, Οἵ σφιν ἐνφρονέων ἀγορήσατο

Μὲν copulatiuam cõiunctionem pro μὲν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὲ μὴν ἐκ Ἑλλοῦς.

Pro ἐωυτοῦ ὁ dicunt Herodotus, Ἐς ὁ ἐξοῦλεν.

Pro Πάν dicunt semper αὖτος, & non αὐθις.

Ex ὀπτικὸν ξῶ ι eximunt, & ὀπτικὸν ῶ dicunt Herodotus, ἵνα σωφρονέοντες ἴωμεν ἡδονῆς ἕνεκα ὀπτικὸν εἰσάξα. [ἐξ ἑρμῆς.

Contractio ε & ο in ο longũ, Ionum est, pro ἑρμῆς, ἑρμῆς, pro ἑ-

Et mutatio ε in ο, vt ἑρμῆς. per eandem fit dialectum Hesiod. Οἱ δ' ἑρμῆς πρόφρασσε, κάθ' ἑστία ποικιλόβουλος.

Et pro ὄφις, ὄφις. Ionicum est.

Pro τίμενος τέμενος dicunt. Herodotus in secundo, τὰς ὀρέας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντες πάντες μετὰ ὀρεῶν. Et Hippocrates, φλέβα τέμνῃ.

Ex ἐπίγραφω auferunt γ, & pro ea interponentes ι, ἐπιτίθω dicunt. Herodotus nullis hoc vtitur. (ἐπιτιθέντες.

Pro ἐπιτιθέας, ἐπιτιθεῖς dicunt. Herodotus, Καὶ τὸν λίθον

Σφεῖς, σφᾶς, & σφῶν diuidunt, & sic proferunt, σφεῖς & σφᾶς & σφῶν. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδεος ἐξεπίεζε. Νῶν & ῥῶν & χρῶν diuidunt, νῶν & ῥῶν & χρῶν dicentes Homerus, Τάμεσι χρῶν χαλκῷ. Herodotus. Οἱ ὦν ὅτι νῶν σφίσι.

Participia εἰπὼν non vtuntur, sed εἴπας, vt τύψας.

Εἰρώτα per diphthongum scribunt, idque ideo, vt opinor, quòniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἠρώτα, deinde interpositione ι, fit εἰρώτα. Sic & ἐπιστεύρω apud eos per ει diphthon-

diphthongum scriptum, vel à Themate assumit ει diphthongum. Fit enim ἐρωτῶ & ἔρω & fit interponendo ι, εἰρωτῶ & εἴρω. Et passivum εἰρομαι εἰρόμην, εἴρω, εἴρεται.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt ασι vt pro πεπόθαται, πεπόθασι, pro λέλεκται, λελέχασι: pro γέγραπται, γεγράφασι. Si verò vox communis linguæ graecitona fuerit per ς, tunc Ionica habet ante ασι characteristicam medij præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδασι, quia πέφρασται dicitur. Si verò à circumflexis naturâ longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante ασι in debitam correptionem, vt πεποίηται, πεποιήασι.

¶ Item constituunt Iones in δης desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πελειάδης & Λαερτιάδης, debebat enim esse genitivus Πελειάδεω & Λαερτιάδεω.

Quoniam in δης patronymica vna syllaba superant gen. primitiui vt Πελίας & Πελειάδης Πενέλεω Πενελόπη sic & Λαέρτης Λαερτιάδης debebat esse Patronymicum, sed Iones faciũt Epectasin, & sic proferunt Λαερτιαδέω dicentes & Πελειάδεω, deinde per productionem atticam Πελειάδου.

Vtuntur autem & Metathesibus. Fit autem Metathesis quũ vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, vt pro ἀσφαστος ἀσφαπτος (ex πρόσω, ἅπτω enim iam & α priuatiua particula facta est hæc vox ἀσφαπτος, & significat πρὸς ὁδὸν ἀδόνατος id est rectam viam. inde facta est metathesis. (i. transpositio) primæ literæ & dicitur ἀναστροφή) aut secunda, fit prima. vt κραδία κηρτο καρτερίς κεφαλή κόρυς: pro τέταρτον, τέτρατον. Homerus Τέτρατον ἦμαρ ἐλωΐῃ τοῦ τέλεσε πάντα.

Secundum est autem differre Metathesin ab Hyperthesinam Metathesis in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, vt ὀδόντος ἀπὸ τοῦ ὀδόντος erat τοδόντος, sed per Hyperthesin, ὀδόντος & τοῦ ὀδόντος, & ὀδόντος ὀδόντος: sed per Hyperthesin, γόνυ & ὀδόντος, γόνυος & ὀδόντος. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem, & permansit vsque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, ὑλεῖν: vnde & sanata vulnera ὑλὰς dicimus.

Et pro λέσχη, Μοῦσα: pro Μαντεύεσθαι, Ἀνακῶς. Et loca in quibus versantur, Ἤθη. Et pro ἄπιμελῶς, Ἀνακῶς, pro ξενίζειν ἐδέξατο. ξενίζειν ἐπιμνήστευε: & pro ἀπατηλῶς, vel ἐπιμελῶς, Ἐπιτρόπως: pro ἀκούειν ἐπήκοος pro θυμοειδὴς, & θρασυδὴς, ἐπιθυμὴς: pro ἔπεσε. Ἐφέστιος pro θυσφόρος. Ἡμικύκλιον: pro ἕτερος, Μετοξέτερος: & pro ἀτυχαίνειν. Ἐλεινύειν. Item Λύπη dicunt τὰ μὴ δήμεις καὶ ἀριθμὸν τῆς ἡδέων.

Pro διαστολὴ Ἐπιστολὴ: pro ἐπιστέλλειν vel ἐδίδαξεν, Ἀτιγνωσία: pro βοφὸς Φάρμακα: pro ἀναλώματα, Τέλη: pro λαύρας, dicunt ῥύμας, id est, τὰς ἀμφίδρομος. Σαλαρὸς autem πελέκης vel τὰ ἐκχρῆς ὅπλα, & φαλάγγας vocant Ἄρδεις.

Φλαρὰ appellant τὰ ἀβὶ τὰς γναθὸς σκιπάσματα: ψιλὰς, destiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est & rectum. Συμφυὲς pro σωστεῖφας. Λιμασιὰν autem vocant τὸ ὃν χαλεπὸν ἐκδεδεμένον ἀνὰ πολὺ τεῖχος. Dicunt autem φαρὸς pro κλέμμα: Τρυφὸς pro ἀκρωτήριον. Et Ταρτὴς καλάμων vocant τὸ ἀφαστὸν ἢ ἐξόφαρον τοῦ πλοίου. Ἐμβολὸν appellant rostrum nauis. Ἐναχίζειν verò dicunt τὸ χοὰς διαφέρειν. ὑδίοις καταχεόμενος. i. inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et φρίξυνον, liberationem.

Ἐπωλὰ dicunt τοῦ μὴ βαθεῖαν εἶναι, ἀλλ' ἐξ ὀλιγοπαλῆς. Λοιμὸν verò morbum quendam circa totum corpus. Κυζήματα, τὰ χειρὰ ἀποφθέγματα: Γιωτεύνας, τοὺς ἐκ φυνίας χαὶ ἀπορμιμῆς.

Pro ἱμανὸς, ἀνὸς dicunt: vt Herodot. in secundo, Ἐπιζεύγνυτο dicunt τὸ μὴ ἀρίον ἢ καλῶς ἔχον.

Pro ἀπὸ τοῦ χαμαὶ, κάπηλος dicunt: Κορμὸν verò inflexum quoddam lignum appellant. & κόμαρον. Ἀπόπαλον.

Pro ἀπτώμενα dicunt πεπτεμένα: & βάρος pro ναῦς.

Οἶστρον vocant Dionygum. Ἀφεδέκες, pro ἀλυσὶς, aut pro ψέλλια secundam quosdam.

Συρικαζειν dicunt τὸ καθαίρειν κῆμα ἐκ ζειῶν ἢ ὑδάτων.

Λύρον canticum nomen, vel lyræ chordam.

Φυσάκας dicunt pro κρουνὸς. Et Ἀπόφορα appellant τοῦ τελωνείου ἀφορᾶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ἀγοραίων.

Ἤλυσιν vocant τοῦ περιάνου ἐφεδόν. (ex adipe & melle.

Σκρόβιν apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus

Ἐνεβδίοικα sunt κόνχυλίκια.

Τρεφόστοι pro τρεπτόστοι, τρέφοντες.

Ἀπιμαλὰς ἐν pro ἐμόνον.

Ἀπίλημοι ἐν pro verò di. ont pro ἀτιμωτίρες.

Pro φρενῶν, Ἐπιφρονεῖν σώφρονα φρενῶν dicunt. Accipiũt autem hoc & in contrario.

Χαριζεσθαι dicunt pro ἀφόβως ἀτιμωρεῖν (gratis seu impunè facere.) Et pro κεφαλὴ, Ἐπιλαμπεῖν.

Λεῦν verò potuoum. vel ionica.

Pro κεφαλὴ πεπεμμένον, dicunt τετρυγημένον.

Pro πολεμεῖν dicunt Ἀντιάζειν: & pro αἰδοῖα, Μίζα. Hesio. ὡς δ' ἀπὸ μίζης ἔβαλε.

Pro καταπαιχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt διαβεβλημένος. Herodot. ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ Ἁρπάγου τοῦ μαστιγίου.

Pro καλλωπίζειν dicunt ἀσκεῖν, vt ἐ. ἐμὶ δὲ κόσμῳ ἀσκεῖν ἀπτόμενος ἑαυτῇ δυνατέρα.

Pro ὀπλῖται dicitur Ἐνοπλοι ab illis.

Διασφαγὴς illis sunt αἱ διεξόδοι πόντοι.

Γνωσιμαχεῖν, significat illis, cognoscere inã imbecillitatem & Σίτυρα ab iis dicitur βαρβαρικὴς χιτών. [inimicorũ robur.

Τὸ βρεῖφος, pro σκυτῶν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipsis est sordidatũ ouium lana, & ouium excrementũ.

Νεοχμῶσαι, pro νεωστὶ κτῆσαί τι.

Φιρίγγιος, pro βιβαιοτάτος.

Ἐφεδρος, pro ὑπάλληλος.

Ἀγιλατίζειν, pro διαίζειν.

Τεττιγομετρολίδες, apud Iones dicuntur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas: duas extra maiores, minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἐκτεμόμενος, pro οὐ προσκόπτων, sive οὐ καθικόμενος.

Ἀπεπλέξατο, pro ἀπέφυγε, πλὶξ enim βῆμα, ex quo πλίγμαξ, πεδὸ ἡμᾶλα, vnde & pro ἀβιβάδιον, Ἀμφιπλὶξ, apud Sophoclem in Triptolemo, & Homerus, Αἱ δ' εὖ μὲ πρώτιστα, εὖ δ' ἐπλέξαντο πόδεσσιν.

Et ψῶλαι, pro θαλτῶλαι. Est autem apud eos ψῶ, rusticæ compellatio. (λίκια.

Κόλλιξ, autẽ species est panis rotundi, ex quo & apud nos κολλυρίων συμβολεῖς dicuntur ab ipsis ψωμοπλίκες.

Γνήσιοι, sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est, legitimi liberi.

Πρόξενοι, sunt præfecti ciuitatum, & curatores, & qui hospitio suscipiunt.

Σπαρτὰ pro ἱρὰ, & δεδυμένα.

Κοσμήσημα verò pro καρποφόρον, sed scribitur & Σκοπήσημα.

Γῆς ab iis appellatur ἡ Ἀθυωρία.

Ῥικνὸν, verò τὸ ἔξω κεῖνον καὶ γραῦν, quod & ῥυθὸν dicitur.

Pro στεῖρος, [id est marcidum] dicunt βαρὺς.

Pro ὑπτιάσαν, Παλλαμῶν dicunt.

Pro φρίσσαι dicunt Πετάσσαι.

Βλακὸς, pro τρυφερὸς.

Μαρίλαστος vocant τὸν φρυγανιὸν ἐν ἀνθρακιᾷ. Potius autem Μαρίλα vocatur ἡ θερμὴ ἀποσβεσμένη. (dicitur μαρμαίρω.

Μαλεδαρθῶν pro μαρμαίρων sine θεραπῶν, μαλεδαίνω enim

Μυκιλλῶν vocant τὸ κοῖλον ἄρτον, i. panem concauum.

Μυδῶσα dicunt pro ἐκρίνω.

Pro ἡμίσεον, Ἐπίδημον.

Pro ἐκλίβη. Ἐλιμαξεν.

Et pro ἐστιάξεν, Ἐμυξε. (πολύπλοκα

Ἐλκτήρια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας θερμα

Pro ἐπίδεσιν dicunt Ἐπιδεσμοῦ.

Ἐδιμερωθὴ dicunt pro in duo diuisum est.

Et pro ἀδύτος Εὐθυωρία dicunt.

Pro ἐτυλωθὴ dicunt Ἐμυλώθη & Ἐχείμαστη, pro ἐμπυήσθη.

Pro ἐκτόπως & ἀθρόως dicunt ἐκτόπιος.

Pro ἀφορὼ τερον, dicunt Ἐπιστρόφτερον. Pro μίλωνα, ζώτεον.

Pro ὑμοιωμένων, Ἡδελφισμένων dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμωλιὰ. (χλιὰ ἐξ ἀθαρτὶ est, μαίνε θερ

Pro καθὸ ὑστὸς dicunt Θαλάμιος. Et Θέλατον pro τὸ κῆ ψυ

De Aeolica Dialecto.

Æoles τὸ β τοῦ ρ addunt quum τοῦ ρ infertur τ, vel κ, vel δ, vt βρυτὸν pro βυτὸν, & βρόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in αι diuidunt Æoles, & per αων proferunt: vt νύμφαι, νυμφάων, & παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum sunt, vt ὤρσεν pro ὄρμησεν, & ἄλλος pro ὁ ἄλλος, item τοῦλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro πῶς Æoles Κῶς dicunt.

Τεθνεὼς & Τεθνεῦα, pro τεθνεὼς & τεθνεῦσα.

Additiones θα syllabæ, Æolum sunt, vt εἴποθα.

In εις vnius syllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς, Παΐς, pro (λεῖπω.
δαῖς, δαΐς.

Ω pro κ vtuntur Μῶσαι, pro μῦσαι & Λοίσθω dicentes pro

Υ pro ο vtuntur pro ὄνομα. Ὕνυμα & pro ὅμοιον, Ὕμοιον, dicentes, Interdum autem & ε pro ο. nam φρὶς σε, alli φρὶς σε dicunt. Et pro ο parvo ω magnum vt pro ὄκτα ὧκτα.

Η pro ει, diphthongo vtuntur. ἐλθῶν enim dicunt, & λαβῶν & ἰδῶν, per η, pro ἐλθεῖν, & λαβεῖν & ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ε proferũt, multiplicãtes innumerabiles: vt pro ἡμέων ἡμέρων pro ἀστελὰς, ἀστέλλας: pro ἐμμαστῶ, ἐμμαστῶ: pro ἡμεῖς, ἡμεῖς.

Geminant & ε & π, & τ. vt ποστῶν ἔστω, ἔστω, ἔστω, ἔστι.

Pro ἔτμεν ἔδμεν, dicunt pro ἴστε, ἴδε.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant. ὁ μάρτυρος μαρτύρα: sic ὁ φύλακος φυλάκα. (pro μεῖ ἐμοῦ.

Π pro μ vtuntur: ὄπποτε, pro ἐμμαστῶ, dicentes: & πεῖ ἐμοῦ

Vocatiuos in ον desinentium singularium corripiunt: vt pro χαλεπὸν, χαλεπὸν: pro ἀπὸν, ἀπὸν pro Σωκρατὸν, Σωκρατὸν.

Et αι diphthongo abiiciunt ι. quum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκάος scribentes & pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τὸ αἷμα, scriptum per αι diphthongum, ἅμα dicunt.

Pro αὐτοῖαν, ἐν ταῖαν: & pro ἐν ἑνὶ ἔτει dicunt ἐν ἑνὶ ἔτει.

Μιλεῖος, per η scriptum, per α proferunt, μιλάσιος, dicentes.

Errantes autem per quandam pronunciationem, dicunt εὐζυγὸν pro ζυγὸν: pro ξίφος, σκιφος pro φέλλιον: σπίλλιον, & pro φαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θόας, Θόας, dicunt, & pro μέλας, μέλας: pro Θῆλυς, Θλαις. At pro Αἴας, Ἄας, non dicunt propter concursum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus ω longum addunt ι, vt in Θόας, & reliquis? Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, simul & breuiorũ syllabis pro Πολύς, Πολλὺς, dicentes: & pro φθείρω, φθέρρω, nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, maius est αι diphthongo habente ι quod pronunciatur, (nam qui duorum militum munia obiit, fortior est duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Iidem ἄρσε in α facunt rectos: Ἀρχύτα enim dicunt, pro Ἀρχύτας: sic Υβραχέρα pro Υβραχέρας. Item γέρων ἱππολάτας, Πολύς pro ἱππολάτης. Et ἵππότα Νέστωρ, apud Homerum.

Omnia primæ indefinitæ actiui per ειμι proferunt: vt pro τύψαιμι, τύψειμι, pro ποιήσαιμι: ποιήσειμι: pro λέξαιμι, λέξειμι. Et primæ personæ hi soli vtuntur: secundæ verò & tertiæ Athenienses τύψας, τύψεις. Et τύψειας, tertiæ personæ pluralis.

Horum sunt & diæresis: oam pro Ἀρχέοι, Ἀρχοῖοι, dicunt & contractionem: nam pro βασιλέοι, dicunt βασιλοῖ.

Vertunt αι diphthongum in οι, vt quum pro ὄνειρος, dicũt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus datiuis non subscribunt ι vt τῷ Ὁμήρῳ & τῷ ὕμνῳ.

Ἄμεσ, per ε flectunt.

Extractiones ι non solùm Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum, nam pro ἑταίρων, ἑτάρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ἔνετι, & τὸ ἔννι & his similia. (similia:

Pro Τρωσί, γυναιξί, hi Τρώσσι, γυνάιξσι, scribunt, & his

In η desinentes geminnos per σ proferunt Αἰακίδεω enim Ionicè, Αἰακίδεω, verò Atticè: Αἰακίδου, autem Æoles scribunt.

Quod non pronunciatur ι, pronunciare consueuerunt in secunda & tertia persona, vt pro βοάς, βοᾷς γελᾷ, γελᾷ.

Pro ξ proferunt κσ: vt pro ξένος, κσένος. Et πσ: pro ψ, vt pro Πύλος ψ, Πύλοσς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidam, vt quum pro Ἄρης, dicuet Ἄρες in α autem, vt quum pro Ἐκάβη, Ἑκάβαν: pro πύλη, πύλαν: pro τέρμα, νίκαμα: pro ἠώς, αὼς: pro ἀπάκτη, ἀπάκταν pro ἀδικήσεσι, ἀδικάσαι, dicunt.

Pro θ, proferunt φ, vt φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro duobus ππ, duo ωω, vt ἱμτίωσεν, pro ἱμπίππωσεν.

Pro σ, τ, vt pro σὺ τὺ: pro εἰς σε, εἰς τε.

Pro τ, π, vt pro σκελῶν πελῶν pro σκαλεῖς, πάλεις.

Pro ω magnum ο proferunt: vt pro ὤρα, ὄρα, pro ὠτεελή, ὀτεελή.

Vtuntur syncope & in compositis vocabulis geminantes mutas, κάτπισεν pro κατέπισεν: & καδ δ' ἐ pro κὰ δ' ἐ, & καββαλεν, pro κατέβαλεν.

Grauitonè pronuntiant non solùm nomina, sed & articulos quum nominum locum habent: vt pro ὁ σός, ὁ σός: pro ἡ σὴ, ἡ σὴ pro τὸ σὸν τὸ σὸν.

Eodem autẽ modo & dissyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipsi grauitonè pronuntiant, vt σόφος, καλος, ὄξυς, βρᾶδυς, βάρυς, λεῦκος, βοῦλος, βῦσσος, πρᾶχυς, σκληρός, χθὲς & similia.

Vocatiuum nominum in ας qui est in ας absque σ. proferunt: vt pro Σωκρατες, Σώκρατα, Λεωτροφανες, Λεωτρόφανα pro Δημοσθενες, Δημόσθενα. Et à genitiuis casibus σ auferunt, dicentes, Σωκράτου, Δημοσθένου, Σοφοκλέου.

Pro accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις, pro τὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accusatiuum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes, vt τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in ειν desinẽtia, ipsi per ειν efferunt penultimã acuentes pro φιλεῖν, φίλειν: pro καλεῖν, κάλειν, pro φρονεῖν, φρόνειν.

Quæ autem apud nos desinunt in αν, ipsi αῖς mutant, vt pro γελᾶν, γελαῖς, pro ποιεῖν, ποιεῖς.

In ω desinentia infinitiua ipsi per ειν efferunt, vt pro ὑψῶν, ὑψεῖν, pro ὀρθῶν, ὀρθεῖν, pro χρυσοῦν χρυσεῖν.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt, vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in ντα acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur & acuunt penultimam, vt pro εἰρηνῶς, εἰρήνων, pro κακῶς κακῶν, seruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: pro γέλως, γέλος, & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ἐγὼ, circumflectunt, ἐγῶν, dicentes, & pro ἐμοῦ, ἐμοῦ.

Pro σὺ dicũt τὺ sicut Dores: & pro ἡμεῖς, ἄμμες: ὑμεῖς, ἄμμες.

Pro ὁνθ' ἀδε, τῆδε: pro ἄλλοτε, ἐτέρωτε dicunt.

Pro χείρονα, χέρρω: pro ἱμάτια, ἕμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἰνέω.

Pro μία, ἷα.

Pro ἥρως, ἥρωας.

Pro ἱστρωῖς, ἱστρεῖς.

In medio duarum vocalium interponunt υ: vt ἀϊὴρ, enim ἀυὴρ dicunt: & pro ἵως, δίως. Quum verò consonans est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem & alia quispiam accuratè indagans, inueniet quæ ab his sunt diuersa.

EX PLVTARCHO EXCEPTA

De Dialectis & Homerico earum vsu.

VAtia dictione vsus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteres suis poëmatis interseruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragrasse constat. Nam Dorienſium ἀλλεῖφει (quæ perquàm familiaris est breuitati studentibus) vsus est, pro δῶμα dicens δῶ vt hic, ἀλφα ἢ εἰ δῶ Ἀφνεὸν πόλεῃ, & pro ὅτι, ὅ: vt ὅ μοι αὐτὸς ἔδωκε χλιῶας, & pro ὀπίσω, ἀφω quidam in α, π verò & σ in cognatam ipsis literam, nimirum φ mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: vt Ἠδ' ἢ γὸ μι ἢ ἄλλο τεὶ ὀθίνατον, ἰφθιμὰ, & huiusmodi. Ad eundem modum & medias syllabas concidendo, dicit ὀτρηχὰς pro ὀμέτρηχας, & εἰστίας pro ὁμοιοῦς & ὁπάτρειον pro ὁμοπάτρειον: item τρεῖν pro τρίμειν, & τῖω pro τιμῶ. Eorundem Dorienſium est & literas transponere, vt quum pro κρέατιστοι, κάρτιστοι dicunt.

Æolum verò τῦ συγκοπῆ, in compositiuis vtitur καδ δραθέτλω dicens pro κατεδραθέτλω & ὑβάλλεν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt ἐφιλήσεν, pro ἐφίλει, ἐποίεν, quem morem sequutus Homerus ait. Δὶδ η μέζχοιτο, λύγοιτο, pro δὶ ὃ ἐ quod est ἐδέομεν, ligabat. Et.

Τὺς δὲ ἄρκετ' ἀνόμων δεῖν μθῷ ὕχρὶν ἀέντων.

Eorum est commutare σ in δ, ac pro ὄσμα dicere ὀδμὴ, & ἔδ μθῷ pro ἔσχθω. Præterea & pleonasmo in quibusdam vocibus vtuntur, vt quum pro ἕκηλος, δεκηλῷ & pro ἀτὰρ αὐτὰρ dicunt. Item secundæ verborum personæ θα syllabam adiicere, pro ἔφυς, ἔφυσθα, & pro ἔφρασαι, ἔφρασθα dicendo. Porrò consonantium duplicationem alij Dorienſibus, alij Æolibus tribuunt, quale est illud, ἐλλαβὲ πορφύρεῳ θάνατος & ὀππότερος δὲ ἔρχα.

Ionum autem proprietatem obseruat, dum τῦ ἀφωρίσθαι præteritis verborum temporibus vtitur, veluti quum ἔδω dicit pro ἔδω, & δόωκεν pro ἔδωκεν. siquidem in more habent præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus & præsens & auferre ι in voce ἔφυδ' & ἔρκξ. Præterea quum tertiis subiunctiui modi personis σι addit, vt quum pro ἔλθῃ, ἔλθῃσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit. nec non datiuis eandem adiicit, θύρῃσι & ὕλῃσι dicens. Ad hæc dum τίθημι pro τὸ ἔνημι, & νόσεν pro νόσον, & κενὲν pro κενὸν & μέλλαν pro μέλαν efferit. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat vt Ἠμῆ, Ἀθήνη, pro Ἠμᾶ, Ἀθῆνᾶ. Accidit autem nonnũquam vt è contra η in α mutantes, pro λελασμένος, λελασμένος, dicant. Insuper & circumflexa ita per διαίρεσιν effunt, pro φρονῶν φρονέων, & pro νεῶν dicentes νέων. Eodem modo & genitiuos in ῶς desinentes proferunt, vt Δημοκήδεος, Σάκρεος, pro Δημοκήδους, Σωκρᾶς: & circumflexos genitiuos plurales, vt Πολέων, Περοέων, denique & plurales nominum neutrius generis festos in η desinentes, vt γνθεα, μέλεα, idémque de eiusdem numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium est, vt τετράφαθ, & similia iudicant.

Maximè verò Attica dialecto vsus est quippe quæ sit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vtuntur: ita & ipse Πωλέως & χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti & pro duabus vnam syllabam efficere, vt pro τὸ ἔπος τῦπος, pro τὸ ἱμάτιον θωμάτιον quibus hoc (Homeri) est simile, Τρῶες δ' πρόσθεν ἔσαν ἀολλέες ἠδὲ λεῶν τε, pro λαῶν τε. Atticum quoque est ex huiusmodi optatiuis η tollere. δοκοῖς, δοκοῖς, τιμῶς τιμῶς, secundum quem Atticum illud dictum est. ἄλλοι δ' ἀκαχήθετε θυμῷ. Atticum est etiam hoc Οἱ πολῖται κακῶς, πάσχοι δὲ τε φαῦλος ἀρετῆς: quod nos κακῶς dicere solemus. Solent quoque huiusmodi accusatiuos non per διαίρεσιν efferre βῶς ἰχθῦς vt in hoc βῶς ἀφεστιμενεθρίσεται & ἰχθῦς ἀρτυθὲς τε. Et illud Attice dictum est, ὦ τί μοι ὦ τοῖοι ῥήγνυσι ῥήγνυσι, vt ξυζεύγνυσι ἕμενοι. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λυόμεθα λυόμεθα, pro ἔδομεν, ἔδομεν ad quem modum & pro ἔλυετο dicunt λύτο. Eorundem est dicere ἔφυν, & ἐνεπεράμεν, ex abundanti addentium ι vade etiam est ἐνεγκόν. Elidunt etiam ι quum pro κῶνες, κῶνες, & pro Νηρεῖδες, Νηρῇδες dicunt. Sic verò & illud habet. ἐξῶ μεὰ' ἀθέλετον. Denique in datiuis in ι purum desinentibus, quorum penultima α obtinet. idem fit, vt in his κεφαῖ γέφαι εἰ αι. Est & hoc Atticum vbi dicitur ἴσω, & ἰσάσθω, pro ἴσωσον & ἰσάσθωσον. Eiusdem consuetudinis est quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum

tem-

vsurpantiqua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœminis articulos participia, & adiectiva masculina cõiunguat, vt τὼ χεῖρε τὼ γυναῖκε: quod & Platoni familiare est. ἄγοντε καὶ φέροντε, & ἡ ἱερὸς γυνὴ, & ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit. Οὐκ ἄρ τό γ' ἡμετέρων ὀχέων πλησθέντε κεραιῷ: & Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἑῷ, & κλυτὸς Ἵππου δάμασσα. Porrò quum dialecti multã quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando poëta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ἴς δίνον Μενελάου καὶ ἀλίμοιο. Atticam consuetudinem refert, & quando ait, Δίξηται οἱ σκῆπτρον & Θέμις ἐστὶ καὶ πάρος Δικῆς δ' ἵπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquam peregrinis, vt sunt prædictæ: aliquando verò priscis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & assuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπίς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCEPTA De tropis, & Homerico eorum vsu.

CAeterum quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucundior fit: & verborum quidem immutatio, tropus, sententiarum autem, schema vocatur, & horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum sit, nãmve aliud quiddam à posteris inuentum sit, quod ille non priùs dixerit.

Inter tropos igitur ἀνομασποιΐα admodum illi familiaris est. Nouerat enim priscam nominum originem, quòd hi qui primi tàs nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellassent, & inarticulatas voces in scripta retulissent, vt quum dicerent φοῦφον, & φρίζειν, & βροντᾶν, & quæ istis sunt similia. Vnde & ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit vt conformia essent rebus per ipsa significatis: cuiusmodi sunt hæc δοῦπος, ἄρβος, θέμβος, & ῥιγεδανὸν ἀνίβρυχε, & σίζε, aliàque istiusmodi, quibus nemo significantiora inuenerit. Et rursus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, vt quum dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, (id est, malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando significat: & dum πυρετῷ dicit pro πῦρ, (id est, ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est. χαλκοτύπος ὠτειλάς, vult enim dicere, Τὰς ὑπὸ τῷ χαλκοῦ τετυπωμένας. Denique (vt summatim omnia cõplectar,) multa verborum nouitate multa cum licentia vsus est: alia quidem præter consuetudinem immutans, alia verò eam ob causam insigniora reddens, vt orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ propriè & suo loco subiectis accommodata vim propriis nominibus æquipollentem habent, vt quum singulis diis, singulas appellationes attribuit. Ionem μαντάτιον & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem, φοῖβον vocans. Iam absoluta ἀνομαστοποιΐα, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις, quidem (quæ vsum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poëtam est, vbi ait σειρὴν χρυσείην. (id est, catenam auream) σειρὴ namque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit κυνέην κυανέην, siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur: ibi verò & eam galeam caninam vocat quę ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomen sortita est quòd res à propria significatione in aliam, cum conueniente rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est, vt illud,

Ἡ ῥα τὸν ὑψόθεν ἄκρον κορυφὴν ὀρέος μεγάλοιο. id est,
Contulit hoc fr ellos se magni vertice montis. &
Νῆσόν τε ἠδὲ πόντῳ ἀπείρονα ἐστεφανώθη, id est,
Insula, quam pontus circumfluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non solùm speciosiorem, verum etiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab inanimatis ad animata, vt φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρῴρου, (id est, Cæruleæ nauis sic est auriga loquutus) pro κυβερνήτης nauta, & Βῆ δ' μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, (id est, iuit ad Atridem pastorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, (id est, sub extremum Idæ pedem) pro πλὴν ὑπώρειαν, radices. Et ἔνερθε ἀρούρης, (vber agri) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ econtrà ab inanimatis ad animata, veluti σιδήρεον νύτοι ἔτορ, (id est, ferreum certè tibi pectus) pro σκληρὸν, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata, vt σπείρουσα πυρὸς σάλον (id est, semen ignis seruans) pro γόνιμον ἀρχὴν. Porrò sicuti nominum, ita & verborum translationes apud eum sunt, quale est, Ἠϊόνες βοόωσι ἁλὸς ἐξαλέοντος, (i. Littora namque boant, feriente salo atque procellis) pro ἠχοῦσιν, sonant.

Alius deinde tropus (qui μετωνυμία vocatur) fit quando per cognominationem res diuersa significatur. vt, Εὖθ' ἱκόμεθ' ἠνεμόεσσαν ἠδ' ἀνεμοτρόφον ἠπειρον, id est, insulas enim quę propriè appellantur ἠπειρον, significare vult. si quidem θεὸν & ἠπειρον declarat. Ὀξὺ autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cuius forma tendit in tenuitatem. istiusmodi & hoc est, ἰγνὺς θοὸς ἀκτίς.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam eiusdem generis intelligitur: estque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt φρὲς τοῖς τε καὶ ἰδὲ μήτιν βόας αὖας. (id est, ad murum bene structum boues torridos) boum namque appellatione corium, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum, Τοῖόν τ' οὐ κεφαλὴν ἀποθέω. (id est, huiusmodi autem caput desidero) nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro Pulchra λευκώλενος dicit, (id est, Candidis vlnis prædita) & pro bene armati, εὐκνημίδες. (id est, bene ocreati.) Aut ab vno multa, vt quando ita de solo Vlysse dicit, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. (id est, Postquam Troiæ sacrum oppidum deuastauit) neque enim ille solus, sed vnà cum aliis Græcis Troiam euertit. Econtrà ex multis vnum, vt πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, pro πόδες. Præterea ex specie genus, vt μαρμάρου ἀκριόεντος ἀλωήν. marmoris namque saxi species est. Aut econtrà, ex genere speciem intelligimus, vt, Ὄρνιθας γοῦν καὶ ἐπαίσομαι μαντοσύνας. si quidem non quasuis ὄρνιθας, (id est, aues) sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adiunctis, effectum rei, vt Πάνδαρος, ὅς ῥα τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λιθάκεσσιν ὕδωρ. (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et εἰ ἡ πανημέριοι θοὸν ζυγόν. (id est, Tota die iugum mouebant) ex accidenti namque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens, vt λῦσε παρθενικὴν ζώνην. (id est, Virgineam solut zonam) ex eo namque sequitur quòd vitiauerit. Et contrà, ex consequenti præcedens. vt quando pro φονεῦσαι, (id est, occidere) ἐκδυσαι dicit, id est, spoliare.

Est autem & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat, quale apud eundem,

Ἠμοι ὃ τ' αἰζηοὶ δηριότερα βωλοτομοῦσι. id est,
Aft iuuenes terra Cererem concredere pergunt.

Triticum namque fructum designat, quem sic à nomine Δήμητρος (id est, Ceneris) inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείροχον Ἡφαίστοιο. id est,
Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, (id est Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine iam dictis &, hoc est, ὃς κεν ἐμοῦ γε χόλου ἅψηται, (id est, qui meam chœnicem attigerit) ea namque quæ in chœnice continetur, innuit.

Præterea & alius tropus ἀντονομασία vocatur, & fit quum epitherum aut consignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt

Πολλὰ δ' ἐξαῦτις ἀστεροπὴς ἐπέπεσε
Ἀτρεΐδῃ φρεσίν. id est,
Iaciebat Atridem rursus voce petulca increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rursus,

Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος. id est,
Su animo fidens Tritonia filia chara. Et alibi,

Φοῖβος ἀκειρεκόμης. (i. Phœbus intonsus.) Illic enim Minerua, hic verò Apollinem denotat.

Est & ἀντίφρασις, dictio quæ contrarium quàm per se fert, significat. vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τό γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. id est,
Hoc vbi conspexit, non est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est & ὑπόφασις quę animi cogitatione vehemẽtiũ dicto addit. vt

Αὐτὰρ ὅ γ' εἰς ἵππους καταβαίνομεν ἠὲν κάμ' Ἕπειος: id est,
Aft in equum descendentes, quem fecit Epeus.

Dum enim inquit καταβαίνομεν, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est, Πᾶν δ' ὑπερθορμαδὸν ἔρρε φόνου. (id est, Totus enim gladius sanguine incaluit.) Per hoc enim maiorem emphasin ostendit, quòd ait ensem adeò sanguine tinctum fuisse vt incaluerit. Atque huiusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOmerico eorum in vsu, ex eodem Plutarcho.

VIdeamus autem num & eas constructionis mutationes quæ σχήματα (hoc est figuræ) appellantur, ipse quoque Homerus primus inuenerit. Porrò schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu vrbanitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stilum grauiorem

uiorem efficit. Vtilis est, quod rerum qualitatem ad vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem πλεονασμὸς nonnunquam metri causa vtitur, vt in hoc,

Χρυσοῦ ζ σκῆπτρ Ο'δυσεὺς δίκα πάντα τέλαντα. id est,
Aurei autem appendens Vlysses decem tota talenta.

Vox enim πάντα, nihil ad sensum faciens, adiicitur. Fit etiam quando ornatus causa fit. vt,

Η' μάλα δ' οὐτιδανὸς Μενοιτίου ἔλκεμ' ἰόν. id est,
Certè omnino mortuum est Menœtij strenuus filius.

Vox namque μάλα Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus significarum refert: quæ figura ἀνάφορας appellatur, vt quum dicit ἴκας Α'χαιῶν pro Α'χαιοὺς. (filios Græcorum pro Græcos) & βίαν Η'ρακλείαν, pro Η'ρακλέα, (vim Herculeam, pro Herculem.)

Talia vero per inuersionem figuratè dicit, dum consuetam structuram inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατὸν vocatur: vt in hoc,

Λίματίου, ὡς τὶς τέλειον κ' τεῦχον ἐδ δ' ὡς.

pro eo, quod est, λέον τεῦχον κατεδ δ' ὡς. ac dictionem quidem sic transponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totam orationem. vt in hoc,

-Α'ργεῖοι ζ μὲν ἴαχον ἀμφὶ ζ νῆας
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Α'χαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ο'δυσῆος θείοιο.

Ordo namque orationis est, Α'ργεῖοι ζ μὲν ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ο'δυσεῖος θείοιο.

Eiusdem speciei figura est quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinsecus quæ nihil ad institutum pertinentia interferuntur, quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit. vt est illud,

Νοῖ μὰ τόδ' ἐν σκήπτρῳ τὸ μὲ οἱ ποτε φύλλα κ' ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ ἀ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ἁ χαλκὶς ἔλεψε. id est,
Iure per hoc sceptrum quod nec filia folia nec ramos
Ramos producet, post quam trunco illud ademptum.
Nam librum illum ferrum circumundique rasit.

& cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio. quadrat, infert,

Η' ποτ' Α'χιλλῆος ποδωκέος ἵξε φ' ἵκας Α'χαιῶν. id est,
Certè olim ipsiet Peleidem rursus Pelasga.

Est autem apud eum & παλιλλογία, hoc est repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ reperuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur, quale est,

Τῷ δ' ἐγὼ ἀντιάσας εἶμι κ', εἰ πυρὶ χεῖρας ἔσεται,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔσται, μιγήσομαι δ' αἰθομένοισι δόρποις. id est,
Hunc aduersus eo, quamuis sit flammea dextra,
Flammea dextra licet, dis igneis denique ferri.

Aliquando verò interseruntur alia quædam, & eadem rursus repetuntur: vt in hoc,

Α'λλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδ δ' ἐσχατοι ἀνδρῶν,
Ille quidem Aethiopas adiit procul inde colentes,
Aethiopas reliquos diuisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solùm dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem mouet.

Eiusdem generis est & ἐπαναφορά, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur. cuius exemplum apud poëtam hoc est,

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἴσας,
Νιρεὺς Α'γλαΐης υἱὸς Χαροπούτ' ἀνακτος
Νιρεὺς οἷος κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. id est,
Nireus tres Syma naues adduxit ipse.
Nireus Aglaia Charopoque potente creatus.
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Estque similiter & hæc figura affectui mouendo & suauiloquentiæ perquam familiaris.

Est & præterea apud eum & ἐπεξεργασία, quæ fit quando duas res, & nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad vtrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet: vt in illo

Α'ρης τε βροτολοιγὸς ἔγειρ' ἔριδας τ' ἀμόθυμον μεμαυῖα,
Η' μὲν ἔχουσ' ἀνὰ χεῖρε κορυθαίολον ἔγχος ἀκόντιζε
Α'ρης δ' ἐν πολέμῳ πολύδακρυν ἔγχος ἀνάμαρε. id est,
Mars homicida dea ipsa contentio lacrymosa,
Hac etiam turbas ciet ac hostilia multa:
Mars autem manibus pragrandem concutit hastam.

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam & perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces sono similes desinunt, eadem in fine syllabas habentia. vt est,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν ἐθέλοντα ζ πέμπειν. Et in illo,
Οὐλυμπόν δ' οὐδὲ φασὶ θεοὺς ἐδ ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἑμμεναι· ἤτ' ἀνέμοισι τινάσσετ' ἠδὲ τε θαμβεῖ
Δοῦπος ζ θεῶν ὀβριμοπατάων· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πάντ' ἐν ἀνέφελος, λάμπει δ' ἐπὶ ἐδ ῥοῦβδις ἀγλαή.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, ὁμοιόπτωτον proprièe nuncupatur: quale est,

Η' ὅτε ἰθὺς ἴοι μελιηδέα δῶτιν ἀοιδῶν,
Πίπτει δὲ γλαφυρὸς αἰεὶ νέον ἐρχομένῳ.

Prædicta autem & his similia, multum gratiæ & voluptatis adduntorationi. Cæterùm specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quòd sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est vsus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῇ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

Εὖ μὲν τις δ' ἔρυθρον ἐξεδόσω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω.
Εὖ ζ τις ἵππουσιν δ' ἵππον δ' ἐπιτω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur quod παρίσον appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Huius verò Homerum primum autorem esse constat, qui dixit,

Αἰδοῖόν τε φίλον τε, δεινὸν δ' ἐπέεσσι δ' ἐπιβῆναι,
Μειλιχίοις τε φίλοις τε, φίλοι τε δ' ἐλέεσθαι.

Quod verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porrò eandem gratiam & παρονομασίαν habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud et simile statim modico spatio interiecto subiungitur, quale est hoc,

Οὐζ γὰρ ὅ ζ δρύοντος πᾶς κρατερὸς λιπόεργος. Et illud,
Τῶν ἕνα Πρόθοον θεὸς ἰσόμετον ἠμεν ἀνδρῶν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum, figuratè dicuntur, alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet. quale est,

Δώδεκα μὲν σοι νηοὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἐν δεκάτῳ φημί.

Deest enim ἀλαπάξαι (i. vastasse) sed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (i. defectum) dicitur.

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστὶ. Item hoc.

Ω' πόποι, ἦ μοι ἄγε μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deest enim verbum σώζει, vel συμβήσεται, aut aliquod huiusmodi.

Tale est etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι (id est coniunctiones) orationem coniungentes. quod non solùm celeritatis gratia fit, sed & emphasis affectu plenæ. quale est illud,

Γοῦνά τε καὶ κνήμας, κεφαλὴ δ' ῥυμὰ φαίδιμ' Ο'δυσσῆος.
Εὐρώπῃ τε καὶ Ἀσίῃ τετυγμένα δώματα Κίρκης.

In his enim & coniunctio eximpta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod Α'σύνδετον appellatur, siue ἀλύσεις, quum consueta structura fit ἀλλοία, id est, diuersa, redditúsque varia vt ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consueta quidem structura non videtur esse ἀνακόλουθον, id est, inconsequens, sed relatio ad peculiare quidpiam habet ἀκολουθίαν, id est, consequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur, quale est κλυτὸς Ἵππου ἀμεταί, pro κλυτή. fit θῆλυς ἱερὸν, pro θῆλυ. Veteribus namque familiare fuit, masculinis pro fœminis etiam vti, tanquam præstantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quum epitheto vtendum fuit, quod est extra corpus, cuius mentio fiebat. Illa namq; circa corpus versantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη. id est, magnus & magna, item ὁ καλὸς, & ἡ καλὴ. id est, pulcher & pulchra, & huiusmodi. Extra corpus autem, vt ἐνδόξος, id est, gloriosus, ἀτυχὴς, id est, fortunatus. Quinetiam propter compositionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita vtrique generi communia sunt. Præterea quum verbum masculino & fœminino nomini commune subiungitur, aut participium, masculinum prævalet: vt in hoc.

Πεφύκασι τε καὶ οἴδασι σάφα καὶ φρονέοντες.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale est,

-ἔχει ζ τε νέους καὶ τοὺς Μηρός.

Sæpenumero autem & metri causa genera commutat, vt in hoc,

Δῶρόν τοι κ' ἐγὼ τέκνον φίλε τῷ δ' ἐδώκαν.

Quum enim nomen τέκνον, neutrum sit generis, ei subiunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέθλασθι τέκνον ἐμὸν κ' κάρτερον, καὶ θέμεν ἔμπεδον ἦτορ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Η' λθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θεσσαλὸς Τειρεσίαο,
Χρύσεον ἔχων.

Participium namq; ἔχων (id est, tenens) non ad ψυχὴ, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit. vt in hoc,

Πάσσον ἐρίνθοις θυμὸς. ἐκείνοιν ζ φαλαγγες
Ἐλπόμενοι πεζὴ ναῦσι δαμάσσαι Πηλείωνα,

Illud enim ἐλπόμενοι non cum φαλαγγες est construendum, sed cum (subaudito) ἀνδρες, ex quibus illæ constant.

Præterea & secundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

-κεφάλα δ' μὲν ἀμφιβάλοντο Κυανέῃ τὸ δὲ πάντῃ ἐοικότα.

Quum enim κεφάλα & κεφαλὴ eiusdem significationis sint & ante vius esset nomine κεφαλή, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo κεφαλὴ subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus.

Τῶν δ' ὡς τ' ἐρίθων πεπαλαγμένα εἴδεα πολλά,
Χίλιον, ὁ γεραιὸν ἢ κύκλιον δ' ἀλεχοῦ εἴρων,
Ἔνθα κ' ἔνθα ποτ' ἔστ' ἀναλλόμεναι πτερύγεσσι.

Etenim quum generale animi nomen in neutro genere præmisisset, (τὰ πεπαλαγμένα) ac deinde illarũ species in masculino subiunxisset, rursus neutraliter infert ἀλεγεινὸ ἐν προσαθροίσαντες reddens videlicet id quod generali animi nomini conueniret.

Non solùm autem genus, sed & numerum poëta sæpe commutat, veluti quum dicit,

-ἠ πλεῖοι ἔσαν ἢ Ἀχαιῶν λοιγιόνες.

Præposito enim singulari plurali subiunxit, dum videlicet sensum magis quàm vocem respicit. namque (πλεῖοι, id est, multitudo) appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porro simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subiungitur vt in hoc,

Οἱ δ' ἀλεύμενοι ἄτερ ἔχοντες, Πρόσθεν πᾶς πίπτε.

Dictio enim πᾶς voce quidem, singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δ' Πύλον εἰν Νηλῆος ἐυκτίμενον πτολίεθρον
Ἵξον· τοὶ δ' ἐπὶ δεῖπνον ἐν θαλάσσῃ εἴρα μέζον.

Pylij namque intelligentur.

Fit apud eum & casuum mutatio, vt quidem nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur.

Λύτο δ' αὐτὰ θυὼ Ἀγαμέμνονος λέπτ' φορέουσα. &,
Νεφεληγερέτα Ζεῦ. &,
Δός φίλῳ ἀγαπητὸν μὲν ἐόντ' ἐόντα δ' ἀκάκητα Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & datiuus in huiusmodi commutantur.

Τρωσὶ μὲν ἀρμαχίζε Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, pro τῷ Τρώων.

Et vicissim, Ἡ δ' αὖτε τεταγνυτο φαιδίμα γυῖα, pro αὐτῇ.

Atque mutationis illius causa est, quòd nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis & pleraque masculina ac fœminina, tres illos casus similes habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idq; in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt Homerus casus haud immerito præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque illius mutationis inuenire quis possit, vt in hoc, δῆς ἀρθμὸς πεδίοιο. & in hoc, δεὶ πρόσσω πεδίοιο, quod perinde est atque ἐπίρροον δίης τῆς πεδίου.

Bellè autem casuum permutatio apud illum se habet, in vtrinsque poëmatis exordio, in quibus præposito accusatiuo, nominatiuum intulit dicens.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ. -ἠ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Item:
Ἀνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολυτρόπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.

Fit etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τῶν οἱ νῦν ἕροβοι εἰεν.

Multa alio modo figuratè dicit: quale est hoc.

Φημὶ γὰρ αὖ κατὰ θυμὸν ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἠ μὰν τῷ ἔτι νῦν γε νεμεσσᾶται ἠδ' ἀκαχήμεν
Ἀργείους Τρωσὶν φόνον ἠδ' πόνον φορέοντας.
Ἀστράπτων κεφαλῇ, ἐπιείκελος ἀστερι φαίνων.

Huic simile est & illud.

-Ὁ δ' ἀγλαΐῃ πεπιθὼς, ἀμφὶ ἑῷ γυῖα φέρεν.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idq; non sine ratione. Si quis enim participia in verba dissoluat, consequentiam orationis deprehendet. Si quidem ἀστράπτων idem valet quod ἀστραπῆ, & πεπιθὼς, idem quod πεπιθεῖν. His & illa sunt affinia.

Οἵ ῥ' ἐν σκόπελοι ἐστὶ θοῇ ἀνὰ δεινὸν ἀέντες. Item:
Τῶν ἀναγκαίοντε μὲν μὴ λάθοι Ἀχαιῶν
Ἥ τ', ἐ δ' ἵς Τρωσὶν ἐμοὶ τε κεν.

Non enim ratione caret si quis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum casum præponat, & eo quod ipsorum vtrique commune est, obseruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est multum gratiæ illi afferre, nemini obscurum est. Denique est & vbi casu communi præposito sermonem de vno inferat vt in hoc,

Ἄμφω δ' ἱζήσθην γηραιὼ ἐν δημῷ Ὀδυσῆος.

Nominum autem species immutat dum sæpenumero comparatiuum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, vsurpat, vt βέλτερος ἐστὶ κεῖνος.

Nonnunquam verò superlatiuum itidem pro positiuo sicuti hoc, δηιοτήτος Κυκλώπων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo sumptus fuerit. vt,

Θωρήσσειν τοῦ Δεύτερόν τε καὶ Τρίτατον μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πλεῖστον δ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐνοήσω, pro μυθησαίμην & νοήσειμι.

Et vicissim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καὶ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Λάρισ, pro ἀπόλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: vt in hoc,

Τλῆθι δ' ἐγὼ ἐν λίσσομαι φρένι μὴν κῆρας ἔπεσσιν, pro ἐπιλήσομαι.

Aut pro præterito: vt.

Ἔνθ' ἔστ' πολλοὶ ἔσαν ἐπιστάμενοι, πολὺ δ' ὕδωρ
Κοῖλον ὑπεκπροφέρον pro ἔφερε.

Aut futurum pro præsenti: vt,

Οἱ μὴν δ' ὑβρίσαν ὑπερβασίῃ τε δ' ἀνείρετο. (εἶπε.

Aut pro præterito. Δεῦρ' ἴθι μοι ἐν πάντῃ θεὰ γλυκερὴ τέκνον, pro

Quinetiam diathesis (vel horum) sæpius mutantur, & passiua aut media pro actiuis ponitur: veluti.

Ἕλκεσθ' δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος pro εἷλκε. Item,

Καθεζομένῳ δ' Αἴας, pro ἑῷ.

Vicissimque actiuum pro passiuo vsurpatur: vt,

Δόρποιο τρίτατόν κε χρυσαόρῳ pro δορπήσομαι.

Est etiam cernere quomodo numerus immutans, pluralem pro singulari ponat, velut in familiari sermone, quum quis de seipso loquitur: veluti,

Τῶν ἀμωδύνων θεὰ θύγατερ Διὸς εἴπε καὶ ἡμῖν, pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & personarum mutatio, idque vno quidem modo sic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ἔσαν θεοὶ εἰὲ ἐν Ὀλύμπῳ,
Οἱ τ' ἔσαν τοῖ δ' ἐγὼ μνησάμεθα ἔπος ἐν.

Multi namque quum dij essent, (inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit, & ἔσαν τοῖ δ' & δεδμήμεθα.

Alio autem modò, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit, id quod propriè nominatur, atq; per mimesin auditorẽ mouet & ducit, cuiusmodi hoc est.

Ἕλκε δ' Τρώεσσιν ἐκλέξω, μακρὸν αὐσας.
Νῦν δ' ἔπεσ' ἐν πεδίῳ, ἐπὶ δ' ἔκαρε βροτοὶ ἔστε.
Οὐδ' ἄρ ἔτι ἀπόλλυθ' ἐνὶ ἔτιμος ἔστ' νόστου. id est,

Hector voce iubet clara Teucros egitare ad
Naues exuuiasque sinant vt quisque cruentas.
Quem verò vatibus cernam procul ire relictum.

A narratione namque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστρόφῃ sæpe vtitur: vt,

Ἀμφὶ σε Πηλεΐδη ἐρίμαχοι ἀμφὶ δὲ Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin, mutatione personarum vtitur sicuti in illo.

-ἠ δ' ἵππῳ εἰν ἐοικότες ἀίσσοντε
Νωιτέρω, οἷς ὅτε μήλε πολὺ μάλα ἔρχε,
Ἀστρεμὲς ἠὲν δ' ἐν δ' ὀξὺ ἔχω ἀξιμφὲς βελέεσσιν.
Ἄρχω Ἀγχίσιος κλῦθι πρατερὸς ὑμνοῦσας. id est,

Remera quoque par est hac iuncta vestra
Insipidas, quibus haud cura sunt bella fatta,
Ast decuda, primi Teucrorum consilium erat nunc
Præcipe Gracagenus quo pellis pugna inenuda.

Est & alia διηγηματικὴ species huiusmodi.

Τυδεΐδεω δ' ἐν ἀγῶνι πετήσεαι μετέειν, Ponitur etiam pro ἐν ἀγῶνι τινὶ. Et rursum.

-ἠδ' μὲν δ' ἐν δόρυ πρατῇ ἐν ἀνδρὶ
Θεσσεῖν, τὸ τ' ἐν ἄνεμι δόρυ χεῖρας φίλον εἶναι.

Participijs quoque loco verborum vtitur vt in hoc,

Ἐν κόνῃ κεκαρμένῳ ἐρεβεννῇ pro κείρεσθαι. Hoc item,

Ἔνθ' οἴη· εἰ σὺν ἐμοὶ πόνος εἰδότες, pro ἀρὴν εἰδότες.

Articulos quoque sæpe commutat, pro postpositiuis præpositiuos vsurpans: veluti,

Τὰς ἔτας Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἄρπυια πεδ' ἄρα. Item,

Θωρηχθὲ δὲ καὶ ἀπόλεσε πεσεῖν ἐν ἔνθ' ἐν: quod victoria etiã accidit. Præpositiones quoq; ad hunc modum commutare solet. vt,

Χθιζὸς ἔδω μ' δ' ἄτα. pro ἔδω δ' ἄτα. Item,

Νῶϊν ἀνὰ χρατὶ ὀρέεσσιν.

Similiter & præpositioni casum nominis non proprium infert, vt in isto, Μὴ πᾶς κ' δὴ κεῖνος μὴ μνησαίατο μάχης, pro δὴ κεῖνος.

Nonnunquam verò præpositiones auferit vt, (τοῖς.

Τῆς ἔρ κεῖν' ἀγῶνα. pro περὶ τῆς. Item,

-ποτὶ δ' ἐμὸν θυμὸν εἰ τε μὲν εἴπω pro πρὸς τὸν.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim commutat, partim tollit.

Aduerbia etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, & de loco, indifferenter vtitur vt,

Τλῆθι δ' ἐτίσασθαι κεδνὸν pro ἐτίσασθαι. Item,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

Coniunctionum etiam mutatio apud illum extat. quale est.

-ἠὲ δ' ὅπωρ ἐμοὶ χόλος ἔσσε δ' ἀλείεν γυναικός. pro χόλος γὰρ ἀλείεν γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm poëtæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores vsi sunt.

Cæterũ & schematum sententiæ species multæ apud illum sunt, qualis

qualis est προαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum id prædicit quod in alius dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤ τοι οἱ σῦν γε πρῶτος γλύσεσθαι ἔμελλον.

Item ὑπωπτευσις, quale est, ἡ χθὶ δέ τε κήπῳ ἴδον.

Est & προσωποποιία apud eum frequens & varia, multas enim & diuersas personas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. vt,

Ἠ καὶ μιν οἰμώξει γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Est autem (apud eum) & διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hic,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθοῦσι,
Τέκνα δέ τ' ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. id est,
Sternunt Marte viros vrbem depascitur igni:
Ast alij abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam misericordiam,

Δύσμορε, ἦ ῥα πατὴρ Κρονίδης ὅτι γήραος οὐδῷ
Λύγῃ ἐν ἀγκαλίῃ φθίσει κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκυστείας τε θυγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοὸς ὑπὸ χεροὶν Ἀχαιῶν. Hoc est,
Me miserum extrema cui tristia fata senecta
Iupiter immittet quum cernere tanta coegit
Totque mala: occisos patres vxorque puellas,
Polluto thalamos allisa denique terra
Infantes ardente ferri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Peiasgo.

Est & εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (eum quadam morali simulatione) contrariũ declarans quale est hoc Achillis:

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σοὶ μὲν δοκεῖ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φρασζέσθω νηῶν ἀλεξήσειν δῆιον πῦρ. Hoc item,
-ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω
Ὅς τις οἱ ἐν ἐπίσκοπος καὶ ἐς βουλεύτερός ἐστιν. id est,
Sed Laertiade, tecum consultet et omnis
Concilio regum, quo pellat naribus ignem. Item,
-alium legat inter Achiuos
Ipsum qui deceat regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facile alium regno dignioremin uenturum. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, vt contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quum teuera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum a Telemacho dicitur.

Ἀντίος· ἦ μὲν καὶ, πατὴρ ὡς, κοίδεται εἶναι.

Inimico namque dicit. Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterum extollit. vt pro

Ἠ μάλα Τηλέμαχε φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Ἠ τινας ἄξει ἀμύμονας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος.
Ἠ νύ κε καὶ Σπάρτηθεν ἐπεὶ νύ περ εἰς ἐνιαυτὸν
Telemachus eadem haud dubiè nobis meditatur.
Auxilium ex Sparta cogens Pylusque deserens.
Multum namque libi rebus sumitque adolescens.

Est & βωμολοχία, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui conuitians, risum simulat. quemadmodum Achilles.

Τεῖον μὲν ἄμπελα κεῖται ἐμοῦ δ' ἀπὸ χειρὸς Ἀχαιῶν
Εἵλετ' ἔχει δ' ἄλοχον βυμαρία, τῇ με φίλησιν
Τερπέσθω. id est.
Salua manent ipsi sua dona sed Gnus Achilles
Munere priuatur licet illo grata sit vxor
Atrida cum qua accumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, quale est illud.

Νῦν μοῦ δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάσσεις,
Εὐνῇ ἐν μαλακῇ καταλιγμένος ὡς ἐπίοικε. id est,
Atra nocet erit cubiti vigilatque Melanthi,
In tenero strato cubitans ceu maximus heres.

Vinctum namque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Vsus est sæpe numero & τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. vt,

Λαιότερον χιόνος θεῖον δ' ἀνέμοιτον ἐμοῦσι. id est,
Hi euadere ninem superant cursuque Aquilonem.

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vsus est, & ad posteros vsum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

Τὰ τῆς λέξεως πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖται, ποσόν τε καὶ ποιόν· καὶ τὸ ποσὸν εἴδη, Ἔνδεια, Πλεονασμός· τὸ δὲ ποιὸν, Μετάθεσις, καὶ Μετάλημψις, ἀμφοτέρων τὸ αὐτὸ συνελθόντων, Τμῆσις, γενικῶς δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμός. Ἔνδεια· Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De passionibus dictionum ex Tryphone grammatico.

Dictionum passiones in duo generalissima diuidontur, [videlicet] in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endeia & Pleonasmus, sed qualitatis Metathesis & Metalepsis. Quum autem ambo in vnum conuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicam) passiones quinque. Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

Πλεονασμός.

Πλεονασμὸς [id est. Redundantia] est ὑπερβάλλοντος χρόνου ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου. id est, superfluitas temporum vel tẽporis, elementorum vel elementi, vt κάρη pro κάρα, & κάλλος pro καλός.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια. (id est, Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις. id est, tẽporis vel tẽporum, elementi vel elementorũ defectus. vt εἴδωλον pro εἴδωλων, & σκῆπτον p σκῆπτρον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις. (id est, Transpositio) est στοιχείου μετατεθέντος ἐκ τῆς ἰδίας θέσεως εἰς ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam. vt δέαρ pro δάρα & κραδία, pro καρδία & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἐναλλαξις & ὑπόθεσις, Permutatio & Transpositio.

Μετάληψις.

Μετάληψις, (id est, Transsumptio) est στοιχείου μετακίνησις, id est, elementi mutatio, vt ἀπεδάνεις pro ἀπεδάνες: & ἀμπωτέτης pro ἀμποτότης.

Τμῆσις.

Τμῆσις [id est, Sectio] est σωθῆναι λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est compositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ πάντων παθῶν τὰ μὲν εἰς εἶδη τίμια, τὰ δὲ, τὰ Πλεονασμὸς, καὶ Ἔνδεια τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτιμα. Τὰ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶ τοῦτα. Πρόθεσις, Ἀναδίπλωσις Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρεμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῶν δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν τοῦτα. Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπὴ, Ἀντικείμενα δὲ τοῦ μὲν Πρόθεσις μὲν Ἀφαίρεσις· Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσις· Ἔκτασις Συστολὴ· Ἐπέκτασις Συγκοπὴ· Διαίρεσις Συναλοιφὴ, Παρένθεσις Ἔλλειψις, Διπλασιασμὸς Παρέλλειψις, Παρεμπτωσις Ἔκθλιψις, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπὴ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endeia, i. Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endeiæ autem, id est, Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, & Abscisio. Adiungitur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellepsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

Πρόθεσις.

Πρόθεσις, [i. Additio] est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἄσαφὴς pro σαφὴς, ἄσαχυς pro σάχυς, θαμὰ pro ἅμα.

Ἀναδίπλωσις.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά: id est, primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Iones & Æoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι, pro λελάχωσι, pro λάχωσι ἀστερηρὸς pro ἀτηρὸς, ἐτέτυμον pro ἔτυμον.

Ἔκτασις.

Ἔκτασις, (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὰ συγκλειόμενα δι' χρόνου ἐκτείνῃ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντιστοιχα αὐτῶν μεταβάλῃ: id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producuntur, vel breues in longas earum ἀντιστοίχους mutantur, vt καλῶ pro καλόω, κάρη pro κάρα.

Ἐπέκτασις.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, siue Super productio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς καὶ μέσον ὀμοτόνου ὄντος μὴ φυσικὸν παρεκτείνουσα καλοῦσι, i. redundantia syllabæ in medio quæ eiusdem est accentus, quum generalis obseruatio id (fieri) non prohibet. vt δίστεχον pro δύτεχον, & ἀδελφεοὺς pro ἀδελφοὺς, πολεμήϊα pro πόλεμα.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις, (i. Diuisio) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο, i. syllabæ resolutio vel disiunctio in duo. Sed hæc passio Iouũ

& Theſſalorum propria eſt, vt πᾶς pro παῖς, & κύλικον pro κύλιξ, & βίλος pro βῖλος.

Παρένθεσις.

Παρένθεσις, (i. Interpoſitio) eſt προσθήκη φωνήεντος καὶ μίαν οὐ ποιούντος συλλαβήν. i. additio vocalis in medio non facientis ſyllabam. vt πλέοντες pro πνέοντες, κεφὴ pro κεφαλή, νέος pro νέος ξεῖνος pro ξένος εἰλελυθώς pro ἐλελυθώς. Porrò hæc paſſio Ionum eſt.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμός. (i. Duplicatio, vel Geminatio) eſt ἡ αὐτὴ συμφώνου προσθήκη καὶ μέσον καὶ ἀποτελούντος συλλαβήν. i. eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabam: vt ὅττι pro ὅτι, ἀδδίω pro ἀδίω, μέσσον pro μέσον, ἔννυμι pro ἔνυμι, ὁππότε pro ὁπότε. Et hæc quoque paſſio Ionum eſt.

Παρέμπτωσις.

Παρέμπτωσις, (i. intercidentia) eſt προσθήκη συμφώνου καὶ μέσον, καὶ ἀποτελούντων συλλαβήν. i. additio conſonantium in medio, non efficientium ſyllabam. vt πόλις pro πόλις, & πόλεμος pro πόλεμος.

Προσγεμματισμός.

Προσγεμματισμὸς eſt προσθήκη συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος. i. additio ſyllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum eſt propria, vt λέγουσι pro λέγουσι, μύταισι pro μύταις, πρεσβύταφα pro πρέσβυπα, ἰχθύν pro ἰχθύς. Porrò dicendum quoque de ἐνδεείᾳ.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (i. Defectus) eſt ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν γράμματος. i. ablatio elementi ab initio, vt ὀρτὴ pro ἑορτή, εἶα pro γαῖα, κεῖνος, pro ἐκεῖνος. Sed hæc paſſio Ionum eſt.

Ἄρσις.

Ἄρσις, (i. ablatio) eſt ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς. i. abiectio geminatæ ſyllabæ à principio, vt βλῆμαι pro βεβλῆσθαι, δέχθαι, pro δεδέχθαι βλήμενος pro βεβλημένος.

Συγκοπή.

Συγκοπὴ (i. Contractio, ſeu Correptio eſt) quando τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συγκόπτεται καὶ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντιστοιχεῖ αὐτῷ μιγνύντα. i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur, vel longæ in breves earum ἀντιστοιχοῦς commutantur, vt φυσίζοος pro φυσίζωος, ξυρὸν pro ξυρόν.

Συγκοπή.

Συγκοπὴ. (i. Conciſio) eſt ἀποβολὴ συλλαβῆς καὶ τὸ μέσον. i. abiectio ſyllabæ in medio, vt κάμμορος pro κακάμορος, δάσκιον pro δασύσκιον.

Συναλοιφή.

Συναλοιφὴ eſt δύο συλλαβῶν καὶ φωνήεντος ἕνωσις, καθ' ἑβδομάδα τόνων. i. duarum ſyllabarum in vocalem vnio abiectione tonorũ. Fit autem Synalœphe per modos ſeptem, ſymplices quidem tres, per θλῖψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν, compoſitos autem quatuor, per θλῖψιν & κρᾶσιν, per θλῖψιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλῖψιν igitur, vt τὼ ἐμὼ, pro τὼ ἐμά. Per κρᾶσιν, vt τἄμα pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, vt Νηρηΐδων pro Νηρηΐδες. Per θλῖψιν & κρᾶσιν, vt κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλῖψιν, & συναίρεσιν, vt ἐμὼ πόδ' ὠκὺς pro μοὶ ὠκὺς πόδ' ὠκὺς. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt οἱ πόλος pro ὁ οἰπόλος. Denique per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὀν τἀθηναίῳ pro ὀν τῇ Ἀθηναίῳ.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις. (i. Defectus) eſt ἀποβολὴ φωνήεντος καὶ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vocalis in medio non facientis ſyllabam. vt ἀμύξαι pro ἀμύξαι, & γρᾶον pro γηραιόν.

Παρέλλειψις.

Παρέλλειψις, (i. Prætermiſſio) eſt ὅταν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπῃ. i. quando vna aliqua geminatarum conſonantium omittitur, vt κάλον pro κάλλον & θάττον pro θάττον.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, (i. Eliſio) eſt ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς φωνῆς καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vnius conſonantis inter primam & vltimam ſyllabam, non facientis ſyllabam. vt σκῶπτον pro σκώπτειν.

Ἀπόκοπή.

Ἀπόκοπή, (i. Abſciſio) eſt ἀφαίρεσις συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος. i. ablatio ſyllabæ in fine, vt δῶ, pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλων, Ποσειδῶ, pro Ποσειδῶν.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ σημασίαν διαφόρους τονουμένων λέξεων καὶ στιχείων. id eſt,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO diuerſa ſignificatione, accentum diuerſum accipiunt.

Inuenitur & hæc inſcriptio Græca, cuius eadem eſt ſententia.

Ὅσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμενον, διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχεῖον.

Author autem vulgò quidem Cyrillus eſſe creditur, ſed ego Philoponum eſſe arbitror, vel potius perſuaſum habeo.

Ἀγελαῖος, qui eſt è grege, penultima circumflexa.
Ἀγέλαιος, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.
Ἀγητός, ὁ, admirabilis, acuitur.
Ἄγηρος, γένους, ὁ, ἡ, genus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, vrbs Galatiæ, penac.
Ἄγνος, vitex, penacuitur.
Ἁγνὸς, purus, cum ſpiritu denſo, & acuto in fine.
Ἀγόραιος, in foro educatus, antepenac.
Ἀγορᾶιος, ὁ, forenſis, penult. circumfl.
Ἄγος, ἀγοῦς, ὁ, dux, acuitur.
Ἄγος, τὸ ἄγος, τὸ, ſcelus, penultima acuta.
Ἄγριος, agreſtis, ferus, antepenac.
Ἀγρεῖος, ruſticus, ruri degens, penult. circumfl.
Ἄγροικος, imperitus, rudis, antepenac.
Ἀγροῖκος, ruri degens, habitans agrum, penult. circumfl.
Ἀγρονόμος, in agro paſcens, penacuitur.
Ἀγρώστης, in agro paſtus, antepenac.
Ἄγχιαλος, ἡ, vrbs Traciæ, acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, penult. acuta.
Ἄγχου, adverbium, propè, circumfl.
Ἄγχω, imperatiui modi, ſuffoca, penacuitur.
Ἄγων, ἀγῶνος, ὁ, agens, penult. acuta.
Ἄγων, ἀγῶνος, ὁ, certamen, vlt. acuta.
Ἀδελφὸς, frater, vlt. acuta.
Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχὴς, ὁς, ἡ, contemplatiuus, acuitur.
Ἀδρὰ, craſſa, aſpiratur & acuitur.
Ἄδρα, vrbs Illyrica, tenuatur & penac.
Ἄδω, Fut. ἄσω. Pr. ἆδα, canto, tenuatur.
Ἅδω, Fut. ἕσω, Pr. ἕδα, placeo aſpiratur.
Ἀζόμενος, ſiccatus, tenuatur.
Ἁζόμενος, venerans, aſpiratur.
Ἀθηναῖος, Athenienſis, penult. circumfl.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium antepenac.
Ἄθορος, ὁ, clamore carens, ſeu ſtrepitu, antepenac.
Ἀθρόος, ὁ, confertus, penac.
Ἄθυος, ὁ, indemnis, penult. circumfl.
Ἄθυος, ὁ, Iouis epitheton, antepenac.
Αἶθος, τὸ, calor, penult. circumfl.
Αἴθος, ὁ, ardens, acuitur.
Αἶνος, gloria, penult. circumfl.
Αἶνος, grauis acuitur.
Αἰνοτόκος, grauia pariens ſeu gignens, penac.
Αἰνότοκος, grauis fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenac.
Αἴολος, varius, penacuitur.
Αἴπεια, alta, circumflexa penult.
Αἴπεια, nomen oppidi, antepenult. acuitur.
Αἴρων, ἀείρων, ὁ, tollens, tenuatur & penac.
Αἰρῶν, ἀιρούμενος, ὁ, accipiens, aſpiratur & circumfl.
Ἀκεστὴς, medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Aceſtus & ſartor, penac.
Ἀκάλλιστος, inexorabilis, antepenac.
Ἀκήλητος, immaculatus, acuitur.
Ἀκὶς, ἀκίδος, ἡ, cuſpis, acuitur.
Ἄκις, ἀκέδος, ὁ, Acis fluuius penac.
Ἄκρις, ἀκρίδος, ὁ Acris oppidum, penac.
Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, locuſta, acuitur.
Ἄλαθις, verè adverbium, antepenac.
Ἀλαθὴς, verum, acuitur.
Ἀμητὸς, ἀμητοῦ, ὁ, meſſis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, meſſis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλῆ, arbor, circumfl.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἄμφις, ἀμφίος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penac.
Ἀμφὶς, adverbium, circa, acuitur.
Ἀνὰ, præpoſitio, per, acuitur.
Ἄνα, Rex penacuitur.
Ἀντικρὺ, contra, è regione, acuitur.
Ἄντικρυς, palam, antepenult. acuta.
Ἄνω, quæ, aſpiratur.
Ἄνω, tanquam, cum tenui ſpiritu.

Ἄπλοῦς.ἀπλόου,ὁ,innauigabilis,antepenultima acuitur.
Ἁπλοῦς.ἁπλοῦ,ὁ,simplex,penacuitur.
Ἀπολλύω,per duplex λ,perdo.
Ἀπολύω,per vnicum λ,dimitto.
Ἁπτός,ἁπτοῦ,per ο,tangibilis, acuitur.
Ἀῴδιος,ἀῴδιοῦ,per ω, non cadens,acuitur.
Ἄρα,aduerb.an,vtrum,penult.circunflexa.
Ἄρα,c.ergo,vtrum,penaciuitur.
Ἀρά,τῆς ἀρᾶς,ἡ,imprecatio,acuitur.
Ἀρᾶς,subditus maledictioni,penult.circunflexa.
Ἀραιός,tenuis,rarus,acuitur.
Ἄργος,ἄργους,ὁ,onus,penacuitur.
Ἄργος,ἄργους,τό,Argos ciuitas Peloponnesi penac.
Ἄργος,ἄργου,ὁ,Argus,penacuitur.
Ἀργός,ἀργοῦ,ὁ,albus,aut velox,acuitur.
Ἄριστος,τοῦ ἀρίστου,ὁ,Aristo,viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστοῦ,τοῦ ἀριστοῦντος,ὁ,optima faciens,vltima circunflexa.
Ἀρνεῖος,agninus,antepenacuitur.
Ἄρνειος,agnus nuper natus,acuitur.
Ἁρπαγή,rapina,acuitur.
Ἀρπάγη,hamus,penacuitur.
Ἄῤῥητος,non dictus,arcanus,antepenac.
Ἀῤῥητός,ineffabilis,acuitur.
Ἄρτιος,ἀρτίου,ὁ,integer,acuitur.
Ἄρτεμις,Ἀρτέμιδος,ἡ,Diana,antepenacuitur.
Ἀρτιτόκος,ἡ,nuper natus,penac.
Ἀρτίγονος,ἡ,nuper natus,antepenacuitur.
Ἀρτίτομος,nuper incisus,antepenacuitur.
Ἀρτιτόμος,qui nuper incidit,penacuitur.
Ἁ,ἡ,aspiratum,quæ,neutrius generis.
Ἀ,ἡ,tenuatum,quædam.
Ἀστήρ,stella,acuitur.
Ἄστρον,Aster vrbs,penacuitur.
Ἀστρῶλος,locus apud inferos,acuitur.
Ἀστρόλογος,astrologus,antepenult.acuta.
Ἅτ,aspiratum,quæ.
Ἀτ,tenuatum quædam.
Ἄτ. Homerus Iliad. θ. Φοῖνιξ ἄτ γεραιὲ λόγου ἁ Ἀχιλλεὺς φρὸς τὸν Φοῖνικα,ἰ.Phœnix atta senior,inquit Achilles ad Phœnicem. Vox est qua minores honorant maiores.
Ἀτυχῶς,aduerbium,omino,circunflectitur.
Ἀτύχως,aduerbium,sine arte,penacuitur.
Ἄτρεπτος,ἀτρέπτου,ὁ,ἡ,immutabilis,antepenac.
Ἄτροπος,ἀτρόπου,ἡ,Atropos Parca,antepenac.
Αὔγη,αὔγης,ἡ,Auge mulier,penacuitur.
Αὐγή,αὐγῆς,ἡ, splendor,aurora,acuitur.
Αὕτη,ταύτης,ἡ hæc,penacuitur.
Αὐτή,αὐτῆς,ἡ ipsa acuitur.
Ἄφεσις,ἀφέσεως,ἡ,dimissio,acuitur.
Ἄφετις,ἀφέτης,ἡ,Aphete insula,penacuitur.
Ἄφρος,Ἄφρου,Apher,penacuitur.
Ἀφρός,Ἀφροῦ,ὁ spuma,acuitur.
Ἄχυρον,ἀχύρου,τό,palea,antepenac.
Ἀχυρών,ἀχυρῶνος,ὁ,stabulum paleatum,acuitur.
Ἄορ,ἄορος,τό, ensis penac.
Ἀορός,ἡ mulier,penac.

B

Βαιά,aduerbium,paulum,acuitur.
Βαῖον,βαΐου,τό ramus,penult.circunfl.
Βαιός,βαιοῦ,ὁ,breuis acuitur.
Βαῖος,βαΐου,ὁ. Baius Vlyssis socius,penult.circunfl.
Βασίλεια,βασιλείας,ἡ regina,antepenac.
Βασιλεία,βασιλείας,ἡ,regnum,penacuitur.
Βάτος,βάτου,ὁ,cadus,penacuitur.
Βάτος,βάτου,ἡ,rubus,penacuitur.
Βατός,vnico τ, pervius acuitur.
Βάττος,gemino τ,Battus,penacuitur.
Βῆλος,βήλου,ὁ,Belus,penult.circunfl. Jer. 50. 2.
Βηλός βηλοῦ,ὁ limen,acuitur.
Βῆσσα,vnico σ, nesa,vrbs,penac.
Βῆσσα,gemino σ,conuallis,penult.circunfl.
Βίος,βίου,ὁ. vita,victus,penult.acuta.
Βιός,βιοῦ,ὁ,arcus,acuitur.
Βίοτος,βιότου,ὁ, vita,antepenult.acuitur.
Βιωτός,βιωτοῦ,ὁ,viuendus acuitur.
Βλῆχον,τό,herbæ species,penult.circunfl.
Βλῆχον βληχοῦ,τό,infirmum,acuitur.
Βοῦν,βοῦνος,ἡ,custodia,apud Alexandrinos,acuitur.
Βοῦν βοῦνος,ὁ,clamans,circunfl.
Βροτός,βροτοῦ,ὁ. mortalis,acuitur.
Βρότος βροτοῦ,ὁ,sanies,penac.
Βρωτός,per ω, comestibilis, acuitur.
Βρῦχος,ἡ,ὁ,bruchus vermis,penult.circunfl.
Βρυχός,βρυχοῦ,ὁ,præco,acuitur.
Βρύων,βρύοντος,ὁ,scaturiens,penacuitur.
Βυνῶν,βυνῶνος,ὁ, Cyrenes littus,circunfl.

Γ.

Γαλάτεια,per ει,Galatea Nereis,antepenac.
Γαλατία,per ι,Gallia regio,penacuitur.
Γαλήνη,γαλήνης,ἡ,tranquillitas maris,penacuitur.
Γαληνή,γαληνῆς,ἡ,tranquilla,acuitur.
Γαῦλος,γαυλοῦ,ὁ,fistula,vas pastorale,acuitur.
Γαῦλος,ου,ὁ,nauigium oneratum,penult.circunfl.
Γέλοιος,ridiculus,antepenac.
Γελοῖος,qui risum mouet,penult.circunfl.
Γέλων,γέλωνος,ὁ,Gelon viri nomen,penacuitur.
Γελῶν,γελῶντος,ὁ,ridens,circunfl.
Γενετή,γενετῆς,ἡ,natiuitas,acuitur.
Γενέτη,γενέτης,ἡ,stirps,penacuitur.
Γεραιός,γεραιοῦ,ὁ,senex,acuitur.
Γεραῖος,γεραίου,ὁ,Geræus gentile,penult.circunfl.
Γῆρας,senectus.
Γήρασις,ad senectutem profectio,antepenac.
Γλαύκη,γλαύκης,ἡ,cæsia,penacuitur.
Γλαυκή,γλαυκῆς,ἡ, Glauce mulier,acuitur.
Γλαῦκος γλαύκου,ὁ, glaucus,cæsius,penult.circunfl.
Γλαυκός,γλαυκοῦ,ὁ,Glaucus viri & piscis nomen,acuitur.
Γῦρος,γυροῦ,ὁ,ambitus,gyrus, penult.circunfl.
Γυρός,γυροῦ,ὁ,rotundus,acuitur.

Δ.

Δάφνη,ἡ δάφνης,ἡ,laurus,penacuitur.
Δαφνῆ,ῆς,ἡ,Daphne puella,acuitur.
Δέντρον,ου,τό δ ἐντῆ,δ ἐντῆς,ἡ, mala,acuitur.
Δεντός,δ ἐντοῦ,ὁ,grauis,acuitur.
Δειρή,δ ἐιρῆς,ἡ. collum anterius,acuitur.
Δείρη,δ ἐείρης,ἡ, ciuitas Æthiopiæ,penacuitur.
Δεκαετής,decennis,de tempore,acuitur.
Δεκαέτης,decennis,de reliquis,penacuitur.
Δελφίς,ἡ δ ἐλφῖν,delphin piscis,acuitur.
Δελφύς,per υ, vulua,venter,acuitur.
Δεξαμενή,δ ἐξαμενῆς,ἡ, cisterna,acuitur.
Δεξαμενή,ου,ου,ἡ,quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης,per η,herus,dominus,penacuitur.
Δέσποινα,per ι,domina,antepenac.
Δῆλος,ου,ὁ,manifestus,penult.circunfl.
Δῆλος,ου,ἡ,Delos insula,penultima circunfl.
Δῆμος,ἡ δ ἐμου ὁ,populus,tribus,penult.circunfl.
Δημός,ἡ δ ἐμοῦ,pinguedo,acuitur.
Δημοσίᾳ, aduerbialiter,publicè penacuitur.
Δημόσια,ἡ δ ἐμοσίων,τῶ,res publicæ,antepenacuitur.
Δῆμον,per η,popularis,circunflectitur.
Δίων,ωνος,ὁ,Dion vir,penacuitur.
Δία,accusatiuus,Iouem,penacuitur.
Διά,præpositio,per,propter,acuitur.
Δίνη,δ ἴνος,ἡ, vortex aquarum,penacuitur.
Δῖνος,δ ἴνου,ὁ,aëris turbo,penult.circunfl.
Δίνων,δ ἴνωνος,ὁ,Dino vir,penacuitur.
Δινῶν δινῶντος,ὁ,volucris,circunfl.
Διογενής,ἐος,ὁ,nobilis,acuitur.
Διογένης,εος,ὁ,Diogenes vir,penacuitur.
Δῖος,ἡ δῖον,ὁ,diuinus,penult.circunfl.
Διός, genitiuus,Iouis,acuitur.
Δισσός,ἡ δ σσοῦ,ὁ,per σσ,duplex,geminus,vlt.acuta.
Διχοτόμος,in duo diuidens.
Διχότομος,in duo diuisus.
Δόξα,τῆς δ ὀξης,ἡ, apparentia, opinio,penacuitur.
Δοκός,δ ὀκοῦ,ὁ,trabs,acuitur.
Δόλιος,δ ὀλίου,ὁ,dolosus,antepenac.
Δολίος,δ ὀλίου,ὁ,Dolius vir,penacuitur.
Δολίχη,τῆς δ ὀλίχης,ἡ, Doliche insula,penacuitur.
Δολίχη,τῆς δ ὀλίχης,ἡ, longa,acuitur.
Δόλων,ἡ δ ὀλώνος,ὁ,Dolon vir,penacuitur.
Δολῶν,ἡ δ ὀλῶντος,ὁ,decipiens,circunfl.
Δρύμος,ἡ δ ὀρυμου,ὁ,Drymos vir,penacuitur.
Δρυμός,οῦ,ὁ,sylua,condensus,acuitur.
Δύω,dualiter,duo,penacuitur.
Δύω,verbaliter,ingredior,penacuitur.

E.

Εἰδυῖα,τῆς εἰδυίας,ἡ,Idia mater Medeæ,penult.acuta.
Εἰδυῖα,τῆς εἰδυίας,ἡ,quæ scit,penult.circunflectitur.
Εἴκων,ἡ εἴκοντος,ὁ,obediens,penacuitur.
Εἰκών,τῆς εἰκόνος,imago,similitudo,acuitur.
Εἶπε,indicatiui modi,dixit,penult.circunflectitur.
Εἰπέ,imperatiui modi,dic,acuitur.
Εἰς,præpositio,in accusatiuo iunctum.
Εἷς,numerale,vnus,circunfl.
Ἕκτος,ἡ ἕκτου,ὁ,sextus,penacuitur.
Ἐκτός,aduerbium,extra,sine,acuitur.
Ἐκτυλίω,verbum,enauigo,penacuitur.
Ἐκτυλέω,aduerbium,plenè,antepenacuitur.
Ἐλαμών,ἡ ἐλαμῶνος,ὁ,oliuetum,acuitur.
Ἐλεῶν,ἡ ἐλεῶντος,ὁ,miseriens,circunflectitur.

Ἐλάσσων, ἢ ἐλάσσονος, ὁ, minor, pen. acuta.
Ἐλασσῶν, ἢ ἐλασσοῦντος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἐλαύνων, τοῦ ἐλαύνοντος, ὁ, insequens, penacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος ὁ, oliuetum acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, ὅς, misericordia antepenac.
Ἐλεὸς ἢ ἐλεοῦς, ὁ, Eleus fluuius & mensa, acuitur.
Ἔλευσις, τῆς ἐλεύσεως, ἡ, aduentus, antepenac.
Ἐλευσίς, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ. Eleusis ciuitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἐλπιδος ὁ, Elpis vir. penac.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, Ispes acuitur.
Ἔμβαλλω, ab ἵημι, mittere. aspiratur.
Ἔμβαλλω, ab ἐω, esse, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος ἡ, nouarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, vnitas, aspiratur.
Ἐν, prepositio, in datiuo iuncta, tenuatur.
Ἓν, numerus, vnum, acuitur, & aspiratur.
Ἑνὶ, pro ἑνὸς, est, penacuitur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, vnicum habens testiculum, aspiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνὸς, vnius, genitiuus, acuitur.
Ἐνιαυτὸς, ἔτους, ὁ, annus, vetus, penacuitur.
Ἑνὸω, vnio, aspiratur.
Ἑνόω, quatio, tenuatur.
Ἐνῆρα τῶ, re vera, circunflectitur.
Ἐνηρεσία, ἡς, ἡ, confusio, reuerentia, acuitur.
Ἐξ, sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ prepositio, tenuatur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, eiiciendus, antepen. acuitur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, preciputus acuitur.
Ἐξαυξῶ, auget penacuitur.
Ἐξαιρῶ, liberat, circunflectitur.
Ἐξανεψιοὶ, αἱ, consobrinorum filij, antepen. acuta.
Ἐξανεψιοὶ, αἱ, consobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, extra, tenuatur.
Ἔσομαι, cum datiuo, similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, videor, itidem antepenacuitur.
Ἔοικὸς, ἐοικότος, τὸ, simile.
Ἐοικὼς ἐοικότος, ὁ, similis.
Ἐσθλὸς, ἐσθλοῦ ὁ, laus, antepenac.
Ἐσθλὸς, ἐσθλοῦ, ὁ, grauis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, prouincia, penacuitur.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penacuitur.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, fructus, ficus sylueſtris, antep. acuitur.
Ἔρκος, per ει diphthongum. Ionis epitheton, antepen. acuta.
Ἕρκος, per ε, septum, antepena.
Ἑρμῆς, ἑρμοῦ, ὁ, mercurialis, penult. circunfl.
Ἕρμαιος, ἑρμαίου, ὁ, tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμεία, ἑρμείας, ἡ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἐρῶ, vnico ρ, dico, penacuitur.
Ἔρρω, duplici ρ, pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, socius, penult. circunfl.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenac.
Ἔτος, ἔτους, ὁ, annus, penacuitur.
Ἔτος, ἔτους, ὁ, incassum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐανθοῦς, ὁ, Euanthes, vir penacuitur.
Εὐανθὴς, εὐανθοῦς, ὁ, ἡ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐβουλία, εὐβουλίας, ἡ, ignauia, antepenac.
Εὔθεια, εὐθείας, per ι, bonus mos, penacuitur.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, per ο, recte iactus, antepenultima acuta.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου ὁ, recte iaciens, penacuitur.
Εὐθὺς, ἐπιῤῥηματικῶς, aduerbialiter, statim, acuitur.
Εὐθὺς, ὀνομαστικῶς, id est, nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, per η, facilis, acuitur.
Εὐμαρὶς, per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, οῦς, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπειθὴς, εὐπειθοῦς ὁ, ἡ, obediens principi penult. acuta.
Εὖρος, aspiratum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβὴς, τοῦ εὐσεβοῦς, ὁ, ἡ, pietatem exercens, vltima circunfl.
Εὐσεβὴς, ους, ὁ, Eulebon vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, οῦς, ὁ, Eustbenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, οῦς, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, felicitas, penacuiter.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia melier, antepenac.
Ἐχθρὰ, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimicita penacuitur.
Ἐχθρὰ τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimica acuitur.

Z.

Ζεὺς, Διὸς, ὁ Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitiuus, viuere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, iugum boum, masculinum.

Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, iugum libræ, foem.
Ζῶον, ζῴου, ὁ animal, pen. circunfl.
Ζῶν, ζῶντος, ὁ, viuum, acuitur.

H.

Ἡ, δὲ, coniunctio, &, acuitur & tenuatur.
Ἡ δὲ, aspiratum, hæc, penacuitur.
Ἡ, coniunctio, siue, acuitur.
Ἦ, ῥηματικῶς, id est, verbaliter, ibat, pen. circunfl.
Ἧ, aspiratum & circumflexum, vbi, cui, quatenus.
Ἦ, tenuatum & circumflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, sol, antepenac.
Ἡλεῖος, ἡλείου, ὁ, Eleus, gentile, pen. circunfl.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, clauus, penult. circunfl.
Ἡλὸς, ἡλοῦ, ὁ, solidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, iaculator, pen. acuitur.
Ἡμῶν, genitiuus, nostrum, circunfl.
Ἡρακλῆς, ἡρακλέους, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡρακλῆς, ἡρακλέους, ὁ, Iunonius, penult. circunfl.
Ἡρακλεία, εἰας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡρακλῆς, ἡρακλέους, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus pen. circunfl.
Ἡρακλεῖς, Hercules, item aduerbium iurandi, pen. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέους, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡττοῦντος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἧττον, aduerbium, minus, penult. circunfl.
Ἠχὴ, ἠχῆς, ἡ, fama, penacuitur.
Ἧχι, aduerbium, vbi, qua, penult. circunfl.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαὶ, αἱ, templum Castoris & Pollucis, acuitur.
Θαῤῥος, θάρσους, τὸ, audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσους, τὸ, temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, conuiuium, festiuitas, pen. acuitur.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepen. acuta.
Θαμβὸς, θαμβοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβους, τὸ, pauor, stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, dea acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, spectaculum penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου ἡ, Deum patiens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex Deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, calidus acuitur.
Θῆλυς, θῆλυος, ἡ, fœmina penultima, circunfl.
Θηλὺς, θηλυος, ἡ, papilla, acuitur.
Θερμὸν, θερμοῦ, ὁ, venaus, circunfl.
Θέρων, θέρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, testudo, & locus scripturarũ Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, turbidus acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, cepa agrestis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, desiderium acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, ostium, hoc est, lignum ipsum, penac.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc est, aperrura, penacuitur.
Θυρσὸς, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσος, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰᾶ, τῆς ἰᾶς, ἡ, vna, acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, vox, penacuitur.
Ἱδρυμένος, ὁ ἱδρυμένος, ὁ, sedens, antepenacuitur.
Ἱδρυμένος, ὁ ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus, pen. acuitur.
Ἴδε, coniunctio, &, acuitur.
Ἴδε, verbum, vide, penacuitur.
Ἴδου, ecce, acuitur.
Ἴδου, vide circunfl.
Ἱέρων, ονος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερῶν, ἱερῶντος, ὁ, sacrificans, circunfl.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, supplicatrix penacacuitur.
Ἱκέτης, ἢ ἱκέτου, ὁ, supplicator, supplex, penacuitur.
Ἵνα, τῆς ἵνος, ἡ, occasus, pen. circunfl.
Ἵνα, vt, penacuitur.
Ἰνδὸς, ἢ ἰνδοῦ, ὁ. Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἰνδὸς, ἢ ἰνδοῦ, ὁ, fluuius Indiæ, penac.
Ἴον, ἰοῦ, τὸ, viola, penac.
Ἴον, ἰοῦντος, τὸ, ieus, acuitur.
Ἰὸς, ἢ ἰοῦ, furous, acuitur.
Ἰὸν, ἢ ἰοῦ, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, iris herba, penac.
Ἶρις, ἰδος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱερὸς, ἱεροῦ, ὁ, sacer, acuitur.
Ἱερὸς, ἱερου, ὁ, προσαίτης, mendicus, pen circunfl.
Ἱσπὼν, Ἱσπόνος, ὁ, Hispon vir, penac.
Ἰσῶν, ἰσῶνος, τὸ, quod est συμβολικὸν, id est, collectiuum, acuitur.

Ἰχθύς, ἢ ἰχθύος, ὁ, piscis, acuitur.
Ἴχθυς, ἢ Ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιά, τῆς Ἰωνιᾶς, ἡ, violentum, acuitur.
Ἰών, ἰοῦντος, ὁ, plenus veneno, circunfl.
Ἴων, Ἴωνος, ἡ, proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνα, τῆς καίνης ἡ, Caina vrbs, penacuitur.
Καινή, τῆς καινῆς, ἡ, noua, acuitur.
Κακά, τῶν κακῶν, ἡ, mala penacuitur.
Κάκα, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, οῦντος, ὁ, subuertens, circunfl.
Καθαίρων, ἢ καθαίροντος, ὁ, purgans, penacuitur.
Καλλιεθένης, ους, ὁ, Callisthenes, penacuitur.
Καλλιεθενής, ές, ὁ, ἡ, potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, ligonum, penacuitur.
Καλόν, καλοῦ, τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλους, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλός, vnico λ, honestus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
Καλῶς, aduerbium, benè, circunflectitur.
Καμπή, καμπῆς, ἡ, flexura, curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθός, κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, κάνθου, ἡ, Canthos vir, penacuitur.
Κέδρος, ἢ κέδρου, ὁ, fructus cedri, masculi.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circunfl.
Κενός, κενοῦ, ὁ, pro κενός, vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρός, ἡ, Parca, mors, fors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κηρός, τὸ, cor, anima, circunfl.
Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluuius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρὸς κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίρκη, ας, ἡ, vrbs penacuitur.
Κίρκη, κίρκης, ἡ, ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κιών, κιόνος, ὁ, ceres acuitur.
Κλεῖτος, ἢ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunfl.
Κλειτός, ἢ κλειτοῦ, ὁ, gloriosus, acuitur.
Κλειώ, κλειοῦς, ἡ, Clio musa, acuitur.
Κλέω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, sors, penult. circunfl.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, sorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio, sè dextrum, penacuitur.
Κλίσις, ἰσεως, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθώ, κλωθοῦς, ἡ, Clotho Parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, circumuolo, penacuitur.
Κομψός, ἢ κομψοῦ, ὁ, superbus, acuitur.
Κόμψος, ου, ὁ, paroxyt. stridor.
Κονίς, τῆς κονιδος, ἡ, pulus, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνεως, ἡ, lendes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, vnico ρ, penacuitur.
Κόρρη, ης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυθος, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρυς, τοῦ κόρυος, ὁ, cunes, penacuitur.
Κορώνη, τοῦ κορώνου, ὁ, Coronus, mons, antepenac.
Κορωνός, κορωνοῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κυελός, τοῦ κυελοῦ, ὁ, toutorius, vas ligneum, acuitur.
Κύελος, τοῦ κυέλου, ὁ, emporium, antepenac.
Κύελον, τοῦ κυέλου, τὸ, ciuitas Cypri, antepenac.
Κυρτίον, τοῦ κυρτίου, τὸ, tonsilina, penult circunfl.
Κρής, τοῦ κρητός, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
Κρῆς, κνῆσι τοῦ κρέας, per συναίρεσιν, caro, circunfl.
Κρίνω, in præs. iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, iudicans, penacuitur.
Κριών, τοῦ κριοῦ, ὁ, Iliretum, acuitur.
Κριός, τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circunfl.
Κρόταφος, κρόταφου, ὁ, ἡ, musca canina, vel cinnus, penacuitur.
Κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, plaudens, circunfl.
Κῦδος, τοῦ κύδους, conuitium, penac.
Κῦδος, τοῦ κύδους, gloria, penultima circunfl.
Κυκέω, misceo, turbo, penac.
Κυκεών, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circunfl.
Κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, inuerecundus, penult. acuitur.
Κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cypassus, puer, antepenul. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, cypressus arbor, antepen. acuit.
Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunfl.
Κῦρος, τοῦ κύρου, τὸ, autoritas, dominium, penult. circunfl.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, dominus, antepen.
Κυρία, τοῦ κυρίου, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυφός, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κύφος, τοῦ κύφου, vas piscatorium, penac.
Κυφός, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.

Κῦφος, τοῦ κυφοῦ, ἡ, vrbs Thessaliæ, penult circunfl.
Κυών, κυνός, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντος, ὁ, prægnans, circunfl.

Λ.

Λάβε, Attice, accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβή, λαβῆς, ἡ, capulus, ansa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, exculatio, penac.
Λαβρός, λαβρῶ, ὁ, abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, mediocris vehemens, penult. acuta.
Λαγῶς, λαγοῦ, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγός, λαγοῦ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακών, λακόντος, ὁ, sortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penac.
Λαθών, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra vrbs, penac.
Λαμπρά, λαμπρᾶς, ἡ, splendida, acuitur.
Λάς, λαοῦ, ὁ, lapis, penacuitur.
Λαός, λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρός, λαρῶ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, larus auis, penacuitur.
Λαχεῖν, per ο, ὁ, sors, penacuitur.
Λάχω, per ω, quasi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ἡ, venditor leguminum, penac.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, venditrix leguminum, ante penacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, promontorium, penac.
Λεπάς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus ostrei, acuitur.
Λεπτή, λεπτῆς, ἡ, Lepte vrbs, penac.
Λεπτή, λεπτῆς, ἡ, tenuis, acuitur.
Λευκή, λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, penult. acuta.
Λεύκων, λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκών, λευκοῦντος, ὁ, albificans, circunfl.
Λῆμμα, ἢ λήμματος, quæstus, seu capio, penult. circunfl.
Λῆμα, ἢ λήματος, animum, seu fortitudo.
Λήναιος, λήναιου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λήναιος, αιου, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Λειτουργεῖν, per ει, populo ministrare.
Λοιδορεῖν, per ει, maledicere.
Λιγύς, λιγυοῦ, ὁ, Ligur, penac.
Λιγύς, λιγυοῦ, ὁ, stridulus, canorus, acuitur.
Λιθότομος, τοῦ λιθοτόμου, ὁ, incisus è petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, lapicida, penacuitur.
Λιπαρά, ας, ἡ, Lipara insula, penacuitur.
Λιπαρός, λιπαρῶ, ὁ, pinguis, acuitur.
Λίς, λιός, ὁ, leo, acuitur.
Λίς, λιτός, ὁ, pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, τὸ, oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
Λυσίας, λυσιάδος, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσεως, ἡ, solutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσίδος, ἡ, Lysis vir, acuitur.
Λωτός, λωτοῦ, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτός, ἢ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M.

Μάκρον, μάκρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρόν, μακροῦ, τὸ, longum, acuitur.
Μεῖον, μειόνος, ὁ, minor, penultima acuta.
Μεῖον, μειοῦντος, ὁ, minuens, circunfl.
Μελετίνη, τῆς Μελετίνης, ἡ, Melitina mulier, penacuitur.
Μελετίνη, μελετίνης, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præs. temp. maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. maneb o, circunfl.
Μειλίχιος, ἢ μειλιχίου, ὁ, ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
Μειλίχιος, ἢ μειλίχου, ὁ, ἡ, facilè cedens, penacuitur.
Μηδία, ας, τῆς μηδίας, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μηδεία, τῆς Μηδείας, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τοῦ Μήδου, ὁ, Medus, penult. circunfl.
Μῆδος, τοῦ Μήδου, τὸ, cura, consilium, penult. circunfl.
Μιαρά, ας, ἡ, sordidata, penacuitur.
Μιαρὸς, ὁ, odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, sola, penacuitur.
Μονή, μονῆς, ἡ, mansio, acuitur.
Μοχθηρός, ἢ, ὁ, laboriosus, acuitur.
Μοχθηρός, ὁ, difficilis, penultima circunfl.
Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Mullus vir, penacuitur.
Μυλλός, μυλλοῦ, ὁ, strabo, acuitur.
Μυρία, ἢ μυρίου, infinita, penacuitur.
Μυρία, ἢ μυρίου, decem millia, antepenac.
Μυρίον, decies mille, antepenac.
Μυρίον, innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρῶν, τοῦ μυρῶντος, ὁ, redolens, circunfl.

Μύω, Ω͂ καθειρύω, claudo oculos, penac.
Μυῶ, Ω͂ ὁ ἐ ἐ ἀσκω, doceo, propriè sacra, circunfl.

N.

Νάρκισσος, ὁ ἰσχυ ὁ. Narcissus, puer, antepenac.
Νάρκισσος, τῆς ἰσχυ. ἡ, narcissus herba, antepen.
Νεῖς, νεῦ. ἡ, nouale, campus, acuitur.
Νέος, ὁ νέα, ὁ, nouus, iuuenis, penacuitur.
Νίκων, ὁ Νίκωνος, ὁ. Nicon, penacuitur.
Νικῶν, ὁ νικῶντος, ὁ, vincens, circunfl.
Νόμαιον, ὁ νομαίου, Ω͂, leginmum, antepenac.
Νομαῖον, ὁ νομαίου, τὸ, pascuale, penult. circunfl.
Νόμος, ὁ νόμου. ὁ, lex, penacuitur.
Νομὸς ὁ. ὁ, pascuum, regio, plaga.
Νύμφος, ὁ νυμφίου, ὁ, sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, ὁ νυμφίου. ὁ, sponsus, penacuitur.
Νυῦ, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ.

Ξάνθος, ὁ Ξάνθου. ὁ, Xanthus, fluuius, & viri nomen, penacuitur.
Ξανθὸς, ὁ ξανθοῦ, ὁ, flauus: acuitur.
Ξάνθη, τῆς Ξανθῆς, ἡ, Xante, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, flaua, acuitur.
Ξένων, τοῦ Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξενὼν, τοῦ ξενῶνος, ὁ, hospitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖος, οἱ, per affinitatem domestici.
Οἰκεῖος, οἱ, domestici quiuis.
Οἶμος, ὁ, via, masculinum.
Οἶμος, ὁ, cantilena, fœmininum.
Ὀκνὸς, ὁ ὀκνου, ὁ, pigritia, acuitur.
Ὀκνὸς, ὁ ὀκνοῦ, ὁ, piger, penacuitur.
Ὅλος, τοῦ ὅλου, totus penacuitur.
Ὁλὸς, τοῦ ὁλοῦ, ὁ, atramentum sepiæ, acuitur.
Ὅμως, tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, simul, simpliciter, circunfl.
Ὁ, ens, acuitur & tenuatur.
Ὁ, quem, aspiratur.
Ὄναρ, aduerbialiter, insomnis, penacuitur.
Ὄνειρος, τὸ ὀνείρου, Ω͂, somnium, penacuitur.
Ὀξὺς, per υ, acutus, velox, acuitur.
Ὀξὺς, per ι, vas acetarium.
Ὅπου, aduerbium, vbi, quò, aspiratur & penac.
Ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, quomodo, vt, penacuitur.
Ὀπὸς, ὁ ὀποῦ, ὁ, succus, acuitur.
Ὀρθος, τοῦ ὄρθου, ὁ. Orthus, vir, penacuitur.
Ὀρθὸς, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
Ὅρμος, ὅρμου, ὁ, portus, artificialis, penac.
Ὁρμὸς, ὁ ὁρμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
Ὅρος, ὅρου, τὸ, mons, tenuatur & penac.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, terminus, aspiratur & penac.
Ὀρὸς, τοῦ ὀροῦ, ὁ, serum, tenuatur, & acuitur.
Ὄσσα, Ossa, mons Thessaliæ.
Ὄσσα, vox, fama.
Οὗ, aspiratum, cuius & vbi, circunfl.
Οὐ, tenuatum, non, acuitur.
Οὐδὲν, ne vnum quidem, imperfectum.
Οὐδὲν, nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, igitur, circunfl.
Οὐκοῦν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, οὐρᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
Οὖρα, οὔρας, ἡ, impetus, pen. circunfl.
Οὐρὸς, οὐροῦ, ὁ, nauale, acuitur.
Οὖρος, οὔρου, τὸ, mons, pen. circunfl.
Οὖρος, οὔρου, τὸ, terminus, pen. circunfl.
Οὖρος, οὔρου, ὁ, ventus, secundus, pen. circunfl.
Οὖρος, τὸ, vrina, pen. circunfl.
Οὗτος, demonstratiuum & relatiuum.
Οὗτοσὶ, demonstratiuum solùm.
Οὕτως, per ω, sic, penac.
Οὗτος, per ο, hic, penult. circunfl.

Π.

Παιδεία, disciplina.
Παιδεία, eruditio.
Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
Παιδιὰ, τῶν παιδιῶν, Ω͂, pueri per ι.
Πεδία, τῶν πεδίων, Ω͂, campi: per ε.
Παιὼν, τοῦ παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παιὼν, τοῦ παιῶνος, ὁ, pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τοῦ Παλλάδος, ἡ, Minerua, acuitur.
Πάλλας, τοῦ Παλλάντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τοῦ παντὸς, τὸ, omne, circunfl.
Πὰν, τοῦ Πᾶνος, ὁ, Pan, deus pastorum, acuitur.
Πανταχῇ, per ῆ, vbique.
Πανταχοῖ, per οῖ, quocunque.
Πάρα, pro παρέστι, adest, & adsunt, penult. acuta.

Παρὰ, apud, ob, præter, acuitur.
Παρακοίτης, ὁ παρακοίτου, ὁ, maritus, penacuitur.
Παράκοιτις, παρακοίτος, ἡ, vxor, antepenacuitur.
Παρῤῥητος, duplici ρ, dictus: antepenacuitur.
Παρακλητὸς, vnico ρ, supplicabilis, acuitur.
Παρειὰς, τῆς, ἀδος, ἡ, maxilla, acuitur.
Παρειὰς, τοῦ παρείου, ὁ, pareas, serpens, penac.
Πάρειμι, adsum, antepenac.
Πάρειμι accedo: pen. circunfl.
Παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Parthenice, mulier. pen. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, virgo, acuitur.
Πάσσασθαι, α producto possidere.
Πάσσασθαι, α correpto, gustare.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, occisus à patre, antepenac.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, parricida penacuitur.
Πατρῷος, τοῦ πατρῴου, ὁ, paternus, pen. circunfl.
Πατρῳὸς, τοῦ ῳοῦ, vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθοῦς, ἡ, persuasio, acuitur.
Πείθω. F. πεσσω, P. εσσα, suadeo, penacuitur.
Πελίας, τοῦ πελίου, ὁ Pelias, vir, penacuitur.
Πελειὰς, ἀδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρι, vltra, penacuitur.
Περὶ, de & circum, acuitur.
Πόρρω, τοῦ πόρρωτος, ὁ, tranans, penacuitur.
Πῤῥῶν, πῤῥῶνος, ὁ, experiens, circunfl.
Πεύκη, τὸ, qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πευκεὼν, τοῦ πευκεῶνος, ὁ, Peuceus, gentile, pen. circunfl.
Πίων, τοῦ πίονος, ὁ, bibens penacuitur.
Πεινῶν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, esuriens, circunfl.
Πλείων, τοῦ πλείονος, ὁ, comparatiuum, penacuitur.
Πλοῦν, τοῦ πλοῦς, ὁ, annus, acuitur.
Πλοῦτων, πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penacuitur.
Πλουτῶν, πλουτῶντος, ὁ, ditescens, vlt. circunfl.
Ποία τὸς ποίας ἡ, qualis interrogatiuè, penacuitur.
Ποιὰ, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam, indefinitè, acuitur.
Ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, qualis, interrogatiuè, pen. circunfl.
Ποιὸς, τοῦ ποιοῦ, ὁ, quidam, indefinitè, acuitur.
Πολέμων, τοῦ πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, bellans, circunfl.
Πόνηρος, τοῦ πονηρὸ, ὁ, agricola, antepenac.
Πονηρὸς, τοῦ πονηροῦ, ὁ, prauus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτὲ, aliquando, acuitur.
Πότος, πότου, ὁ, potus, conuiuium, penacuitur.
Ποτὸς, ὸ, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία, τῆς πρασίας, ἡ, vrbs Peloponnesi penac.
Πρασιὰ, τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, sulcus acuitur.
Πρὶν, aduerbium, prius, antea, acuitur.
Πρὶν, πρινὸς, ἡ, arbustum, acuitur.
Προτίμημα, τὸ pretium statutum, magistratus Athenienſium.
Προτιμία, ἡ, tempus magistratus Athenienſium.
Προστάτης, per ᾱ, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρόνοια, προνοίας, ἡ, prouidentia, antepenac.
Πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, primo enixa, penult. acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, primus, pen. circunfl.
Πρῶτος, πρωτοῦ, ὁ, fatalis, acuitur.
Πρωΐα, mane, penac.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penac.
Πρωτόλεως, πρωτόλεω, ὁ, ἡ primogenitus, antepen. acuitur.
Πρωτόλεος, πρωτόλεα, ἡ, primò enixa, penult. acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penac.
Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
Πυγμὴ, πυγμῆς, ἡ, cestus, acuitur.
Πυγμὴ, crebrò, vltima circunfl.
Πυθὼ, ἡ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penac.
Πύλαιος, ὁ, ὁ, Pylæus, antepenac.
Πυλαῖος, ὁ, ὁ, Mercurij epitheton, pen. circunfl.
Πύλη, πύλης ἡ, porta, penac.
Πυλὶς, πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.
Πυῤῥὸς, πυῤῥοῦ, ὁ, fuluus, acuitur.
Πυῤῥὸς, πυῤῥοῦ, ὁ, Pyrrhus, penac.

P.

Ῥάκος, duplici κ, naris cadi.
Ῥάκος, vnico κ, vestis attrita.
Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penac.
Ῥιπὴ, τῆς ῥιπῆς, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥινὸ, ῥινὸς, ἡ, lima acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, τὸ, Rhina piscis, penac.
Ῥιγῶν, ῥιγῶντος, onerosum, penac.
Ῥιγῶν, ῥιγῶνος, τὸ, pannus ad cooperiendum, pen. circunfl.
Ῥέα, ῥέας, ἡ, Rhea pro Ῥέα.
Ῥέα, facilè, aduerbium.
Ῥοιὰ, cum ι, malus punica.
Ῥοὰ, τῆς ῥοᾶς, malum punicum.

Ῥόδιος, Ῥοδίου, ὁ Rhodiensis, antepenac.
Ῥόδιος, Ῥοδίου, ὁ, Rhodius, fluuius.
Ῥόδον, ῥόδου, τὸ, rosetum, acuitur.
Ῥόδον, ῥόδου, τὸ, proprium viri, penacuitur.
Ῥυμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
Ῥομβος, ῥομβοῦ, ὁ, impetus, turbo acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, saccus, cilicium.
Σάκος, ου, τὸ κ, scutum, acuitur.
Σαρων σαρων, ὁ, Deus marinus, penac.
Σαρῶν, σαρωντος, ὁ, verrens, circunfl.
Σελευκη, σελευκης, ἡ, gentile nomen, acuitur.
Σελευκη, ης, ἡ, proprium mulieris, penac.
Σεινων, σεινου, ὁ, proprium viri, penac.
Σεινῶν, σεινῶντος, ὁ, lædens, circunfl.
Σιμων σιμων, ὁ, Simo, penac.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circunfl.
Σιγελος, σιγελου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepen. acuitur.
Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
Σιμος, σιμοῦ, ὁ simus, piscis, penacuitur.
Σιμός, σιμοῦ, ὁ, simus, acuitur.
Σιγὴ σιγῆς, ἡ, silentium, acuitur.
Σιγῇ, aduerbium, tacitè, circunfl.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenac.
Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σίτος, σίτου, ὁ, frumentum, circunfl.
Σιτός, σιτοῦ, ὁ, esculentus, acuitur.
Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, effossio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, pelvis, scapha, penacuitur.
Σκότος, σκοτίου, ὁ, natus ex rapta, antepen. acuitur.
Σκοτίος, σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, pen. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarij, penac.
Σπαρτὴ, σπαρτῆς, ἡ, seminata, acuitur.
Σπάρτος, σπαρτοῦ, ὁ, spartus, penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτοῦ, ὁ, seminatus, acuitur.
Σπουδὴ, σπουδῆς, studium, acuitur.
Σπουδῇ, aduerbium, cum studio, cum labore, circunfl.
Σῶχος, correptè, spica, singulariter.
Σῶχος, productè, spicæ, pluraliter.
Σφῦρα, νια acuitur.
Σφῦρα, perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, lignum iaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro ἐστενάζων, suspirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρίων, coarctans, circunfl.
Στίλβον, στιλβοντος, τὸ, splendidum, penac.
Στίλβον, στιλβοῦ, τὸ, lasciuè nutritum, acuitur.
Στρατιὰ, στρατιᾶς, exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penac.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, adiutor, acuitur.
Συὶ, præpositio, cum, scuitur.
Συὶ, accusatiuus, suem, circunfl.
Σφόδρα, aduerbium valde, penac.
Σφοδρὰ σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, acuitur.
Σχεδὸν, σχεδοῦ, ὁ, extemporalis, antepenac.
Σχεδὸς, σχεδοῦ, ὁ, proprium nomen acuitur.
Σχιστὸς, σχιστοῦ, ὁ, vestis muliebris, acuitur.
Σχισταὶ, calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολῆς, ἡ, otium aut schola, acuitur.
Σχολῇ, aduerbium, vix circunfl.

T.

Ταρσὸς, Ταρσοῦ, ὁ, Tarsus in Cilicia vrbs, pen. acuta.
Ταρσὸς, Ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυροκτόνος, ὁ, à tauro cæsus, antepenac.
Ταυροκτόνος, qui taurum occidit, penac.
Τοῦς, τοῦ, ὁ, tuus, acuitur.
Τὶς, τοῦ, ὁ, aliquis, penac.
Τεῦκρος, τευκροῦ, ὁ, Teucer, proprium, pen. circunfl.
Τευκρὸς, τευκροῦ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, ὁ που, ὁ, longè aspiciens, penac.
Τηλέσκοπος, ὁ που, longè visus, antepenac.
Τίμων, τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circunfl.
Τίνες, qui, interrogatiuè, penacuitur.
Τινὲς, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τίμος, τὸ μου, ὁ, charta, penac.
Τομὸς, τομοῦ, ὁ, incisus, acuitur.
Τεττὰς, triennio, antepenac.
Τεττὰς, triennale, acuitur.
Τεττῶν, τεττῶντος, ὁ, certiò faciens, circunfl.
Τεττῶν, τῶν, tertiorum, penac.
Τρυφὼν, τρυφῶνος, ὁ, delicatè, viuens, circunfl.
Τρύφων, τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, αἱ & τρία, & hæ tres, circunfl.

Τρὶς, ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, rotatio, rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ cursus, pennis, acuta.
Τρυγὼν, τρυγόνος, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγων, τρυγόνος, ὁ, vindemiæ, antepen. acuta.
Τοῦς, τοῦ, ὁ, vibs Phœnissa, pen. circunfl.
Τυρὸς, τυροῦ, ὁ, caseus, acuitur.
Τυχὼν, ὁ, ὁ τοῦ Ἀφροδίτου θεὸς, Deus qui est circa Venerem.
Τυχὼν, τυχόντος, ὁ qui contingit, acuitur.

Φ.

Φανὸς, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φαῦς, φαύου, ὁ, viri nomen, penac.
Φάρος, φάρου, ὁ, insulæ nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος, τὸ, vestis, pen. circunfl.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, pen. circunfl.
Φαιδρὸς, φαιδροῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιὰ, φαιᾶς, ἡ, fulca acuitur.
Φαῖα, φαίας, ἡ, vibis nomen pen. circunfl.
Φάσις, φάσεως, ἡ, fama, dictio, penac.
Φᾶσις, φασιδος, ὁ, Phasis fluuius, pen. circunfl.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλῆτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penac.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penac.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circunfl.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penac.
Φορὶς, φορῶ, ὁ, ventus prosper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, custodia, acuitur.
Φυλακὴ, ἀκὸς, ἡ, vibs Thessaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per vnum λ, gens, pen. circunfl.
Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, lux, circunfl.
Φὼς, φῶτος, ὁ, vir, acuitur.

X.

Χάραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis, penac.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penac.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitiuus pluralis circunfl.
Χαριτῶν, χαριτῶντος, ὁ, gratificans circunfl.
Χάριεν, pro χαρίεντος, τὸ, gratiosè, antepenacuitur.
Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, gratiosum, penacuitur.
Χαλκὸς, χαλκοῦ, ὁ, nomen insulæ, penac.
Χαλκῶ, χαλκῆς, ἡ, ærea, circunfl.
Χαλκιδικὴ, ῆς, ἡ, vibis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὴ, ῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, vibis nomen, penac.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.
Χίλων, χίλωνος, proprium, Chilo, penac.
Χιλῶν, χιλῶντος, ὁ, participium, circunfl.
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, labrum, pen. circunfl.
Χυλὸς, per υ, cibus, acuitur.
Χίος, χίου, ἡ, Chia, gentile nomen, penac.
Χιὼ, χιοῦς, ἡ, serpentis domus, acuitur.
Χρόα, absque ι, color, penacuitur.
Χροιὰ, per οι, color, acuitur.
Κόα, τῆς χοᾶς, ἡ, genus mensuræ, acuitur.
Χρεὼν, fatale decretum, penacuitur.
Χρεὼν, debitum, acuitur.
Χρηστὸς, ἡ, bonus, vtilis, acuitur.
Χρῆστος, χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penac.

Ψ.

Ψάλλω, præsens, gemino λ, canto, penult. acuitur.
Ψαλῶ, futurum vnico λ, cantabo, circunfl.
Ψύχρος, ψυχροῦ, ἡ, Psychrus fluuius, penacuitur.
Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου ὁ humerus, penult. circunfl.
Ὠμὸς, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὠχρὸς, ὠχρὸν, ἡ, pallor, pen. circunfl.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὦ, ὁ, aduerbium, circunfl.
Ὤ, heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aspiratur.
Ὠρὰ, ὠρᾶς, cura tenuatur.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ammonij de similibus & differentibus vocabulis libellus.

Ἄρξ ἐν Ἑλλάνι διαφέρει. Ἄρξ ὀξύ, ἐὰν ᾖ τὸ πρόσωπον ἐξ ὀνόματος· Ἄρξ βαρὺ, ἐὰν ᾖ ἐπιρρήματος.

¶ Ἀβάκια καὶ βάκια διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἀγγεῖον καὶ βαλανεῖον. Ἀβάκια μὲν, ἐὰν ᾖ τὸ ἀλφάβητον, καὶ βάκια, βάκια δὲ, τὸ ἱστία μόνον. οὐχ ἁπλῶς δὲ τὸν βάκιον ὁ δεῖνα λέγει τὸν βάκιον τὸν ἀκατοπόνητον ἢ χρὴ φρίττειν τὸ Ἀβάκιον διαφέρει.

¶ Ἀγὼν

¶ Ἄγγελος καὶ ἐξάγγελος καὶ αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων (ὡς Θουκυδίδης διαγγέλλειν λέγει· ἔστι γάρ τινες τῶν [illegible] διαγγέλλειν) αὐτάγγελος δὲ ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

¶ Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἄγον μὲν μῆλα, φέρον δ' [illegible] οἶνον.

¶ Ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ [illegible] τὰς ἐκ τοῦ γένους [illegible] συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀναπτεύεσθαι τῶν τελευτώντων. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους [illegible] τὰ ἀγχιστεῖα [illegible]. Οἰκεῖοι δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

¶ Ἀγροῖκος καὶ ἄγροικος διαφέρει [illegible] ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν [illegible] δὲ ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

¶ Ἄγριος καὶ ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀνήμερος· ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἀγροῖκος.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μὴ εἰδέναι. ἀμφιγνοεῖν δὲ, τὸ ἐν τούτῳ ἐνδοιάζειν.

¶ Ἀγωνίζεται μὲν ἐπὶ τῶν [illegible] λέγεται, ἀθλεῖται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

¶ Ἀγώνιμος, ἐὰν παροξυτόνως, [illegible] ἐν ἀγῶσι [illegible] τὸ δὲ προπαροξυτόνως [illegible] τὰς ποινὰς.

¶ Ἄγρευτος, ἐὰν παροξυτόνως, σημαίνει τὸν [illegible] ἐν ἀγρῷ [illegible] ἐὰν δὲ προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγρῷ [illegible].

¶ Ἀδὴν καὶ ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδὴν μὲν γὰρ δηλοῖ τὸ ἱκανὸν, [illegible] δὲ [illegible] ἀκριβῶς.

¶ Ἄειπα καὶ θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν γὰρ ἀνέμου συστροφή. Θύελλα δὲ [illegible] ἀνέμου καὶ ὑετοῦ.

¶ Ἄεθλος καὶ ἄεθλον διαφέρει. Ἄεθλος μὲν γὰρ ὁ ἀγὼν λέγεται, ἄεθλον δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων. ἄεθλον [illegible].

¶ Ἀθῷος καὶ ἀτιμώρητος διαφέρει. Ἀθῷος μὲν γὰρ ὁ ἀναίτιος ἐστίν. ἀτιμώρητος δὲ, ὁ τις [illegible] καὶ χρείας.

¶ Αἰτεῖ καὶ αἰτεῖται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτεῖ, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς τι λαβεῖν, [illegible] τὸ δ' αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρησάμενον [illegible]. [illegible] ἐν τῷ [illegible] δηλοῦται,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ [illegible] αὐτῷ [illegible].

¶ Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν [illegible] πρὸς ἕκαστον [illegible] πεπλημμέληκε· αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μή [illegible] τι πρᾶξαι. καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα. αἰσχύνεται δὲ ἐπὶ [illegible] μεθύσκεται. διαστέλλει δὲ Ἀριστοξένος ὁ μουσικὸς τοῖς νόμοις ἐν τῷ [illegible] φησὶ γὰρ. διαφέρειν τοῖς ὀνόμασιν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην. ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς, πρὸς ἀγαθὸν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς [illegible] πρὸς ἀρχήν [illegible] ὁ γὰρ ἐπιστήμων αἰδεῖται, [illegible] καὶ τὸν [illegible] ὁ διὰ τὸ ἁμαρτάνειν τι. [illegible] ἀλλὰ [illegible] τις [illegible]. ὁ δ' αἰσχυνόμενος [illegible] αἰσχύνεται [illegible] αἰσχρόν.

¶ Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος ἐστὶ λόγος κατ' ἀναπόλησιν μυθικὸν ἀπὸ ἀλόγων ζώων [illegible] πρὸς ἀνθρώπους μυθολόγημα, ὥς φησι Λούκιος Ταῤῥαῖος ἐν τῷ πρώτῳ παροιμιῶν. οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς
ξυνωνίην ἔμιξαν. καὶ πάλιν. καὶ πάλιν ἄλλος λόγος.
Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη. [illegible]
Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος.

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἐν κοτε Τμώλῳ
δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοί

λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ αἶνος ἐξενηλλαγμένη παρῳδία μετὰ διηγήσεως ἀπαρτιζομένη [illegible], πρὸς [illegible] τε καὶ [illegible] ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ ἐστὶν ἐπὶ ἀφελείᾳ τῷ βίῳ [illegible] [illegible] ἐν ἑαυτῷ τοῦ [illegible] [illegible] παρὰ Πλάτωνι καὶ Λυκίῳ [illegible].

¶ Αἶψα καὶ ἄφνω διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτως [illegible] τὸ δ' [illegible] [illegible] ἄφνω [illegible].

¶ Αἰτίας καὶ ὕβρεις διαφέρουσιν. Αἰτίαι μὲν γάρ εἰσιν αἱ ἐπὶ [illegible] [illegible] ἡ δὲ [illegible] [illegible] τὸ σῶμα τιμωρία.

¶ Αἰπόλος καὶ ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος [illegible]. Ποιμὴν δὲ ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

¶ Ἀκτὴ καὶ θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκτὴ μὲν γάρ ἐστιν οἱ [illegible] τόποι τῆς θαλάσσης. Θῖνες δὲ οἱ αἰγιαλοί.

¶ Ἀκρατος [illegible] διαφέρει. Ἄκρατος μὲν γὰρ, ὁ [illegible] ἀκρατὴς δὲ, ὁ μὴ κρατῶν [illegible]. [illegible] δὲ Ὅμηρος, καὶ τὸ [illegible] καὶ [illegible].

¶ Ἀκραῖα ἀκρίας διαφέρει. Ἀκραία μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα θεῶν Ἀθηνᾶς. Ἀκρεία δὲ ὁ [illegible].

¶ Ἀκμὴν ποιεῖ τῷ ε, καὶ Ἀκμὴν [illegible] διαφέρει. Ἀκμὴ μὲν [illegible] [illegible] βραχύ. [illegible] Ἀκμὴ δὲ σημαίνει [illegible] βραχὺ ἕν. [illegible] τῷ [illegible].

¶ Ἀκαθὴς καὶ Ἀκαθὴς διαφέρει. Ἀκαθὴς μὲν γὰρ ἐξυτόνως τ [illegible] τῷ φέδει· Ἀκαθὴς δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ' [illegible] λεγόμενον.

¶ Ἀκοῦειν καὶ ἀκροᾶν διαφέρει. Ἀκούειν μὲν γὰρ δηλοῖ [illegible], [illegible] πράξεις καὶ πείθεσθαι τοῖς [illegible]. Ἀκροᾶσθαι δὲ [illegible] τὸ [illegible].

Μ' [illegible] ἀλλ' [illegible] πατρὶς [illegible].

[illegible] καὶ [illegible] καὶ [illegible].

¶ Ἀκαίρως καὶ ἐπικαίρως διαφέρει. Ἀκαίρως μὲν γὰρ ὁ [illegible] [illegible]. ἀλλὰ καὶ τὰς [illegible] [illegible], ἐπικαίρως δὲ, ὅταν [illegible] [illegible] μεταβάλλῃ.

¶ Ἀλίπαστον καὶ ἀλίπαστον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ [illegible] [illegible] ἰχθύων ἔλεγον. Ἀλίπαστον [illegible] [illegible] καὶ ὁ [illegible] [illegible] ἀλιπαστοὺς καλεῖ.

¶ Ἀλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν· Ἄλλος δὲ ἐπὶ πλειόνων.

¶ Ἀμαρτωλὴ καὶ ἁμαρτωλὴ διαφέρει. Ἀμαρτωλὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ταυτὸ συνέρχεσθαι τῶν ἁρμάτων.

Τῷ δ' [illegible] ἀμαρτωλὴ ἐλαύνειν.

Ἁμαρτωλὴ δὲ [illegible] καὶ [illegible] τοῦ [illegible] ἐπὶ τῆς γῆς.

[illegible]

Γίνεται [illegible] ἁμαρτωλὴ [illegible].

¶ Ἀμυγδαλῆ καὶ ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ [illegible] τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυγδάλη δὲ [illegible] [illegible] καὶ [illegible] ἐν [illegible] φησὶ,

[illegible] ἀμυγδάλας.

¶ Ἅμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα. Ὁμοῦ δὲ τοπικόν. [illegible] μὲν γὰρ ἅμα [illegible] Ἀλκμαίωνι τῷ [illegible], [illegible] τὸν αὐτὸν χρόνον [illegible] ὁ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ [illegible], [illegible] ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν [illegible]. καὶ Ὅμηρος [illegible].

[illegible] ἅμα [illegible] τε καὶ [illegible].

Ὁ [illegible] καὶ [illegible] αὐτοῦ [illegible] χεῖρα. καὶ

Αὐτὸς [illegible] ἅμ' [illegible] καὶ

Οἱ δ' ἅμα πάντες [illegible].

[illegible] δὲ τὸ ὁμοῦ, τὸ ἐμοὶ [illegible]. καὶ πάλιν

Ἀλλὰ [illegible] καὶ [illegible].

ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ

Τῷ [illegible] καὶ [illegible] Ἀχιλλεὺς

[illegible]

ἔστι δ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ [illegible], ὡς [illegible] Ἀσκληπιάδης.

[illegible] καὶ [illegible] Ἀχαιούς

εἰ μὴ [illegible] καὶ [illegible] ὁμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ [illegible] καὶ ὁ πόλεμος [illegible] Ἀχαιούς.

¶ Ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ οἱ [illegible], ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ [illegible]. Ἀμφότεροι [illegible] φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, [illegible] ἑκάτεροι τὸ [illegible] οἷον ἑκάτεροι [illegible] ἑκάτεροι [illegible] κατ' ἰδίαν.

¶ Ἀμύνεσθαι καὶ ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ [illegible] τοὺς [illegible]. Ἀμύνειν δὲ τὸ βοηθεῖν.

¶ Ἀμυντέον ὁ [illegible] διὰ [illegible].

¶ Ἀμητὸς καὶ ἄμητος διαφέρει. Ἀμητὸς μὲν γὰρ προπαροξυτόνως [illegible] [illegible] [illegible] ἀπὸ [illegible] τοῦ [illegible] καὶ ὁ τρυγητὸς [illegible].

¶ Ἀμαθὴς καὶ ἀμαθὴς διαφέρει. Ἀμαθὴς μὲν γὰρ, ὁ ἐν [illegible] [illegible] [illegible] ἀμαθής.

¶ Ἀναιδὴς καὶ Καταιδὴς διαφέρει. Ἀναιδὴς μὲν γὰρ ὁ [illegible] καὶ ὁ [illegible] [illegible], Καταιδὴς δὲ ὁ [illegible].

¶ Ἀνάθημα καὶ ἀνάθεμα διαφέρει. Ἀνάθημα μὲν γὰρ [illegible] [illegible] ἀνάθεμα [illegible].

¶ Ἀνάγκη καὶ [illegible] διαφέρει. Ἀνάγκη μὲν γάρ ἐστιν [illegible] [illegible] [illegible].

¶ Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

¶ Ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ [illegible] καὶ [illegible] [illegible] τῶν πράξεων. Ὑπερτίθεσθαι καὶ τὸ [illegible] τῶν πράξεων.

¶ Ἀναλαβεῖν καὶ Ἀναλαβεῖν διαφέρει. Ἀναλαβεῖν μὲν γάρ ἐστιν ὁ [illegible] [illegible] [illegible] Ἀναλαβεῖν [illegible] καὶ [illegible].

¶ Ἀνάγκαστος καὶ ἀναγκαῖος διαφέρει. Ἀνάγκαστος μὲν γάρ ἐστιν ὁ [illegible] τοῦ [illegible] Ἀναγκαῖος δὲ ὁ μὴ [illegible].

¶ Ἀνήρος καὶ ἀνηρὸς διαφέρει. Ἀνηρὸς μὲν γὰρ [illegible] καὶ [illegible] χωρὶς [illegible] Ἀνηρὸς δὲ, [illegible] καὶ [illegible] καὶ [illegible].

¶ Ἀναβάτης καὶ ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ ἐπὶ [illegible] [illegible] [illegible].

¶ Ἀνεγνῶ

¶ Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον, Ἐγερθῆναι δὲ ἐξ ὕπνου.

¶ Ἀναχωρῆσαι καὶ Ἐγερθέντες διαφέρει. ἀνάγονται μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναχωρῆσαι δὲ αἱ νῆες ἀπαχθεῖσαι τινὲς εἰς τὸ στρατηγεῖον.

¶ Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν. Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, Ἐξανεψιοὶ δὲ οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων. Βιάζεσθαι δὲ ἐπὶ ἀψύχων οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

¶ Ἀνάρχειν καὶ Ἀναίτιον διαφέρει ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται, τὸ δὲ Ἀνάρχειν πρὸς ἑαυτόν.

¶ Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα. Σπήλαιον δὲ τὸ χειροποίητον.

¶ Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδένα νοῦν, Ἄφρων δὲ ὁ νοῦν μὲν, φρόνιμος δὲ οὐκ ὤν.

¶ Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρει. οἱ μὲν Ἄξονες εἰσὶ τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις τρίγωνοι. καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους γεγραμμένους, αἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

¶ Ἀξιόχρεως μὲν ἐστιν ὁ ἐπιτήδειος τι ἀποτῖσαι, Ἀξιόπιστος δὲ ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

¶ Ἀξίωμα μὲν ἐστι τὸ καθ᾽ ὑπερβολὴν διαφέρον. Ἀξία δὲ ἡ ἐκ δοκιμασίας διακρίσεως.

¶ Ἀποστάσιον Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου. Ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

¶ Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπὶ ἀδικήμασιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ δίδοσθαι. Εἰσποιητὸς γίνονται.

¶ Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον τῶν διαπεπραγμένων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν λογίζεσθαι καὶ λογιστὰς ἀναθεματα.

¶ Ἀποδεδρακέναι καὶ Ἀποπεφευγέναι διαφέρει. Ἀποδεδρακέναι μὲν γὰρ τὸ ἀναχωρῆσαί τινα ἄδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν. Ἀποπεφευγέναι δὲ τὸ μὴ ὑπομεῖναι ἐπιλαμβανόμενον. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Οὔτε ἀποδεδράκασιν (ἴσασι γὰρ ὅπου εἰσί) οὔτε ἀποπεφεύγασιν.

¶ Ἀπὸ καὶ ἄπο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων, οἷον ἀπ᾽ Ἀθηνῶν. τὸ δὲ ἄπο ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, οἷον ἄπο Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν. ἡ ἀλλαγὴ τῆς προθέσεως γίνεται, ὡς καὶ Ὅμηρος. ‒ἄπο νηὸς ἀπούρας. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῆς νεώς. ὡς καὶ ἀλλαγὴ ἐστιν ἐκεῖνο.

Οὔτι ποτὲ προμολόντα [illegible] ἀπὸ νηός.

¶ Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλων ἀπελευθερωθείς, Ἐξελεύθερος δὲ ὁ [illegible] δὲ χρεία προσιόντος ἢ κατ᾽ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἴδιοι μὲν τοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενον χρημάτων. ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν. Εἰσφορὰ δὲ τὸ ὑπὸ τῆς πόλεως.

¶ Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνασθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ τὸ ἐρωτηθέντα λόγον ἀποδοῦναι.

¶ Ἀποψηφίσασθαι καὶ Καταψηφίσασθαι διαφέρει. Ἀποψηφίσασθαι μὲν γάρ ἐστι μὴ τὸ ἀδικεῖν· καταψηφίσασθαι δὲ τὸ ὑπὸ αἰτίαν θεῖναι.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Ἀναφορὰ δὲ ὁ ἀπὸ τῆς ἀδικίας ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἀναφερομένων ὅμως.

¶ Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν. Τέθνηκε δὲ πάλαι. ἀποθανὼν μὲν ὁ ἄρτι τελευτήσας, τεθνηκὼς δὲ ὁ πάλαι.

¶ Ἄπνους μὲν ὁ ἄψυχος λέγεται. Ἀποκαρτερήσας δὲ ὁ ἔμψυχος καὶ ἄσιτος.

¶ Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ τὸ τινῶν ἐπ᾽ ἐξουσίας προΐστασθαι. Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἔχειν ὑποκειμένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν ἀλλ᾽ οὐκ ἄρχειν λέγεται.

¶ Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς. ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προφέρηται, μηθὲν, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν ἁρπαγὴν. εἰ δὲ βαρυτόνως, ἁρπάγην, ὡς ἐν Φρεάτων τῷ καδ᾽ ἓν ἐξαιρεῖ, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν.

Πίθηκον ἁρπάξαι ἂν, ἀρπάγην, δεύτερον καδ᾽ ἕν.

Καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ᾽ οὐ δίδομεν ἀλλ᾽ ἁρπάγην

Αὐτοῖς καθεσκευάζομεν.

¶ Ἄρα καὶ Ἆρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ ἀποφαντικὸν λαμβανόμενος συνδεσμος, ἐπιρρηματικός ἐστιν. ὅτε ἐπιρρηματικῶς λέγομεν. Ἆρα τί ἔχει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ συλλογισμὸν, συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστὶ καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

¶ Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δὲ Ἀρτίως ἐστὶ τὸ ἀπηρτισμένον ἤτοι τελείως, ὥστε ἁμαρτάνειν Σαπφώ λέγουσαν.

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὔω.

ὡς ἐπὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτὸ τὰς ὥρας. τὸ δὲ Ἄρτι παρατατικὸν καὶ ἔστι τοῦ παρῳχηκότος.

¶ Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ὁ δὲ ὕφηκε τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης τὸ ζῷον.

¶ Ἀρνὸς καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δ᾽ ὅτε λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειοὶ μὲν ἔσαν, εἰρεῖα περισσοί μάλα.

Ὅσ᾽ οἷον μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων.

¶ Ἄρρωστος καὶ Ἀρρωστῶν διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ ὁ νοσῶν. Ἀρρωστῶν δὲ ἐστιν ὁ ἀσθενὴς τῷ ἐπιτηδεύματι καὶ τῆς ὀρέξεως, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. [μαλλὶ Νοσεῖ δὲ ὁ κάμνων.

¶ Ἀρρωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀρρωστεῖν μὲν γὰρ ἐκ ἀσχολίας τι ποιεῖν.

¶ Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ α σημαίνει τὸ δειλιᾶν· οὕτως γὰρ Ἴωνες ἐν τῇ λέξει. Ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τὰς γλουτὰς τόπος ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν. ἴδιον καὶ τῶν ἐρπετῶν τοῦτο τὸ ὀρροπύγιον καλεῖται. καὶ ὡς τινες ἀξιοῦσιν, ὀρροπύγιον, ἐπειδὴ ἄκρος δὲ εἴρηται ὄρρος ἀπὸ τῆς πυγῆς, καὶ οἷον οἱ ὀρροπύγιοι, οἱ δὲ ἄλλοι φοβούμενοι περὶ τοῦ, συστρέφοντες τὸ αἰδοῖον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἀλόγων ζῴων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν ὅταν δειλιάσωσι. ἀλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ δειλιᾶσθαι καὶ Εὐριπίδης τοῦ Πέρσαις λέγοντος εἰσάγει.

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶν πεπραγότων.

Ὀρρωδεῖν ὑπερίζει αὐτοὶς ὀρρωδεῖν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρρωδεῖν ἴωνικόν, τὸ δὲ Ἀρρωδεῖν εἶναι κατὰ στέρησιν, τοῦ ὁ μὴ δειλιᾶσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαρρηκέναι.

¶ Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφόδελος διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτὸν. ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.

‒κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

¶ Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις ἐκ παιδείας [illegible] ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ. Ἀστικὸς δὲ ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

¶ Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ ὁ εἷς.

¶ Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξυτόνως σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ὅλως καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου ἄντικρυς, ὅ φανερῶς.

¶ Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὅλος χρεῶν ἀτιμίᾳ. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἐν ἴσῃ πραξιμάθειᾳ.

¶ Ἀτιμωρητὸς ἀλλάσσεσθαι καὶ Ἀσεβηθεὶς διαφέρει. ἀλλάσσεσθαι μὲν γὰρ σημαίνει τι τινὰ, ὁ ἀσεβούμενος δὲ ἄτιμα.

¶ Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τελειωμένον. Ἀτέλεστον δὲ τὸ μὴ δυνάμενον τελειωθῆναι, οἱ ὡς ἀπαλλάσσοντες τούτων, ἀπεραλογοῦσιν.

¶ Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καθ᾽ ὃ ἐστιν ὁ φάρυγξ.

¶ Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ ς διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐστὶ τὸ πάλιν, τὸ μετὰ ταῦτα. τὸ δὲ Αὖθι, αὐτόθι ὡς καὶ ὡς Καλλίμαχός φησι.

Αὖθι τὸ δ᾽ ἐκαδ᾽ ὕσιμα. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

¶ Αὖθις ἀντὶ μὲν τοῦ ὕστερον σημαίνει τὸ πάλιν, ἀντὶ δὲ τοῦ τὸ δεύτερον.

¶ Ἄχρι χωρὶς τοῦ ς χρονικὸν ἐπίρρημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ ς, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπήλεσεν.

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πατρόθεν ὁ ἐπὶ ἡμῖν τὴν ἀρχὴν παραλαβών. Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς χρείαν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιλαμβανόμενος, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δὲ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

¶ Βάρβαρον καὶ Βαρβαρίζειν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστι ὄνομα τὸ μὴ ἑλληνικὸν. Βαρβαρίζειν δὲ τὸ τῆς βαρβάρων.

¶ Βάραθρον καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος. Βάραθρον δὲ ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λάκωνες εἰς τοὺς καιάδας ἐνέβαλλον εἰς τὸν Καιάδα.

¶ Βασιλεία καὶ Βασίλεια διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή. προπαροξυτόνως δὲ ἡ βασιλέως γυνή.

¶ Βᾶρις μὲν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία ὡς

¶ Βάσανος, ὅ τι δοκιμασία καὶ ἡ τῶν πλαγίων. [ὑπὸ Φιλίππου.

¶ Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου Αἰσχίνῃ δύσκολον συμβὰν τοῦτο βασκαίνουσιν.

¶ Βιβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βιβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς πληγῆναι, καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Οὐτᾶσθαι δὲ τὸ ἐκ χειρὸς τιτρώσκεσθαι.

¶ Βίον καὶ Ζῆν διαφέρει. Βίον μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται. Ζῆν δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζῴων. ἀλλὰ δὲ πάλιν καὶ ἐπὶ φυτῶν.

¶ Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐστι τῶν λογικῶν ζῴων μόνων ζωὴ, ἐστιν ἀνθρώπων μόνων Ζωὴ δὲ ἐστι ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, βίος ἐστὶ λογικὴ ζωὴ. ὅθεν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τίθεσιν ἀκυρολογεῖ.

¶ Βιῶναι μὲν ἐστι τὸ ζῆν, Βιώσκεσθαι δὲ, τὸ ποιεῖν ἐν τῷ πρὸς τὸ ζῆν. Βίος μὲν φασὶ μὲν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὰ ἄλογα ζῷα.

¶ Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν ἁπλῶς, τὸ ὁρᾶν τὸ ὁποιονοῦν. Θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τὸ τῶν ἀγωνισμάτων γινομένων, οἷον παλαίειν, παγκράτιον, χορεία.

¶ Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσιν. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ ἐπικαλύμματα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τοῦ βλεφάρου.

¶ Βίος καὶ Βίοτος διαφέρει. Βίος μὲν γὰρ πᾶς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος. Βίοτος δὲ ὁ τοῦ νεκροῦ.

¶ Βέλος καὶ Βολὴ διαφέρει. τὸ Βέλος μὲν γὰρ ὀργανικόν ἐστιν οἷον βέλος σχολαστικόν, τὸ Βολὴ δὲ ἐνέργεια, οἷον βολὴ τοῦ ἀκοντίου.

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ συμμαχῶν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. Συμμαχεῖ δὲ, ὁ αὐτόθεν. Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδικουμένου χρησιμεύων. Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀδικηθέντος.

¶ Βικολεῖν καὶ Ἐξαπαλῶν διαφέρ. Βικολεῖν μὲν ὅτι τὸ ἱππεύειν ἀεὶ σὺν ἡδονῇ ζῆν. Ἐξαπαλῶν δὲ, τὸ ἀεὶ εἰς φαύλους συναναπαύειν.

¶ Βουλεύεσθαι & Βουλεύειν διαφέρει. Βουλεύεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ βουλὴν τοῦ σκέψασθαι. Βουλεύειν δὲ τὸ ἐνθυμεῖσθαί τι, καὶ συνιέναι κακόν. κεῖν βουλεύειν φόνον ἢ ἱεροσυλίαν. (λόγου ζῶν.

¶ Βέλεσθαι μὲν, ὅτὶ μόνα λογικῶν ἢ λογικῶν· τὸ δὲ θέλειν, καὶ ἄλ-

¶ Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ὅτὶ ἢ ἀνθεῖν, Βλύειν δὲ ὅτὶ ἢ ἀναβάλλειν.

¶ Βεύκειν καὶ Βεύζειν διαφέρει. Βεύκειν μὲν γὰρ ἐξῆς ἢ κ, οἷς ὁ ὦν· Βεύζειν δὲ ἐξῆς ἢ χειδὶ λέγεται ὁ βεύζειν.

¶ Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεῖος ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὺς μὲν γὰρ, οἱ ἐπὶ πρεσβύτεροις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ ἡ πρὸς τῷ βασιλικῷ οἰκίᾳ, ὅτὶ τῶν ἐπὶ δὲ πολυτελείᾳ. Μέγαρον, ἡ ἀξιωματικὸν ὀνομάζουν Ἑστία, ἐνθα ἐπὶ μυστικὰ τῶν Δήμητρος· ἀπὸ δὲ Ὁμήρου ἡ Ἑστία, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται ὁ δὲ Βωμὸς ἐπὶ πολὺ ἐστὶν κοινόν.

Χρύσειοι δὴ ἄρα κοῦροι δίδη μάντων ὅτὶ βωμῷ.
ἀντὶ ἢ ὅτὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σιμάνει τὸ εἶπον.
Εἰδίν τ' Ὀλυμπῶν ἀμύμοι.
καὶ Ἀνίστορ, ὁ ἄναξ παρὰ Ἡσιόδῳ.
καὶ ἡ συμμαχοῦσα θεὸς Ἑστία ἔδεν.
Ἥν καὶ Δήμητρα, καὶ Ἡφαίστου ἠνεμόεσσαν.
ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ περὶ τῆς πόλεως. Σαμνῆς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δὲ ἱερῶν. ἀφ' ἃ δὲ Εὐριπίδης ἡ Ἑσχάρα ἀντὶ ἢ βωμῷ κεῖται ἐν Πλειάδῃ.
Μῆλον φεύγω δ' ἀμείνων ἐπ' ἐσχάρας,
καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμιλιὼν καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὅτὶ τοῦ θαλάμου τῶν νεόνυμφων γραφὲν ἄσμα· ὁ δὲ Γαμιλιὼν ἐπὶ ἐπιφέρεται χρόνῳ. (ἄτοιβος δὲ ἀν & καὶ τῶν δωρεῶν ἐν γάμοις ἢ δαιμόνων. (πρόσημα.

Γενηθῆναι ἐρωμένῳ τὸ ὀφείλει γενηθῆναι. Γεγονέναι δὲ τὸ ἄψυχον ἐνίοτε καὶ γενέσθαι διαφέρει· ὅτι μὲν γὰρ γενέθλια ἐστὶ ὅτὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐνιοῦσι. αὐτὴ καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ὅτὶ τῶν τεθνεώτων ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ τιθέμενα· ὁ δὲ λέγων ὅτὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ πρεσβύτης καὶ γέρας διαφέρει. Ἀλεξίων δὲ καὶ ἐν τῇ ὑπομνήματι τῶν δεῖ ὀνομάζειν συμμίστων, λέγων ὅτως, ἐπὶ τῶν Ἀριστοτέλους ἀν ἀφῶντα γέροντος & αὐξήσεως ἄχρι γήρας. Βρέφος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ νεογνὸν σῶμα. Παιδίον δὲ τὸ τριετόμβρον ὑπὸ τιθήνῃ. Παιδάριον δὲ ἀν ἀκμάζοντα, καὶ τῆς ἡλικίας ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἐγκυμοσύνης ἡλικία. Παῖς δὲ ἐξῆς τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπιμαθῶν ἥκει. τοῦ δὲ ἐγκυμονοῦντος ἡλικίαι, εἰ μὲν πάλλακα, εἰ δὲ παιδάκα, εἰ δὲ Ἀντίπαιδα, εἰ δὲ Μελλοφόνον καλοῦσιν. ἐπὶ δὲ μὴ ταῦτα. Ἔφηβος ἐν δὲ Κυρίων τῶν Ἑφίζους Τρεκαπίτης καλοῦσιν ἐν Κρήτῃ ὑποδρόμους ἐξῆς τὸ μὲν ἔτι ἢ κοινῶν ἡμέρων μειζόν. ὁ δὲ μὴ ταῦτα. Μειράκιον. εἶτα Μείρακ. εἶτα Νεανίσκος. εἶτα Νεανίας. εἶτα Ἀνὴρ μέσος. εἶτα Πρεσβύτερος ἐν καὶ Ὠμογέρων καλοῦσιν (εἶτα Γέρων, γέρων οὗτος. εἶτα Ἐσχατόγηρος.

Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν ἐστὶ τὸ ὅτὶ διαχυτῆ ἢ ἀκροατῆ χωρεῖ τὸν ὕθρωπον· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μὲν σεμνότητι χαρεεῖσιν λεγόμενον. ὅμως δὲ ἀφ' τὸ εὐτρεπίζειν ἢ λόγον.

¶ Γέλωτα καὶ Γελοῖα διαφέρει. Γέλωτα μὲν, ἐπὶ καταγέλασμα. Γελοῖα δὲ, ὁ γελωτοποιός.

¶ Γαμεῖν & γαμᾶσθαι διαφέρει. ὅτι γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τοῦ διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῷ. ὅτὶ ἢ Γαμᾶσθαι εἰπὼν,

Γαμεμβρὴ ἢ ἐμὸ ὁ ἢ ἐν πατρὶ ἐξεναρίξας.
Γαμ. καὶ Ἀνάκτορον διαστίχων τινὰ ὅτὶ θηλύτητι.
Καὶ θαλάμοις ἐν ᾧ κοῦρα ἀκάχημαι, ἀλλ' ἐγάμεθ.
καὶ Λίσχυλος ἐν Ἀμυμώνῃ.
Σοὶ γὰρ γαμεῖσθαι μόρσιμον γαμεῖν δὲ μή.

¶ Γῆρας μὲν ὅτὶ ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῷ πάρεστι, μετὰ ποτὲ ἐν ταύτῃ καὶ γηρᾶν ἢ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γράμμα Σύγγραμμα διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γὰρ ὅτὶ ἡ ἀκρόασις. καὶ ὁ θεόλογος δὲ τὸ γράμμα σημαίνει ἢ τύπος, σχῆμα, ὡς ἐν τῷ στοιχεῖον μὲν γὰρ ὅτὶ τὸ Δ. στοιχεῖον δὲ τὸ Ο. Ἰόνων δὲ δὲ σχεδὸν τὸ ἀλφάβητον, εἴδη Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καὶ τὰ γράμματα· καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλιμαχός πω φησὶ,

Γράμματα δὲ ἐκ εἰλίσσουσιν ἀποκρυφα. (σι,
τοῦτ' ἐστὶ τὰ γράμματα. καὶ σκλη.
Πλάτων Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀνακλεξάμενος.
καὶ ἐν τῇ συνθέσει πολλὰ φάμενος εἶναι γράμματα τοιαῦτα. καὶ δὲ τὰ ἐκεῖνα τέσσαρα. ἀλλὰ τὸ ἀφ' πολλῶν ἐμπεσόν γράμματον.

¶ Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνάσθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνάσθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἢ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λογικῶν καὶ σωματικῶν.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρεν μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρα.

¶ Δαίσασθαι ἐρωτηματικῶς ἐκτείνεται.
Τίς δ' αἰ ἡμῖν.
Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων τρόπον. καὶ
ὁ δὲ συμπληρωτικὸς δὲ, ἀνωτέρω πληθυντικῶς.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀρχομένων καὶ κύριος· Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ οἴκου καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

¶ Δῖος καὶ φαίδιμος διαφέρει. Δῖος μὲν γὰρ ἐστὶ πολυχρόνιος καὶ ἀπόγονος. Φαίδιμος δὲ, ἡ ἀξιόστικα πίστεως. Δῖος Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἡμέας ἔχει φαίδιμος τε καὶ δῖος.

¶ Δῆμος καὶ δημόσιος διαφέρει. Δῆμος μὲν γὰρ ἐστὶ ὁ ἀναιρῶν τὰς κατὰ δίκας δημόσιος δὲ, ὁ βασιλεύων.

¶ Δίμητρ καὶ Δάματρ διαφέρει. ἀφ' ἃ τῶν Ἀττικῶν, φασὶ Τρύφων· δήμητρ γὰρ, φασὶν, ἐστὶν ὅτὶ τῆς θεοῦ Δάματρ ἐστὶ, ὅτὶ θαυμάσιμος.

¶ Δῆμος καὶ δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

¶ Δίσκος & Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γὰρ ἐστὶ λίθος τετραπλεύρος, ὃς φησὶ Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἐλλείψεως· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ἐλοσφύριον. Ὅμηρος,

-σόλον εὐτόρνοιον, καὶ ἐν ἄλλοις. -λάβε δίσκον.
εἶτ' ὀξυφόρον, βόμβησεν δὲ λίθος. καὶ Πίνδαρος,
Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις.

¶ Δικαστὴς καὶ διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν πέμπτῳ,
Εἴτις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

¶ Διέφθαρται καὶ διέφθορε διαφέρει. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δὲ ἑαυτόν. Ἀριστοφάνης κόραν,
Διέφθορας τὴν ἔρκον ἡμῖν.
Μένανδρος Ἀδελφοί,
Εἰ δὲ ἔδει τοῦ κόρου διεφθορώς.
Ὅμηρος, φρένας ὤλεο· διέφθορας. διεφθάρης τῶν σεαυτοῦ φρένας.

¶ Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μεχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀπακρίνων ἐν δ' τέρα.
Καὶ μ' ὀπιβόητον καὶ γενέθλας πεύσεσθε.
τῶν δὲ ἔνιοι τῷ πεπτῷ ὀπιτφαῦν καλοῦσιν.

¶ Διαβόητος Περιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ὅτὶ κακῶς καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸ φθεγγόμενον ὁ ἀκριβὴς καὶ τῶν ἀν τὸ λεγόμενον.
Ἡ τλῶν ἑαυτῷ πεπονθὼς περιβόητον.
Ἑαυτὸ ὅτω φθεγγόμενον.

¶ Διπλοῦν & πλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ μονοστιχία· Διπλάσιον δὲ, ἀριθμὸν, ὡς πολλάκις καὶ τετραπλάσιον εἶναι διπλάσια χρήματα ἔχει ὅτὶ ἢ ἔν πολλαπλάσιον τὸ πολλαπλάσιον. φασὶν ὅτὶ τῷ πλουσιωτέρῳ ὡς ἰσάζειν, δὲ πλοῦτον τὸ ἰσάζειν, ἀλλὰ πολλαπλάσιον.

¶ Διχόζωνος καὶ Διχόζωνος διαφέρει. Διχόζωνος μὲν, ὁ εἰς δύο διηρημένος· Διχόζωνος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

¶ Δίωγμος καὶ Δίωγμα διαφέρει. Δίωγμος μὲν γὰρ & ποιητὴς ὄντων ἢ ἐν μέσῳ τὸ λεῖον ἐγκοῖλα· Δίωγμα δὲ, ποίημα & ἀρχαιότερον.

¶ Διδάξω & Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ ἐστὶ τῷ διδάσκω· Διδάξομαι δὲ ἑτέρου. Οἰκοδομήσω μὲν ἐστὶ τῷ οἰκοδομῶ· Οἰκοδομήσομαι δὲ, ἑτέρου. (πρόσθετον.

¶ Διφθέρα & Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, ἡ τῶν Μηλωτὴ δὲ,

¶ Διορθῶν καὶ Ἐπανορθῶν διαφέρει. Διορθῶν μὲν γὰρ, ὅτὶ ἀρετῶν, & ὅτὶ ἐθελόντων, & ὅτὶ λόγων· Ἐπανορθῶν δὲ, ὅτὶ μόνον λόγων.

¶ Δικτολιδίζεσθαι καὶ Ἀλιπολιδίζεσθαι διαφέρει. Δικτολιδίζεσθαι μὲν γὰρ ἐλλόγιμοι τοῦ ἐν τῇ πόλει. Ἀλιπολιδίζεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας ἀντιδικαζόντας ἀλλήλοις· θεόπτωμα δὲ, & τὸ ἐν μιᾷ πόλει φιλόνεικον μόνος πρὸς ἀλλήλους ἀλιπολιδίζεσθαι ἐφ.

¶ Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ὅτὶ λόγων· Ἐπιστάτης δὲ, ἔργων.

¶ Διαλέγεσθαι μὲν ὁ διὰ λόγων καὶ λαμβάνων· Καλεῖται δὲ, ὁ μὴ σκωπτὸν λόγον λεγόμενον· Δέγεν δὲ καὶ ὁ ἐξιδὼν ἐπὶ ξένῳ φράσμα· Φάσκειν δὲ ὁ ὁρακυλέγων.

¶ Δίκη, ἡ τε κρίσις καὶ ἡ τιμωρία & τὸ δίκαιον.

¶ Δοσάσθαι & Δωσάσθαι διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ Δοσάσθαι, σημαίνει τὸ ἐδέξω· τὸ δὲ Δωσάσθαι ἀντὶ ἢ ἐδίξασθαι.

¶ Δῶλος & Οἰκέτης διαφέρει. Δῶλος μὲν γὰρ ἐστὶ & οἱ ἢ ἐλευθέρων, καὶ πάντες οἱ ὑπὸ ἐξουσίᾳ τοῦ ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέτης δὲ, ὁ ἐν δεσπότου.

¶ Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστὶν ὁ ἀφ' ἢ πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δὲ, ὁ ἀφ' τῶν ἀπὸ αἴων.

¶ Δυνάμις & Ἰσχὺς διαφέρουσι, φησὶ Πλάτων ἐν πρωταγόρᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἐστὶ ἰσχὺς μόνον τι & ἰσχυρὸν ἢ δὲ δύναμις & δεῖ δυνατὸν γίνεσθαι & μανίας & θυμοῦ ἢ δὲ Ἰσχὺς δὲ φύσεως καὶ ἀνατροφῆς τῶν σωμάτων.

¶ Δυσπονθὴς & Ἀπαθὴς διαφέρει. Δυσπονθὴς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν ἀνεχόμενος. ἀφ' ἃ ἐκεῖ & ἀπὸ τοῦ λόγου· Ἀπονθὴς δὲ, ὁ δόξαν & ἀχρεῖος τί ἐστὶ πεῖσθαι. (τὸ δὲ μὴ πάσχειν δὲ ἀθάνατον.

¶ Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα.

¶ Δωροδοκία, ἡ τε δόσις τῶν ἀρχόντων & ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐγχρίειν & Ἀναλείφειν διαφέρει. Ἐγχρίειν μὲν γὰρ ὅτὶ σκεπτίν ἢ ἐστοκῶν ἢ ἴσως ἴσοστα λεῖστον· Ἀναλείφειν δὲ ὅτὶ ἀφεῖναι μὲν.

¶ Ἐγγυᾶν & Ἐγγυᾶσθαι διαφέρει. Ἐγγυᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ δίδωσι. Ἐγγυᾶσθαι δὲ, ὁ λαμβάνων.

¶ Ἐδίδαξε & Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δὲ, ὁ πεπληροφορήθη.
Ἀστεροφαίης ἐν νεφέλαις.
Ἐδιδάξαμεν μὲν τοιαῦτ' ἀεὶ ὑμῖν.

¶ Εἰκὼ

¶ Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ὅλου ἀνδριάντος. Προτομὴ δὲ λείπει [illegible] τῶν ἄλλων.

¶ Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησία μὲν γὰρ [illegible] τῶν [illegible]. Κατάκλησις δὲ [illegible] πραγμάτων.

¶ [illegible] διαφέρει [illegible].

¶ Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσι. [illegible]

¶ Ἔγχος καὶ Ἄορ διαφέρει. Ἔγχος μὲν γάρ ἐστι [illegible] φησὶ γὰρ Ὅμηρος.

[illegible]

Καὶ [illegible] ἔγχει προὔχοντα.

καὶ [illegible]. Ἄορ δὲ [illegible].

¶ Ἐκμαρτυρία [illegible] μαρτυρίας [illegible].

¶ Ἔλαφος [illegible] διαφέρει [illegible].

¶ Ἐλάτης καὶ Ἐλατὴρ διαφέρει. Ἐλάτης μὲν γάρ [illegible], ὡς [illegible] Ὅμηρος.

[illegible]

Ἐλατὴρ [illegible].

¶ Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γάρ, τὰ [illegible] ὑποδήματα. Ἐμβάται δὲ τὰ [illegible].

¶ Ἐμοῦ καὶ Ἐμεῦ διαφέρει [illegible] ὡς Ὅμηρος.

[illegible]

[illegible] Ἀχιλλεῦ.

[illegible]

¶ Ἐμπειρία [illegible] διαφέρει [illegible].

¶ Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ [illegible]. Σοφοκλῆς [illegible] Τραχινίαις.

[illegible]

[illegible] Ἡρακλείδαις.

[illegible]

[illegible] ἔνδον.

¶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὸ ἐν τόπῳ [illegible] τόπον [illegible] Ἐνθάδε [illegible] Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε [illegible] τόπον [illegible].

[illegible]

[illegible] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.

[illegible]

[illegible]

[illegible] Καλλίμαχος.

[illegible]

καὶ [illegible] φησί.

[illegible]

[illegible]

[illegible] Ὀδυσσεύς.

[illegible]

[illegible] Ἀχιλλεύς.

[illegible]

[illegible]

[illegible] Πάλλας Ἀθήνη.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμησις διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι [illegible] σχῆμα [illegible] Ἀριστοτέλει [illegible].

¶ Ἐνδελεχῶς καὶ [illegible] διαφέρει [illegible].

¶ Ἔναρα καὶ Χάρμα διαφέρει [illegible] Ἀλέξανδρος [illegible] Μενέλαος [illegible] Χάρμα [illegible].

¶ [illegible] διαφέρει [illegible].

¶ Ἕξω καὶ Ἔξω διαφέρει [illegible].

¶ Ἐξαίφνης καὶ Ἐξαπίνης διαφέρει [illegible] φησὶ γὰρ Τρύφων [illegible] Ἐξαίφνης, ὡς ἀμέ-

ριστον, [illegible].

¶ [illegible] διαφέρει [illegible] ἐμφαίνει.

¶ Ἐπῳδὸς καὶ Θρῆνος διαφέρει. Ἐπῳδὸς μὲν γὰρ [illegible] Τρύφων [illegible].

¶ Ἐπιγραφὴ [illegible] διαφέρει. Ἐπιγραφὴ [illegible].

¶ Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ [illegible] Σύμμαχοι δὲ [illegible] Τρώων.

¶ Ἐπιστολὴ καὶ Ἐπιστολαὶ διαφέρουσιν, Ἐπιστολὴ μὲν [illegible] γραμμάτων. Ἐπι[illegible] δὲ [illegible].

¶ Ἐπαγγελία καὶ Ἐπάγγελμα διαφέρει. Ἐπαγγελία μὲν [illegible]. Ἐπάγγελμα δὲ [illegible].

¶ Ἐπίσημον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπίσημον μὲν γὰρ [illegible].

¶ Ἐπιπλοκὴ καὶ [illegible] διαφέρει [illegible].

¶ Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ὁ τιμῶν. Ἐπιτίμιος δὲ [illegible]. Ἐπιτίμιον [illegible].

¶ Ἐπιχαίρει καὶ Συγχαίρει διαφέρει. Ἐπιχαίρει μὲν γάρ [illegible]. Συγχαίρει δὲ, [illegible].

¶ Ἐπιεικεῖς [illegible] φιλοῦσι.

¶ Ἐραστὴς τοῦ Παιδεραστοῦ διαφέρει. Παιδεραστὴς μὲν γάρ [illegible] Ἐραστὴς [illegible] Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα.

[illegible]

καὶ Ἀχιλλεύς φησι.

[illegible] Πάτροκλε [illegible].

[illegible]

[illegible] Τηλέμαχον.

[illegible]

[illegible]

καὶ Ὀδυσσεύς φησι.

[illegible] ἐν Κρήτῃ [illegible].

[illegible]

Ἀλλ' [illegible].

[illegible] Τρῶας. [illegible]

¶ Ἐρέπτεσθαι καὶ Ἀναιρεῖσθαι διαφέρει. Ἐρέπτεσθαι μὲν γάρ [illegible].

¶ Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ [illegible] Πόθος δὲ [illegible].

¶ Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ [illegible] καὶ Ὅμηρος.

[illegible]

[illegible]

Ἀλλὰ [illegible] Ὀδυσσεῦ,

[illegible]

[illegible]

¶ Ἐρωτᾶν μὲν [illegible].

¶ Ἔρως μὲν [illegible] Ἵμερος δὲ [illegible].

¶ Ἔτος τοῦ Ἐνιαυτοῦ διαφέρει. Ἔτος μὲν γὰρ [illegible] Ἐνιαυτὸς δὲ [illegible].

¶ Ἐτοῖμος

¶ Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. ἑστιάτωρ μὲν γὰρ ὁ ὑποδεχόμενος. Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἑστιώμενοι.

¶ Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι δύσις τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ βραδέως καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον, διὰ τοῦτο καὶ προστίθεται. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

¶ Ἑταῖρος καὶ φίλος διαφέρει. [illegible] καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων φησὶν Ὅμηρος.

[illegible]

[illegible] ἑταῖρος [illegible]

¶ Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρει. ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ ὁ ἐκ περιστάσεως πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμος δὲ ὁ μὴ [illegible] ὡς ὁ κύκλωψ.

¶ Ἔτνος καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible] ὡς Ὅμηρος.

[illegible]

[illegible] ὡς φησὶν Ὅμηρος.

[illegible]

¶ Εὔροος καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible] Ἀττικοῖς [illegible]

¶ Εὐρὺς καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

¶ Εὔμορφος καὶ Εὐειδὴς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ ὁ τὴν μορφὴν καλὴν ἔχων [illegible]

¶ Εὐθὺς, Εὐθὺ καὶ Εὐθέως διαφέρουσι. [illegible]

Τί φησι [illegible]

Ἀπελθὼν [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

¶ Εὐτράπελος καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. [illegible]

¶ Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ μεγάλη χάρις. Χάρις δὲ [illegible]

¶ [illegible] καὶ Ὄλβος διαφέρει. [illegible]

¶ Εὖ καὶ Καλῶς διαφέρει. [illegible] Καλῶς δὲ [illegible]

¶ Ἐχθρὸς πολέμιος καὶ δυσμενὴς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πρότερον φίλος, πολέμιος δὲ ὁ [illegible] δυσμενὴς δὲ [illegible]

Z.

Ζῆλος καὶ ζηλοτυπία διαφέρει. ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος [illegible]

¶ [illegible]

¶ Ζῆλος [illegible]

¶ Ζῶον [illegible]

¶ [illegible]

¶ [illegible]

¶ Ζώνη καὶ Ζωστὴρ διαφέρει. [illegible] ὁ τοῦ ἀνδρός. [illegible] ἡ τῆς γυναικός.

H.

Ἤδη καὶ Ἄρτι διαφέρει. [illegible]

¶ [illegible]

¶ [illegible]

¶ Ἡμέρα [illegible] Νυκτὸς [illegible]

[illegible]

Ἠὼς δὲ [illegible]

Θεῖα δ' [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] Ἠώς.

¶ [illegible] Ὅμηρος.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

¶ Ἡσυχία [illegible] ἡσυχία.

Θ.

Θαλάττιοι [illegible]

¶ Θαυμάζω [illegible]

¶ Θεομαχία καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible] μάχη.

¶ Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

[illegible]

[illegible]

Ἁμαρτάνουσι [illegible]

¶ Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. [illegible]

¶ [illegible]

¶ [illegible]

¶ Θερίζειν [illegible]

¶ [illegible]

Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἀνδράποδον διαφέρει. Θὴς μὲν γὰρ ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων [illegible]

[illegible]

¶ Θεράπων καὶ Δοῦλος διαφέρει. [illegible]

¶ Θύρα καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ [illegible]

¶ Θύειν [illegible]

¶ [illegible]

¶ Θυμὸς μὲν ἐστι πρόσκαιρος. Ὀργὴ δὲ πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ἱερεῖα καὶ Καθιερούμενα λέγεται ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Ἱερώματα δὲ καὶ καθιερώματα [illegible]

¶ Ἱερεῖα καὶ Χρηστήρια διαφέρει. Ἱερεῖα μὲν γάρ ἐστι πάντα τὰ σφαζόμενα πρὸς θυσίας [illegible] Χρηστήρια δὲ [illegible]

στηρια-

[illegible]

K.

Κ [illegible]

[illegible]

Λ.

Λαγχάνειν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει. λαγχάνειν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ ὁ κλῆρος ἐλθεῖν. (Ὅμηρος,
Κλῆρον ... [illegible] διατμήξας ἐκ μὲ λάχησεν.)
κληροῦσθαι δὲ οἱ ... [illegible] ἐπὶ τὸ κλῆρον. καὶ λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρωθέντων τοῦ ... [illegible] τυχεῖν. κληρώσασθαι δὲ τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

¶ Λαλεῖν καὶ λέγειν καὶ διαλέγεσθαι διαφέρει. λαλεῖν μὲν, τὸ ... [illegible] τὸ λέγειν ... [illegible] διαλέγεσθαι δὲ τὸ ἀμείβεσθαι καὶ λόγον ... [illegible] λαλεῖν μὲν ... [illegible] λόγον. διαλέγεσθαι δὲ λέγεται ... [illegible]

¶ Λαμβάνειν καὶ δέξασθαι διαφέρει. λαμβάνειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ ... [illegible] δέξασθαι δὲ τὸ ... [illegible] ἐν χερσί.

¶ Λείπεσθαι καὶ λιπεῖν ... [illegible]

¶ Λέμβος καὶ λέμβοι διαφέρει. λέμβος μὲν γάρ ἐστι ... [illegible] Λέμβος καὶ ... [illegible] Μένανδρος ... [illegible]
[illegible]

¶ Λέχος καὶ εὐνὴ διαφέρει. λέχος μὲν γὰρ ... [illegible] Πίνδαρος ... [illegible]
[illegible] λέχος ... [illegible]
[illegible] καὶ χλαῖνα ...

¶ Λεῖον καὶ λίαν διαφέρει. λεῖα μὲν γὰρ ... [illegible]
[illegible]

¶ Λῆμμα καὶ λῆμμα διαφέρει ... [illegible]

¶ Λειτουργεῖν ... [illegible] διαφέρει ... [illegible] λειτουργεῖν ... [illegible]
[illegible]
τὸ δὲ λειτουργεῖν ... [illegible] λέγεται.

¶ Λίβανος καὶ λιβανωτὸς διαφέρει. λίβανος μὲν γὰρ ... [illegible] λιβανωτὸς δὲ ... [illegible]

¶ Λογογράφος καὶ λογοποιὸς διαφέρει. λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς ... [illegible] λόγους γράφων. λογοποιὸς δὲ ὁ ... [illegible]

¶ Λόγος ... [illegible] διαφέρει. λόγος μὲν γάρ ἐστιν ... [illegible]

¶ Λυχνοῦχος καὶ λαμπτὴρ διαφέρει. ... [illegible] λαμπτῆρα ... [illegible] λυχνοῦχος δὲ ... [illegible] λυχνίας.

¶ Λυχνία λύχνου διαφέρει. λυχνία μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. λύχνος δὲ ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέτῃ.
ἑτέρα λυχνοῦχος, ἑτέρα ... [illegible]

Μ.

Μάχαιρα καὶ μαχαιρὶς διαφέρει. μάχαιρα μὲν γὰρ ... [illegible] μαχαιρίδας δὲ ... [illegible]

¶ Μακρολόγος καὶ πολυλόγος διαφέρει. μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ ὀλίγα πολλὰ λέγων. πολυλόγος δὲ ὁ τὰ πολλὰ ... [illegible] λέγων.

¶ Μαζὸς μαστοῦ διαφέρει. μαζὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος ... [illegible] μαστὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος ... [illegible]
[illegible] μαζῷ ... [illegible]

¶ Μάρτυς ἐλέγχου διαφέρει. μάρτυς μὲν γὰρ ... [illegible] ἔλεγχος δὲ ... [illegible]

¶ Μάχη καὶ πόλεμος διαφέρει. μάχη μὲν γάρ ἐστιν ... [illegible] πόλεμος δὲ ... [illegible]

¶ Μαρτυρία καὶ ἐκμαρτυρία διαφέρει. μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν παρόντων. ἐκμαρτυρία δὲ ἡ τῶν ἀποδημούντων ... [illegible]

¶ Μάγοι ... [illegible]

¶ Μανία ... [illegible]

¶ Μαντικὴ ... [illegible]

¶ Μέτοικος καὶ ἰσοτελὴς διαφέρει. μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ... [illegible] ἰσοτελὴς δὲ ... [illegible]

¶ Μεταβαλέσθαι καὶ μεταμελήσασθαι καὶ ἀναθέσθαι καὶ ἐπιγνῶναι διαφέρει. ... [illegible]
[illegible]

¶ Μεταμελῆσαι ... [illegible]

¶ Μεθύειν ... [illegible]

¶ Μετρίαν καὶ ... [illegible]

¶ Μιαρὸς ... [illegible]

¶ Μισθὸς ... [illegible] μισθωτὸς ... [illegible]

¶ Μνήμη καὶ μνεία διαφέρει. ... [illegible]

¶ Μνημεῖα καὶ μνήματα διαφέρει. ... [illegible]

¶ Μοιχεία ... [illegible] διαφέρει ... [illegible]

¶ Μόριον ... [illegible]

¶ Μῦθος καὶ ἱστορία διαφέρει. ἱστορία μὲν γὰρ ... [illegible] μῦθος δὲ ... [illegible]

Ν.

Ναὸς καὶ ἱερὸν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ναὸς ... [illegible] τὸ δὲ ἱερὸν ... [illegible]

¶ Ναύκληρος καὶ ναύκραρος διαφέρει. ναύκληρος μὲν γάρ ἐστιν ... [illegible] ναύκραροι δὲ ... [illegible]

¶ Ναυαγία ... [illegible]

¶ Νεκρὸς ... [illegible]

¶ Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. ... [illegible]

¶ Νέες ... [illegible]

¶ Νέμεσις ... [illegible]

¶ Νεώς καὶ ναὸς διαφέρει. ... [illegible]

¶ Νοῦς ... [illegible]

Ξ.

Ξύλον ... [illegible] διαφέρει ... [illegible]

¶ Ξείξας

¶ Παίζειν μὲν ὁ μετὰ τοῦ καταγελᾶσθαι ζῆν ἀεὶ, καὶ τὸ ζῆν διαγελᾶσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

¶ Ξυρίζειν τε καὶ κείρειν, ὡς παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν τῷ τετάρτῳ, καὶ τὸ ἀποκείρεσθαι, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

Ο.

Ὀβελὸς Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν διαπείρονται τὰ κρέα ὀπτώμενα ἐπὶ πυρός. Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

¶ Ὄθεν καὶ Ὅθι διαφέρει. Ὅθεν μὲν γὰρ, ἀπὸ τόπου καὶ ἐκ τόπου. Ὅθι δὲ, ἐν τόπῳ ἐστὶ κατ' ἰδίαν.

¶ Οἰκῆος καὶ Οἰκεῖος διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖος μὲν γὰρ, καὶ ὁ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκων. Οἰκεῖος δ' ἄπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, ὥσπερ οἰκέται, οἳ τὸ παλαιὸν ἀγορεύονται παρὰ γὰρ Ὁμήρῳ.

–ἔργα ἰδμοσύνῃ
Οἰκῆας ἐκέλευσε φίλου, καὶ μάτηρ εἴη. καὶ
Ἀξιῶσαι γίγνεσθαι εἰναί σε ἐγὼ εἰμι. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ.
Καὶ δὲ τὸ οἶκος ὅς ἄνθρωπος ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῶν πρώτων συνοικισάντων ἀνθρώπων καὶ καθιδρυσάντων. Συνοικίζεται δὲ, ὅταν πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναχθῶσιν ὑπὸ τοῦ πολίσαντος δύναμιν, ὥσπερ συνοικίζεται δὲ ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεταβάσει ἑτέρας εἰς ταύτην κατασκευασμένῃ. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἵνα ἀσθενὴς γένηται, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν.

¶ Οἰκοπεδον καὶ Οἰκόπεδον διαφέρει. Οἰκόπεδον μὲν γὰρ ὁ τόπος τῆς οἰκίας διαστραφείσης ἐν ᾧ πρότερον ᾠκοδομημένη. Οἰκόπεδον δὲ, ὁ τόπος ὁ οἰκιστέος, ἐπὶ δὲ Ξενοφῶν ἐν τοῖς ἀξίοις Οἰκίας κείμενον ὁ οἶκος.

¶ Οἶμος Οἶμος διαφέρει. Οἶμος μὲν γὰρ ἐστιν προπαροξυτόνως, ὁ ὁδός. Οἴμη δὲ ἡ ᾠδή.

¶ Οἶστος καὶ Οἰστευμένος διαφέρει. Οἶστος μὲν γάρ ἐστιν ἀνατεταμένον βέλος.
Οἰστευμένος δὲ ἀπὸ τοῦ ἰατρεύοντος.

¶ Οἶνα καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἶνα μὲν γὰρ ὁ ἄμπελος. Οἰνάνθη δὲ ὁ πρῶτος τῶν βοτρύων ἐκφύσεων. Οἰνάρια δὲ τὰ φύλλα.

¶ Οἰνοῦν τοῦ Εὐοινεῖν διαφέρει. Οἰνοῦν μὲν γὰρ τὸ εἰς τὴν ἰδίαν κύλικα βαπτίζειν. τὸ οἰνοῦσθαι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων.

¶ Οἶκος. Οἰκία, Συνοικία. Οἰκίσκος καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν γὰρ ὁ πᾶσα οὐσία. Οἰκία δὲ ὁ ὑπὸ μιᾶς ὁ ὑπὸ διαίτης κατοικουμένη. Συνοικία δὲ ὁ πολλῶν, καὶ μισθωτοὶ. Οἰκίσκος δὲ τὸ μικρὸν, ὁ τὸ δωμάτιον. Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον. Δῶμα δὲ, ὁ λαμπρὸς οἶκος.

¶ Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ἔξωθεν ἐπὶ καιροῦ.

¶ Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ. τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. ἡ ἀριστεία ἐν ὑπερβολαῖς. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ταχέων ἐκείνων μικρὸν ἐπὶ πολλαπλασιασμὸν. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ. τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται καὶ Ὅμηρος.

Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν,
τὴν μικρὰν.

¶ Ὄλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὄλμος μὲν γάρ ἐστι μορτάριον ποικίλον ἐν ᾧ κόπτεται τὰ ὄσπρια ἐν τῷ μορταρίῳ. Ὅρμος δὲ ὁ λιμήν.

¶ Ὀρθροι καὶ Πρωὶ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου χρόνος, καθ' ὃν ἀνέγειρόμεθα ἐξ ὕπνου ἀρχὴν ποιούμεθα. Πρωὶ δὲ ὁ πρὸ τοῦ μεσημβρινοῦ χρόνου Ὅμηρος.

Πρωὶ δ' ὑπ' ἠοῖ τοί ποτ' εἰς νῆας ἐπὶ τρέψεις. καὶ Ἡσίοδος. πρωὶ γὰρ ἐστιν τὸ ἀπ' ἠοῦς μετ' ἔργον ἕως πρόσθεν.

¶ Ὁρᾶν καὶ Ὑφορᾶν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν. Ὑφορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

¶ Ὀρχηστὴς καὶ Ὀρχηστοδιδάσκαλος διαφέρει. Ὀρχηστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὀρχούμενος ἐμμελῶς. Ὀρχηστοδιδάσκαλος δὲ ὁ διδάσκων.

¶ Ὀργὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη. Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

¶ Ὅσια καὶ Ἱερὰ διαφέρει. Ὅσια μὲν γὰρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ἃ ἔξεστι καὶ ἐξεῖναι ἀνθρώπῳ ἅπτεσθαι. Ἱερὰ δὲ τὰ τῶν θεῶν, ἃ οὐκ ἔξεστι ψαύειν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λέγει. Ὅτι πάσας τὰς ἐπιτιμίας, δὲ ὅσα τὰ μὲν ἱερῶν χρημάτων τῶν θεῶν, τῶν ὁσίων δὲ τὴν τῆς πόλεως.

¶ Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι αἰτίαν δηλοῖ, ὅτι δὲ βεβαίωσιν. τὸ δὲ Διότι αἰτίας δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκαλεῖτο ὁ πολέμου καίπερ ἐσχάτου δὲ, ἀλλὰ ἀνθρώπων ἐμπνεῖ.

¶ Οὐκοῦν συγχέουσιν μὲν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου, Οὐκοῦν ἀποφατικῶς ἐπὶ ἀποφάσεως δὲ συλλογιστικῶς ἐπὶ συνθέσεως καὶ συμπεράσματος.

¶ Οὐδὲ διὰ τοῦ δ', καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. Οὐδὲν μὲν τὸ ἐν τῷ καθόλου, ἃς φασίν, Οὐδεὶς ἐν κόσμῳ κακῶς· τοῦτο γὰρ ὁ τὸ κατὰ φύσιν δηλοῦσι. Οὐθὲν δὲ ἀναλαβὸν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν ἄγων. ταμεῖον τὴν τοῦ ἑνὸς πρὸς, καὶ ἐπιρρηματικὸν, Οὐδ' ἐκ παντός. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ' ἀπαρτίζει, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶς φασίν.

Οὐδὲν ἀπεδέξαντο τόπῳ τῷ ἐν αὐτῷ.
ἐπεὶ ἰσχυρὰ αἰτία ἀναπαύει. ἀεὶ καὶ Ζηνόδοτος ἔδωκεν γράφειν, Οὐθὲν ἀπεδέχετο.

¶ Οὕνεκα καὶ Ἕνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι. Ἕνεκα δὲ, χάριν Ὅμηρος φησίν.

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασ' ἀρητῆρα.
ἀντὶ τοῦ ὅτι. Εἵνεκα μνηστῆρος ἀλέους. ὁμοίως καὶ ὁ Καλλίμαχος, οἶον·

Εἵνεκεν ἐξ ἀλόχων, ὃ μὲν ἄποινα λέξει γὰρ ἐπὶ τοῦ Οὕνεκα, ὅτι δηλοῖ.
Εἵνεκεν ἡμετέρων.

¶ Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μὲν.

Οὗτος τοι Ἀτρείδης. ἀναφορικὸν δὲ,
Οὗτος μὲν παράγεται καὶ ἀντὶ ἀνάφορα τίθεται. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τοῦτο καὶ Τουτί.

¶ Οὐλὰ καὶ Πτιλὰ διαφέρει. Οὐλὰ μὲν ἐστιν ἡ ἐγκεκαλυμμένη σὰρξ ἐκ τῶν παλαιῶν τραυμάτων. Πτιλὰ δὲ, τὸ περὶ φανερῶς τραῦμα. ἀμφοτέρων τὴν διαφορὰν, καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς φησὶ,

–τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.
ἐπὶ δὲ τῆς Πτιλῆς.

Ἀντικρὺ δ' ἔβαλεν ἄλμα κατ' ὠτειλὴν αὐτοσχεδόν.

¶ Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος ὁ τῶν νεῶν.

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

¶ Ὀφείλει καὶ Ὀφείλων διαφέρει. Ἀπολλώνιος ὁ Κιλικὸς ἐν ὑπομνήματι τῶν παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὀφείλει μὲν γάρ τις, (φησὶ) ἐπὶ καταδίκης. Ὀφείλων δέ τις ὡς ἀμοιβὴν ἐπιδεχόμενος.

¶ Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὄφλησις, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ, τὸ ἐκ δανεισμοῦ ἰδιωτικοῦ.

¶ Ὄχθαι καὶ Ὄχθοι διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Ὄχθοι δὲ ἐπάρματα γῆς.

¶ Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρας διαφέρει. Ἑσπέρας μὲν γάρ ἐστιν ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα. Ὀψὲ δὲ, ὁ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον, ὡς Ὅμηρος.

Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε, καὶ ὀψίγονοι περιπαίγνιον ἔπειξεν.
Ὀψιμαθὴς γὰρ ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου μαθών.

Π.

Παρήχθη καὶ Παρήχθησαν διαφέρει. Παρήχθη μὲν γὰρ λέγεται τὸ διὰ χειρὸς ἐνδεδεμένα ἐπὶ σώματα ἢ ἐκτάγματα, τὸ δὲ παρήχθησαν λέγεται ἐπὶ τῶν ψυχῶν διακείσθαι καὶ ἐπιτροπεύειν. Ξενοφῶν. Θεοῖς εἴδης, καὶ πᾶν τὸ ὡς θέλομεν παρεσχῆσθαι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. τὴν αὐτὴν παρεχόμενοι προθυμίαν.

¶ Παρειαὶ καὶ παρῆαι διαφέρουσι. παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου. παρῆαι δὲ περὶ τῶν λοιπῶν ζώων, ὥσπερ ἵππων μετὰ τὰ παρήια ἔχοντες.

ὡς παρήιον ὡς ἵππου.

¶ Παραπέτασμα. Βραχὺς μὲν ὅπως τὸ ἄνω καὶ τὸ χρόνου δηλοῦν ἐν ἐκτάσει ἐκτείνω, τὸ ἀποτείνω.

¶ Παράδειγμα καὶ παράδειγμα διαφέρει. παράδειγμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἶδος τὸ ἐπὶ παραδειγματικόν.

Ποῖα δ' ἔστι τὰ τὸ ὅμοιον ἰδεῖν.

¶ Παράδειγμα δὲ γεγονὸς πράγματος εἰς παράδειγμα. οἷον καὶ εἰκὼν ἀπόδειξις.

¶ Πάλαι καὶ πάλιν διαφέρει. πάλαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν. πάλιν δὲ, αὖθις ἴσως ὡς ἔχομεν.

¶ Παρακέκρουσται καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐξηπατῆσθαι, ὡς συμβαίνει τὸ ἐξαπατᾶσθαι. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παρακρούεσθαι, καὶ συμβαίνει τὸ ἐξαπατᾶσθαι.

¶ Παῖς καὶ Ἀνδράποδον διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. Ἀνδράποδον δὲ, ὁ ἐκ βαρβάρων τὸ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἔτι πρεσβύτερος. δύναται δὲ ὁ μέγας παῖς.

¶ Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν ἢ ἡ παῖδα ἐπὶ ἑταίρας. Θεράπαινα δὲ ἡ δούλη.

¶ Παίδευσις καὶ παιδεία διαφέρει, ὡς ἔστι πολλάκις ἐν ἔργοις. παιδεία μὲν γάρ ἐστι δυνάμεως ἐνεργουμένη. παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς ἀναλαμβάνεσθαι ἐπὶ τὰ ἤθη ἐν ἄλλοις.

¶ Παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει. παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς. παῖς δὲ ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.

Ἔστι τις δ' αὐλητρὶς ποτ' ἀκολουθοῦμεν,
Ὅς ἐν οὐ κακίᾳ δυναμένη μὲν,
Καὶ ταύτη πιστεύοντα παιδίσκας ἔχειν.

¶ Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει καὶ Παρθένος. Σώφρων καθὸ ὁ μὲν Παρθένος σώζεται ἐπὶ παιδείας ἐν ὅλῃ. Σώφρων δὲ παίδες παρθένος.

¶ Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχειν Συμπάσχοντος ὁ μὲν γὰρ Πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει· ὁ μέντοι Συμπάσχων ἄλλῳ παθόντι ὁ Πάσχων, ἐπὶ παρὰ τῆς τῶν φίλων συμφορᾶς συμπάσχει τε τῷ πάσχοντι. ὁ μὲν δὲ πάσχοντι.

¶ Πάτρια, πατρῷα καὶ πατρικὰ διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα. Πατρικοὶ δὲ οἱ φίλοι ἢ ξένοι. Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

¶ Παιδεύειν καὶ παιδαγωγεῖν διαφέρει. παιδεύειν μὲν γὰρ λέγομεν τὸ ἐλευθέρους παιδαγωγεῖν δὲ, τὸν δοῦλον. παῖδες οὐ μόνον ἐκ γένους, ἀλλὰ καὶ ἐκ δούλων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Παντανίνετον.

¶ Πελαγίος καὶ ποντίας διαφέρει. πελαγίος μὲν γὰρ ὁ περίφοιξ. ποντίος δὲ καὶ Θεσσαλοῖς ὁ ἐκ τοῦ πελάγους ἀνελθὼν ὡς καὶ Λάκωνες εἰ ἐλθόντες.

¶ Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν περιζωσάμενος τὸν βίον. Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἀποστερούμενος ὁ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.
καὶ ἐπιμελόμενοι φασίν,
– ἀλλὰ πένονται κατὰ δῶμα.
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

¶ Πεμπάζειν καὶ Ἐμπάζειν, τὸ ἐπὶ τοῖς χείλεσι παρεμφέρεσθαι, διὰ πεμπάδος καὶ καθαρμοῖς προσπεσοῦσιν ἐπιτείνειν.

¶ Πεπρακὼς καὶ πεπρακὸς διαφέρει. πεπρακὼς μὲν γὰρ, ὁ πεπωληκώς. πεπρακὸς δὲ, θαλάσσης λαβὼν καὶ Νεῖλος. Τὰς διηλλαγμένας φύσεις κατανοήσωμεν τοῖς πεπρακέσι.

Ρ.

Σ.

[illegible]

¶ Σχηνὴ τοῦ [illegible]

[illegible]

[illegible]

Αἴξ [illegible]

[illegible]

¶ Σχιστὴ [illegible]

[illegible]

Σχιστὰς [illegible]

Σχιστὸς [illegible] Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐφέσῳ.

Σχιστὸν [illegible]

¶ Σχολὴ [illegible] Σχολὴ [illegible] Οὐκ [illegible] σχολή [illegible]

Τ.

Τὰ διὰ τοῦ τ [illegible] διὰ δὲ τοῦ σ, ὁ [illegible]

¶ Τάπης καὶ ἀμφιτάπης διαφέρει. Τάπης μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλοὺς ἔχων. Ἀμφιτάπης δὲ, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταμεῖον [illegible] Ταμιεῖον [illegible]

¶ Τεῖχος [illegible]

¶ Τεχνίτης καὶ βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ [illegible] βάναυσος δὲ [illegible]

¶ Τετράγωνον [illegible]

¶ Τέρας [illegible]

¶ Τεχνάσματα καὶ τεχνήματα διαφέρει. [illegible]

¶ Τεῖχος καὶ τειχίον διαφέρει. [illegible]

¶ Τέλος [illegible]

¶ Τιμωρία [illegible]

¶ Τίθηνος [illegible]

[illegible]

¶ Τέμενος καὶ τομὴ διαφέρει. [illegible]

¶ Τραγῳδία καὶ κωμῳδία [illegible]

[illegible]

¶ Τὸ [illegible]

Τὸ μὲν [illegible]

Τμῆμα

Υ.

ΥΜΝΟΣ ἐγκωμίου διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ ὕμνος ἐστὶ θεῶν, τὸ δὲ ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις. ὄνειρος δὲ ἡ ἐν τῷ ὕπνῳ φαντασία.

¶ Ὑπεναντίος καὶ ἐναντίος διαφέρει. [illegible]

¶ Ὑπάρχειν καὶ ὑπόστασις διαφέρει. [illegible]

¶ Ὑπερέχειν καὶ ὑπεραίρειν [illegible]

¶ Ὑποψία [illegible]

¶ Ὑπομένειν [illegible]

¶ Ὕπαρχοι καὶ ὑπηρέται διαφέρει [illegible]

Φ.

ΦΑΝΟΣ φανοῦ διαφέρει [illegible]

¶ Φαυλία καὶ φαυλότης διαφέρει. [illegible]

¶ Φάκελος καὶ φάκελλος διαφέρει. [illegible]

¶ Φάσκειν καὶ φάναι διαφέρει. [illegible]

¶ Φαρμακεία [illegible] διαφέρει. φαρμακεία μὲν γὰρ [illegible]

¶ Φάσμα μὲν [illegible]

¶ Φάρμακον [illegible]

¶ Φεύγειν καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. φεύγει μὲν γὰρ ὁ διώκων ὑπὸ κατηγόρου. (καὶ γὰρ ὁ κατήγορος διώκει) ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθίειν καὶ φθινύθειν διαφέρει. [illegible] Ὅμηρος.

--περὶ φθίνει τε μάλιστα.

[illegible]

¶ Φιλεῖν καὶ κυνεῖν διαφέρει. [illegible]

¶ Φίλος καὶ ἑταῖρος διαφέρει. [illegible]

¶ Φόρος καὶ φορὰ διαφέρει. [illegible]

¶ Φρέατα καὶ φρεάτια διαφέρει. [illegible]

--τὸ δὲ φρέαρ τοῦ [illegible]

¶ Φρενίτις καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Φρυγεῖν καὶ καταφρύγειν διαφέρει. [illegible]

¶ Φύλαξ [illegible]

¶ Φῦλον καὶ φῦλα διαφέρει. [illegible]

¶ Φωνὴ καὶ φθόγγος διαφέρει. [illegible]

¶ Φωνεῖν καὶ λαλεῖν διαφέρει. [illegible]

Χ.

ΧΑΡΑΞ [illegible] Χαριεντισμὸς [illegible]

[illegible] καὶ Χαριεντισμός [illegible]

¶ Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρει. [illegible] Εὐθυμία δὲ [illegible] Ἡδονὴ δὲ [illegible] Ἀπόλαυσις [illegible]

¶ Χαριεντίζεσθαι [illegible]

¶ Χλαῖνα καὶ Χλανὶς διαφέρει φησὶ Τρύφων [illegible]

[illegible]

¶ Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα διαφέρει [illegible] Δίδυμος [illegible]

¶ Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

¶ Χοὺς [illegible] Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀπόντι κοὰς χο [illegible] τῆς χοός.

Χοῦς δὲ [illegible] μέτρου [illegible]

¶ Χορηγεῖν καὶ Χορεύειν διαφέρει. [illegible]

¶ Χελιδὼν καὶ Χελιδόνες διαφέρει. [illegible]

[illegible]

¶ Χύτρα καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. [illegible]

Ψ.

ΨΑΛΛΕΙΝ καὶ Ψάλλειν διαφέρει. [illegible]

¶ Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. [illegible]

--ὑπὸ ψαμάθοις ἀλέγειν,

Ἄμαθος δὲ, [illegible]

--ἐν γὰρ ἀμάθοισι βαθείαις.

Ω.

ΩΡΑ [illegible] ὡραῖος [illegible]

¶ Ὠκεανὸς καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Ὠτειλὴ καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible] Ὅμηρος.

Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

ΚΑταλέγονται ἐπὶ τῆς λέξεως κατωνομάσθαι τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν. Λόχος, [illegible]

Λοχαγὸς [illegible] ὁ ἄρχων τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Στίχος καὶ [illegible] καὶ λόχος [illegible]

Ἐνωμοτάρχης ὁ τῆς ἐνωμοτίας ἄρχων.

[illegible]

Ἐπιστάτης ὁ τοῦ λόχου [illegible] Πρωτοστάτης [illegible]

[illegible]

Συλλοχισμὸς [illegible]

Παραστάται, οἱ ὁμόλοχοι, ἀνδρῶν ξδ', καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης.

Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκη', καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν Ταξίαρχος, νῦν δὲ Ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα ὃ ἔνιοι Παράταξιν, αἱ β' τάξεις, ἄνδρες σνς', καὶ ὁ ἡγούμενος, Συνταγματάρχης. τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσιαρχία, τὰ β' συντάγματα, ἄνδρες φιβ', καὶ ὁ ἡγούμενος Πεντακοσιάρχης.

Ἔκτακτοι. τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν ὡς κατάλογος δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξῃρημένοι ἦσαν. εἰσὶ δὲ οἱ Στρατοκήρυξ, Σαλπιγκτὴς, Σημειοφόρος, Ὑπηρέτης, Οὐραγὸς, νῦν δὲ καὶ τοῦ συντάγματος λέγεται, καὶ τῶν ἄλλων, ἔχει δὲ οὕτως τούτους τὴν τάξιν ἡ τὸ σύνταγμα. ὁ μὲν ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προσταττόμενον· ὁ δὲ ὅπως τῷ σημείῳ εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον. ὁ δὲ Σαλπιγκτὴς, ὁπότε μηδὲ τὰ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν. καὶ ὁ Ὑπηρέτης, ὥστε τι τῶν εἰς τὴν χρείαν προσκομίσαι· τὸν γε μὴν ἔκτακτον Οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, διὰ τὸ τεσσάρων ἀναπληρουμένων κατὰ μέτωπον κατὰ ταῦτα.

Ξεναγία, αἱ β' πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ακδ'. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλιάρχην τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β' χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν βμη'. οἱ δὲ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι καὶ τὸν ἡγούμενον, Μεράρχην, οἱ δὲ Τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β' μεραρχίαι, ἄνδρες δϙς'. τοῦτο ἔνιοι καὶ Ἀποτομὴν κέρατος φασὶν, οἱ δὲ Μέρος· πάλαι δὲ καὶ Στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος Στρατηγὸς, νῦν δὲ Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β' φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ηρϙβ'. τοῦτο δὲ καὶ Μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Κέρας, καὶ ὁ ἡγούμενος Κεράρχης.

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β' φάλαγγες, ἄνδρες στπδ'. τὸ δὲ, τελεία καὶ ἐντελὴς φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ ἀπὸ τοῦ λόχου σύνταγμα, ἡ μίαν εὐθεῖαν ταττόμενον ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας, ὃ ζυγὸν καλεῖται, λέγεται δὲ τοῦτο καὶ Πρόσωπον, καὶ Μέτωπον καὶ Στόμα, καὶ Παράταξις, καὶ Πρωτολοχία, καὶ Πρωτοστάται. ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, δεύτερον ζυγὸν καλεῖται, καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν, καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, κατὰ βάθος λέγεται. (λὴν λόχος ἔχει.

Ζυγεῖν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ καθεστάναι. Στοιχεῖν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας καθεστάναι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ καὶ Στίχος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. τούτων δὲ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα, ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά· τὸ δὲ λοιπὸν, δεξιὸν καὶ κεφαλὴ καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ Ὀμφαλὸς καὶ Σύζυγον πρᾶγμα ὡς ἔνιοι, καὶ Στόμα, ὡς ἕτεροι ἡ διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, Πελτασταί, Ψιλοί, τῆς πεζικῆς εἰσὶ καὶ μαχίμου δυνάμεως. ἔχουσι δὲ διαφοράς. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ κεχρημένοι ὁπλίσει, κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι μακροτέροις· Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτῃ κέχρηνται, γὰρ τόξοις καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ Πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἡ γὰρ πέλτη μικρά τις ἐστὶν ἀσπίδιον καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γὰρ ἐστὶν ἱππική, ἡ δὲ ἁρματωνή, ἡ δὲ ἐλεφάντων. τῆς δὲ ἱππικῆς τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικόν· τὸ δὲ, Ἀμφίππον. καὶ Ἀμφίπποι μὲν οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τῆς δὲ εὐθείας Ἱππικῆς τὸ μὲν ἐστὶ Κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται· τὸ δὲ, Ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, Θυρεοφόροι καλοῦνται· οἱ δὲ ἁπλῶς Δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκροβολίζονται, οἱ δὲ γε χεῖρας τοῖς πολεμίοις συνάπτουσι, καὶ καλοῦνται Ἱππακοντισταί καὶ Ταραντῖνοι. οἱ δὲ, τόξοις, οἱ λέγονται Ἱπποτοξόται. ἔτι δὲ οἱ μὲν δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι, ἢ ξυστοφόροι, καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, Ἀκροβολισταί, οἱ ἐκ πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως καταφράκτου, Ἱππακοντισταί, Ἐλαφροί, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, τουτέστι, σύγκλισις κατὰ μῆκος καὶ βάθος, κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β'. ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος πήχεις δ'. (ἵνα. τοῦτο καλεῖται Συνασπισμός.

Συνασπισμὸς, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν

Πρόταξις ψιλῶν ἐστι τῶν ἄλλων ὅτε ἐν πολέμῳ προτάττονται. Ὑπόταξις δὲ ὅτε ὑποτάττονται. προσένταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι παρ' ἄνδρα τάττονται, λέγεται δὲ καὶ παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ ἐστὶ τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. παρένταξις δὲ ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν ψιλοὺς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος ἀνδρῶν ὀκτώ. Σύστασις, τέσσαρες λόχοι ἀνδρῶν λβ'.

Πεντηκονταρχία, β' συστάσεων, ἀνδρῶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β' πεντηκονταρχίαι ἀνδρῶν ρκη'. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐκτάκτους ἔχει πέντε.

Ψιλαγία, β' ἑκατονταρχίαι ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ξεναγία, β' ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβ'.

Σύστρεμμα, β' ξεναγίαι, ἀνδρῶν ακδ'.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα ἀνδρῶν βμη'.

Στῖφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν δϙς'.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη, ἀνδρῶν ηρϙβ'. τούτου ἔκτακτοι ἄνδρες ἢ ἐπιξεναγοὶ μὲν δύο, συστρεμματάρχαι δὲ, οἱ λοιποί. (τουτέστιν ἐπι.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου.

Ῥομβοειδὲς παράταξιν ὀνομάζεται καὶ Σφηνοειδής.

Ἴλη ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β' ἶλαι, ἱππέων ρκη'.

Ταραντιναρχία, β' ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ἱππαρχία, β' ταραντιναρχίαι ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β' ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκοσιτεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι ἱππέων δισχιλίων τεσσαρακοντα ὀκτώ.

Ἐπίταγμα, β' τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων λς'.

Κλίσις, ἡ κατ' ἄνδρα κίνησις. (ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις· ἡ ἐπανάκλισις δὲ, ἡ ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις, κατὰ νώτου τῆς τοῦ ὁπλίτου ὄψεως μετατιθεῖσα. ἧς δύο διαφοραί. ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων ἣν Ἐπ' οὐρὰν ὀνομάζουσιν· ἡ δὲ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Ἀπ' οὐρᾶς παλινδρομίαν. ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ αὐτὴν ἀποκαλοῦσιν. Μεταβολὴ, ἐστὶ μετάληψις τῆς προυπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν· καὶ ἡ μὲν ἀπὸ πολεμίων μεταβολή, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται. ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν ὅταν ὅλον τὸ σύνταγμα πυκνωθέντος κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν, καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος καὶ μεταλαβόντος τόπον, μετὰ τὴν ἔμπροσθεν ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν διαδεχομένων ἑκάστου ἢ παραστάτου καὶ τοῦ ἐπιστάτου.

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. Περισπασμὸς δὲ ἐστὶν ἡ ἐκ δυεῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ἐκπερισπασμὸς δὲ ἐστὶν, ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχὴς κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν. ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. ἐξ ὀρθῆς δὲ ἐστὶν ἀποκατάστασις τὰ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆναι ἄνδρα ἕκαστον ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλινθείη ἐκ τῶν πολεμίων κλίνοιτο, αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι. ὁ δ' ὄπισθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν προτάττεσθαι, καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ Ἐπ' ἀρχὴν ἀποκατάστασις.

Ἐξελιγμοὶ δὲ εἰσὶν ... Κατὰ λόχους δὲ, καὶ κατὰ ζυγά. ἑκάτερον αὐτῶν, β' καλεῖται. γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖος, ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ, Μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον ἀντὶ δὲ τῆς μετὰ προσώπου ἐπιφανείας, τὴν ἐναντίαν. Χορεῖος δὲ ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τὸν ὄπισθεν μεταλαμβανόντων, τὸν μὲν λοχαγοῦ τόπον τὸν δὲ οὐραγοῦ, ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας, τὴν ὀπισθίαν. οἱ δὲ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ὅταν ἀπὸ τῆς τοῦ κέρατος καθίστανται, ἐπὶ τὸ ἀπολόμενον τὸ κεράτων χώραν τὰ μετα..., ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιασμοὶ δὲ τινὲς λέγονται. ἢ γὰρ ὅπερ ἐν ᾗ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν ἢ ἀριθμὸν αὐτοῦ γίνεται. διὸ ἑκάτερον διχῶς ἢ Κατὰ λόχους, ἢ ζυγά. τοῦτ' ἔστιν, κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προυπαρχόντων λόχων παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γίνεσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προυπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνην. Κατὰ μῆκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μετατάττωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων πολεμίων· ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ ὅτε ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται, ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τοῦ βάθους τὸ μῆκος, καθόλου δὲ προάγομεν μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλεῖον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας ὁπότερον ἂν προσάγηται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτερον, ἐν ἀποστάσει δι' ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη, λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται, ὅταν εἰς τὰ προδιατεταγμένα τάγματα, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶνται αὐτοὺς ἐπ' εὐθείας.

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προστεθῇ τι σύνταγμα τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατὰ βάθος τοῦ μετώπου τῆς τάξεως. Ἔνταξις δὲ ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ Παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται, οἷον, τετραρχίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται· ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι· καὶ καθόλου ὅταν συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοὺς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοὺς τοῖς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόσι συνάπτειν.

Παραγωγὴ

Παρεγωνία λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πολύ ἡ τὴς ἡγεμόνας ἐκ τοῦ δόνυμων ἔχῃ ἢ ἐκ τοῦ δεξιοῦ. κἂν μὲ ἐκ τοῦ δυσυμων ἔχῃ τὴς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παρεγωνία λέγεται· ἐὰν ἡ ἐκ τοῦ δεξιοῦ, δεξιὰ παρεγωνία καλεῖται ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται· εἰ δὲ παρεγωνία ἐν μετωπολύρῳ, ἢ διπλολύρῳ, ἢ τετραπλολύρῳ ἢ τετραπλολύρῳ ἐν μαλιβαδικοῖ· μετωπολύρῳ μὲ ὅταν μετὰ ὀπίσθεν φεύγῃ· διπλολύρῳ ἡ ὅταν διχόθεν τρεπολύρῳ ἡ ὅταν τριχόθεν κ. τετρα πολύρῳ ὅταν εἰ πολέμιοι πανταχόθεν ὀπαδοῦσι ὑφορῶν ἡ.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τὴς ἡμίσεας τὸ ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεγραμμένοις ἀπὸ ὀφῶν ἔχῃ ὡς ἀντιπάτης εἶναι. Διφαλαγγία ἡ ἀμφίστομος, ὅτις ἐν τῇ πορείᾳ τὴς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένας· ὡς μὲν δεξιᾷ παρεγωνία, ὡς ἡ ἐν δυσυμοῖς τὴς ἡ ὑπαγωγῆς. ἐὰν τεταγμένας.

Ἀντίστομος διφαλαγγία ἡ τὴς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσας τεταγμένας, τὴς ἡ ἐπαγωγὴς ἐξ ἑκατέρων ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παρεγωγαῖς τεταγμένας.

Ἐπιρρόμβιος φάλαγξ καλεῖται, ὅτις ἂν πορεύῃ τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχῃ ἐν εὐωνύμῳ παρεγωγῇ τυγχάνει, τὴς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμων τῶν· τὸ δὲ λοιπὸν ἥμισυς τὴς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παρεγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν ὅτις τὴς ἡγεμόνας ἑκατέρας τὴς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένας, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἐμβολὰς δὲ καλεῖται ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία. τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις σταυροῦται, τὰ δὲ ἐπόμενα δεξιστέρα.

Κοιλόμβολον δὲ καλεῖται, ἐπὶ οἷς ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἐπόμενα κέρατα σταυροῦται τὰ δὲ ἡγούμενα δεξιστέρα.

Πλαίσιον σχεμαζόμενον ὅπόταν ἀφὸς πάντας τὰς πλευρὰς παρεγγέξεται τὴς ἐπιτρόπεκκας σχήματι.

Πλινθία δὲ ὁ πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι τοῦ τῶ-τὸ ἀρχῇ ἐστιν Σιτοῦν ὁ τῶ Γιούλιν πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ὅτις τοῖς ὑποπίπτουσι τὸ πᾶς ἀναγκαζομένοις ἐξιμεῖσθαι, τεταρτεύεται λόγον ἐπίχει. ἢ ἐξιστεῖ δὲ ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται ἢ πολυεδὴς τὴ τάξει.

Ἀντικειμένη δὲ ἐπὶ τὰ μεῖζα τοῖς πολεμίοις προσπίπτει τὰ δὲ ἐπιβάτα ὅτι τὸ ὀπίσω μερῶν ἔρθια ὑφ' ἑαυτῶν ἔχει τὰ τάγματα.

Ἀπορρόμβιος δὲ ἐστὶν εἰς ἕνας πλείονας διαλυθῇ ἢ τὰ τάγματα.

Κυρτὴ δὲ ἡ Κοίλη ἢ πικάμπιος λέγεται εἰς τὸ πίσω ἢ πρόσω, ἡ τὸ σῶμα κοῖλον ἔχῃ ἢ κυρτὸν ἢ ὀπίκαμπτος ἢ τὸ (ὡς εἴρηται) ἐν τὸ πίσω. ἢ εἰς τὸ πρόσω· ὅστε τὰ εὖ ἢ αὐτῷ γίνεσθαι ἐξ ἑκάστος τῶν τριῶν εἰς τὸ πίσω σημαίνεται, ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑπερφαλαγγισις λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τὴς φάλαγγος ὑπερίχωμεν τὴ πολεμίων.

Ὑπερεφαυσις δὲ ἐστὶν, ὅτι τὴ ἑτέρῳ μέρος μόνον ὑπερίχωμεν τῶν πολεμίων.

Διατυσμός ἐστὶν ὅταν τὸ ἐκτὸς τῆς φάλαγγος σταυρῇ ἢ ἀντὶ μ' τυχὸν ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται.

Ὀρβικὶ ου περὶ τῶν περὶ τὸ στρατεύμα τάξιν.

Ἰσῶν ὅτι τῷ περὶ τὸ στρατεύμα τάξιν καὶ ἡγεμονιῶν ὁ μὲν πρῶτος ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεντάς, ὁ δὲ ἄρχων Πεντάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς καὶ Δεκάδαρχος, ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος καὶ Λοχαγός ὁ τῶν πεντήκοντα. Πεντηκοντὺς καὶ Πεντηκοντάρχος. ὁ τῶν ἑκατόν, Τάξις καὶ Τάξιαρχος, ὁ τῶν πεντακοσίων καὶ διακοσίων, Συντάγμα καὶ Συνταγματάρχης, ὁ τῶν πεντακοσιοστῶν Πεντακοσιοστὺς καὶ Πεντακοσιοστάρχης, ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων Μεραρχία καὶ Τέλος καὶ Μεράρχης καὶ Τελάρχης, ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης, ὁ τῶν μυρίων. Μυριοστὺς καὶ Μυριάρχος. αἱ δὲ ἀπὸ διφαλαγγαρχίαι Τετραφαλαγγαρχία ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης τὸ μὲν τοῦ στρατεύματος ὀνομάζουσι τοῖς μυριοστοῖς τάγμασι λέγεται φάλαγξ καὶ ὁ ἡγούμενος. Στρατηγὸς δὲ ἐπὶ πᾶσι. Ἵππαρχος. τὸ δὲ σύμπαν τρεῖς τοῖς καὶ ἱππεῖς. Σύστασις τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, ἢ καὶ πρώτη ἐν τῇ κλῶσι) Πρωτοστάτης καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης, οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τὰ λεγόμενα κέρατα, δεξιὸν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἄρχων ὁ μονόμιος οἱ δὲ ὀπίσθιοι αὐτῶν οἷς ὀπὶ τὸ βάθος τὰ τῶν λεγόμενοι. Ἐπιστάτης τὸ δὲ ὀπὶ τοῦτο πρὸς τὸ βάθος ἴσον τὸν ζυγόν. Οὐρὰ καὶ Οὐραγὸς ὁ αὐτός ὁ Ὀπισθοφύλαξ ἢ σκυτάλη. Πεντηκοντάρχαι αὐτὸν καλεῖ. ὁ δὲ τῶν πολλῶν στρατῶν ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA

quæ magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica, aut certè eiusmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in eius calce dicetur.

A.

Ἀδέω (molestus fuit: ὀχλῶν. Hesyc.) aor. 1. verbi ἀαδέω, præsentis autem ἀαδεῖν idem Hesych. meminit exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, δυσφορεῖσθαι.

Ἀάθω (deceptus fui, ἀπατήθω, Var.) aor. 1. pass. verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum & damnum accepi, læsus sum, βλάβην, Hesych. & Eust. aor. 1. medius, ab aor. act. ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & aor. 1. pass. ἀάσθην, significans itidem βλάβην. Sed & ἄαται, tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur, ex prima persona ἀάσμαι.

Ἄαται (fatiatur κορέσθαι, Varino) ab ἄαμαι, id autem ab ἄημι activo.

Ἀβάκησαν (nesciuerunt ἠγνόησαν, Hesych. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβάκεω.

Ἄβαλε poeticè pro ἀνέβαλε, (vt πάσβαλε pro καθέβαλε, & ὕββαλε pro ὑπέβαλε) ex præsenti ἀναβάλλω.

Ἀγαγὼν pro ἀγαγὼν dici Hesych. tradit. Est autem ἀγαγὼν participium aor. 2. actinæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἀγαγὼν pro ἄγαγε vlurpari scribit, quod est imperatiui modi aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴω, optatiuo modo & impore præsenti dicunt Attici pro ἀγαπάοιμι ἀγαπῶμι à themate ἀγάπαω.

Ἀγασαίμεθα, aor. 1. opt. modi: cuius indicatiuus ἠγασάμεθα, à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, significante admiror, vel etiam colo. Hesych. enim ἀγαζέσθαι exp. etiam σέβεσθαι. Poeticè & Ionicè ἀγασσάσθαι etiam dicitur pro ἠγασσάσθο admirati sunt: ab ἀγασσάμεθα pro ἠγασάμεθα. vnde & partic. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus. at ἀγασσάμενος est fut. 1. medij participium.

Ἀγασσάτο, admiratus: partic. aor. 1. pass. ab eodem them. nimirum ab ἀγάαμαι, vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturos: fem. ἀγγελούσας. nuntiatura. Ionicè pro ἀγγελοῦσα & ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν partic. à futuro indicatiui ἀγγελῶ. id verò ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resolucre, & ῶ in ών.

Ἀγγελλόντων Attici dicunt pro ἀγγελλούσῃσιν, nuntient: participij actiui genitiuo plurali posito pro tertia persona pluraliu imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοαθοῦσαν: & τυπτόντων pro τυπτόντωσαν.

Ἀγέμεν, Doticè pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω.

Ἄγεν. Boeoticè pro ἄγησαν, fracti sunt: te tertia persona pluralis, aorist. 2. pass. ab ἄγνυμι id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango.

Ἄγιε, prima syllaba producta & aspirata. Doricum est pro ἄγια. ἄγω ducit præsenti ἄγιεμαι. At ἄγιε, prima correpta & tenuata Ionicè pro ἄγε. ducere: præsenti ἄγεμαι, ducor.

Ἀγιόμενοι quidam pro ἀγόμενοι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἀγίομαι.

Ἀγίρθην congregati sunt, aor. 1. pass. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἀγείρω. id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγίρθε dicunt idem Iones pro ἠγέρθη, congregatus est. vnde particip. ἀγερθείς, futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγίρονται Ionicè pro ἠγέρθησαν, congregati sunt, aor. 1. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, vnde aor. ἠγέρω: ex quo ἀγερόμεθα. Quidam poeticè pro ἠγείροντο dictum volunt, imperfecti esse temporis dicentes, itidémque ἀγίρω pro ἀγείρω dici aiunt poeticè exempto ι.

Ἄγκε, Hesychio ἄγκεφίρι, poeticè forsan adiecto σ.

Ἄγκεται, pro ἄγει dicunt Iones. vt τύπτεσκε pro ἔτυπτε: abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε, ab ἄγω.

Ἄγκε, Ionicè pro Attico ἔαγε. fractus est tertia pers. sing. aor. 2. pass. à them. ἄγνυμι seu ἄγω. Vnde fut. 2. ἀγῶ. ex quo aor. 2. ἔαγε. vnde pas. ἄγλω, Ionicè ἄγλω. Atticè, ἐάγλω.

Ἀγνίρατα, terna persona plur. præteriti passiui Ionica pro ἠγνίρμενοι εἰσί, itidémque in plusquamperfecto ἀγνίρατο pro ἠγνίρμενοι ἦσαν. ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἄγειρκα, & Attica reduplicatione ἀγήγειρκα, passiuè ἠγέρμαι. & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγνίγερκα, (congregani) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἠγείρκα. Itémque ἀγαγέρμαι pro ἠγέρμαι dicitur, congregatus seu collectus sum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem passiuæ præteritum est à them. ἀγείρω.

Ἀγλάϊζε, (exornasse, consecrasse, Hesychio κοσμῆσαι, στεφανῶσαι ἀναθεῖναι, necnon εἰς ἀγλάϊσμα ἀγαγεῖν) aorist. 1. infinitiui modi ab aoristo 1. indicatiui modi ἄγλαϊσα, ex them. ἀγλάϊζω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγλάϊσω, quod idem exp. κοσμήσω, exornauero. & particip. ἀγλάϊσας, qui exornauit. At ἀγλαΐσμεναι, quod lexicographus affert, pro χαίρεσθαι, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγνάχε, duxi præt. perf. act. ex ἄγκα factum formatione Attica. primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἀγάγκα, vt ἀγάγκρκα ex ἄγκρκα, deinde ν inserto, ἀγνάγκα.

Ἀγκαλίεν, tertia person. sing. præsentis indic. poeticè pro ἀνακαλεῖ, ab ἀνακαλέω, vt ἀγκαλέω etiam dicitur ἀνακαλῶ, teste Hesych.

Ἀγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἀνέῳξαν, aperi. Pro quo fortassis scribendum ἀγκαλον, ab ἀγκαλάω poeticè itidem vlurpato pro ἀνακαλάω relaxo & aperio.

Ἀγκεσμαι, poeticè pro ἀνάκεσμαι, recumbo, vel repositus sum.

Ἀγκλίνας, partic. aor. 1. act. pro ἀνακλίνας, more poetico, à them. ἀνακλίνω, reclino, resupino, vel etiam aperio, Hesyc. ἀγκλίνας exponens non solùm ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκυρο-

Ἀγκεροφῶς, itidem pro ἀνακεφαλαιῶς, apud Hesyc. qui exp. ἀναλυθέντα.

Ἀγκεκάμθαι, quod idem pro κεκαμμένοι ἦσαν affert, poëticum & ipsum est pro ἀνακεκάμθαι; ab ἀγκείνω poëticè dicto pro ἀνακείνω.

Ἀγνώκαμες, reste eodem dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, ignoramus; à them. ἀγνοέω.

Ἀγνοίατο, (dicerentur) tertia pers. plur. optativi passivi, Ionicè pro ἀγνοῖτο à them. act. ἄγω.

Ἄγον, penult. circumfl. præt. imperf. Doricum est pro ἦγον, ducebã: ἄγον, autem penultima correpta & penacuta, aorist. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγοράασθαι, poët. pro ἀγοράσθαι seu ἀγορᾶσθαι, concionari, disserere, à them. ἀγοράομαι. Hesyc. [ρεύω.

Ἀγόρευον, Ionicè & poët. pro ἠγόρευον, nuntiabant, à them. ἀγο-

Ἀγρομένοις, (quòd Hes. expon. συνελθόντας, συναθροισθέντας qui coierunt & in vnum congregati sunt) part. est per syncopen factum ex ἀγηρομένοις est autem ἀγηρεμένοις part. aor. 2. à them. fact. ἀγείρω.

Ἄγχαλε, poët. pro ἀνάγχαλε: & ἄγχασε pro ἀνάχασε, itidém ἀγχαλάσθαι pro ἀναχαλάσθαι, à them. ἀγχάλω, poët. pro ἀναχάζω, quod est ἀναχωρέω, recedo.

Ἄγχασε, Doricè pro ἄγχαλε: ἀγχάζε autem pro ἀναχάζε, vt dictum est. Ambo apud Hesyc.

Ἀγχιβίθησι, Doricè pro ἀγχιβίθησι, propè accessit: ab ἀγχιβαίνω, vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω, id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Ἄγχω, imperat. pass. à them. act. ἄγχω, suffoco, strangulo, ango: at ἀγχῶ, perispomenon, aduerb. est significans propè.

Ἀγωνίσαν, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia pers. pl. præt. perf. pass. them. act. ἀγωνίζω, facta ex tertia singulari ἠγώνισται, abiecto primùm augmento, deinde correpta penultima hoc est exẽpto σ. & eius loco syllaba σ', vt πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima persona præteriti medij, formare malunt, adiecta syllaba ται.

Ἀγωνιοῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum est pro ἀγωνιζοῦμαι à th. act. ἀγωνίζω.

Ἀδ' ὑπόστες, metri causa pro ἀδ' ὑπόστες dicitur. Id autem ἀδ' ὑπόστες est præt. temp. Ionicum pro ἀδ' ὑπέστης, à them. ἀδ' ὑπο quod ἀδ' ὑπο ex ἀφ' ὑπο factum putatur & significat ærumnis seu laboribus & molestis conficior seu fatiscio.

Ἄδ' δον, prima circumflexa, & iota adscripto, est vel imperfectum Doricum pro ἄδ' ον, canebam: vel part. neutrius generis, à masculino ἄδ' ων: vtrumque autem à them. act. ᾄδ' ω. At ἄδ' ον, prima breui & aspirata, est aor. 1. actiuus vocis ab ἀείδω & significat, placuit: vt apud Hom. ἄδ' ε δ' Ἑκάβῃ μῦθον, pro ἤρεσε, teste Hes. etiam.

Ἄειρα, (sustuli vel extuli) aor. 1. act. vocis sine augmento, à them. ἀείρω.

Ἄεν, part. præs. temp. ab ἄημι significante flo, spiro.

Ἄεσε, cecinit, aor. 1. ab ἀείδω, poët. verbo. pro quo in prosa dicitur ᾄδω. Caret autem illud ἄεσε, augmento more Ionico & poëtico.

Ἄεσσι, Æolicè pro ἀείσῃ spirant: à them. ἄημι.

Ἀέξε, augebat: & ἀέξετο, augebatur, poët. & Ionicè sine augmento ab αὔξω, itidem poëtico verbo pro αὐξάνω.

Ἀέξοιμι, poët. pro αὐξοίμι, augeboà poët. them. ἀέξω.

Ἀερθείς, part. aor. 1. pass. significans sublatus, elatus, euectus à th. actiuo ἀείρω, itidem ἀέρθεν est aor. 1. pass. indic. modi augmento carens pro ἠέρθη, ex tertia persona præterit. pass. ἦρται & ipsum à them. act. ἀείρω, cuius fut. 1. ἀερῶ aor. 1. præt. ἄειρα, præt. perf. ἦειρα.

Ἄερσε, sustuli, aor. 1. act. à them. ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρσῃς, quod Hes. exp. ἄρῃς βαστάσῃς.

Ἄεται, aor. 1. infinitiui modi, ab inus. them. ἄημι, significans spirare dormire: Hesyc. ἄεται, κοιμᾶσθαι, apud quem est & ἀέσαιμι pro ἐκοιμήθημεν, duplicato σ. Meminit & Eust. Rursum verò apud Hes. est ἀέσκετο, ab eodem them. detinato verbo ἀέσκομαι: quod itidem exp. ἀνεπαύετο, ἐκοιμᾶτο.

Ἄζεο, (cole, reuerere: ἐνοχέσου, σέβου, δείδιθι, Hes.) Ionicè pro ἄζου, à them. ἄζομαι.

Ἄη, (spirabat: ἔπνει, ἐφύσα Hes.) tertia pers. præt. imperf. actiui à them ἄημι.

Ἀήδιον, sine augmento dicitur pro ἠήδιον, propter cacophoniã illam ex concurrentia duorum ηη à them. ἀηδίζω. Eust.

Ἀήθεσον, itidem pro ἠήθεσον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀηθέω, insuetus sum.

Ἀήμεναι, infinitiuus præs. Ionicus pro ἀΐειν, spirare, flare: πνεῖν. Hes. à them ἄημι. Quanquam Eustat. hoc ἀΐειν, esse dicit tanquam ex ἀαίνω, tunc autem esset aor. 1.

Αἰδέσσιν, Ionicè pro ἠιδέσθην, verti iuntiab ἠιδέσθη, aor. 1. pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoristo est imperat. αἰδέσσεο, reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum, alterum per ω, nimirum αἰδέσομαι: alterum per η, αἰδέσομαι, vnde & imperf. med. αἰδέσσεο, reuerere.

Αἴεν, præt. imperf. augmento carens pro ἤεν, audiebã. à them. ἀΐω

Αἴρας, per syncopen pro ἀείρας, ex them ἀείρω, nam ab αἴρω, fit ἄρας sine diphthongo.

Αἱρεθεῖεν, Aor. 1. pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν, cuius indicatiuus modus est ἡρέθην, ex them. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers. sing. Aor. 1. pass. indic. modi. Ionicè pro ἑάλω, captus est: vnde & fut. 1. pass. αἱρεθήσομαι, ambo ab act. them. αἱρέω. [ἴσμεν αἰρέω.

Αἱρέκεν, apud Herodot. Ionicè pro ἕρπον, cepere, ab actiuo the-

Αἰδέσθη, Aor. 2. med. infin. modi, ex Aoristo indicatiuo ἠιδέσθη, à them. αἰδέομαι, vel αἰδέσομαι. Ex quo αἰδέσομαι est, & fut. αἰδέσομαι, sentiam.

Αἰσχυνθείεν, optatiui modi Aor. 1. ab αἰσχυνθέω pudefactus sum, vel veritus sum. Id autem ab actiuo them. αἰσχύνω.

Αἰτιόωντο, apud Homer. & Herodot. Ionicè pro αἰτιῶντο, culparent à them. αἰτιάομαι.

Ἀκαχίζω, (pro quo & ἀκαχέω dicitur merti gratia.) Ionicè pro ἀκαχίοντο, tristati erant, vel etiam tristabantur, à ἀχέομαι, reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo part. ἀκαχήμενος. Quòd si ἀκαχήμενος scribas, significat λυπούμενος, élique participi. præsentis temporis, à them. ἀκαχήμενος cuius Hesych. meminit apud quem legitur & ἀκαχεύ α ῾ ἀ, expositum itidem λυπεῖ ῾ ἀ pro quo & ἀκαχεύ α ῾ ἀ infra.

Ἀκαχμένος, quidam ex ἀκαχέω formant, quidam ex ἀκαχήμενος factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ἄχος Hesych. apud Hom. κ. ἀμφὶ δὲ ἐσταμένου δόρυ, acuta hasta. potest etiam, tristis seu doloritica hasta, interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poëta dicitur ex eo quod lethale frigus inferat ictus.

Ἀκεσίδημος, Ionicè & poëticè pro ἀκεσίδημος.

Ἀκεσ ῾ ἀ ῾ ἀ, apud Hesych. λύπη κακῶσις ῾ ἀ pro quo fortassis scribendum ἀκαχίδ ῾ ἀ ῾ ἀ.

Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἤκουα, reduplicatis literis initialibus, præsentis: à quo ἀκηκόειν in plusquamperf. pro ἠκούειν seu ἀκουέειν, audieram. à them. ἀκούω.

Ἀκηχεμένος, præt. plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκαχοῦτο, ex ἀχέομαι, reduplicatione Attica literarum initialium facta ἀκαχέομαι, tristitia affectus fuerat, vel etiam tristitia afficiebar.

Ἀκηχίδ ῾ ἀ ῾ ἀ, Ionicè itidem pro ἀκαχίω ῾ ἀ, interposito etiam δ, sicut in ἑλαλέδ ῾ ἀ ῾ ἀ pro ἐλάλ ῾ ἀ ῾ ἀ interpositum itidem δ, est vnà cum ε. vt Eustath. testatur qui illud ἀκηχίδ ῾ ἀ ῾ ἀ expon. λελυπῶν ῾ ἀ. Est & particip. præt. pass. ἀκηχεμένος, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι. [ἀκούω.

Ἀκούμεν, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audire: à themate

Ἄκουα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουα, audiui à them. ἀκούω.

Ἀκουσέω, fut. Attic. pro ἀκουσίσω, audire faciet: ex them. ἀκουστίζω.

Ἀκούσω, (audiam) fut. 2. ex them. ἀκούω: vnde & Aorist. 2. ἄκουσα.

Ἀλαθέος, particip. aor. 1. significans, vagatus, qui errauit, ex them. ἀλάομαι, vnde & præter. imperf. ἀλάτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι, (erraui, vagatus sũ Hesychio πεπλάνημαι) præt. perfect. pass. ab ἀλάομαι reduplicatione literarum initialium. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι, dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde & infinitiuus ἀλάλεσθαι, præsentis temporis & ipse significationem habens, itidémque particip. ἀλαλημένος. Sic verò & ἀκάχημαι secundum quoldam præsentis, secundum alios præteriti temporis est. Rursus tamen Hesych. ἀλάλησθε per præt. plusquamp. exp. ἐπεπλάνησθε

Ἀλαλκεν, Aor. 2. actiui pro ἤλαλκεν, ex ἀλαλκέω, vt ἔδωκεν ex δωτέω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκῃ, quod Hes. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλλάξῃ, iuuerit, propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (perturbatus sum: Hesychio τεθορύβημαι λόγῳ τῷ ἀλάτου ἀλάλυκται) præt. perf. pass. Atticam reduplicationem habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt, vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι facto nimirum primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτέω, indéque passiuo ἀλύκτημαι: ex hoc autem repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriusque derivationis meminit Eustath.

Ἀλεείς, particip. præs. temp. à them. ἄλημι. Est autem ἄλημι contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hesych. ἀλίνται quod exp. συστρεφόμενοι, item ἀλεσιδίνοι, νεκροὶ συλλαφέντες. Et ἀλιήμενοι, εἰδὲ συστρεφόμενοι, νεκροὶ πλανηθέντες, errare. Apud eundem & ἀλεῖς legitur, exponitúrque non modo συστρεφείς sed etiam πλανεύεσθαι ἀλοῖς ἀβέοντες φυλάττοντες, & πεδήρεις.

Ἀλέξαθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι Aor. 1. verbi medij ἀλεξήσομαι. Potest tamen & regularis esse. Aoristus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξήμεναι, Doricè & Ionicè pro ἀλεξῆν seu ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω, vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκται, (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκται, à them. ἀλέω. Vnde & præt. pass. ἀλήλεσμαι, molitus sum: ex quo particip. ἀλληλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum pass. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus, & synonymum τοῦ ἀλάλημαι, erraui, vagatus sum, sed ab eo differens ea re sola, quòd ἀλήλημαι

augmento caret, hoc autem ἀλήλιμμαι non item: sicut ἀκάχημαι, quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχημαι. Sunt tamen & qui præsentis temporis hæc esse dicant, vti suprà quoque adnotui.

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidem præt. pass. pro ἄλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ι ex diphthongo, à them. act. ἀλείφω. Vnde partic. ἀλήλιμμένος pro ἀλειμμένος, vnctus. Itidem ἀλήλιπτο dicitur pro ἄλειπτο, vnctus est.

Ἀλήλιφα, Atticum præt. act. pro ἄλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modò quo passiuum formatum.

Ἀλείμθαι, Doricè pro ἀλεῖσθαι, significans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi: ex them. ἄλημι.

Ἀλλέξαι, poëticè metri causa pro ἀναλέξαι, à th. ἀναλέγω. Eust.

Ἀλλυεσκε, poet. & Ionicè pro ἀνέλυε, resoluebat. Poetæ enim ἄλλυε dicunt pro ἀνέλυε, metri causa; & Iones addunt suum σκε: ex them. ἀναλύω. Eust.

Ἁλμένος pro ἁλόμενος, ex them. ἅλλομαι, per syncopen, & Æolicè tenui facto ex aspirato.

Ἁλοίαν, (captus sim.) aor. act. opt. modi, à them. ἅλωμι vt δοίαν à δίδωμι pro quo Atticè dicitur ἁλῴαν, vt δῴαν pro δοίαν.

Ἁλούς, (captus) partic. aor. 2. act. ab eodem them. Fit enim ex ἕλων ἁλώς, vt δώς ex ἔδων.

Ἅλῳ, & Ἅλῳ, (salusti, salutisve cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen fuit ex ἄλαῳ & ἄλαῳ. abiecto augmento pro ἤλαῳ & ἤλαῳ, & exempto α: & tunc esset aor. 2. indicij: secundum alios sunt præteriti plusquam perfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἤλῳ & ἤλῳ. & aspirata in tenuem conuersa. Quæ posterior opinio est probabilior & simpliciorsed tunc ἄλῳ & ἄλῳ, imperfecto potius reddenda sunt, insiliebas, insiliebat.

Ἁλῴαν, captus sim vel caperer. Atticè pro ἁλοίαν, quod vide.

Ἁλοῦ, capere seu capiaris, imperatiuus aor. 2. ab ἅλωμι, vt δοῦ, ex δίδωμι, & γνοῦ ex inusitato γίγνωμι.

Ἅλωκα, captus sum, præter. perf. act. vocis pro ἕαλωκα, ex them. ἅλωμι, pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἁμαρτεν, erraui, peccaui, aorist. 2. actiuę vocis augmento carens pro ἥμαρτε, ab inusitato them. ἁμαρτέω.

Ἁμαρτήσω, futurum eiusdem inusitati them. ἁμαρτέω.

Ἀμβαλλόμεθα, poëticè & metri causa pro ἀναβαλλόμεθα.

Ἀμβάσ, poëticè & Doricè pro ἀναβάς, ascendens: ex poëtico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω, cuius futur. poëticum & Doricum ἀμβήσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἀμβάσις & ἀμβατός, poëticè dicuntur ἀναβάσις & ἀναβατός.

Ἄμμορε, fatarum esse, infinitiuus Doricus ex them. ἄω. inde enim primùm fit ἄορ regulariter ι ex quo ἀίμμορε, Doricè seu Ionicè & exempto ι eiusque loco inserto μ, ἀμμόρε, vt Varinus tradit. Apud Hes. vnico μ scripsit ἄρμορε, itidem expositum πληρωθῆναι, quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἄορ.

Ἀμπείρας, poëticè pro ἀναπείρας ex ἀναπείρω.

Ἀμπεταλών, partic. aor. 2. poëticum ex them. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλών, ex quo poëticè ἀμπαλών, & inserto augmento præteriti perfecti ἀμπεπαλών. Est autem ἀναπάλλω, vibro.

Ἀμπέραι, Laconicè pro ἀμφέραι, apud Hesyc. ex inus. them. ἀμπίω, pro quo dicitur ἀμφιόνυμι. Sic ἀμπίχεον pro ἀμφιέχεον.

Ἀμπιτάζον, poëticè pro ἀναπιτάζον, à them. ἀμπιτάζω pro ἀναπιτάζω.

Ἀμπλακών, qui erraui, part. aor. 2. actiui ex them. ἀμπλακέω, ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύθη, tertia persona, aor. 1. pass. tanquam ex them. ἀνεπνύνομαι, ex quo & ἀνεπνύθη, duplici enim modo formant præteritum: illa in υθη terminato, vel in μμαι vel in σμαι. Est autem ἀμπνύθη respirauit pro ἀνέπνευσε. Verum & ἀμπνυθεν legitur apud poëtas, ab ἀμπνυμαι, idem significante quod ἀναπνέω in prola.

Ἀμφίστη, circumstiti. aor. 2. act. vocis ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, circumfusus erat, vel etiam circumfundebatur, præter. plusquamperf. pass. augmento ex parte carens pro ἀμφεκέχυτο, ex them. ἀμφέχυμαι: vnde & aor. 1. pass. ἀμφεχύθη, circumfusus sum.

Ἀμφεσάμενος, part. ex aor. 1. med. ἀμφεσάμην: id autem ex the. ἀμφιέννυμαι, circumiuor seu circumiuo me.

Ἀμφέσω, fut. eiusdem them. ἀμφιέσω seu ἀμφέω, pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφέσσω, circumiuam seu circumamicitiam.

Ἄνα, per apocopen ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀνίστημι, significante surgo.

Ἀναβα pro ἀνέβαθι, ascende: imper. aorist. 1. ex indic. ἀνέβη, vt ἀνάστα ex ἀνέστη. à them. ἀναβαίνω.

Ἀναλλέξας, poëticè metri causa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex them. ἀναλέγω, relego seu sublego, aut colligo. [uoueo.

Ἀνεθεμάτισε, fut. Atticè pro ἀνεθεματίσω, ex th. ἀνεθεματίζω, de-

Ἀνέλασα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλασα, ex th. ἀνελάω seu ἀνελάσσω. Sic ἀνέλαβε, ab eodem themate pro ἀνήλαβε: pro quo ἀνέλαβε, transpositis literis dicitur interdum ἀνέλαβε. Futurum eiusdem thematis est ἀναλώσω, consumam seu insumam.

Ἀνασσέμεν, Ionicè pro ἀνάσσειν ex them. ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, surge, per apocopen: ex them. ἀνίστημαι, vt ἀνάβα pro ἀναβαθι.

Ἄνασται, per syncopen ex ἀνάστατα, factum aiunt, ab eodem them.

Ἀνασφῶλαι, aor. 1. act. infin. modij, ex indic. ἀνέσφηλα, id autem ex ἀνασφάλλω, significante, resurgo ex lapsu, vel resurgo ex morbo.

Ἀνδραποδισωῦται, Ionicum est pro ἀνδραποδισεῦνται, hoc autem ἀνδραποδισεῦνται, est fut. 2. mediæ vocis, Atticum, pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, seu in seruitutem rapientur: ex act. th. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεθείς, (remissus) part. pass. ex aor. 2. pass. ex ἀνέθλω: id autem ex actiuo them. ἀνίημι.

Ἀνεῖλον, (sustulit seu interemit) tertia perf. aor. 1. act. ex them. ἀναιρέω, quod futur. 2. habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: vnde aor. 1. ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (remisisse, vel omisisse) infin. aor. 1. ex them ἀνίημι, cuius aor. 2 indic. modi, est ἄνεω, ex quo infinitiuus ille. Inde & part. ἀνείς: nec non infin. med. ἀνεῖσθαι. At ἀνεῖσθαι, est præt. perf. pass. infinit. modi, ab eodem themate.

Ἀνεῖσαν, tertia perf. plur. aor. 1. à them. ἀνιέμι, ascendo.

Ἀνεῖσθαι, (remissum seu resolutum esse) infin. præter perf. pass. ex indic ἀνεῖμαι: id autem ex act them. ἀνίημι, vt paulò antè dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (tollet, interimet) tertia persona fut. temp. tanquam à the. ἀνέλω. Isto porrò futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vitus mutuatitio loco fut. 2. ésque inde aor. 2 ἀνεῖλον. ex quo infin. ἀνελεῖν, & part. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiusdem temporis & signif. cum ἀνελεῖν.

Ἀνελεν pro ἀνελε, more Syracusanor. ab indic. ἀνεῖλον, aor. 1. mutuatitio vetbi ἀναιρέω. Est autem ἀνελε, tolle, perime.

Ἀνέντες, num. plur. ex sing. ἀνείς. Est autem hoc ἀνείς, part. aor. 2. ex indic. ἄνεω. Id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπαλλόμεθα, pro ἀνεπαλλόμεθα, ex the. ἀνεπάλλομαι, ex quo & ἀνεπαλτο, pro ἀνεφάλτο, vt ἄλτο pro ἅλτο dici supra monui.

Ἄνες, (omitte vel remitte) imper. aor. 2. ex ἄνεω, id autem en the. ἀνίημι. Ex illo verò aor. 2 ἄνεω. Est & tertia pers. plur. num. ἄνεσαν, remiserunt aut dimiserunt.

Ἀνέστασαν, ex ἀνέστησαν, factum est Æolica syncope. Est autem ἀνέστησαν tertia persona plur. num. aorist. 2. indic. modi, à prima ἀνέστησα. Hoc verò ἀνέστησα à them. ἀνίστημαι.

Ἀνέτελλε, tertia person. sing. aor. 1. ἀνέτειλα, exortus sum à them. ἀνατέλλω.

Ἀνεῳγα, præteritum medium Atticum pro ἄνωγα, apertus sum: à them. ἀνοίγω. Solent enim Attici in præteritis & aoristis verborum ab ι vel υ incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἐώρακα pro ὤρακα, ἐώνημαι pro ὤνημαι, ἐῴκα pro ὤικα: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aor. 1. dicitur ἀνέῳξα pro ἄνωξα: pro quo & ἐῴξα interdum reperitur, vt ἐῴκλωσα pro ἀνέκλωσα.

Ἀνέων, Atticum esse tradunt nonnulli pro ἀνεῖν, dimissi sunt, quod est præt. perf. pass. ab actiuo them. ἀνίημι. Ego tamen potius esse iudico aor. 2 coniunctiui modi, pro ἀνῶν, vt ἀφῶν pro ἀφῶν dici tradit. Eust.

Ἀνέῳ pro ἀνοῖ, per thesi literæ ι vel etiam ex ἀνοῖ, diphthongo ει conuersa in vocalem ο, à them. ἀνοίγω, tende. Eust. Hesy. priorem opinionem sequitur, exponens ἀφῇ, item ἀνατείνῃ: inuenique esse aor. 2. coniunctiui modi.

Ἀνέλυθη, tertia perf. aorist. 1. pass. ab inus. them. ἀνάλυω. Vnde & præt. perf. actiuum ἀνέλυκα, & aor. 1. ἀνέλυσα, consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ἀνέλυκα, ἀνελύσθην.

Ἀνῆμῳ, tradunt nonnulli per syncopen dici pro ἀνέκαμῳ, remisimus: à them. ἀνίημι, quidam pro ἄνεμῳ, producta penultima ex eodem them. At ἀνῆμῳ est præter. imperf. ab ἄνημι significante ἀνέχομαι.

Ἀνῆσθον, (tenuisse) ab ἀνήσαμείω, aor. 1. med. ex the. ἀνάσσομαι, vt ἐμνησάμεθα ex μνάομαι.

Ἀνοιγκα, & Ἀνοιξα, & Ἀνοιχθέω, sunt ab inusitato them. ἀνοίγω, à quo verbum ἀνοιγέω, hæc tempora mutuatur.

Ἀνῳκώς, part. præt. perf. actiui, ex ἀνῴκα, quod significat instruxi. Id autem ex them. ἀναῴω.

Ἀνθέμενος, poet. metri causa pro ἀναθέμενος, ex th. ἀνατίθημι.

Ἀνθέξομαι, fut. 1. med. à them. ἀντέχω: tenui in aspiratam mutata, quoniam & ἕξω suum spiritum in futuro mutat.

Ἀνθίξω, poet. metri causa pro ἀνθίξω, est autem ἀνθίξω, tertia persona plur. num. ex prima sing. ἀνθίω: quod est aor. 2. verbi ἀνατίθημι.

Ἀνθῆς, itidem poet. pro ἀνθῆς, metri causa aor. 2. medius ex eodem them.

Ἀνθορε, quoque poet. metri causa dicitur pro ἀνέθορε, ex them. ἀνθορεῖν poet. pro ἀναθορεῖν, ésque itidem aor. 2.

Ἀνῆσι, (sursum mittit) tertia pers. plur. indic. modi, ex th. ἀνίημι.

Ἀνίστω, (surge) Atticè pro ἀνίστασο imp. modo, ex th. ἀνίστημαι.

Ἀνιών. (qui ascendit vel exortus est) particip. act. aor. 1. ab ἀνῆν, id autem ex them. ἀνίημι. ἐξανίστημαι.

Ἀνστάς, poëticè pro ἀναστάς, qui surrexit, ab ἀνίστω, aor. 2. verbi

Ἀνστήσω poëticè indem pro ἀνιστήσω seu ἀναστήσω, ab ἀνίστω, aor. 2. eiusdem them.

Ἀνστήσῃ, & ipsum poëticè & metri causa pro ἀναστήσῃς dicitur, optatiuo modo, ab ἀνιστήσω. aor. 2. medico verbi act. ἀνίστω. Facit enim ἀνίστω, fut. 1 act. ἀναστήσω, vnde aorist. 2. ἀνέστην, ex quo med. ἀνιστήσω.

Ἀντεινον, quoque dicitur eodē modo pro ἀνάτεινον, extenderim. perf. modo, aor. 1. ex ἀνέτεινα. aor. 1. verbi ἀνατείνω. Similiter ἀντείνω pro ἀνατείνω reperitur. Quam syncopen nonnulli non poëticam solum metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Ἀντίον & ἀντιόῳ poëticè pro ἀντίον & ἀντιόῳ, epenthesi literæ ι & retractione accentus factata them. ἀντιάω, obuio seu occurro.

Ἀνωγα præt. med. verbi ἀνώγω seu ἀνωγέω, augmento carens: ex quo them. & imperf. ἀνωγεον. & aor. 2. ἄνωγον.

Ἀνωχθέω, resoluta diphthongo pro ἀνῳχθέω, apertus sum à them. ἀνοίγω.

Ἀνωχθι, imperat. μετ' ἀπαπλασιασμοῦ ἐκ τοῦ ἄνωγα, teste Eust. cuius Hesy. quoque meminit, allato etiam ἀνωχθω pro ἀνωγέτω. iubeat. κελευέτω.

Ἄξι, vt voluit nonnulli, est imperat. præsentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω quod poëtæ fecerunt ex ἄξω, futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξον, in aor. 1. vt vicissim in aor. 2. reperitur λάβοι pro λάβε.

Ἄξον. imper aorist. 2. à them. ἄγω vel ἄγνυμι, significans vel duc vel frange à quo est fut. indic. ἄξω.

Ἄξῃ. Doricum est pro ἄξῃς, à them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἁπαμμιῶν Ionicè pro ἁφαμμιῶν, sublata aspiratione & augmento item. ἁφαμμιόω.

Ἀπαρε, part. act. aor. 1. à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ. aor. 1 ἀπῆρα seu ἄπηρα, vnde istud partic.

Ἀπάν. Doricè pro ἀπίδν, aor. 2. verbi ἀπόδημι.

Ἀπίδρα, per apocopen secundum quosdam pro ἀπίδρασον, aufugit vnde plur. ἀπίδρασιν & ἀπίδρας. Alij verò ab ἀποδίδρᾳμι deriuari malunt.

Ἄπει, secunda persona præsentis indic. à them. ἄπειμι absum secundum quosdam est secunda persona præs. indic. ab ἄπειμι, abeo, & imper. verbi eiusdem pro ἄπιθι, abi.

Ἀπεκτάνω, per α scriptum in penultima, est per syncopen factū ἀπεκτανέω contat per ει diphthongum, est præter. imperf. duabus num. à them. ἀπεκτείνω. Eust.

Ἀπίλαυν & ἀπίλαυσα, sunt ex them. ἀπόλαυσις pro quibus reperitur etiam ἀπόλαυν & ἀπόλαυσα.

Ἀπιλίθω, Ionicè pro ἀφιλίθω, abstulisse, infinitiui modi, aor. 2. med. indic. ἀφειλόμην, à themat. ἀφαιρέω, quod futurum. 2. mutatitium facit ἀφελῶ.

Ἀπίστω (auolaui) aor. 2. indic. modi à them. ἀφίστημι. ἵστημι enim facit ἵστω vt ἵστημι facit ἵστω. vnde comp. ἀπίστω.

Ἀπόρρωμαι, præt. perf. pass. ex them. ἀπορρήγω abarceor vnde partic. ἀπορρωγώς.

Ἄπις. Ionicè pro ἄφες. imp. modo. aor. 2 à them. ἀφίημι, dimitto.

Ἀπόσσομαι, fut verbi ἀπέειμι. absum.

Ἀπόσσω. aor. 2. indic. modi, à them. ἀφίσταμαι.

Ἀπόχθομαι, fut. 1. med. verbi ἀπέχθεσθαι, pro quo dicitur potius ἀπόχθεσομαι, vnde & aor. 2. med. ἀπεχθόμην, odio fui, inuisus fui, nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπόχρη, præt. imperf. impersonalis verbi ἀποχρῆ, sufficit.

Ἀπών, partic. Ionicum pro ἀπῶν à them. ἄπειμι, absum.

Ἀπῶσι, aor 2. Ionicus indic. modi pro ἀφῆκα, dimisitā themate ἀφίημι.

Ἀπώλαυν & ἀπόλαυσα pro Ἀπόλαυν & Ἀπόλαυσα. ex the. ἀπόλαυν. Vtrorumque exempla suo loco reperies in Ἀπόλαυν.

Ἀπῶν præter. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, significans aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπεῖν, nam verbi εἶμι præt. imperf. est εἶν.

Ἀπωνήθεν, (obstupefactus sum & obmutui) aor. 1. pass. indican. modi ab ἀπωνέομαι.

Ἀπώθον. Doricè pro ἀπόλθον. apud Theocr. frequens. Est autem ἀπώλθον, aor. 2. ind. mod. à them ἀπέρχομαι seu ἀπολλύω.

Ἀπώρον, quod Hesyc. ex Eur. Androm. affert pro ἀφείλετο, est, aor. 2. indic. modi, ab ἀπαυρόω. vnde & ἀπαύρα, quod idem exp. ἀφέλεν, nec non ἀφῶρον, in imperf.

Ἀπωχθόμαι, præter. perfect. pass. indic. modi. à them. ἀπεχθέομαι, pro quo vsitatius est. Ἐπεχθάνομαι significant, odio sum, inuisus sum.

Ἀπωῖ, Ionicè pro ἀφίει, ex Ionico th. ἀφίεμαι, pro ἀφίεμαι.

Ἀφαιρεῦμαι indem Ionicè pro ἀπαιρεῦμαι, part. ex aor. 2. indic. modi ἀφαιρεῦμεν pro ἀφαιρέω. ex Ionico them. ἀφαιρέομαι, pro ἀφαιρέομαι.

Ἀφαίρας, part. aor. 2. ab ἀφαίρα. tanquam ex ἀποδίδρᾳμι, pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω. aufugio.

Ἀφιδρῴμι, Atticus optat. pro ἀποδιδρᾴμην, aufugerem.

Ἀφίκτον, poëticè pro ἀπέκτον. Aor. 2. ab inusitato them. ἀπέκτω, à quo ἀφαγρεῦω mutatur futurum secundum.

Ἀφίξιν. & Ἀφίξῃ, & Ἀφίξει. Aor. 1. à them. ἀφίξω. quod Æolicè format futurum suum ἀφίξω, vt tradit Eustathius, ἀφίξιν illud exponens ἀφίξεσθαι, itidēque cætera duo.

Ἀφύλαξον, imper. Aor. 1. Doricè pro ἀφύλαξον seu ἀφυλάξῃς, nam loco communis futuri ἀφυλάσσω, dicunt primum ἀφυλάξω, deinde σ in α conuerso & subscripto ι. ἀφυλάξω. vnde Aor. 1. ἀφύλαξον, & ex eo imper ἀφύλαξον.

Ἀφολαμβόντες, particip. Aorist. 2. pass. Ionicum pro ἀφλαμβόντες. Nam ab ἀφλαμβάνω. Iones in futuro dicunt non ἀφλάμψω, cum alis Græcis, sed peculiari modo ἀφλαμέω. tanquam ab ἀφλαμάω. Itidē verò ἀφλαμβόμεν dicūt pro ἀφλαμβόμεν seu ἀφλαμβόμεν. Ambo apud Herodotū frequētē in vsu.

Ἀφολεῖ. Atticè pro ἀφλῇ, peribis. secunda persona fut. 2. medij ἀφλοῦμαι ex them. ἀφόλλυμαι seu ἀφόλλυμαι.

Ἀφολλαμβόμεν, vide in præcedente. Ἀφολαμβόντες.

Ἀφολέλοιπα, præt. perf. actium, à them ἀφόλλυμι.

Ἀφολῦμαι, fut. 1 med. verbi ἀφόλλυμι seu ἀφόλλυμαι.

Ἀφόλωλα, præt. med. eiusdem thematis. Eiusdem præteritum actium est ἀφόλωλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum simplicis thematis initialium, vt ἔρωκα, ἐρήρεκα, & similia.

Ἀφόστα pro ἀφόστηθι, vt ἀνάστα pro ἀνάστηθι, imper. Aor. 2. ex them ἀφίστημι.

Ἀφόστας, particip. Aor. 2. ab eodem them.

Ἀφόστασιν, infinitiuus Aorist. 2 eiusdem them. Ex quo etiam futur. 1. act ἀφοστήσω.

Ἀφύρας, per syncopen pro ἀφυρέας, tritidēmes; ἀφοῦρα pro ἀφυρεῖα, & ἀφυραμῷ, voce media pro ἀφυρεσαμῷ, à themate ἀφύρω pro ἀφυρέω. cōposito ex ἀφῷ Ionico pro ἐφῷ. Eust. Sic verò ἀφυρᾶς dictum putatur pro ἀφυρέας.

Ἀφοχεῖ, impersonale verbum significans, sufficit, satis est. Vnde infinit. ἀφοχεῖν pro ἀφοχεῖν, satis esse seu sufficere. Futur. ἀφοχήσει, satis erit, sufficiet. Particip. ἀφοχῶν, sufficiens: cuius form. ἀφοχέω.

Ἀφωμνυς, poëticè pro ἀφώμνυς, abiurabas, à poëtico themate ἀφόμνυμι pro ἀφόμνυμι.

Ἄφρᾳ, infinitiuus ab ἄφρα seu ἄφρα. Aoristo 1. verbi ἄφρω.

Ἀφρεμίζῳ. Atticè & Ionicè simul pro ἠρεμίζῳ, à them. ἀφρίω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est ἀφαιρεῦ pro ἠρεῦ. Ambo apud Herodot.

Ἄφαρα eodem modo dicitur pro ἄφρα in præt. med. à them ἄφρω Vnde particip. ἀφαρώς.

Ἀφαρεῦ, Ionicè pro ἀφαρεῦ, conuenissent. Potest autem hoc ἀφαρεῦμεν, esse vel præsens optatiui passiui, vel Aor. 2. optatiui medij: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius Aoristi 2. quàm præsentis, quia reperitur actiu. Aorist. ἀφαρ per eandem habens reduplicationem pro ἄφρω. vt ἀλαθόμεν pro ἀλαθόμεν, & κέκαμον, pro ἔκαμον, quæ tamen poëtis duntaxat vsitata sunt.

Ἄφαθρα, in fin. 1. med. ab ἀφάθεω Aor. 1. med. verbi ἄφρω.

Ἀφίομαι, fut. 1. med. verbi ἀφίκνεω, tanquam à them. ἀφίω. A quo them. est & fut. 1. act. ἀφίξω. & Aor. 1. ἀφίξα. & infinit. ἀφίξαι.

Ἄφραι, Ionica consuetudine pro ἄφρη, est autem Aorist 1. med. subiunct. modi, à them. ἄφρω.

Ἄφαρα, Attica reduplicatione pro ἄφρα. Est autem præt med. vel ab ἄφρω. & significat, compactus sum, aut congrui: vel ab ἔφρω, & significat sustuli vel abstuli. Vbi discriminis causa subscribi posset ι. Præt. plusquamperf. ἀφάρειν.

Ἀφθείς, particip pass. ab Aor. 1. indic. ἄφθεν. ex quo & infin. ἀφθῆναι. & futurum primum pass. ἀφθήσομαι. ex them. actiuo ἄφρω.

Ἄφθητι, imper. pass. itidem ab ἄφθεν. Aor. 1. pass. verbi ἄφρομαι.

Ἄφρον, imper. aor. 1. ab ἄφρα Æolico Aoristo verbi ἄφρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄφρω pro ἄφρω. vnde illi duo Aoristi.

Ἀχνύῳ, per syncopen pro ἀχνυόῳ, ex ἄχνυμαι. Var.

Ἄχρω, interdum est thema, cuius fut. ἄχρω, & præt. med. ἄχρα seu ἄχρα. interdum est Aor. 1. subiunctiui modi. à them. ἄχρω.

Ἄψῃ, infinit. Aor. 1. act. significans interdum βλάψαι, & tunc per contractionem ex ἀάψαι factum putatur, ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἀναπνεῦσαι, à verbo ἀάω. Vnde & media voce ἀάσθαι pro κορέσθαι & optat. act. ἀάσαιμι significans iidem κορέσαιμι.

Ἀωθείω, Aor. 1. pass. optat. modi, ex ἀωθέω Aoristo 1 pass. indic. modi. Id autem ex them. ἀάσομαι. Vnde & Aor. 1. med. subiunct. ἀάσῃ. quod Hesyc. exp. λυπηθῇ. βλαβῇ.

Ἀωθεὶς. particip. pass. ex ἀωθέω. Aor. 1. pass. verbi ἀάω.

Ἀωθέω poëticè & Ionicè pro ἀνωθέω dici tradunt. ex them. ἀνω vel ἀω significante, damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω, dicitur.

Ἀωμῷ pro ἀωμῷ ex them. ἄω μαι, secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἀάω deriuandum. Ionicè primùm detracto augmento & spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu, more Æolico.

Ἀωθέω, Aor. 1. pass. indic modi ex them. ἀάσω.

Αὐγάσδετε, Doricus imper. præs. temporis pro αὐγάζετε ex them. αὐγάζομαι, ζ in σδ mutato, & diphthongo υ in ε resoluta.

Αὐξήσω, fut. 1. verbi, αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, augeo.

Ἀφεῖμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex them. act. ἀφίημι, vt τέθειμαι ex τίθημι. Vnde partic. ἀφειμένος, dimissus.

Ἀφεῖμεν, pro ἀφίεμεν, ab ἀφέω, aor. 2. verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖναι, dimisisse.

Ἀφεῖς, & fœm. Ἀφεῖσα, & neutrum Ἀφέν, partic. ab eodem aoristo ἀφέω, ex eodem them. ἀφίημι.

Ἀφικτέον, adverb. positiuum à verbo ἀπίκω.

Ἀφίξω, futurum 1. eiusdem thematis.

Ἄφες, aor. 2. imper. modi ab ἀφέω, aor. 2. indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor. 2. ἀφείμεν, ex quo part. ἀφείμενος.

Ἀφεῖσαν, nouo & poëtico more pro ἔπεσαν apud Homer. secundum quosdam ex them. ἀφίεσμι.

Ἀφέσκετε, per syncopen pro ἀφιέσκετε, ab ἀφίεσμι Eust.

Ἀφετέον, aduerb. positiuum ab ἀφίημι, dimitto.

Ἀφέωκα, pro ἀφέεικα, illata litera ω, & pleonasmo ϝ ω, ex them. ἀφίημι. Var. [eodem them.

Ἀφέων, Ionicè pro ἀφῶν, aor. 2. medius subiunctiui modi ab

Ἀφαιρέθεν, aor. 1. pass. indic. modi, à them. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθεὶς, part. ab ἤφθεν, aor. 1. pass. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia perf. plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ionico ἀφιέασι, pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφίγμαι, præt. perf. pass. indic. modi ex them. ἀφικνέομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει, tertia perf. sing. præt imperf. act. ind. modi, ex them. ἀφίω pro quo dicitur etiam ἀφίω ex them. ἀφίημι, vt non solùm ἵτθη dicitur, sed etiam ἥθει ex baryt. them. τίθημι. Idem ἀφίει est etiam imperatiuus ab eodem them. barytono, ἀφίω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίει.

Ἀφίεσαι, Ionica paragoge pro ἀφίῃ: secunda persona aor. 2. medij subiunctiui modi, ex them. ἀφικνέομαι cuius aor. 2. indic. est ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι, futur. 1. med. eiusdem thematis ἀφικνέομαι. vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præter. perf. pass. Ἀφίγμαι. ex quo infinit. ἀφῖχθαι.

Ἄφυ, imper. aor. 2. vocis mediæ: sed irregularis. regulariter enim ἄφαο dicitur, vnde postea fit ἄφυ, exempto σ & αο contracto in υ diphthongum, sicut θῦ quoque pro θέο dicitur, ac similia alia. ex them. ἀφίημι.

Ἀφῶσι, aor. 2. coniunct. modi, ab eodem them.

Ἄχε, prima longa, Doricè pro ἤχε, resonabat: ex them. ἠχέω. Sin priore breui reperiatur vsurpatum, est à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθεὶς, part. pass. ex ἤχθεν, aor. 1. pass. ind. mod. them. actini ἄγω.

Ἀχθέτ', Atticè pro ἀχθέτε, molestè ferens: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato them. ἀχθέομαι, pro quo vsurpatur ἀχθεσθήσομαι. Vnde & aor. 1 pass. ἀχθεσθέν, ex quo part. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθέσομαι pro ἀχθεσθήσομαι in futuro medio.

Ἄωρθε, per syncopen pro ἀώρυτος, ex them. ἀωρύω. Sin ἄρτος scribat. est them. ἀείρω. Eust. Quidam ex ἤρτος factum volunt, η in α conuerso, & inserto ω. Est autem illud ἤρτο præt. plusquamperf. pass. ex them. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

Β.

Βᾶ, pro βῶθι, incede: ab ἔβην, aor. 2. verbi βαίνω, vt κάθβα etiam dicitur pro καθβαθι.

Βαδεῦμαι, Atticè pro βαδίζομαι, futur. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδεῖν. Atticè itidem pro βαδίσω, ab eodem them.

Βαίην, aoristi 2. opt. modi, per contractionem pro βαίνοιν, ex prima persona βαίνω, vt φαίνω. Hoc autem φαίνω, ex aoristi 2. ἔφανον, à them. φάνω.

Βαίνε, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat à them βαίνω. Alioqui & imperatiuus esse potest eiusdem verbi.

Βαλέειν, Ionicè & poëticè pro βαλεῖν: infin. aor. 2. vel fut. 2. à the. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulò post.

Βαλλε, Ionicè pro ἔβαλλε: vel etiam imperatiuus à them. βάλλω.

Βάλλεο, imper. Ionicè pro βάλλω, ex them. βάλλομαι.

Βαλλήσεμεν, fut. inusitati them βαλλέω, apud Aristoph. Alioqui βάλλω, fut. 1. mutuatitium habet à βλέω. nimirum βλήσω (sicut præt βέβληκα, ex eodem sumit.) nam βαλῶ (licet quidam vtrunque esse velint) est futur. 2. Itidem βαλήσω poëticè pro ἐβαλήσω, ex eodem them. βαλλέω.

Βαλών, part. ex ἔβαλον, aor. 2. act. them βάλλω.

Βάμεν, Doricè apud Theocr. pro βαίνομεν, eamus. aor. 2. subiunct. modi ex ἔβην. aor. 2. indic. modi them. βαίνω.

Βᾶν, pro ἔβησαν, itidem aor. 2. indic. modi. verbi βαίνω.

Βάς, & Βάσα, part. ex ἔβην, aor. 2. them βαίνω.

Βεβαιοῦται, Doricè pro βεβήσεται, ex eodem βαίνω seu βαίνω. Sed & βεβαιοῦται affertur pro βήσεται, dicitúrque Æolicum esse.

Βάτε, Doricè pro βῶτε: & Βάτεν pro ἔβατεν, ambo aoristi 2. eiusdem them.

Βάτω, tertia perf. imperf. ex prima perf. βέβαθι: itidé ex aor. 2. eiusdem them.

Βέβακα, quidam ex βέβηκα factum esse dicũt, detracto η, & η in α mutato Ionicè, (quemadmodum & ἕστακα formatur ex ἕστηκα.) Vnde tertia person. plur. βεβάασι pro βεβάκασι: & particip. βεβαώς.

Βέβαμεν, quoque ex βεβάκαμεν per syncopen esse dicunt. At βεβαμεν, infinitiuus est pro βεβακέναι, iuisse. Ambo ex inusitato them. βέω.

Βεβαρηώς, Ionicè pro βεβαρηκώς, exempto κ, ex them. βαρέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβαώς, part ex præt. βέβακα, de quo paulò antè.

Βέβηκα, præt. perf. actiuæ vocis, ex inus. them. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Vnde præt. plusquamperf. βεβήκειν. & partic. βεβηκώς.

Βεβήκεα, præt. perf. act. à them. βεάω. Vnde & part. pas. βεβεημένος.

Βεβίομαι, præt. pass. ex act. them. βιόω. pass. tertiam perf. præteriti habet βεβίω), quæ impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc part. pass βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex them. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα. pass βέβλαμμαι. Vnde aor. 1 ἐβλάφθην.

Βεβλέᾳ), Ionicè pro βεβλῶ) itidémque βεβλάᾳς, pro βέβληκας. quorum illud est præter. perf. pass. hoc verò præt. plusquamperf. Ambo ex actiuo them βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præter. perf. act. verbi βάλλω, habentis (vt iam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato them. βλέω. Vnde præt. plusquamperf. βεβλήκειν. Et præt. pass. βέβλημαι: ex quo partic. βεβλημένος.

Βεβοεῖ), Ionica consuetudine pro βεβόηκε), ex them. βοάω.

Βεβολήκαται, & βεβολήκαται, Ionicè pro βεβόλληται. & βεβόλληται. Hæc autem sunt vel ex them. βολέομαι, vel ex βεβόλλω) & βεβόλληται, inserta litera κ. Id quod & de part. βεβολημένος dicendum est: necnon. de infin. βεβολῆσθαι.

Βέβυλα, præt. med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. pass. verbi βούλομαι, ex inus. βουλέομαι formatum.

Βεβρίμηκα, præt. perfect. act. verbi βρίμω, interposito η euphoniæ causa secundum quosdam. vt in νενίμηκα. & similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritum ex inusitato βρεμέω.

Βέβροχα, præt. perf. act. verbi βρέχω βέβροχα, autem mediæ vocis præter. ab eodem themate.

Βεβρεύθα, præt. med. verbi βρύθω. Vnde part. βεβρυθώς.

Βεβρωθώ, thema habet ex verbo βρῶ (vt κλωθὼ ex κλῶ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Eust. Alij tamen βεβρωθὼς volunt esse secundam personam præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inusitato them. βρόω. Vnde plusquamperf. βεβρώκειν, & præter. perf. pass. βέβρωμα.

Βεβρώς, partic. præt. perf. ab eodem them. per syncopen ex βεβρωκώς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medij, vt sit ex βεβρωώς, sicut ἑστώς ex ἑστηώς.

Βέβυκα, mutuatitium præt. perf. verbi βύω, ex inus. them. βύω.

Βεβώς, ex βεβηώς, vt ἑστὼς ex ἑστηώς. Est autem βεβηώς, part. ex præt. med. βέβαα ab inusitato them βάω. Alij ex βεβηκὼς, esse factum aiunt Attico more, exempto primùm, κ, deinde η in α conuerso, & α atque ω contractis.

Βέῃ, Ionicè pro βῇ, vt ἴῃ pro ἴῃ, aorist. 2. subiunctiui modi, ex themate βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω ex βιῶ, aut ex βίωμαι, interiecto ε. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πιοῦμαι & φαγόμαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, poëtice metri causa pro βιῶ. Primùm enim ex βιῶ, Ionicè fit βέω, inde ε inserto βείω. Ambo Aor. 2. coniuctiui modi, ex inusit. them. βῶμι seu βάω.

Βῶ, Aor. 2. poëticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cũ subscripto occurrat βῷ, est tertia perf. sing. subiunctiui modi eiusdem temporis. & ex eodem them. At βῇ pro βαίη vt ᾖσι pro ᾖσιν, teste Eust.

Βῶθι, imper. Aor. 2. actiui, ex eodem them.

Βώσομαι, Doricè & poëticè pro βιώσομαι, Aor. 2. infinit. modi, ex eodem themate.

Βῶτ, poëticè sine augmento, pro ἔβη, ex eodem.

Βωτάμενος, particip. ex ἐβωτάμην, aor. 1. medio, verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῶταν, poëticè sine augmento pro ἔβησαν, aor. 2. verbi βῆμι. Sic βῶτε pro ἔβητε.

Βώσεται, fut. med. verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet & actiuum fut. βήσω.

Βώτην, poëticè pro ἐβήτην, quod est tertia perf. dualis num. ex βῆμι. aor. 2. verbi βαίνω

Βωτρῶν, poëticè itidem sine augmento. ex them βιώσομαι.

Βώς, particip. aor. 2. ex ἔβων. vt δώς ex ἔδων. Hoc autem ἔβων. ex them βέωμι. vt ἔδων ex δέδωμι.

Βοάων, Atticè pro βοιάων, vt δώων pro δοιάων, ex eodem them.

Βοῶνται quoque est ex ἔβοων. vt γνοῦμαι, ex ἔγνων.

Βοώτω, tertia perf. imper. modi, temporis. aor. 2. ex prima βόωθι vt δότω & δόθι. Ambo autè illa ex them. δίδωμι vt hæc vt δέδωμι.

Βλαβείς, partic. aoristi 2. pass. ex ἔβλαβον, ambo ex them βλάπτω faciente fut. 2. βλαβῶ, tenui in mediam commutata. Vnde

fum;

ſcrip. gen. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est & infin. βλαβῆναι. Futurum fut. 2. βλαβήσομαι.

Βλαψόμαι, mutuatitium fut. verbi βλάπτω, ex inuſ. βλαψίω.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, optatiuo modo, Aor. 2. medij, ex inuſ. th. βλῆμι. vt θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & εἶμι, εἶο, εἶτο, ex ἵημι.

Βλεί, particip. ex ἔβλην. Aoriſto ſecundo verbi βλῆμι, vt θείς ex ἔθην. Alij verò per ſyncopen ex βλήθεις, factum volunt, teſte Varino.

Βλήθεις, βλήθεῖσι, βλήθῶ, & huiuſmodi alia, ſunt Aoriſti 1. paſſ. ex them. βάλλω, cuius mutuatitium futurum eſt βλήσω.

Βλῆτο, poëticè pro ἐβέβλητο, abiecto augmento præteriti pluſquam perfecti, ex eodem them. Sic infinitiuo præteriti perf. & pluſquam perfecti dicitur & βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοᾶκ, poëticè pro βοᾷ, dicitur, vt ὁρᾶκ pro ὁρᾷ. pleonaſmo literæ κ.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inuſitato themat. βοσκέω.

Βούλει, Atticè pro βούλῃ, ſecunda perſ. verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut. 1. medium, verbi βούλομαι, mutuatitium ex themat. βουλέομαι, quod inuſitatum eſt.

Βοῶμεν, Atticè pro βοάσωμεν, ſeu βοῶμεν, à them βοάω.

Βραδεῖς, partic. ex ἐβράδυνον, aor. 2 verbi βραδύνομαι.

Βραχεῖς, partic. ex ἐβράχην, aor. 2. verbi βρέχομαι. Ex quo aor. 2. ἐβράχην, eſt etiam infin. βραχεῖν.

Βραχεῖς, partic. ex aor. 1. ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω, fut. 1. facit βρώσω, mutuatitium ex inuſitato them. βρόω, vnde præter. perfect. act. βέβρωκα. paſſ. βέβρωμαι, ex cuius tertia perſ. ſing. eſt aor. 1. ἐβρώθην.

Βοηθεῖν, per contractionem ex βοηθεέν. Euſt.

Βούλομαι, itidem ex βουλόομαι per contractionem factum eſſe teſtatur idem grammaticus, & βούσθαι pro βουσθαι. Teſtatur verò & Heſy. qui præterea affert βοῦλε pro βούλου, καλεῖν, nec non Varinus βοῦσαντι affert pro βούσαντι, κρᾶξαντι, afferens tamen & βούσεται pro βουσεται procul dubio ex Apollonio, apud eum enim lib. 1. Πῶς τῶν βούσεται δ' ἐσάμμορον, ſchol. exponit πῶς βουσεται ἢ ζωσεται.

Γ.

Γαθεῖν, Doricè pro γαθεῖν, ex them. γαθέω pro γαθίω.

Γαμέοντ') poët. pro γαμέωντ') ſeu γαμόντ'), ex th. γαμέω. quanquam Euſt. inter illa duo γαμέοντ') & γαμόντ') diſcrimẽ facit. Annotat enim γαμεῖσθαι per η, ſignificare εἰς γάμον ἐλθεῖν ſiue γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ε, eſſe τὸ γυναῖκα δοῦναι, dicente Homero, Il. 1. Πολλοὺς δὴ μοι ἐπέφρα γυναῖκα γαμέοντ') αὐτός, vſurpantéſque illud γαμέεσθαι, pro ἐγγαμεῖσθαι & ἀποκεῖσθαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύων, apud Pind. Doricè pro γηρύων, à Dorico them. γαρύω, pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν deſinentibus ι tollunt.

Γέγακα, poëticum præteritum ex γείνω, traduunt enim ex eius præterito γέγακα, exempto γ. fieri primùm γέγακα, deinde κ et iam dempto γέγαα. Vnde & tertia perſona plur. γεγάασι, & partic. γεγαώς. Poſſit tamen hoc ipſum γέγαα pro præterito etiam medio haberi facto videlicet ex γάω, futur. 2. γαῶ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμῳν, Doricè pro γεγῴνθαν, dicitur, Facto nimirum γεγόμε, ex inuſitato γάω, indéque infin. γεγάναι, vt ἱσάναι, ex ἵστημι, & Doricè γεγάμῳν pro γεγάναι, vt ἱσάμῳν pro ἱσάναι. Etym.

Γεγένημαι, præt. perf. paſſ. verbi γένεμαι, ſeu γενόμαι, mutuatitium ex inuſitato them. γηράομαι.

Γέγηθα per ſyncopen ex γεγήθηκα, quod eſt præt. perf. act. verbi γηθέω ex inuſitato them. γηθίω. Vnde partic. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι, ex inuſ. them. γείνομαι vel γόνομαι. Huius enim γείνω ſeu γόνω, fut. 2. eſt γόνῶ. vnde γέγονα, vt τέτονα, τετῶ, τέτοναμῶν, μόνῶ, μέμονα. Vnde partic. γεγονώς.

Γεγωνίμῳν, Doricè pro γεγωνεῖν, & γεγώνιν, Doricè itidem pro ἐγεγώνιν, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγωνίω, eſt ex præt. med. γέγωνα, teſte Euſt. qui idipſum γέγωνα, per metatheſin factum eſſe ait ex γέγονα, ab inuſ. them. γονόω.

Γεγώς, per contractionem pro γεγαώς dicitur, vt βεβώς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαώς, partic. eſt ex præt. perf. γέγαα, de quo paulò antè.

Γεγάμεν, poeticè & Ionicè pro ἐγήραμεν, abiecto augmẽto, quod ἐγήραμεν, eſt aor. 1. med. verbi γείνομαι, vt ἐτήκαμεν verbi τείνομαι. Itidémque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde partic. γεγάμῳν, apud Homerum paſſ. ſign. pro γηρυθείς.

Γεγόμεν, itidem poeticè pro ἐγηράμεν, abiecto primum augmẽto, deinde ι inſerto metri cauſa. Itidémque γείνατο, pro ἐγήρατο, & γεγόμεθα, pro ἐγηράμεθα ſeu ἐγηρυθήμεν, nati ſumus, apud Homerum apud quem tamen γεγόμεν in hoc hemiſtichio Odyſſ. δ. γαμέοντί τε γεγόμεν τε. Euſt. accipi poſſe ait non ſolùm pro γηρυθέντι, ſed etiam pro γηρῶντι & τεκνοποιοῦντι. Et tunc præſentis eſſet temporis, ex themat. γεγόμαι, ex quo & γείνατο pro ἐγήνατο, actiua ſignificatione: γεγόμῳν enim pro γηρυόμῳν ſeu γηρυθείς, eſt aoriſt. 2. medij, paſſ. habens ſignificationem.

Γείνα, Ionicè pro γείνη, ex themate γείνομαι, actiua ſignif. apud Homer. Od. υ. Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας ἐπεὰ γείνατο αὐτός. Vbi tamen Euſt. videtur innuere eſſe coniunctiui modi, quum exponit γηρυόμενος eſſe etiam Aor. 2. non præſentis.

Γελᾶς, Atticè pro γελᾷς, ſecundum quoſdam: ex them. γελάω.

Γελᾶν, Doricè pro γελῶν, vt ἐλᾶν pro ἐλῶν. At γελᾷν cum ι ſubſcripto, infinitiuus eſt cõtractus ex γελάειν. Ambo ex thẽ. γελάω.

Γελάοιϛ, Doricè itidem pro γελάοιμι, quod eſt part. fut. m. gen. ex eodem them. Ambo apud Varin. & γελάοιϛα numerum & præcedens γελᾶν.

Γελῇς, Doricè iterum pro γελᾷς. Atticè etiam ſecundum quoſdã.

Γελείωντες, & γελέωνϛες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Homer. ſub finem Odyſſ. υ. Ibi enim quidam codices habent γελείωντες τετύκοντο, quidam γελέωνϛες, teſte etiam Euſtath. Sed & γελείων paulò ante locum illum legitur pro ἐγελων: ἐγκαθιζόμενοι γελείων ἀλλοτρίοιον.

Γόνδι, poeticè & Doricè pro ἔγνω, abiecto augmento & κ in ν conuerſo: Aoriſt. 2. med. ex them. γίνομαι ſeu γείνομαι. Infinit. γνόσθαι, particip. γνόμενος.

Γεννόμαι, futur. 1. med. verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, ex inuſitato them. γνάομαι vel γνίομαι. Ex quo & præt. paſſ. γέγνομαι, & Aoriſt 1. ἐγνάθην. At γνῶ eſt tertia perſona Aoriſt. 2. med. ſubiunctiui modi.

Γένετο, ſignificans ἐγένετο. Varin. ait factum eſſe vel ex ἐγείνατο abiecto primùm augmento, deinde ι in ε conuerſo Æolica conſuetudine, vel ex ἐγενέατο, per ſyncopen & aphæreſi.

Γενοίατο, Ionicè pro γενοιντο. Ambo Aor. 2. med. vocis opt. modi, ex them. γίνομαι ſeu γείνομαι.

Γένετο, poeticè pro ἐγένετο, abiecto primùm augmento, deinde exempto ε. Ambo aor. 2. med. vocis ind. modi, ex eodem them. Interdum verò hoc γένετο ſignificat ἔλαβον eſtque itidem, aor. 2. med. vocis, indic. modi. ſed factum ex εἵλετο ſeu ἕλετο. pleonaſmo literæ γ, exẽpto itidem ι & λ in ν conuerſo, more Doricorum, vt λῶβος, itidem dicunt pro λῆθος. Etymol. & Euſt.

Γύθεσαν, Ionicè & poeticè pro ἐγύθεσαν, abiecto augmẽto, à γύθεω. Nã & γύθεω reperitur & γύθω. Sic γύθεν pro ἐγύθεον ex eodẽ.

Γῆμι, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημι. Eſt autem ἔγημα aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, vt ἔφλα ex φάλλω. Ex quo Aoriſt. eſt & infin. γῆναι & particip. γήμας.

Γεράντεσσι, Ionicè pro γέρασι. Eſt autem hoc datiuus pluralis participij γεράς, quod eſt ex inuſitato them. γέρημι, vt ἱσᾶς ex ἵστημι: vel etiam per ſyncopen factum ex γεράσαι, participio mutuatitio verbi γεράσκω ex γεράω.

Γηράσω, fut. mutuatitium verbi γηράσκω ex γηράωνti iam dictum eſt. vnde eſt aor. 1 ἐγήρασα, præt. perf. γεγήρακα ex quibus participia γηράσας & γεγηρακώς.

Γνοίω, aor. 2. opt. modi, ex inuſ. them. γνῶμι, vt ἀλλοίω ex ἄλλομαι, δοίω ex δίδωμι cuius ſecunda perſ. ſing. γνοῖς, & tertia plur. γνοῖν apud Homer. Atticè autem γνοῖμι pro eodem dici poteſt, vt δοῖμι pro δοίω, & ἀλοῖμι pro ἀλοίω.

Γνώ, participium ex aor. 2. ἔγνων, vt δώς ex ἔδων, ab eodẽ them.

Γνῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, imper. Aor. ex inuſit. them. γνῶμι, vt δοῦ ex δίδωμι. Itémque γνῶναι ab eodem them. vt ἀλῶναι ex ἅλωμι.

Γνωοῦν, Atticè pro γνωρίσαι. ex them. γνωρίζω.

Γνώσω, fut. 1. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à them. inuſ. γνώω: vnde fut. med. γνώσομαι, cuius ſecunda perſona Ionica eſt γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde aor. 1. paſſ. particip. γνωσθείς.

Γνώσι, poeticè pro γνῶσι, aor. 2. ſubiunctiui modi. Etymol. tamen ex them. γνόω deriuare maulit.

Γοήσομαι, Doricus infinitiuus ex them γοάω vel γόομι. Euſt.

Γρηγορώς, particip. augmento carens ex ἐγρήγορα præterito medio verbi γρηγορέω.

Δ.

Δαήσομαι, Doricè pro δαλῶσι, ambo infinitiui modi ex ἐδάλω. Aor. 2. paſſ. verbi δαίω: ex quo & fut. 2 δαήσομαι. cuius ſecunda perſona Ionicè eſt δαήσεαι pro δαήσῃ apud Homerum.

Δαήν, pro δαήνδι per apocopen, ex them. δαίνυμι.

Δάκνε, poeticè abiecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut. 2. δακῶ, vel ex ſe nimirum abiecto ν, vel ex inuſit. them. δήκω: vnde poſtea Aor. ille ἔδακον, & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσα, itidem poeticè pro ἐδάμασα, abiecto augmento & duplicato σ metri cauſa. Itidémque δάμασσαν pro ἐδάμασε, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex the. δαμάζω, poetis vſurpato.

Δάμεν, itidem & poeticè & Bœoticè pro ἐδάμησαν: aor. 2. paſſ. ex them. δαμνῶ. facit enim id fut. 2. δαμῶ, vnde aor. 1 ἔδαμον, & voce paſſ. ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμεῖεν, & infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, & ſimilia alia.

Δαμήσομαι, Doricè pro δαμεῖσθαι, infin. Aor. 2. paſſ. ex them. δάμνω vti iam dictum eſt.

Δαμναίμαν, Doricè itidem pro δαμναίμην: opt. paſſ. præſent. temporis ex actiuo themate δάμνω: cuius tertia perſ. δαμνεῖ apud Homerum. & paſſ. δαμνῆ apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2. paſſ. verbi δέρω. facit enim id fut. 2. δαρῶ, vnde Aor. 1. ἔδαρον, paſſ. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν, infin. aor. 2. ἐδάρθην, ex δαρθάνω seu δαρθίω, vnde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δαίστος, poëticè & Ionicè pro ἐδάιστος, abiecto augmento: ex them. δαΐω vel δαίω, abiecto ι. Vnde infin. δαΐσσαι.

Δαΐστος, itidem poëticè & Ionicè pro ἐδάιστος, detracto augmento & interposito σκε. Nisi ex them. δαΐσσω deriuare malis vt ὤσκεσε ex ὠθίσσω.

Δοτοί, Doticè pro δοῖεν, circumflectunt enim Dotes futura sua, dicentes οἴσω pro οἴσω & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι.

Δαιτυῶτο, pro ἐδαιτύοντο, Ionicè abiecto augmento, & ω in ο conuertito à them. δαιτύομαι.

Δάμῃσι, aor. 2. subiunctiui modi ex them. δαίω seu δαΐω: at δαμῶμεν est pass. voce, eiusdem tamen & temporis & modi, vt τυφθῶμεν ex ἐτύφθην seu τυφθέω ex ἐτύφθεον, teste Eust. Possit tamen δαμῶμεν esse etiam primum actiuum subiunctiui itidem modi ex them. δαίω.

Δίε, Ionicè pro δέδιε, abiecto etiã augmento: ex them δίω.

Δίγμινος, poëticè pro δεγμένος, facta primùm syncope, deinde χ in γ versa: vel etiam pro διδεγμένος, abiecto augmento & retracto accentu, more Aeolico. Eustath.

Δεδαήμεν, infin. Aor. 1. à præt. δεδάηκα, hoc autem ex δαήσω exempto ι, & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα præt. perf. acti ex them. δαίω. Pass. δεδάημαι eiusdem temporis & ex eodem vnde particip. δεδαηκώς, sicut ex δεδάηκα infin. δεδαηκέναι & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδαίαται, Ionicè pro δεδαῖται, itidémque δεδαιαῖτο pro ἐδεδαίατο: ex them. δαίω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poëtica pro ἔδαον, vt λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δαίω seu δαΐω.

Δεδάρμαι, præt. perf. pass. ex them. δέρω. facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δεδάρκα.

Δεδασμαι, præt. pass. verbi δαίζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδαα præt. medio verbi δαΐω.

Δεδέγμαι, præt. perf. pass. verbi δέχομαι, habet enim id fut. mutuatitium δεκτήσομαι, ex inus. them. δέχομαι.

Δεδείπνομεν, ex inus. them. δείπνομι, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Eust. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. medium verbi δειπνέω vt δέδειπνα est à δειπνέω.

Δεδέατο, Ionica reduplicatione apud poetas pro δέατο, in aor. 1. infin. modi à them. δεύω.

Δέδεγχα, (pro quo Ionicè δέδεγμαι) præt. perf. act. verbi δέκνυμι mutuatitium ex inus. them. δέκω.

Δέδημαι & δεδήμεθα, præt. perf & plusquamperf. pass. verbi δέω. sic ε, contra communem regulam ι irregulariter etiam pro δεδίημαι & δεδιήμεθα, nam fut. facit δήσω.

Δεδίηκα, præt. perf. act. verbi δίημι, vt πεπίηκα verbi πίημι mutuatitium ex inus. them. διήκω.

Δεδέξι, Ionica reduplicatione pro δέξαι, teste Eust. Potest tamen esse & fut. paulò post, vt πεπτύξομαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidémque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδεξιοῦτο seu ἐδέχοντο.

Δέδη & δεδήει, præt. perf. & plusquamperf. med. à them. δαίω, vt κέκη ex καίω. Atticè vel Ionicè pro δέδαε, α in η verso & subscripto η.

Δεδήοιτο, pro δεδαήοιτο εἴητε: secunda persona plur. præt. perf. & plusquamperf. optatiui pass à them. δαΐω, facit enim id fut. δαήσω præt. pass. δεδάημαι, vnde hoc δεδαήοιμι vt πεπείημι ex πεπείσμαι à them. πείθω.

Δεδήσομαι, fut. paulò post ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud & δήσω nimirum & δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. act. verbi δάκνω, mutuatitium ex inus. them. δήκω, vnde partic. δεδηχώς. Pass. δέδηγμαι, vnde partic. δεδηγμένος. aor. 1. ἐδήχθην vnde partic. δηχθείς.

Δεδήω, præt. perf. pass. ex them. δήσω.

Δεδίει, præt. med. verbi δείδω, ex inus. them δίω. secundum Eust. Nisi ex δεδίεκα factum esse malis dicere, ex imposito primùm ε, deinde ι ex diphthongo sublato vel potius ex δεδιεδα regulari præt. medio, ex empto itidem δ & ο.

Δεδιήκα, præt. perf. act. ex verbo διαίω, duplex habens augmentum, ex quo pass. δεδιήκαμαι.

Δέδιθι, imper. verbi δείδω, factus ex δέδιτι, converso ι in θ, vt tradunt grammaticici. Videtur tamen potius esse ex inusit. them. δέδιμι.

Δέδιμεν & δέδιτε, per syncopen pro δεδίαμεν & δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, vt paulò antè etiam dictum est.

Δεδιωκότες, præterit. perfect. act. verbi διωκάω, duplex habens augmentum.

Δεδίωκε, præt. perf. pass. ex verbo διωκάω, duplici augmento pro δίωκε, pro quo & δεδιώκει, dicitur. Eust.

Δεδμήατε, Ionicè pro δεδμάω seu δεδμηκότες ἔστε vt & δεδμήαν pro δεδμάω seu δεδμηκότες εἰσί, ex inus. them. δμάω significante δάμνω. Etymolog. addit ἐκτεταμένον literæ ε (dicendum enim fuisse δεδμάω vt πεπτώκω) hoc δεδμήατο factum esse, vt πεφοβήατο.

Δέδμηκα, per syncopen pro δεδάμηκα: præt. perf. act. verbi δάμνω vt suprà etiam annotaui. Itidem δεδάμημαι pro δεδάμημαι ex eodem: necnon δεδάμητο pro δεδάμητο in plusquam perfecto.

Δέδορμαι, præterit. perf. pass. verbi δορέω, mutuatitium ex inusitato them. δόρω.

Δεδόγμαι, per syncopen pro δεδόκημαι, tenui in mediam conuersa præt. med. verbi δοκέω.

Δεδόκα, præt. med. verbi δοκέω, euphoniæ gratia pro δεδόκεα, teste Eust. & aliis: & ε verso in α, sicut in πέπονθα, λέλοιπα, λέλεβα, δέδα, & similibus. Subiunctiuo modo δεδόκω, quo Theocritus vtitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. pass. verbi δοκέω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, vt ἐλέλυθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω.

Δεδάπαται, perf. med. verbi δαπάω, vnde participiũ δεδαπώς.

Δεδράκαι, perf. act. verbi δρέκω, vnde pass. δεδράγμαι, ex quo particip. δεδραγμένος.

Δεδραμήσεται, præterit. perf. act. futuri verbi δρέμω, facit enim futur. δραμοῦμαι, vnde præterit. δεδραμήκεα, vt νενίκηκα ex νικήσω verbi νίκω.

Δεδρόν, apud Homerum pro δέδραθι, facta literarum transpositione: itidémque πεπτεδόν (pro πεδεδόν) ex them. δέω & πεπεδόν, facit enim δήσω futurum δήσω, præt. δέδεκα, pass. δεδέαμαι, & per metathesin δεδέσμαι.

Δεδρόκα, quoque pro δεδέρκα, dici transpositis literis aiunt.

Δέδρομα, præterit. medium verbi τρέχω, mutuatitium ex inus. them δρόμω.

Δεδυκέναι pro δεδυνέναι, poëticè, vel etiam Doricè, vt quum Theocritus apud Eust. τὸν ἀδηθαίοντα dicit τὸ ἄλιον πάντα δεδυκέναι, rotum occidisse Solem: à verbo δύω seu δύω.

Δεδωίσμαι, præt. perf. pass. verbi δωίσμαι, mutuatitium à δωιόω, facit enim δωίσμαι, fut. δωιώσομαι.

Δεδυσύχηκα, præterit. perfect. verbi δυσυχέω foris assumpto augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δύς.

Δεῖ, futurum impersonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inusitato δήω. Vnde particip. aprilli 1. δήσας & futuri primi δήσει: quorum illud significat, quod oportuit: hoc verò, quod oportebit.

Δήσομαι, fut. 1. med. δήσομαι, mutuatitium ex δήσομαι, vnde & præt. perf. pass. δεδέσμαι.

Δεδέχαλα, præterit. plusquam perfect. pass. verbi δέχομαι, poëticam ectasin primæ syllabæ habens pro δέδεκαλο seu ἐδεδέκαλο, vt apud Homerum δεδέχαλ' Ἀχιλῆα. Sic in infinitiuo δεδέχαλαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν, & δεδέχατο, itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem them. habentia & ipsa ectasin primæ syllabæ metri causa, apud Hom.

Δείδια, quoque primæ syllabæ ectasin poëticam habet, propter metrum pro δέδια, quod esse præteritum medium verbi δείδω, suprà docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δέδιθι, de quo suprà. Itidémque δείδιμεν pro δέδιμεν, de quo itidem suprà dictum est. Et δεδίεκαι pro δεδίεται à δεδίεται.

Δείδεκα, etiã δέδεκα, eadẽ ratione dicitur, ex themate δείδω.

Δείκνυ, secundum quosdam pro ἔδεικνυ, Ionicè ablato augmento, secundum quosdam pro δείκνυσι, per apocopentin hoc loco Hesiodi: Οὐδὲ σὺ κλῦθι δείκνυ νομὸν ὀρμηθεῖσαν. Alioqui & imperatiui modi est, vt apud Gregor. in Maccab. encom. δείκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρὸς δίστομον πολυάνδριον. velut & ἴσθι dicitur imperatiuè. Etymol.

Δεῖμα, Ionicè & poëticè pro ἔδειμα, ædificauit aor. 1. verbi δέμω. Vnde particip. δείμας, & aor. 1. med. infin. modi δείμασθαι, necnon particip. aor. 1. δειμάμενος.

Δείμαιμεν, poëticè pro δείμαιμεν, indicatiuo posito loco subiunctiui vt ἴωμεν idem dicunt pro ἴωμεν, & τρέπωμεν pro τρέπωμεν ac huiusmodi alia.

Δείξω, Ionicè & poëticè pro ἔδειξα, abiecto augmento, aor. 1. actiuus mutuatitius ex them. inus. δείκω. Facit enim δείκνυμι seu δεικνύω fut. 1. δείξω vnde aor. 1. ἔδειξα præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, particip. aor. 1. ex them δέρω, vt δείραις ex δέραις, νείραις ex νέρω.

Δεῖσε, Ionicè & poëticè pro ἔδεισε, aor. 1. act. verbi ἔδεισα.

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι, itidemque δεκόμεθα pro δεχόμεθα frequentia apud Herodot.

Δέκτο, itidem Ionicè & poëticè pro δέκτο seu ἐδέκτο, ablato augmento: præt. plusquã perfectũ passiuũ verbi δέχομαι.

Δεξάατο, poëticè pro ἐδεξάατο, ablato augmento à them. δεξάομαι.

Δεχθείς, particip. pass. aor. 1. ex them. δέχομαι.

Δηΐσομαι, poëticè pro δηώσομαι, vt δηΐομεν, quoque pro δηώσομεν opus habeo. Alioqui δηΐομεν est etiam verbum pass. ab actiuo δηΐω significante madefacio, humecto.

Δέχα, pro δεδέχα, abiecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί, à them δέχομαι.

Δέχθαι, Ionicè & poëticè pro δεδέχθαι, præteritum perfectum pass.

pass. infinitiui modi, ab eodem them. Apud Hesych.

Διχῶφῶν, apud eundem pro δι ἐχόμφῶν, per syncopen pro quo iuxtà δι ἐχόμφῶν. (scripto ι.

Δόττι, ex them. δόω, deriuato ex δόμι, α in ο conuerso & sub-

Δόξω, fut. 1. verbi δόκεω, mutuatitium à verbo δόκω: vnde & fut. 2. δόκῶ mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῶσω, aor. 2. infin. modi, à them. δίδω cuius fut. δώσω.

Δόσκε, Doricè pro δίδοκε, præt. imperf. vel aor. 2. indic. act. vocis, à them. δίδωμι. (δίδωμι.

Δοτέ, imper. act. aor. 2. à δίδωμι. vt δός ab ἴδωμι: ex them δί-

Δοιέν, aor. 2. opt. modi, act. vocis, ex them. δοιέν. δόρκω enim facit δόρκω, vnde ἔδρακον, & in opt. δόκοιμι.

Δοιδρακοι, iubd. aor. 1. ex inus. them. δοιδρεμι, pro quo δοιδρακω dici solet. Vnde & part. δοιδρας, vt σῶς ex ἴσθι μι.

Δοκοίμαι, futur. 1. med. verbi δοκοίδω seu δοιδω significantis percipio, cognosco. Item verbi δοκεῖν significantis idem quod δοκεῖν, vt annotat Eustath. in hoc loco Homer. Ilia. δ. ὅλῳ φρὸ ἢ εἰδατοχῆ τῆς.

Δοκοσι, poëticè pro δίκοσι. à them. δοκίμι pro δοίμι, transmutante sua tempora ex δοίω. Hesych. verò δοκοσι, exp. etiam δοκωσι, perflat. Pro quo scribendum potius δοκοσι, à them. δοκίμι, tant certè pro δοκωσι reponendum δοκοσι. vt ipsum δοκόσω sit fut. verbi huius δοκεμι.

Δοκωσι. Attice pro δοκωσί σφ. ex them δοκωσίζω.

Δοκοσμηθεῖμφῶν, pro δοκοσμηθεῖμφῶν, ῶ syncopè ex δοκοσμέω.

Δοκρυόμφῶν, Doricè pro δοκρυθέω, ex them. δοκρίνω.

Δοκριθεῖτι, poëticè metri causa pro δοκριθεῖτε, per syncopen etiam, opt. aor. 1. pass. ex them δοκρίνω. Nisi potius existimandum est dici non solùm ἐκρίθεω vt ἐκλίθεω, sed etiam ἐκρίνθεω vt ἐκλίνθεω.

Δολαχῶν & partic. Δολαχὼν, aor. 2. act. ex them. δολαχχάνω. verbum enim λαχχάνω fut. 1. facit λήξω seu λήξομαι, mutuatitium ex inus. λαχω, ex quo habet & futurum 2. λαχῶ, vnde aorist. 2 ἔλαχον.

Δοκμοφαθεῖν, quod Hesych. exp. δοκορθῶσαι, est infin. aorist. 1. ex them. δοκορθόω, inserto μ, vt sit ionantius. Nisi fortè est poëticè pro δοκαφαθεῖν, metri causa. Porrò φίφθω futur. 2. facit φαθῶ, vt δίφεω facit δφαῶ, & δφαθέω seu δφαθέω, δφαθῶ vnde aorist. 2. ἔφαθον, ex quo infinit. φαθεῖν, & Ionicè ac poëticè φαθεῖν.

Δοκέναι, aorist. 1 act. infin modi, ex them. δοκείνω.

Δοκεῖσαι, aorist 1. act. infin. modi, ex them. δοκείμω: ex quo est & pass. aor. 1. δοκεισθῆ. Ambo apud Hesych.

Δοκεφάσαι, aor. 1. act. infin. modi, ex them. δοκεφάνω.

Δοκεσσεῖθαι, infin. fut. med. ex verbo δοκεσσέω: ex quo & aor. 2. act. δοκεσσεῖν.

Δοκφαθεῖν, ex δοκφόω, vt docti paulo antè in δοκμφαθεῖν.

Δοκρεγείς, opt. pass. aor. 2. ex δοκρέγνυμι, mutuante sua tempora ex inus. δοκρέγω, vel potius ex δοκρέκω.

Δοκῶσαι, aor. 1. act. infin. modi, ex them. δοκῶμι.

Δοκχὼν, particip. aor. 1 act. verbi δόκχω, mutuatitium à δοκχέω.

Δοκωκθλῶμαι, aor. 1. pass. infin. modi ex them. δοκωκάνω.

Δοκχῶν, infin. aor. 1. act. ex them. δοκχέω.

Δοδάξω, fut. 2, verbi δοδάκνω, mutuant. ex inus. them. δοδάχω.

Δοδεκάσσαι, infin. aorist. 1. act. ab eodem them. ex inus. verbo δοδεκάω. Hesych.

Δοδέασι, poëticè, pro δοδέοσι seu δοδεῶσι, vt τιθέασι pro τιθέασι seu τιθεῶσι. ex them. δοδίμι apud Hesych.

Δόδι, Ionicè & poëticè pro ἐδόδει, ex them. δόδιμι.

Δοδόμφῶν, pro δοδῶμφῶν, pleonasmo literæ α, ex themate δόδωμι. Eustathius.

Δοδοῦθα, pro δοδοῖς, pleonasmo seu paragoge Æolica syllabæ θα, vt in ἔφηθα & similibus. Apud Varin.

Δοδῦναι, pro δοδίναι, poëtica epenthesi literæ υ, vt τιθεῦναι pro τιθέναι ijdem dicunt. Eust. apud Hom.

Δοδῶθι pro δοδοῦθι, Æolicum esse tradunt nonnulli. aiunt enim Æoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίλῃθι, ἴλῃθι πίμπλῃθι. Quin apud Homerum quoque legi δοδῶθι illud, breui propter metrum in longam conuersa scimus ex Eust.

Δεῖ pro timuit, asserunt nonnulli, deducentes ex inus. them. δείω pro δείδω: cuius aor. 2. fit ἔδεον, δέδεον, ex quo δεῖ, detracto augmento. Alioqui posset esse & ex δέω significante δεῖν, & vel tertia persona imperf. aorist. 2. augmento carens, vel imperatiuus.

Δέον, imperf. præsens verbi δέομι ex inus. them. δείω, per contractionem pro δεῖ, pro quo & δεῖς dicitur. Alioqui δεῖ, est etiam aliquando tertia pers. præs. temp. à them. δείω.

Δεῦλι, aorist. 2. act. verbi δεύρω, mutuat. ab inus. δείλω, cuius infinit. δειλεῖν.

Δεξιοῦσθαι. Doricè pro δεξιοῦσθαι, à them. δεξιόομαι: à quo & δεξιοῦμαι significans δεξιοῦμεθα.

Δεσσοι, aor. 2. act. indic. modi verbi δεσσόω, mutuat. ab inus. them. δεσσοῦν.

Δεσφόρα δι, poëtica anadiplosi pro δεφόρα δι ex δεφόρα δι. sicut δεφόρα δι quoque dicitur pro ἔφερα δι.

Δεσφάθεμφῶν, aor. 2. act. ind. modi, ex them. δεσφόω. Facit enim σφόω, fut. 2. σφαῶ, vnde ἔσφαθον.

Δεύγλεν, aor. 2. verbi δεύγνυμι: cuius particip. δεύγλς.

Δεύγλς, particip. præt. perf. ex eodem them. pro δεύγκς. Tradunt enim primùm dici Ionicè δεύγαλς, ex pro κ, & correpta penult. deinde sublato etiam α, fieri δεύγλς. Nisi malis dicere ex σέλω esse præt. med. ἔσταλα, ex quo partic. ἐσταλς, vnde ἐσλὼς, ablo pro α.

Δέζαι, poëticè pro δέζεαι, facta ectasi literæ ε metri causa, hoc autè δέζαι Ionicè est pro δέζῃ. persona sing. verbi δέζομαι.

Δεῦον, præt. imperf. verbi δεύομι.

Δεῦρεν, aor. 1. indic. verbi δεύρεω, secundum quosdam.

Δεύχθεν, quod Hes. exp. δεύκαλεθεν, est aor. 1. pass. indic. modi, ex them. δεύκω.

Δεῦσαν, aor. 1 act. indic. modi, ex themate δεύομι, cuius fut. δεύσω, ex inus. them. δεύω.

Δεύχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex them δεύκνυμαι, mutuante fut. suum ab inus. verbo δεύκομαι.

Δεφαζόμφῶν, Doricè pro δεφαζόντων.

Δεφθεκτον, Ionicè pro ἐδέφθεκτον. à them. δεφθέω.

Δεφίσω, fut. 1. verbi δεφίζω, mutuatitium à δεφέω.

Δέσθμαι, Doricè pro δέζομαι, ζ in σθ conuerso.

Δεφθέτω, imper. aor. 1. pass. ex inus. them. δεφάω, pro quo dicitur δέφεμι & δέφεω, nec non δεφαίζω.

Δοάσατο, dictum putatur pro δεφάζω, detracto ι & geminato ε vel pro ἐδεξάζω, sublato primùm augmento, deinde exem pro ξ & Æolicè duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖν, pro δοίησαν: tertia plur. aor. 2. opt. modi, à prima δοίω, hæc autem ab ἴδωμι, aor. 2. ind. modi, ex them. δίδωμι.

Δοκκῶ, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δωκῶ vt refert Varin.

Δόμφῶ, Doricè pro δῶναι, vt ἴμφῶ pro εἶναι, θέμφῶ pro θεῖναι, & similia. aor. 2. infin. modi à δίδωμι. Iidè Dores & Δόμφῶναι dicũt pro δῶναι, vt ἴμφῶναι pro εἶναι, θέμφῶναι pro θεῖναι, ab eodè them.

Δέξω, fut. 1. verbi δεκέω, mutuatitium ab inus. them. δέκω, ex quo aor. 1. ἔδεξα, & particip. δέξας.

Δὸς, imper. ab ἴδωμι aor. 2. act. verbi δίδωμι pro quo & δοῦ dicitur, vt ἴθι & ἷς. (ex eodem them.

Δίξαν, Ionicè & poëticè pro ἔδεξαν, tertia pers. plur. aor. 2. ἴδωμι,

Δόκκον, poëticè itidem pro ἐδέκνυν, & δέκνυς pro ἐδέκνυς, δέκνυ pro ἐδέκνυ derinato ex δέω verbo δέκνυμι, vt βόσκω ex βόω.

Δυ, pro δυῶ, sublato ῶ & duobus ο in ῶ coalescentibus: secunda pers. imper. aor. 2. vocis mediæ, ex them. δύνω.

Δῦναι, infin. eiusdem aor. 2 ἔδυν, ex eodem them. Itidémque δύς particip. eiusdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor. 2. act. inf. modi, à them. δαρθάνω, mutuante sua tempora à δαρθέω facit hoc δαρθέω fut. 2 δραθῶ, transpositis literis, vt φθόω facit φαθῶ: vnde aor. 2. ἔδραθον, ex quo inf. δραθεῖν. Alij tamen à δράθω deriuatum malunt.

Δραίω, fugerem: opt. aor. 2. ab ind. ἔδραν, hoc autè ab inus. them: δρίμι, vt θραίω ab ἴστημι, pro quo vsurpari solet δραίεσκον.

Δραμεῖν, aorist. 2 infin modi, verbi inus. δρέμω: pro quo solet vsurpari τρέχω. Eiusdem fut. 2. med est δραμοῦμαι.

Δράναι, aorist. 2. infin. modi, ab ἔδραν aor. 2. indic. verbi δίδρημι, cuius aoristi particip. est δρὰς, vt σῶς.

Δράσον apud Aristoph. Attice pro δρήσῃς, ex them. δράω, facienté fut δράσω. Sic enim ille, εἰ δ' ἐκεῖ ὁ δράσον.

Δράντων. Atticè pro δραθέντων, à them δράω. Solent enim Attici genitiuos plur. participiorum quorundam vsurpare pro tertis pers. plur. imperatiuorum præs. temporis.

Δρόσιμι, quod Hesych. exp. ὑπερβῶλεν, est pro δρῶμι seu δρόσιμι, opt. præsens ex them. δρόω.

Δῦ, poëticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aorist. 2. verbi δύμι seu δύνω.

Δυθι, imperatiuus eiusdem aor.

Δύμφῶναι, Doricè pro δῦναι infin. eiusdem aor.

Δυνάθη, Ionicè pro ἐδυνάθη, detracto augmento: aorist. 1. pass. ind. modi, à them. δυνάομαι, mutuatitium habente fut. δυνάσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δυῦν, Ionicè pro ἔδυνον, ex them δύνω.

Δυῦν, vt ἐπιδυῦν, pro δυνόντ) & ἐπιδυῦσαν ex quibus & ντ) πάλιν facta putantur. Ionicè enim δυόντες & ἐπιδυόντες, vnde & δυῦν & ἐπιδυῦν, contracto ο & α in υ, & subscripto ι. Varin.

Δυνόσαι, Ionicè pro δυνόντ, ν resoluta in σαι. Ambo secunda persona fut. δυνήσεμαι, quod verbum δυνήσομαι mutuatitium habet ex inus. δυνάομαι.

Δυόωσι, poëticè pro δυοῦσι, ex them. δυόω, deriuato ex δύω.

Δύσεαι, Ionicè pro δύσῃ, secunda persona futur. 1. medij δύσομαι, ex them δυόω seu δύω. Nisi malis esse secundam pers. præsentis temporis ex poëtico verbo δύσομαι, formato & translato ex futur. in præsens, à cuius imperfecto est secunda persona δύσεο & tertia δύσετο sive δύσετο, augmento carentes. Necnon imperf. δύσετο, Ionicè pro δύετο, vt apud Hom. δύσετο, ἀλλὰ δυόντω induc te robore ἀρῆι.

Δυσπνόοντω imperf. verbi δυσπνοοῦσι.

Δύσκε, Ionicè pro δύσκει, à poëtico verbo δύσκω pro δυόω seu δύω,

Δοίω Δοῖς, Δοῖ, Atticè pro δοίεω, δοίης, δοίη, aor. 2 optat. modi, à them. δίδωμι.

Δοῖεν, cum ι subscripto, est sing. numeri & tertiæ pers. poeticam seu Ionicam habens paragogen, vt λάβοιεν, ἴλθοιεν, & similia, pro δοῖ. sin absque ι, est tertia persona pluralis. Ambo subiunct. modi aor. 2. act. à them. Δίδωμι. Hesych. & alij.

Δοῖσι. Doricè pro Δώσουσι. vt λέξοῦσι, pro λέξουσι. Solet enim Dores circumflectere futura, & in tertiis plural. pro σι dicere σι.

Δώσοι, poetico pleonas. literæ ω pro Δοῖσι, de quo paulò antè. Sed & Δώω affertur pro Δοῦ, dicitúrque esse Ionicum.

E Ἔα, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro εἶα, vel ἔ secundum quosdam εἰωιζομένων, ex ἔω, dicentes etiã regulariter debuisse dici ἔον, secundũ alios ex εἶα, per ἰμῆσιν, siue διαλυσιν. vt ἔη ἐκ ἔεη. Interdum est tertiæ personæ sing. præs. temporis per apocopen facta ex ἐάω. nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia pers. per contractionem ex ἐάει pro quo poetæ dicunt ἐάει. vt ἐρᾶι, ἐστηκᾶι, pleonasmo seu epenthesi literæ ι, vt apud Homer. Il. ι. Ἀντίον εἰμ' αὐτοῦ, σχεῖν μ' οὐκ ἔα πολλὰς Ἀθήνη. non sinit me trepidare & metuere. Nonnunquã est imper. præs. temp. per contractionem ex ἔει. Alioqui est & interiectio ἐκπλήξεως, vt tradunt nonnulli.

Ἐάω, poeticè pro ἐᾷ vti iam dixi in præcedente Ἔω.

Ἔαγα Attica seu Ionica dia'ysi diphthongi pro ἔαγα, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis frango. Vnde partic. ἐαγώς.

Ἐάγω, Atticè itidem pro ἔαγω: aor. 2. pass. ab eodem them. Vnde particip. ἐαγείς, & inf. ἐαγῆναι retento augmento.

Ἔαδε, itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἤδε, quod ἥδε est præt. med. verbi ἀνήδω seu ἄδω, significantis ἀρέσκω. placeo. Vnde particip. ἐαδώς.

Ἔακα pro εἴακα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἔαλη, similiter Attica seu Ionica diphthongi resolutione pro ἥλη aor. 2. à them. ἅλομαι significantis ἐκκλίνω, σφαλῶμαι, συγχέομαι, ex quo particip. ἁλείς. Etymol.

Ἔαλον, eodẽ modo pro ἥλων. aor. 1. act. verbi ἅλωμι. Et ἐάλωκα, itidẽ pro ἥλωκα ab eodẽ ἅλωμι mutuante sua tempora ab ἁλόω.

Ἐαίνεον, eadem ratione pro ἠνέον dicitur, à them. ἀνήνω.

Ἔαν ἢ. Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἐὰν ἢ, & ἔαν ᾖς pro ἐὰν ᾖς. ab εἶμι. Ambo apud Hesych.

Ἔαξα quoque pro ἔξα dicitur, vt ἐαγὼς pro ἐξὼς, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango.

Ἔαρε, etiam Var. affert pro ἐχαρόποιησε, annotans & ipse Ionica diphthongi dissolutione dictum esse pro ἔῃρε, ab ἐήρ. Alioqui ab ἔαρ seu ἀνήνω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔασι, Ionicè pro εἰσὶ, sicut τιθέασι itidem Iones dicunt pro τιθεῖσι. & διδόασι pro διδόᾶσι, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis person. plur. præs. temp. vocis actiuæ verborum in μι.

Ἔασκε, Ionicè itidem pro εἴα, ex them. ἐάω: nisi malis ἐάσκω.

Ἔαται & Ἔασται, Ionicè pro ἧται & ἧσται. sicut πεποίηται & πεποίᾶται pro πεποίηται & πεποιῆσται. Ambo à verbo ἧμαι. quod formam præt. præs. autem habet signif. Paulò antè ἕαται & ἕασται habuimus et Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocabulis η resolutione in εα.

Ἐάφθη, etiam Ionicam habet diphthongi resolutionem pro ἐάφθη, ex them. ἅπτομαι, sicut ἔασι pro εἰσὶ itidem Iones dicunt, & τιθέασι pro τιθεῖσι necnõ ἐάλη secundũ Eust. pro ἑάλη, ex εἵλω, detinato ab εἰλέω: secundum alios tamen pro ἅλη, ab ἅλομαι. Vtitur autem isto ἐάφθη Hom. Il. ν. dicens: Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ὑπὸ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, insequuta est, ἐπικαλύπτουσα. Minus probabilis eorum opinio est qui ἐάφθη istud pro ἐάφη dictum volunt pleonasmo literæ φ. Verum affertur ἐάφθη & pro ἥφθη, ab ἅπτομαι, η, in εα resoluto. vt paulò antè in multis aliis.

Ἔβα pro ἔβη aor. 2. indic. verbi βαίνω, significantis gradior, vado, quod ἔβα. Aristophan. vsurpauit etiam pro ἐπέβα seu ἐπῆλθε, aggressus est & inuasit. simplici vsurpato pro composito: dicens τί χρὴ ἔβα με. Rursum ἔβα Laconicè vsurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ β, vt ἔβαζον pro ἔασον dici, paulò post annotabo.

Ἔβαν. poeticè pro ἔβαζον, aor. 2. indic. verbi βαίνω.

Ἐβαιοπόλουν, aor. 1. ind. à verbo βαιοποιέω.

Ἔβασον pro ἔβαζον, hoc est συγχώρησον. pleonasmo literæ β. Syracusano & Laconico, vt testatur Etym. qui indem ἔβατω pro ἔατω dici annotat.

Ἔβαφον, aor. 2. act. indic. modi à verbo βάπτω. tanquam ex βάφω vel etiam tenui in aspiratam conuersa, euphoniæ causa. Vnde pass. ἐβάφην.

Ἔβλω aor. 1. med. modi à verbo βῆμι, vt ἕστω ab ἵστημι, ἔθω, à τίθημι, cuius tertia plur. est ἔθεσαν.

Ἔβησι, aor. 1. ind. modi. itidem à βῆμι seu βαίνω, mutuantibus sua tempora à βάω. vt ἵστημι à στάω.

Ἐβέετο, imperf. verbi βέομαι, quod poetico more ex fut. in præsens tralatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulò suprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ὁέετῶ ἀναστέχει.

Ἔβλων, aor. 2. verbi βλῶμι, vt & ἔγνων & ἔάλων & ἔδων à γνῶμι, ἅλωμι, δίδωμι. Verùm pro βλῶμι dicitur potius βλόω.

Ἔβλαβον, aor. 2. verbi βλάπτω, tenui in mediam versa: vnde pass. ἐβλάφθην. (βλασκάνω.

Ἐβλάσκομαι, Atticè secundũ quosdã pro βεβλάσκομαι, ex them.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à themata βλάπτω. Eustath.

Ἐβλαστηκότες, itidem pro βεβλαστηκότες, Attica abiectione consonantis ex augmento, quemadmodum idem Attici ἐβεβρωμένος dicunt pro βεβεβρωμένος, ἐβρεμέθω pro βεβρεμέθω: Æolica lingua econtrà consonantem augmenti in commune etiam lingua omitti solitam, ascisce nte, dicentéque πεπαρόρμαι pro ἐπαρόρμαι, & πεπτερύγωμαι pro ἐπτερύγωμαι. præsente enim incipiente à duplici consonante, tantùm ε augmenti loco ascisciturr. Etym. & lex. meum vetus.

Ἐβλαστον, aor. 2. indic. à them βλαστάνω seu βλαστάω, vt ἤμαρτον ab ἁμαρτάνω seu ἁμαρτάω.

Ἔβλητο, per syncopen pro ἐβέβλητο, quod est præt. plusquãperf. pass. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βλάω. Nisi quis esse velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἐβόλετο, Atticè pro βούλεται, propter euphoniam, vt refert Eust. At ἐβόλοντο Hesych. affert pro ἐβούλοντο & ἐβουλεύοντο, quod haud scio an sit aor. 2. verbi βούλομαι.

Ἐβόω ἤλω aor. 1. pass. verbi βούλομαι, mutuatitius ab inus. βουλόμαι.

Ἐβράθεν, aor. 1. pass. verbi βράζω seu βράσσω. (μαι

Ἔβραχον aor. 2. act. verbi βρέχω, vnde pass. ἐβράχην, & particip. βραχείς.

Ἔβρω aor. 2. act. verbi βρῶμι, vt ἔδω ex δίδωμι ἔγνω, ex γνῶμι. Legitur apud Hesych. & exponitur non solùm ἔφαγον, sed etiam ἔδηκαν δικασταί.

Ἔβωσεν, apud eundem pro ἐβόησεν, seu ἔκραξεν, ἐκέλευσεν. vt var. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι supra habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγίγαα, præt. med. verbi ἐγγίνομαι seu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro secunda & tertia perf. duali ἐγγεγάατον per syncopen metri causa dicitur ἐγγεγάατον vt infra ἐκγεγάαμεν pro ἐκγεγάασμεν. Hom. Il. ζ. τοῖ Ἴλιος ἐγγεγάασι. Et apud Etymol. Ἄμφω δὴ ἐγγεγάατον φαεσιμβρότω ἠελίοιο, vbi legendum videtur ἐκγεγάατον. & φαεσιμβρότω.

Ἐγγεγύνηα, præt. perf. verbi ἐγγυάω. habens augmentum intrinsecus, alioqui & extrinsecus augmentum assumendo, facit ἐγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut. Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἐγγύησε aor. 1. act. verbi ἐγγυάω augmento carens, vt & in εὐρ. παρεγγύησι apud Synes. & in ἐνεγγύησι apud Plut. itidemque in ἐνεγγυησάμενον apud Dem. Quorum hæc duo sunt ab ἐνεγγυάω illud à παρεγγυάω.

Ἐγεγράφειν præteritum plusquamperf. actiuum verbi γράφω, mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω non solùm γράψω, sed etiam γραφέω: vt τύπτω non solùm τύψω, verùm etiam τυπτήσω.

Ἐγείμην aor. 2. verbi γείνομαι.

Ἔγητο, per syncopen poeticã ex ἐγήματο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam ἐγένετο, de qua signi. dixi suprà in Γενετο.

Ἐγέρθεν, Doricè seu Bœoticè pro ἠγέρθησαν aor. 1 pass. verbi ἐγείρω facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω: vnde ἤγερκα, & pass. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

Ἐγεγέρατο, Ionicè pro ἐγεγερμένον ἦσαν: plusquamperf. pass. indic. modi ab eodem them.

Ἐγήγερμαι, præt perf. pass. eiusdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, vt act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde plusquamperf. pass. ἐγεγέρμην & partic. ἐγεγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, vt ἔφυλα ex φύλλω, ἔφυσα ex φύω. Alij tamen per syncopen ex ἐγάμεσα factum aiunt α in η Ionicè conuerso. Vnde partic. γήμας.

Ἐγήρα pro ἐγήρα vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. γήρημι, vt Eust. tradit. Potest tamen & à γηράω deduci.

Ἐγηγέρκεα, præt. med. verbi ἐγγείρω, vt φράζω facit πέφρακα autem in eiusmodi bisyllabis verbis in præter. medio verbi in ε, notum est, vt λέπω, λέλεπα.

Ἐγκεχυραισμένος, particip. pass. ex præterit. perfect. verbi ἐγχυραίζω, vt ἐγκεχλεισμένος ex verbo ἐγχλείζω. facit ἐγχυραίζομαι. præterit. perfect. ἐγκεχύραισμαι, vt ἐγχρίζομαι dat. ἐγκεχρίσμαι. Verùm non solùm intrinsecus augeri dicunt hoc verbum sed etiam intrinsecus, & dici ἐνεγχυραισμένος. Quod tamen non est ab hoc ἐγχυραίζω, sed ab ἐνεγχυραίζω. Itaque dicendum foret ἐγγυραισμένος, vt non modò ἐνήλωκα, sed etiam ἐνήλωκα reperimus.

Ἐγκύσας, participium ex ἐνέκυσα aor. 1. act. ἐγκύω, facientis fut. non modo ἐγκυῶ, sed etiam ἐγκύσω. Æolicè.

Ἔγκυρ, per syncopen ex ἐγκύρω. Dorico infinit. verbi ἔχω, apud Hesych.

Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω facit enim γνώσκω futurum γνόσω. vnde & aor. 1. med. ἐγνωσα.

Ἔγνων, aor. 2. verbi γνῶμι: vt ἔλων ex ἅλωμι est.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi γνῶμι seu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor. 1. pass. ἐγνώσθην.

Ἐγρεῖ, Attica syncope, vt volunt nonnulli pro ἐγείρει, imperat. verbi ἔγρεμαι, eadem syncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἐγρεῖτο pro ἠγείρετο.

Ἐγρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω, id enim futur. 2. facit ἐγερῶ, præt. med. ἔγορα, Atticè ε in ο conuerso, vt in ἔστορα ἔφθορα, & similibus. inde, repetitis duabus initialibus literis præsentis Attico more inserto etiam ρ, ἐγρήγορα. Vnde poëticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici solet γρηγορέω, abiecto ε.

Ἐγρήγορθαι, infin. pass. ex medio formatur. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγρήγορα, vti iam dictum est. vnde fit ἐγρήγορμαι, terminatione actiua, inserto κ, & pass. ἐγρηγόρμαι, ex quo infinitiuus ἐγρήγορθαι, quanquam nonnulli ex passiuo ἐγρηγόρθαι factum maluit per syncopen. Solent autem Æoles eiusmodi infinitiuos passiuos in ῆσθαι desinentes παροξυνειν, contra communem regulam, vt τέτρῆσθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι. Eustat. p. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγρήγορθι per syncopen & προπαροξυνεῖν factum esse scribit ex ἐγρηγόρατι, sicut infinitiuum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primo pleonasmum esse literæ θ, de industria à poëta admissum, vt alluderet ad nomen ἥρωθ. deinde syncopen literarum ε & ν, insuperque Æolicam accentus retractionem.

Ἐγρώω. Hesych. affert pro ἤρωω: forsan inus. them. γρόω, ex quo ζωγρέω, significans ζωὸν αἱρέω, viuum capio.

Ἐγρόμαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι: inidémque à participio ἐγερόμενος per syncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμνασμαι, Atticè pro γεγύμνασμαι, apud Hesych.

Ἔγχεον, poëticè & Ionicè pro ἐνέχεον, sine augmento, à themate ἐγχέω.

Ἐγχεύας part. aor. 1. act. verbi ἐγχεύνυμι, mutuat. ab ἐγχέω.

Ἔδαον, ἐδάαν, ἐδάα, aor. 2. act. verbi δαίω seu δάω. Vnde aorist. 2. pass. ἐδάην.

Ἔδακον, aor. 2. act. verbi δάκνω, vel proprius vel mutuaritius ab inusitato them δήκω.

Ἐδάμην aor. 2. pass. verbi δάμνω seu δαμνύμι. Facit enim fut. 2 δαμῶ. vnde aor. 2. act ἔδαμον, ex quo pass. ἐδαμήν.

Ἔδαμνα, præt. imperf. verbi δαμνάω secundum quotidam. Potest tamẽ esse & à δαμνύμι, haberéque προπαροξυτ. sicut ἔδα & ἐγόρα.

Ἔδαρθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθήω. Apud Hesyc. legitur & pass. aor 2 ἐδάρθην. expos. ἐκοιμήθη.

Ἔδαρον, per metathesin pro ἔδρακον metri gratia, est autem aor. 2. act. verbi δέρω.

Ἔδασεῖ, fut. 1. Atticum verbi ἐδασίζω, pro ἐδασίσ.

Ἔδδεε, poëticè geminata consonante metri gratia, pro ἔδδε aor. 1 act. verbi δείδω.

Ἔδεε, Ionicè pro ἔδει, secunda perf. verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην, per syncopen, vel pro ἐδεδέγμην, exempta syllaba δε, & tunc est præt plusquamperf. vel pro ἐδεγόμην: exempto ο, & aspirata in mediam conuersa, à them. δέχομαι.

Ἔδεδεν, præt. pluiquamperf. them. verbi δέω. facit id præt. perf. δέδεκα. At ἐδεδεῖν est præt. plusquamperf. med. verbi δεῖδω. fecere enim id præteritum δεῖδα. suprà docui.

Ἐδεδίμητο, præter. plusquamperf. pass. verbi δέμω, per syncopen pro ἐδεδέμητο. Facit enim δέμω fut. δεμῶ. vnde præt. perf. δεδέμηκα, vt νενίμηκα ex νέμω: & per syncopen δέδμηκα, exempto ε pass. δεδέμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἔδεισε, aor. 1. act. verbi δείδω, vel etiam impersonalis verbi δεῖ, mutuat ex δείδω seu δείδια.

Ἐδεύθην, aor. 1. pass. verbi δεύω, cuius præt. pass. δέδευμαι.

Ἐδεύδειν per syncopen pro ἐδεδεύδειν, vt testatur Etymol. Est autem hoc ἐδεδεύδειν tertia pers. plur. præt. plusquamperf. verbi δεύδω, ex perfecto med. δεδεύδεα, de quo suprà.

Ἔδημεν, aor. 1. act. verbi δέμω, vt ἔθημεν. Et voce med. ἐδεμάμην, cuius tertia pers. plur. num. est ἐδέμαντο.

Ἔδεξα, aorist. 1. act. verbi δείκνυμι seu δεικνύω, mutuantis fut. ab inus. themate δείκω. Vnde med. aor. ἐδεξάμην, pass. autem ἐδείχθην.

Ἔδεπα, aor. 1. act. verbi δέπω, vt ἔδημα paulò antè.

Ἐδέχτο, Doricè pro ἐδέδεκτο per syncopen: plusquamperf. pass. verbi δέχομαι.

Ἔδυνον, poëticè pro ἐδύνετο seu ἔδυτο. dicunt enim δύνομαι pro δύομαι, & δύνω pro δύω, metri gratia.

Ἔδῃν, secunda persona fut. 2. ἐδήσομαι, ex verbo ἕδομαι.

Ἐδήδια, præt. med. verbi ἔδω pro ἔδδια, habens Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum.

Ἐδήδοκα & Ἐδήδεκτο, Ionicè pro ἐδηδεσμαι & ἐδηδεσμαι ἦν: præt. perf. & plusquam perf. Pass. verbi ἔδω, facit ἔδω fut. 1. act. ἐδέσω, præt. perf. ἔδηκα, & Atticè ἐδήδεκα: vnde præt perf. pass. ἐδήδεσμαι, cuius tertia persona ἐδήδεται, abiecto σ ἐδήδεται, & Ionicè ἐδήδεκται, vt refert Etymol. ex Herodiano grãm. Vtitur eo verbo Homer, dicens, Ὅσσα τοι ἐκπέπαται, ἃ δ' ἐδήδεκται quæcunque tibi ebibita & comesa sunt.

Ἐδήδοκα, præt. perf. act. verbi ἐδήω Atticè. Fut. enim facit ἐδήσω, ex inus. them. ἐδήω. Vnde præt. perf. ἐδήδοκα, & Atticè primùm reduplicatis duabus præsentis initialib. literis, deinde ε in ο conuer o, (vt in τετροφα, κεκλοφα, πεπωμφα. & similibus aliis) ἐδηδοκα. Sic in præt. pluiquam perf. ἐδηδόκειν, & particip. ἐδηδοκώς, ex quibus compos. κατεδηδόκοσι, & κατεδηδοκώς. Var. verò & ἐδηδόκῃ ex ver. schol. seu comment. affert quod pass. est ex them. ἐδῆω, tuciente fut. ἐδήσω. præt. ἔδηκα. & Atticè ἐδήδεκα, ex quo pass. ἐδήδεκμαι, vt δεδέκμαι.

Ἐδηδώς, particip. præt med. ἐδήδεκα, ex eodem them. Facit enim ἐδῆω fut. 2. ἐδῆω, præter. med. ἔδηα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis præsentis ἐδήδεα.

Ἐδήεα, quoque esse dicitur præt. Atticum præfixis præf. primis literis, pro ἔδεα, cuius tamen nullam apud Græcos mentionem reperio, ideoque suspectum ipsum habeo.

Ἐδήχθη, aor. 1. pass. verbi δήκω. habet enim id fut. δήξω, mutuat. ab inus. themate δήκω. Vnde præt. pass. δέδηγμαι, & ex aor. 1. ἐδήχθην.

Ἐδῆν pro ἐδέδεν, vt ἔθεν pro ἔθετο. Illud ex δεδέω pro δέδεμαι vsurpato, hoc ex τεθέω pro τέθεμαι.

Ἔδιδα, aor. 1. act. verbi διδάσκω, vt ἔμαθα. ἔγνωκα.

Ἐδίδυμαι, Doricè & poëticè pro ἔδειν, ex them. ἐδῆω. Habet autẽ syncopen hoc ἐδίδυμαι. nam pro ἔδεν prius dicitur ἐδίδυν & ἐδίδυμαι, vnde postea illud ἐδίδυμαι per syncopen factum est.

Ἐδέμαι, Atticè interdum pro ἐδέδεμαι, vt φαγόμαι pro φαγέσομαι πίομαι pro πέπωμαι fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδυν, pro ἔδυσαν, ab ἔδυν, aor. 2. verbi δύω more Bœotico.

Ἔδυστι, Doricè seu Æolicè, pro ἔδυσαν. à them. ἔδω.

Ἐδῶμαι, fut. 2. med. verbi ἔδω: tenui autem spiritu scriptum ἐδῶμαι, est fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδυσον, aor. 1. act. verbi δύω. Facit enim fut. 1. δύσω & aor. 2. ἔδυσον: vt συγχέω facit ἔσυγον, & κτυπέω ἔκτυπον.

Ἔδρα pro ἔδρᾳ, προσῳδῇ η in ᾳ, vt suprà in ἕδρα, ἔγρα, ἐδάμασα aor. 2. verbi δρῆμι seu δίδημι. Alioqui potest esse & imperf. verbi δράω, contractum ex ἐδόρα.

Ἔδραθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθήω, poëticam literarũ metathesin habens pro ἔδαρθον, vt ἔδρακον ἔσταλον. Sunt tamen qui à δραθέω deriuare malint. Eodem modo comp. καθεδαρθάνω seu καθεδαρθήω facit κατέδραθον. Hesych. verò & ἐδέραθον affert pro καθεκοιμήθη. quod est pass. aor. 2. eiusdẽ them.

Ἔδρακον, aor. 2. act. verbi δέρκω, vt iam dictum est.

Ἔδραμον, aor. 2. actio. verbi inusitat. δρέμω, pro quo vsurpari solet τρέχω.

Ἔδρασε, pro ἔδρασεν, vt ἔδυσε pro ἔδυσεν, ἔδρα pro ἔδρασεν: aor. 2. act. verbi δρῆμι seu δίδημι. Nisi malis esse aor. 2. act. verbi διδράσκω seu δρᾶω, per syncopen itidem pro ἔδρασεν. nam verbum illud διδράσκω facit fut. δράσω, à δρᾶω.

Ἐδρεσσόντες, poëticè pro ἐδρεσσόντες, vt ἐρόντες pro ἐρέοντες, ex themate ἐδρεσσόμαι.

Ἔδρω, ἔδρυς, ἔδρυ, aor. 2. act. verbi δρῦμι. Verùm ἔδρυν interdum est prima pers. singul. numeri interdum tertia plur. pro ἔδρυσαν, more Bœotico, vt ἔδρυ pro ἔδρυσαν.

Ἐδρυόθην, aor. 1. pass. verbi δρύομαι, mutuat. ex inus. them. δρύω, ex quo habet fut. δρυόσομαι, præt. δέδρυμμαι. Atticè verò & ἐδρυόθην dicitur pro ἐδρυόθην.

Ἐδυσάσθ, poëticè metri gratia, geminato σ pro ἐδύσασθ: aorist. 1. med. verbi δύω seu δύω.

Ἔδυκα, pro ἔδυσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα: aorist. 1. act. verbi δύνω, mutuat. ex inus. them. δύω.

Ἔεικθ, poëtico pleonasmo pro εἴκθ: vt ἐείδεται pro εἰδεται, & ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt idem. Est autem hoc εἴκθ præt. perf. pass. verbi εἴκω seu εἴκω.

Ἔειλον, eodem modo pro εἷλον, ex them. αἱρέω.

Ἔεπα, itidem poëtico pleonas. dicitur pro εἶπα: & ἔεπον pro εἶπον quorum illud est aor. 1 verbi inus. ἔπω, hoc autem aor. 2.

Ἐεσάμθα, similiter pro εἰσάμθα: particip. ἐεσάμενος pro εἰσάμενος, aor. 1. med. verbi εἴνυμι. Cuius aor. secunda perf. est ἐέσσο pro εἵσσο, vel potius ἕννυμι, significans ἐνδύω. nam passiuum habet signif. Hes. verò ἐεσαθῆναι affert etiam pro ἁρμοσθῆναι, ἐπιθεῖναι, quod videtur esse ab ἕω. eo. (induo.

Ἐεσάμενος autem est pro εἰσάμενος, ab ἕννυμι, seu ἕω significante

Ἐέλδομαι etiam pleonasmo literæ ε dicitur pro ἐλδομαι. Et deriuatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐέλσαι itidem pro ἕλσαι: hoc autem per syncopen interdum pro ἐλάσαι, interdum pro εἰλῆσαι. Vnde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, significans ἐλελάμενος vel εἰλημένος, interdum & ἀποκεκλεισμένος pro ἀπεκλεισμένος. Ambo apud Homer.

Ἐέλσαιτο similiter pro ἕλσαιτο seu ἕλσαιτο: & ἐέλσαιμεν pro ἕλσαιμεν seu ἐλπίσαιμεν. Ambo poëtica.

Ἐέσσαιν, eodem modo pro ἔσσαιν seu ἐσσάσαιν, à themate ἐσσάω.

Ἐέργαθε itidem poëtico pleonasmo pro εἴργαθε seu εἴργαθε, à them. εἴργω.

Ἐέργε quoque pro ἔργε seu εἴργε, à them. εἴργω pro εἴργω. Vnde & præt. imperf. ἐέργετο pro ἔργετο seu εἴργετο & præt. plusquam perfect. ἐέρκτο pro εἴρκτο: particip. ἐέργμενος pro εἰργμένος.

Ἐέργνυθαι eadem ratione pro ἔργνυθαι quod ἔργνυθαι deriuatum est ex ἔργω.

Ἔερτο autem, quod Hesych. affert pro ἐκφέρεται, dubium sit ne pro εἴρετο, ad ἤρετο, an alio quopiam.

Ἐέρχατο, rursum pro ἔρχατο seu εἴρχατο. Est autem hoc Ionicum pro εἱρμόσθαι εἷρκτο. præt. pluiquam perf. pass. ab ἔργω.

Ἐέσθω

Εἴδετε. Item pro ἴδετε: tertia perf. aor. 2. pass. imper. modi, ex actiuo them. ἵημι seu ἵω. Ex quo & εἵετο pro εἵτο. præt. plusquamperf. pass. Et aorist. 1. med. εἱσαντο pro εἵλοντο, geminato etiam ε meri causa.

Ἕζω, ἕζε, ἕζε. Doticè secundum quosdã dicitur pro ἕζων, ἕζες ἕζε. à them. ζάω. Potest tamen esse etiam ab inus. them. ζόω. Eiusdem. ζάω, aor. 1. est ἔσσα.

Ἐζύγην, aor. 2. Pass. verbi ζεύγνυμι seu ζεύγω facit enim futur. 2. ζυγήσω, aor. 2. ἐζύγην. vide postea passiuum illud.

Ἕζων, poeticè pro ἕζων, ex them. ζάω.

Ἔζομαι, præt. 1. pass. verbi ζώννυμι. mutuatitium ex ζόω, vt γωννύω sita tempora ex γόω, mutuatur. Vnde aor. 1. ἐζώσθην, & particip. ἐζωσμένος.

Ἔη, poeticè pro ᾖ tertia persona præsentis subiunctiui εἶ ex verbo εἰμί. Vide & Ἔοι infrà.

Ἔλων, idem poeticè pro ἐῶν, etiam ἔων, pro ἐς, erat. imperf. indic. modi ab eodem them.

Ἔκας similiter pro ἕως, pleonasmo literæ ε poetico: & ἔκκα, pro ἕκα, aor. 1. act. verbi ἵημι. Facientis fut. ἥσω. ἵημι.

Ἐλιάσαν, eodẽ modo pro ἐιάσαν. à them. εἰάω, apud Varin.

Ἑκάστα quoque pro ἕκαστα vsurpatum, habet poeticum illum literæ ε pleonasmum. Rursum verò ἕκαστα illud poeticum habet paragogem pro ἕς, vt ἑκάστα pro ἑκάς est autem imperfectum verbi εἰμί.

Ἔφυν. Item pro ἔφυ, hoc autem ἔφυν poetica adhæc paragone pro ν. solent enim poetæ tertis personis singularibus conjunctiuorum alicieere illud ν. dicerèque λάβεν, pro λάβε codémque modo ἔφυν pro ἔφυ. Attica tamen esse hanc ἔφυν ὁ Ἕλλην ἐπιστήσειν, peculiariter nominatam fuisse Πάνυκτον quod Ibecus inprimis ea vteretur annotat ex priscis grammaticis Varinus.

Ἔφυν, idem quod ἔφυν, teste Hesych. vnde intelligimus ἔφυν duplex facere futurum, & ἔφυν nimirum ἔφυσω.

Ἔφυν, rursum pro ἔφυ, inserito ν. aorist. 2. coniunctiui modi, à themate ἵημι.

Ἐθέλον, aor. 2. act. verbi θέλω.

Ἔθεντο, aor. 1. act. verbi θείω, mutuatitius ex inus. them. θέω.

Ἔθεν, partic. ab ἔθλω seu εἴθλω, aor. 2. pass. verbi act. ἵημι.

Ἐθελήσθα, poetica paragoge pro ἐθέλῃς, vt ἔφησθα pro ἔφης, & ἔδεσθα pro ἔδες. Contracè, præter ex ἐθέλω.

Ἐθελήσω, fut. 1. verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inus. them. ἐθελέω.

Ἔθεσαν, aor. 2. indic. modi à them. τίθημι. Medix voce ἔθεσθε. dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cuius prima perfect. sing. est ἔθεμαι tertia ἔθεσθε.

Ἔθηήμεθα & Ἔθηεῦσθε. Ionicè pro ἐθεώμεθα & ἐθεῦσθε. à θεάομαι. Ionicè itidem vsurpato pro θεῶμαι, vnde & aor. 1. med. ἐθηησάμην pro ἐθεασάμην. nec non ἐθήησαν, voce actiua Varinus affert pro ἐθεάσατο & ἐθεάσασαν.

Ἔθηκε, aor. 1. verbi τίθημι contra regulam pro ἔθεσε. vt ἔδωκε, irregulariter itidem pro ἔθεσε vsurpari notum est. Mutuatur autem hoc τίθημι, futurum suum ab inus. them. θέω.

Ἔθλα, aor. 1. act. verbi θάλλω, vt τέθαλε est à θαλλω.

Ἔθλω, aor. 1. pass. indic. modi à verbo actiuo ἵημι, pro quo & εἴθλω dicitur. Dicitur enim & ἀφείθη & ἀφέθη: quia duplex est præteritum pass. εἷμαι & εἵμαι.

Ἔθω, pro ἔθεσο. vt ἵ pro ἵ. vel secunda perf. aor. 2. act. med. indic. modi, ex themate τίθημι facit enim τίθημι aor. 2. act. ἔθεν vnde pass. εἰθέμην & secunda person. ἔθεσο, ex qua ἔθου, ejecto σ, & εο contracto in ου.

Ἐθρέξα, aor. 1. act. verbi τρέχω: tenui in aspiratam reuersa, propter χ enim sequens θ in φεύγω, mutatum fuit in τ.

Ἔθριψα itidem tenui in aspiratam reuersa, est aor. 1. à verbo τρίβω, cuius fut. θρίψω. At aor. 2. pass. ἐθρίβην ab recte itidem per aspiratam scribatur, dubito.

Ἔθωσι, tertia perf. aor. 2. pass. coniunct. modi à them. ἵημι: ex pricis εἰθῶ. Ea autem ex aor. 2. pass. indicat. εἵθην.

Εἶ, secunda perf. verbi εἶμι vel εἴμι: interdum & imper. præsens verbi εἶμι. vnde ἐξέλθε & ἐξίθι pro ἐξέλθοι & ἐξιοίη sicut τίθει quoque pro τίθει reperitur.

Εἶα, εἶας, εἶα, præt. med. verbi εἴω, pro quo & ἔα dicitur poeticè. Alioqui εἶα est & interiectio quædã hortantis, pro quo εἴα quoque scribitur.

Εἷαν, poeticè metri causa pro ἦεν, hoc autem ἦεν Ionicam resolutionem habet ἦ pro ἐῶν, sicut ἐῶν pro ἦν, dicitur. & similia alia. præt. imperf. ab ἵημι. Hesych. tamen exp. ἦσαν.

Εἷασι, Ionica paragoge ἦ ἐας pro εἴα: imperf. verbi εἴω, At, εἷασε, est aor. 1. eiusdem.

Εἷαῦ & ἕλκετο poeticè & metri gratia pro ἑλκέτο & ἑλκοῦ. Εἷαῦ autem & ἕλκετο Ionicè dicta sunt pro ἑλκοῦ. & ἑλκέτο quorum illud est præt. perf. χρόνου vel præsentis, hoc plusquam perfecti vel imperfecti.

Εἰβόν, Ionica ἀφαιρέσει ἦ καθ' ὑγρόν λ. pro λείβον, sicut εἰρύσσω quoque & εἰνοσίφυλλος pro λειβόμενος & λειποσίφυλλος.

Εἰδείω opt. præt. verbi εἴδεμι ex quo & infin. præsens εἰδέναι, vt τιθείω & τιθεῖναι ex τίθημι: Hæc enim formatio simplicior est quàm eorum qui illud ex εἴδεμι dicunt μετεσχηματισμένη, hoc

autem ex εἰδέναι συγκεκόφθαι. Notum autem est esse multa verba, quorum quædam tempora sequuntur nouam verborum in μι desinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω, fut. 1. act. verbi εἴδω: mutuatitium à them. εἰδέω. nam ex sese εἴσω facit.

Εἶδον, aor. 2. act. verbi εἴδω, pro quo & ἴδον dicitur.

Εἰδέραν. Boeoticè pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Boeotos tertias personas plurales imperfecti & vtriusque aor. ἐστυλλάβοντες facere primis pluralibus: dicentes ἐτυπτόλεν pro ἐτυπτον ἐτυ-πτόλεν pro ἔτυψαν, εἰδόλεν pro εἶδον, ἐμαθόλεν pro ἐμάθον, ἐλθόλεν pro ἦλθον.

Εἰδῶ. præsens subiunctiui à verbo εἴδεμι, vt τιθῶ à τίθημι, ἱστῶ ab ἵστημι. Nam εἰδῶ seu εἰδέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδοῖεν in optatiuo præsentis temporis εἰδῶν in subiunct. nec εἰδέναι in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subiunctiui à suis verbis circumflexis. τίθημι à τιθέω, ἵστημι ab ἱστάω, δίδωμι à διδόω, & sic alia ab aliis.

Εἰδώς, particip. medium eiusdem them. εἴδω seu εἰδέω, facit enim in indicatiuo præteritum med. εἴδα. à futur. 2. εἰδῶ, vnde & aor. 1. εἶδον. Quamuis alij hoc εἰδώς, per syncopen ex εἰδηκώς factum existiment, inter quos est Eustath. Sed Etymologi sententia simplicior est.

Εἶεν, tertia perf. præs. opt. per syncopen Atticam pro εἴησαν, ex them. εἶμι. Quin & cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant, dicique εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε sicut διαφθεῖεν pro διαφθείροιεν, apud Homerum legi, supra docui. Prima autem singulis εἴην.

Εἷεν, autem est aor. 2. opt. act. ex them. ἵημι, vt θεῖεν ex τίθημι.

Εἵθην, seu ἔθην, aor. 1. pass. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἵημι seu ἵω. præter. pass. duplex, ἕμαι & εἷμαι. vnde duplex iste aoristus, εἵθην & ἔθην.

Εἷλα, aor. 1. act. verbi εἵλω, ex quo & particip. præteriti actiui εἷλας, & præt. pass. εἵλαμαι.

Εἷλα, præt. perf. med. verbi εἴλω, pro quo Atticè εἴληα dicitur, reperitur initiali præsentis littera, & ε in ο verso, sicut in ἀπόλωλα, εἴληα. Quidam tamen volunt esse aor. 1. Boeoticum pro εἷξα vt ἔθηκα pro ἔθεσα.

Εἷκα, præt. perf. med. verbi actiui εἴκω ex cuius plusquamperfecto εἴκειν Atticè fit ἔοικα.

Εἷκα, præt. perf. actiuum verbi ἵημι. Boeoticum secundum quosdam pro ἕωκα, vt τέθεικα pro τέθεωκα. Potest tamen ex εἴω formatum tale habere augmentum dici, quale εἴκα, εἴλκα, εἴκον, & quæ his sunt similia, quæ nimirum ι augmenti loco sibi ascisceunt in præteritis & aoristis.

Εἵκτον & Εἵκτην, poetica diphthongi dialysi dicuntur pro εἷλον, & εἵλην, hæc autem syncopen passa, vsurpantur pro εἵλετον, & εἱλέτην, personis dualibus præteriti perfecti & plusquamperfecti. εἷκα & εἷκτον, ex them. εἴκω.

Εἷκτο, autem, est tertia persona sing. præt. plusquam. passiui ex prima εἵγμαι, passa itidem poeticam diphthongi dialysin. facit enim εἴκω præt. pas. εἴγμαι, ex actiuo εἷγα.

Εἷκώς, particip. præteriti perfecti εἴκα, ex actiuo εἴκω.

Εἴλεγμαι, præt. perf. pas. verbi λέγω, Atticum pro λέλεγμαι, solent enim Attici augmentum λ quorundam à λ incipientium in præteritis vertere in ει vt εἴληφα, etiam dicunt pro λέληφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde particip. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἵλοφα, itidem præt. Atticum verbi λείφω pro τέλοιφα.

Εἵλετο, tertia perf. sing. aor. 2. med. εἵλομαι, ex verbo αἱρέω, mutuante Inum fut. 1. ab inusitato them. ἕλω.

Εἰλεῦτο. Doticè pro εἱλίσσετο seu εἰλεῦτο. à the actiuo εἰλέω.

Εἰλήλυθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia inserto ι & hoc autem ἐλήλυθα, est præt. med. verbi ἔρχομαι, mutuantis fut. 2. act. ab ἐλεύθω facit enim fut. 2. ἐλεύθω. exempto ε ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penultimam. vide aor. 2. ἐλύθην, & per syncopen ἐλθών præt. med. ἐλεύθα. & Atticè, reduplicatis primis præsentis ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθα, poetica syncope pro εἰλήλυθα. Notandum verò præterea est, quòd ad εἰλήλουθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba poeticam esse ἐκτασιν τοῦ ε, in penultima verò syncopen Æolibus propriam. Eust. τὸ εἰλήλουθα τοῦ ε εἰς τὴν ἀρχὴν Ionicam esse scribit, alterum autem Boeoticam.

Εἰλεύμμαι, Atticè pro λέλεγμαι, vt εἴλεγμαι, paulò ante pro λέλεγμαι præter pass. verbi act. λεμβάνω, mutuatitium ab inus. them. λήβω. Vnde partic. εἰλεμμένος pro, λελεμμένος.

Εἴληφα, præt. actiuum eiusdem thematis. Atticum itidem pro λέληφα. Vnde partic. εἰληφώς. [them. λήγω.

Εἴλυγα, itidem præt. Atticum verbi λυγίζω pro λέλυγα. ex inu.

Εἰλίχαθε, Ionicè pro εἰλεγμένοι ἦτε: tertia perf. plur. præt. plusquam perf. passiui, ab actiuo them. εἴλιγξι, vt ἐρεύγαθε, idem dicunt pro ἐρευγμένοι ἦτε ante ο in tertia singulari inserto α & tenui quæ præcedit conuersa in aspiratam.

Εἰλίσσω, aor. 1. med. εἱλίξω. mutuatitius ab ἕλω, cuius tertia plur. εἵλοντο: secunda singularis εἷλω.

Εἵλον, aor. 2. act. eiusdem them.

Εἴλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέλοιχα, præter. perf. activum verbi λέχω habet autem ο, in penultima, vt κέκλεφα, πέπεμφα, & similia.

Εἰλυαῖ, Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ex them. εἰλύω. Dictum enim est paulò ante etiam, Iones tertias personas præteritorum passivorum indicativi modi formare ex tertiis singularibus, insertò α ante ται vel ται.

Εἱμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideòque significans modò missus sum, modò indutus sum. Vnde partic. εἱμένος.

Εἱμαρται, Atticè pro μέμαρται, præt. perf. passivum verbi act. μείρω, facit enim μείρω præt. pass. μέμαρμαι, vt σπείρω ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι: vnde εἵμαρται fit augmento μι Atticè in ει conuersò, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴληγμαι: augmento λι in ει versum esse videmus.

Εἰμὲν, poeticè pro ἐσμὲν prima perf. plur. verbi εἰμί.

Εἰμεναι, Doricè pro εἶναι: præsens infinitiui eiusdem them. Habet verò illud εἰμεναι ι ascitium. Dicitur enim primùm ἐμμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἰμεναι, adnocato ι ad ε, vt volunt nonnulli.

Εἰμὶς, Doricè itidem pro εἰμὲν, vt λέγομις pro λέγομεν dicunt itidem εἰμὲν autem poeticè pro ἐσμὲν, vt paulò ante docui, est à them. εἰμί. quanquam secundum Heraclidem εἰμὲν regularius est quàm ἐμμὲν, vt prolixius docet Varin. & alij.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: secundum quosdam poeticè etiam vsurpari solitum pro ἦν, eram, à them. εἰμί quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin. aor. 2. act. à them. ἵημι, vt θεῖναι in fin. aorist. 2. ex verbo τίθημι. At verò εἶναι est infin. præsens verbi substantiui εἰμί. nam εἶμι, significans πορεύομαι, & pro perisporumenò, facit ἰέναι.

Εἷτο, tertia perf. plur. præt. perf. pass. εἵμαι, de quo suprà. cuius pluisquamperf. εἵτο.

Εἶξα, aorist. 1. verbi εἴκω. At tertia persona plur. εἶξαν, Dœoticè pro εἶκαν vsurpata comperitur, pleonasmo literæ σ, eòque præt. med. non item aor. 1. act. Aristoph. εἶξαν δ' ὑπ' ἐφίσαν πεκταμένοισιν. Etym.

Εἶπα, aorist. 1. anomalus verbi inus. ἔπω: vt tradunt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, vt εἶπα. Aoristum tamen potius esse, ostendit particip. εἴπας.

Εἰπὲ, imper. aor. 2. ab εἶπον, vt λαβὲ ab ἔλαβον. Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infinitiuus eiusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἰπεσκε, Ionicè pro εἶπε: tertia perf. sing. aor. 2. εἶπον.

Εἰπῆα, Æolica paragoge pro εἶπε, vt ἔδεα pro ἔδε, aor. 2. subiunct. ab eodem them.

Εἰπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco ascitum habens ι, vt εἶλον, εἶχον. & similia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retineret peculiari quodam priuilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperatiuo, εἴποιμι in optatiuo, εἴπω in subiunctiuo, εἰπεῖν in infinitiuo, itidémque participium facit εἰπών. At εἰπὲ est imperatiuus ex aor. 2. εἶπα, mutatum habens accentum itidem vt εἰπὲ, pro εἶπον: forsan etiam ad differentiam aor. 1. indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασται, εἰργάσθαι, sunt præ. perf. & aor. 1. pass. ab actiuo themate. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco adsciscit ι. Vnde & aor. 1. med. εἰργασάμην.

Εἴρμαι, præt. pass. verbi εἴρω vel εἴρομαι εἴρηται εἴρημαι est ab εἴρνυμι, mutuante itidem ab εἴρω sua tempora.

Εἴρεαι Ionicè pro εἴρῃ secunda perf. sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρει, Ionicè itidem pro εἴρει: secunda perf. imperf. præs. ab eodem them.

Εἴρηκα, præt. perf. actiuum inus. verbi ἐρέω. habens ι ascititium loco augmenti, vt εἶπον, εἴργασμαι, & similia. Cuius pass. εἴρημαι: vide particip. εἰρημένος.

Εἴρυκα. præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens & ipsum ι loco augmenti ascitum. cuius aor. 1. εἴρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia persona plur. facta ex 3. singul. ante τὸ inserto α, sicut in εἰλύατο, ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia perf. singul. num. præt. pluisquamperf. passiui, ab eodem them.

Εἴρχαται & Εἴρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν, perf. & pluisquam perf. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, sicut εἰλίχατο suprà.

Εἷρψα, aor. 1. verbi ἕρπω, habens & ipse ι loco augmenti ascitum, vt εἴρυκα, εἴρηκα, & similia. Itidem in imperf. facit εἵρπον.

Εἰρώτων & Εἰρωτᾷ, pro ἠρώτων & ἠρωτᾷ, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam προθεσιν ει, sicut & εἴρω & ἔρω Ionicè vsurpari creditur.

Εἷς, secunda persona præsentis vel imperfecti à them. εἶμι. Ab εἶμι autem non dici εἷς, sed εἶς tradunt, oxytonum, idque enclyticum esse interdum.

Εἷς, particip. aor. 2. actiui à them ἵημι, vt θεὶς à τίθημι. Cuius fœmin. εἶσα. neutrum ἕν.

Εἷσα, aor. 2. act. interdum verbi εἷδω interdum verbi ἵημι, pro quo

ἧσα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conuersóque ι in η & subscripto ι. At εἷσα aspiratum, est aor. 1. verbi ἕννυμι seu ἕω.

Εἰσαμίλω, aor. 1 med. verbi εἴδω vel εἶμι, exponitur enim non solùm εἰμενοθίω necnon διενόω, sed etiam ἐπορεύθην. vnde est εἴσατ' ἰμὼν, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἰμὼν. Quanquā in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἴω derivatum velint.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἴσῃ, secunda person. fut. 1. medij ex them. εἴδω, vel εἴω.

Εἴσθα, Æolica paragoge pro εἶς, vt εἴπῃθα pro εἴπῃς, ἐφυθὰ pro ἔφυς: à them. εἶμι. apud Hom.

Εἴσθαι, infin. præt. perf. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἕννυμι seu ἕω, vt εἶμαι quoque.

Εἶσι, tertia perf. sing. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσὶ, est tertia pluralis, verbi substantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut. 1. med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inus. εἴω. vnde aor. 1. med. eadem duo verba communem habent. Hesych. verò εἴσομαι, exp. non solùm ἐλεύσομαι, γνώσομαι: necnon ἐμνησθήσομαι εἰδὼ: ad hæc εἰσελεύσομαι, ὁδοιπορήσω, ab εἶμι: verum etiam ἰδρυθήσομαι. In qua postrema significatione videtur ι habere κατὰ πρόθεσιν Ἰωνικὴν, ab εἴω pro ἕω. Significat etiam ἕω etiam statuo. vnde aor. 1. εἷσον, quod Etymol. exp. ἔκαθισε: & comp. καθ' εἷσον pro ἐκάθισε ἕω.

Εἵσθην, tertia perf. præt. perf. pass. εἷμαι, quod est non solùm ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἕω significante induo, interdum & ab ἕω significante καθίζω. vnde in pluisquamperf. εἷτο.

Εἷστηκεν, præterit. pluisquamperf. act. verbi ἵστημι, pleonasmo literæ ι in prima syllaba.

Εἕσω, fut. 1. act. verbi εἴδω.

Εἴτε per syncopen pro εἴεστε, vt διακρυθῆτε apud Hom. pro διακρυθείητε præsens optatiui à them. εἰμὶ

Εἴτω, per contractionem ex εἴετω: quod est tertia perf. imper. præsentis pro ἔστω, à them. εἰμὶ. Eust. At εἴτω quod Hes. ἐλθέτω est ab εἶμι.

Εἴχνυμαι, quod idem Hesychius affert pro ἐκεχίνμαι, est infin. præteriti perfect. actiui ab εἴκω fut. primum, εἴξω, præt. perfect. εἴκα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω augmenti loco ascitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med verbi ἐθω: augmenti loco itidem ascitum habens ω autem κατὰ πλεονασμὸν, vt tradunt grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex ἐάεον, habens verò & ipsum ι loco augmenti. At in εἴων, præsente contractio pleonasmus est ι pro ἐῶν.

Εἴωσιν, pro ἐῶσιν itidem habet pleonasmũ ι apud Hesychium.

Εἰκαθίζον, Doricè pro ἐκαθίζον, à καθίζω Dorico them. pro καθίζω: apud eundem exponit autem ἐφιστῶν.

Ἑκάλυν, aor. 2. pass. verbi καίω, facit enim fut. 2. καύσω. aor. 2. ἔκαον, vnde pass. ἐκάλυν.

Ἑκαθίζον, præterit. imperf. verbi καθίζω: habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut aor. 1. ἐκάθισα. & similia.

Ἑκαθήμην, itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum, à verbo κάθημαι.

Ἑκάθηρε, aor. 1. act. verbi καθαίρω duplex habens augmentum & extrinsecus & intrinsecus, vt & alia quædam.

Ἑκάθιζον, præt. imperf. verbi καθίζω, habens & ipsum augmentum extrinsecus, vt ἐκαθήμην. Itidémque ἐκαθίζετο dicitur necnon ἐκαθίζετο à καθίζομαι. (Varin.

Ἑκαλήμην, Æolicè p ἐκαλήμην, vt ἐνήμην pro ἐνῆν. Apud

Ἔκαμον, aor. 2. act. verbi κάμνω: med. autem ἐκαμόμην apud Hesych. qui exp. κατεργάζομαι.

Ἑκάμμορον, poeticè pro κατέκαον, à καμμόω pro καταμόω.

Ἔκαν, aor. 2. act. verbi καίνω, facit enim fut. 1. κανῶ.

Ἔκαν, aor. 2 act. verbi καίω, vnde med. voce ἐκαόμην.

Ἔκαρν, aor. 2. pass. verbi κείρω.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi καίω at pass. aor. 1. ἐκαυθέν.

Ἔκβαλλον, poeticè pro ἐξέβαλλον: aor. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκγιγάμβρ, poeticè pro ἐκγιγάνοιμι: ex verbo ἐκγιγνόμαι, facit enim fut. 2. ἐκγενῶ, mutuatitium ab ἐκγάω, vnde præt. med. ἐκγέγαα. ex quo infin. ἐκγεγάασθαι, Doricè ἐκγιγάμβρ, ex quo ἐκγιγάμβρ per syncopen. apud Homerum.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ, particip. præt. perf. pass. à them. ἐκτείνω.

Ἐκτάμεν & Ἐκτάμον, præt. pluisquamperfect. pass. verbi κείρω.

Ἐκέλετο pro ἐκέλευε pleonasmo τοῦ κ, ex them. κέλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longiùs petitam formationem effert.

Ἔκεσα, Æolicè pro ἔκεισα aor. 1 act. verbi κείρω.

Ἐκεχλάδον, Ionicè pro ἐκεχλάδεον & ἐκεχλάδεον: pro quo Atticè ἐκεχάδεον dicitur contractis ε & α in η Varin.

Ἔκηα, aor. 1. act. verbi καίω, vt χέω facit ἔχεα. Verùm hic retenta breui: illic autem in longam versa, sicut in ἔψηλα. Sic ἔλκα.

Ἐκήκεον, per reduplicationem poeticè pro ἔκεον, tanquam ex themate κηέω.

Ἐκθίμβρ, Doricè pro ἐκθεῖν, significante ἐκπρίχειν. apud Hesych. Possit verò alicubi esse etiam pro ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκκχε aor. 2. verbi κιχάνω, mutuat. à κιχάω.

Ἐκλάγον, aor. 2. act. verbi κλαγγάω, mutuat. à κλάγω. At aor. 1. eiusdem est ἐκλαγξα. (verbi κλείω.

Ἐκλείσθην, aorist. 1. pass. verbi κλείω: vt ἐκλείσθην, aorist. 1. pass.

Ἐλάλω

Ἐκλίλαθον: poeticè pro ἐξέλαθον. aor. act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθα est præt. med. eiusdem verbi, habens η in α conuersum.

Ἐκλύζων. Ionicè pro ἐκλεύζων, resoluta diphthongo, & ε in ι conuerso. Nisi malis esse à κλυΐζω. vt oque certè modo deriuat Eustath.

Ἐκμανῶ. aor. 1. pass. coniunctiui modi, ex them. ἐκμαίνομαι. Vnde infin. ἐκμανεῖν.

Ἔκμελε, poeticè pro ἐξέμελε, à them. ἐκμελέω.

Ἔκοτε. aor. 1. pass. verbi κόπτω. [fusit. them. κορέω.

Ἐκορέσθη. aor. 1. pass. verbi κορέννυμι. facientis fut. 1. κορέσω, ex in-

Ἐκόσμηθεν, Bœotice pro Ἐκοσμήθεσαν, conuersio ησαν in εν aor. 1. pass. verbi κοσμέω.

Ἐκφωνεύσῃ. fut. Atticum pro ἐκπτωνήσῃ τε, à them. ἐκπτωνίζομαι.

Ἔκραγα, præt. med. verbi κράζω, facit enim fut. 1. κράξω, vnde & aor. 2. ἔκραγον. At ἐκραγλωσσεῖν, & ἐκραγεῖν, sunt ab ἐξεῤῥάγλωσσεν, aor. 2. pass. verbi ἐκρήγνυμι seu ἐκρήξω.

Ἐκρίμασθε, tertia persona præt. imperf. à κρίμαιμαι. At ἐκρίμω, pro ἐκρίμασθε, est eiusdem imperf. secũda persona. Ionicè enim ἐκρίμασο dicitur pro ἐκρίμασθε, exempto σ, vnde postea ἐκρίμω per contractionem & Attic.

Ἔκρυψα, pro ἔκρυψα, aoristo 1. actiui verbi κρυπτάνω pro κρύπτω.

Ἔκρυσω, secunda persona aor. med. ἐκρυσαμίω à them. κρύομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρύσω. At ἐκρύσθεν est aor. 2. pas. eiusdem verbi.

Ἐκρύζεν, aor. pas. verbi κρύπτω, facientis fut. 2. κρυβῶ, tenui in mediam versa, vt in βλαβῶ.

Ἔκρυφα, Atticè pro κέκρυφα, præf. perf. act. verbi, κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε teste Eustath. aor. 2. act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτα, vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. κτίμι vnde & particip. κτάς.

Ἐκτάγεν, poeticè pro ἔκτασα à κτείνω, vt τέτακα à τείνω.

Ἐκτάθεν, Bœoticè pro ἐκτάθεσαν, conuersio ησαν in εν, & retracto accentu itidẽ à verbo κτείνω. At ἐκτάθεν est infin. aor. 1. pas. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμεν, Ionica paragoge pro ἐκτάμη: aor. 2. act. subiunctiui modi ex them. ἐκτέμνω.

Ἔκταν pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν seu ἔβησαν, aorist. 1. act. inus. verbi κτάμι. medius autem ἐκτάμην. Varin. & Etym.

Ἔκτα νε, aorist 2. verbi κτείνω, facit enim fut. 2. κτανῶ, vt πεσέομαι, πεσοῦμαι, vnde aor. 2 ἔκτανον.

Ἐκτάνθαι infin. præt. pas. à κτείνω, vt ἐσπάρθαι à σπείρω. Et ἐκτάνθην, aor. 1. pas. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκτακα, tanquam à κτάνω.

Ἔκτας, per syncopen pro ἔκτασας, secundum quosdam. Sed est potius aor. 2. verbi κτάμι, vt in ἔκτα paulò ante admonui.

Ἔκτο, aor. 1. med. verbi κτάμι. facit enim ἔκτω voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἔκτον, aduerbium positiuum à verbo ἕξω.

Ἐκτάτο, Ionicè pro ἔκτατο seu ἐκτάτατο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω puri, desinentibus formare ex tertis singularibus, inserto α ante τα & το. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem viuiparum, vel Atticè secundum quosdam: & similiter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτενα præt. med. verbi κτείνω, vt ἔστορα.

Ἐκυδάσσατο, Ionicè & poeticè pro ἐκυδάσθη. aor. 1. med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρα aor. 1. Æolicè verbi κύρω, vt ἔκυρα.

Ἐκφανεν poeticè & Bœoticè pro ἐξεφάνεσαν, sublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerso ex them. ἐκφαίνω.

Ἐλᾶ, Atticè pro ἐλάσῃς.

Ἐλάσι, poeticè pro ἐλᾷ seu ἐλαύνῃ, vt ἐρᾶν pro ἐράν. Itidemque ἐλᾶν in Epigr. pro ἐλᾷ seu ἐλαύνῃ. Alioqui ἐλᾶν est & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ἐλάδεκον, Ionicè pro ἔλαον seu ἔλαυνον, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαύνω. [mate λήθω.

Ἔλαβον, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato the-

Ἐλαθεῖς, particip. ex ἐλαθέω aor. 1. pas. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω.

Ἔλαθεν, aorist. 2. act. verbi λανθάνω. mutuatitius ab inusit. them. λήθω. Vnde & aor. 2. med. ἐλαθόμην.

Ἔλακον, aor. 2. act. verbi λακέω, teste Eust.

Ἐλάκασκε, poeticè & Ionicè pro ἔλασε abscto primùm augmento, deinde σκ in ζασκε conuerso, aor. 1. act. verbi ἐλαύνω ex ἐλάω.

Ἐλάσκε, itidem poeticè & Ionicè pro ἔλα seu ἔλαυνε, præt. imper. verbi ἐλάω.

Ἐλασκάμπτων, poeticè geminato σ metri causa pro ἐλασκάμπτος, particip. aor. 1. med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut. 1. act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. Itidem voce act. ἐλάσκασκε, pro ἐλάσασκε.

Ἐλάχεν, aor. 1. act. verbi λαχαίνω.

Ἔλαχον, aor. 2. act. verbi λαγχάνω, ex inus. them. λάχω.

Ἔλε, imper. aor. 2. act. verbi αἱρέω, ex them. ἕλω.

Ἐλέῃν, Ionicè & poeticè pro ἑλοῖν, aor. 2. vel fut. 2. eiusdem verbi ab eodem them.

Ἐλεθῶσι, aor. 1. pass. coniunctiui modi ex them. ἑλεῶ.

Ἐλεφαίρεσκε, Ionicè pro ἐλεφαίρεν, ar (terminatione pluralis tertiæ perf. aorist. 1. act. indi. modi) verso in εσκον, vt ἐφίλεσκον & ἐδίδε-

σκον, itidem Iones dicunt pro ἐφίλεν & ἐδίδεν. Etym.

Ἐλέκτο, Ionicè & poeticè pro ἐμέλεκτο, præter. plusquamperf. pas. verbi λέγομαι. Nisi quis malit esse præt. imperf. exempto per syncopen ε, & media in aspiratam conuersa. Sic ἐδέκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο, & similia alia.

Ἐλελίθει, Ionica diphthongi ει resolutione pro ἐλελίθη. præter. plusquamperfect. med. verbi λανθάνω, ex inus. them. λήθω. A quo est & ἐλελίθεσαν, pro ἐλελίθεσαν, Atticè exempto ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præter. plusquamperfect. pas. verbi ἑλίσσω. facit enim fut. 1. ἑλίξω. præt. perf. act. ἕλιχα pass. κέλιγμαι. & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac systole facta ἐκ κέλιγμαι. Ita Etymol. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλελίζω, & carere augmento sicut aorist. 1. act. ἐλέλιξεν itidem augmento carens, ab eodem verbo à fluxit, ex quo & particip. ἐλελιξόμενος. vtitur autem his Homerus, apud quem & particip. præs. ἐλελιζομένη.

Ἐλελίχθει, Bœoticè pro ἐλελίχθεσαν, conuersio ησαν in ει. aor. 1. pas. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἐλίσσω, habens reduplicationem Atticam & σχοπιοῦ ἐκ κοῖς ε, sicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελείπεσαν, Atticè pro ἐλελείπεσαν, tertia pers. plur. præt. perf. med. à them. λείπω, vt ἐπεπείθεσαν à πείθω.

Ἐλέσθαι, infin. aor. 2. med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex inus. verbo ἕλω. At ἑλέσθαι, & ἑλέσθαι, sunt imperatiui eiusdem temporis & ab eodem them.

Ἐλέτλαν, Ionicè & poeticè pro εἰλέτλαν, dempto augmento tertia pers. dualis num. ex prima ἔλαν pro εἷλον. aor. 2. act. ab eodem verbo.

Ἔλθε, Dorice pro ἕλω. imper. aor. 2. med. ab eodem.

Ἐλεύσομαι, fut. 1. med. verbi ἔρχομαι mutuatitium ab ἐλεύθω. Vnde & partic. ἐλευσόμενος.

Ἐλέχθεν, aor. 1. pas. indic. modi, à them. act. λέγω.

Ἔλκα. aor. 1 act. verbi λάω, pro ἕλκω. exempto σ, vt ἔχα & ἔχθα pro ἔχω & ἔχθω, & ἕκα pro ἔκτα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum & syncopen τῆς σ ex ἐδέλκασα factum esse malit.

Ἐλήθετο, secundum quosdam aor. 2. med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Potest tamen esse & imperf. pas. verbi λήθομαι.

Ἐλήλακα, præt. perf. actiuum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω. habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, pro ἔλακα. Vnde præt. plusquam perfect. ἐλελάκειν, cuius tertia pers. plur. ἐλελάκεσαν pro ἐλελάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & partic. ἐλελακώς.

Ἐλελάμμαι, præter. perfect. pass. eiusdem them. habens & ipsum reduplicationem Atticam pro ἔλαμμαι. vnde præterit. plusquã perfect. ἐλελάμμεν. cuius tertia persona ἐλέλατο. Et ambobus autem participium ἐλελαμμένος pro ἐλελασμένος, amisso σ, & accentu in antepenultimam retracto, ficut in κεκαμμένος pro κεκαρμένος, solent enim eiusmodi participia præteritorum passiuorũ μετὰ τὴν ἀπβολὴν τῆς σ, ἀροπαροξυνέσθαι, συμπίπτοντα τῷ χαρακτῆρι τῆς εἰς ἄμενος καταληγόντων ὀνομάτων, vt Etym. annotat.

Ἐλελέγκται, præt. perfect. pass. verbi actiui ἐλέγχω itidem initialium duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἐλέγκται, sicut in prima persona ἐλελεγμαι pro ἐλέγμαι: in qua nota etiam vnum γ omissum esse, quod in secunda & tertia resumitur.

Ἐλελέγκται, Ionicè pro ἐλελέγκται seu ἐλελεγμένοι εἰσί. tertia pers. plur. num. præt. perf. pas. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω facta & tertia singulari pleonasmo τοῦ γ, sicut ἀνοιγέκται pro ἀνέῳγται ex ἀνεῴγκται, & σφραγέκται pro σεσφραγμένοι εἰσὶ ex σεσφραγκται. In quibus tamen ε per pleonasmum inseritur, est tertiæ singulari, correpta simul penultima.

Ἐλελυθώς, particip. præt. perf. medij, à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω facit enim ἐλεύθω, fut. 1. ἐλεύθω, præt. med. ἐλέλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis themitis ἐλελυθα: ex quo postea ἐλέλυθα Æolica epenthesi τοῦ υ. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso themate fuisse retentum, & ε in ο conuersum, sicut in πεπόνθα, λέλοιπα & similibus.

Ἐλελύθεον, præt. plusquamperf. med. eiusdem verbi, cuius tertia plur. ἐλελύθεσαν. Attico more correpta penult. pro ἐλελυθεσαν.

Ἐλελυθυῖα, particip. fœm. præt. perf. & plusquamperfect. medij. ab eodem them.

Ἐλθέ, Atticè pro ἔλθε, vt λαβέ pro λάβε, εἰπέ, pro εἶπε, solent enim Attici in aorist. 2. imperatiuis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in vltimam: est autem hoc ἐλθέ aor. 2. imper. verbi ἐλεύθω. [eodem them.

Ἐλθέμεν siue Ἐλθέμεναι, Doricè pro ἐλθεῖν, infin. aor. 2. act. ab

Ἐλθέω itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἐλθοσαν Bœoticè pro ἦλθον, inserto σα ante ν in tertia persona pluralis aorist. 2. actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν suprà pro εἶδον. vnde etiam ἐλθοσαν apud Græcos Bibliorum interpretes pro ἐλθοῦσαν in optatiuo.

Ἐλθών, particip. ab ἦλθον, aor. 2. act. indic. verbi.

Ἐλιγήσομαι, fut. 2 pass. verbi actiui ἐλίσσω facit enim id fut. 2. act. ἐλιγῶ.

ἐλιγῶ, aor. 2. ἔλιγον, passiua voce ἐλίγω, vnde postea futurum

Ἔλιπον, aor. 2. act. verbi λείπω cuius pass. ἐλίπω. (illud.

Ἐλιστίμβη & Ἐλιστίμβρα, Doricè pro ἐλίστρη, à th. ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ἔλιφθον, Bœotica seu Aeolica syncope pro ἐλείφθην, exempto sinoul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Est autem aor. 1. pas. eiusdem them.

Ἔλατο pro ἔλευ, Ionica diphthongi resolutione. est autem imper. præs. pass. vocis, ab act. ἕλκω.

Ἐλλαβε, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aorist. 2. act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήβω, itidem voce media ἐλλαβέτο dicitur pro ἐλαβέτο.

Ἔλλασαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem poetico more propter metrum geminato λ: Hesyc. tamen exp. συγκλεῖσαι, καλύσαι.

Ἔλλαχον, itidem geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε. aorist. 2. act. verbi inusitati λέχω, ex quo λαγχάνω mutuatur sua tempora.

Ἔλλεξα, eodem modo pro ἔλεξα: aor. 1. act. verbi λέγω.

Ἐλέδον, Doricè pro ἐλεῖν seu ἐλέειν. à poetico them. λοέω.

Ἔλεμμ. Ἔλεν, Ἔλῶ, ab eodem th. sunt & eiusdem temporis: nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut. 2. ἑλῶ, aor. 2. εἷλον. Vnde optat. actiuæ vocis ἕλοιμι, & imperatiuus vocis mediæ ἑλοῦ. at ἕλον, poeticum est, pro εἷλον augmento carens.

Ἐλῶμεν, per syncopen Atticam pro ἑλοῦμεν, præter. imperf. actiuum verbi λύω. At ἐλῶμεν, aspiratum, est fut. 2. act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. them. ἕλω.

Ἐλόωσι, poeticè pro ἑλοῦσι seu ἑλοῦσι, vt ὁρόωσι, poeticè itidem pro ἑρῶσι ὁρῶσι. Hom. in fut. vtitur pro ἑλοῦσι, vt ἑλῶ quoque pro ἕλοιμι, & ἑλῶν pro ἑλόντων. Atticè vsurpata componuntur.

Ἔλπιο. Ionica diphthongi resolutione pro ἔλπου. imper. præsentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ. futur. 1. act. verbi ἐλπίζω. Atticè pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circumflectere in vltima syllaba exempto σ.

Ἔλσαι. apud Homerum per syncopen aliàs pro εἕλῶσαι, aliàs pro ἑλόσαι, vt tradunt grammatici. Itidémque particip. ἕλῶς pro ἑλόσας.

Ἐλύμεν aor. 1. med. indic. modi, significans ἐλυτρώθεν, vt tradit Etymol. Erit igitur à th. λύω. Vtitur autem eo Homerus, dicens: Νῦν δ' ἐλύμεν τῆς τόσσα πορών.

Ἐλυμήνατο aor. 1. med. verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω. secunda perf. aor. 1. med. ab act. them. λυτρόω.

Ἕλω. aor. 2. act. coniunctiui modi, similis ipsi th. ἕλω, à quo αἱρέω fuum fut. 2. mutuatur. At ἑλῶ, perispomenus, est fut. 2. act. eiusdem αἱρέω vnde aor. 2 εἷλον.

Ἕλωμαι. aor. 2. med. subiun. modi. ab eodem them.

Ἑλών. part. aor. 2. act. eiusdem them.

Ἔμαθον. aor. 2. act. indic. modi, ex inus. them. μάθω, vnde μανθάνω. Iuum fut. 2. mutuatur.

Ἐμάθοσαν, Bœoticè pro ἔμαθον, tertia perf. plur. eiusdem temporis, vt εὕδοσαν supra pro εὗδον, & ἔλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε, poeticè metri causa geminato σ pro ἐμαίμαστε. aor. 1. act. verbi μαμάω.

Ἐμαλαχθεν. aor. 1. pass. verbi μαλάσσω.

Ἐμάλλω. aor. 2. pas. verbi μαίνομαι.

Ἐμάξαθο. aor. 1. med. verbi μάσσω seu μάττω.

Ἐμαρανθέν. aor. 1. pas. verbi μαραίνω. facit enim futur. 1. μαρανῶ, præter. act. μεμαρακα. passiuum μεμάραμμαι, ex cuius tertia perf. sing. μεμάρανται fit ἐμαρανθέν.

Ἐμαρτυράσατο. aor. 1. med. verbi act. μαρτυρέω.

Ἐμαχεσάμην. aor. 1. med. verbi μάχομαι, facientis fut. 1. μαχοῦμαι. ex inus. th. μαχέομαι.

Ἐμβα, per apocopen pro ἐμβάθι, vt καθίζα pro καθίζαθι, & ἀνάσσα pro ἀνάσσαθι imperat. aor. 2. act. à th. ἐμβαίνω.

Ἐμβαινον, præt. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Homer. & alios poetas.

Ἔμβαλε, aor. 2. act. indic. modi, augmento & ipse carens pro ἐνέβαλε. à th. ἐμβάλλω, Alioquin est etiam imperatiuus eiusdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐμβαλλω: imperf. præsens pass. ab eodem them.

Ἐμβεβάασι, per syncopen pro ἐνεβεβάεσαν. tradunt enim ex βῆμι seu βαίνω, facienti fut. 1. βήσω, fieri primum præt. perfect. βέβηκα, itidémque præt. plusquamperf. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεσαν, deinde κ in α verso ἐβεβάασαν. & per syncopen exempto κατ. ἐβέβασαν: vnde comp. ἐνεβεβάασαν, & dempto ν, ἐμβεβάασαν.

Ἐμβεβαώς, quoque ex ἐμβεβηκώς fieri eodem modo dicitur, κ nimirum in α verso & exemoto κ habet enim præteriti & formam & significationem: ab eodem them.

Ἐμβῆν. Ionicè pro ἐμβῆναι, vt ἰῆν pro ἰέναι. aor. 2. subiunct. modi, act. vocis ex eodem verbo.

Ἔμβε. Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐνέβη: aor. 2. act. indic. modi ab eodem them.

Ἐμβήν, pro ἐμβάθι. vt ἐλθὲ pro ἔλθαι ἐλθὲ pro ἔλθαι aorist. 2. act. optat. modi ab eodem themate habens α conuertum in η, & ι subscriptum.

Ἐμβήθι. aor. 2. act. imper. modi. ab ἐνέβην. aoristo 2. indicatiui. vt ἔστηθι ab ἔστην cuius secunda perf. dualis est ἐμβήτον, tertia ἐμβάντων, & sic deinceps.

Ἐμβραμαι. Laconicè pro εἰμαρμαι: itidémque ἐμβρα θῆ pro εἱμαρθῆ. & ἐμβρυχθῶν pro εἰμαρμένων, sublato primum ι & mutato spiritu, deinde transposito ρ, & præmissa ει β euphoniæ causa. Apud Hesych. & Etymol.

Ἔμεγρα. aor. 1. act. verbi μιγαίρω.

Ἔμεθα. aorist. med. ab actiuo verbo ἵημι. facit enim in prima person. ἕμαι, vt τίθημι τίθεμαι.

Ἔμεστα. aor. 1. act. verbi μέω.

Ἔμελε. aor. 2. vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλει.

Ἐμέλησε. aor. 1. eiusdem verbi, ex fut. μελήσει tanquam à μέλλει.

Ἐμεμακώς. particip. præter. perf. actiui à them. ἐμακόω. facit enim id fut. 1. ἐμακώσω (interdum verò & ἐμακόω) vnde ἐμακώθη. & Atticè redoplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμακώθη.

Ἔμεν & ἔμμεναι. Doricè pro εἶναι: infinit. verbi substantiui εἰμί. At ἔμμι, Doricum itidem est, sed pro εἰμί. tamen, ab eod. them themate.

Ἔμμεν & ἔμμεναι. Dorica & Ipsa pro εἶναι. aor. 2. act. infinit. modi, à them ἵημι. Alioqui ἔμμι est etiam prima pers. plur. aor. 2. indic. modi ab eodem them. vt ἔθεμμι à τίθημι. cuius prima persona est ἔθεν. vt ἔθεν.

Ἐμμόρσας, particip. est ἐμμόρσω. aor. 2. med. eiusdem them. vt θεμόρσας.

Ἐμμόρσας, particip. aor. 1. act. a verbo ἐμμόρσω faciente fut. 1. ἐμόρσω.

Ἔμμορε aor. 2. med. verbi ἔμμι. vt ἔθεμμε ex τίθημι.

Ἐμμύνθεν. Bœotica siue Aeolica syncope pro ἐμμυνθέν: conuertio νθεν in εν. aor. 1. pass. actiui verbi μύνω.

Ἐμνάμεν. aor. 1. med. verbi μνάομαι. vt ἐφυάμεν.

Ἐμνήατο. aor. 1. med. verbi μνάομαι.

Ἔμογον. aor. 2. act. verbi actiui μόγνυμι, ex inus. them. μόγω. vnde & pass. aor. 2. ἐμόγεν.

Ἐμόρνα. aor. 1. act. verbi μορνύω.

Ἐόμετο. Ionicè pro ἐμέμετο. vt ἐόκτεν. pro ἐκέκτητο. ἐλέκτο pro ἐλέλεκτο præter. plusquamperf. pass. verbi actiui μόγνυμι ex inus. themat. μόγω.

Ἐμυχθεν. Bœotica seu Aeolica syncope pro ἐμύχθεν, ab eodem them. vt ἐμύνθεν paulò ante habuimus itidé pro ἐμύνθεν.

Ἔμμαθε. poeticè pro ἔμαθε. metri causa geminato μ, vt λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε. & similibus, aorist. 2. act. verbi actiui μανθάνω. ex inus. them. μάθω.

Ἐμμί μνα. præt. med. verbi ἐμμένομαι.

Ἔμμεν & ἔμμεναι. pro ἔμεν & ἔμεναι. vtraque Dialecti Doricæ propria pro εἶναι: ex substantiuo verbo εἰμί, vt τίθεμεν & τιθέμεναι ex τιθέναι.

Ἐμμί. Doricè itidem pro εἰμί. sublato ι & duplicato μ.

Ἐμμορε pro μέμορε. transpositis primæ syllabæ literis: præterit. med. verbi μείρω.

Ἐμνήσατο. Eustath. teste, dictum est pro ἔμνησε ab ἐμνάω. reduplicatione Attica & pleonasmo τ v. exponit autem ἐφύλαξε, τιθασεύσαμεν, κατεβέβλημεν.

Ἐμνήσω. aor. 1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθεν. aor. 1. pass. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι. præt. pass. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο. poeticè pro ἐμνῶντο. pleonasmo τ ο, ex eodem them.

Ἔμολε. aor. 2. act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι. Ionicè pro ἐμπάζῃ. secũda person. verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπέλα. imper. præsens verbi ἐμπελάω.

Ἐμπεπαρμένος. particip. præt. perf. pass. ab act. them. ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα. vt ἔπαρκα.

Ἐμπεσε. poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε. abiecto augmento. aor. 2. verbi ἐμπίπτω. mutuatitius ab inus. them. ἐμπεσέω. Vnde infin. ἐμπεσεῖν & ἐμπεσέειν.

Ἐμπεφυκώς. partic. præt. perf. medij ἐμπέφυκα. à them. ἐμφύω. fœminini autem generis, ex masculino ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυκα per syncopen factum dicant ex act. præt. πέφυκα.

Ἐμπεπλα. Atticè pro ἐμπέπλησθι seu ἐμπέπλαθι (vtrunque enim reperitur) præt. imper. modi à them. ἐμπίπλημι.

Ἐμπλείμεν. aorist. 2. med. verbi ἐμπίπλημι. vt θείμεν ex τίθημι. & βλείμεν ex βλῆμι. Apud Varin.

Ἐμπλησθῶν. per syncopen pro ἐμπλησθεθῶν. ab eodem ἐμπίπλημι: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλησθῶν. qui præteritum esse inuit augmento carens, exponitque πεπληρωθῶν. in hoc loco eiusdem Aristoph. ἔβαν δὲ νύχθ' ἅλιον περιχαρῆ, ἐμπλησθῶν. (dem them.

Ἐμπλήσατο. poeticè pro ἐνεπλήσατο. abiecto augmento. ab eo-

Ἐμπνύθη. apud Hesych. aor. 1. pass. tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἐμπνύμαι. vnde & ἐμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrunque autem caret augmento.

Ἐμπολόωντο. poeticè pro ἐμπολῶντο. pleonasmo τ ο. hoc autem ἐμπολόωντο est præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμπρησθείς. particip. ab ἐνεπρήσθην. aor. 1. pass. verbi ἐμπίπρημι

seu ἐμφρύδω. At ἐμφρυδεὶς est part. itidem aor. 1. pass. ex them. [ἐμφρύω.

Ἔμυσε, aor. 2. act. verbi μυκάω.

Ἐμυσε, aor. 2. act. verbi ἐκαγχανίζω, Atticum pro ἐκαχάνισε.

Ἐκαλέσσε, part. act. aor. 2. interdum ab ἐκάλεμι, & nominativum sing. habet ἐκαλίς interdum ab ἐκάλλω, (vt Hesyc. innuit) & habet ἐκαλών.

Ἔκαξε, aor. 1. act. verbi κάω.

Ἐκάδεξε, poeticè & Doricè pro ἐκάθεξε, abiecto augmento & σ in ξ verso, à them. ἐκαθέζω.

Ἔκαρε, aor. 1. act. poetici verbi ἐκείρω, pro ἔκειρον vel ἐκάρον.

Ἐκατθέμεν, aor. 1. pass. inus. th. κάω, pro quo κάμω dici solet.

Ἐκαστε, poetice duplicato σ metri causa pro ἐκάθε, aor. 1. med. eiusdem them.

Ἐκδέκτο, præter. plusquamperf. pass. verbi ἐκδέκομαι mutuantis sua tempora ab ἐκδέκω, augmento carens pro ἐκδέδεκτο, seu ἐκδεδέκτο, vt δέκτο pro δεδέκτο, seu, δεδέκτο, reperitur. Quidam ἐκδέκετο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesyc. exemplaribus.

Ἐκδέκτο poetice sine augmento pro ἐκδέκετο à them. ἐκδέκομαι vt ἔνθεσ ἐκ τίθημι. Eust. verò annotat, hoc ἐκδέκτο, quoldam non solùm accipere pro ἐκδεξάμενος, à them. ἐκδέκομαι, sed etiam pro ἐκέκτο, significante ἐκέκλετο, dicentes esse pleonasmum pro ἐκέκτο, à them. ἐκείρω: alios rursum dicere esse compositum ex δέκομαι significante δέκεται.

Ἐκεγχνάβη, aor. 1. act. verbi ἐκκεγχνάω, augmento carens, pro ἐκκεγχνα, quemadmodum apud Dem. quoque ἐκκεγχνασάμενος legitur pro ἐκκεγχνασάμενος.

Ἔκηκε, aor. 2. act. verbi φέρω, mutatitius ab inus. them. ἐνέγκω: carens augmento, more Ionico & poetico, pro ἐνέγκαν. Potest esse & imper. aor. 1. ab eodem.

Ἐκήκεσι, aorist. act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνέγκας.

Ἐκήκατο, aorist. 1. med. augmento carens, pro ἐκήκατο: ab eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐκήκασθαι, & part. ἐκηκάμενος.

Ἐκήκατε, imper. aor. 1. act. ab eodem them.

Ἐκήκασι, infin. aor. 1. act. eiusdem verbi, vnde & part. ἐκήκασι, eiusdem cum ἐκήκασι temporis.

Ἐκίκαν, poeticè pro ἐκίκασι: necnon ἐκείκω pro ἐκίκω. Ambo aorist. 1. act. itidemque à φέρω mutante sua tempora ab ἐνέγκα. ambo etiam apud Hesych.

Ἔκιον, poeticè & Ionicè pro ἔκτεν, aor. 1. act. vel etiam præter. perf. act. verbi κτείνω. [θεμι.

Ἐκλίσσω, aor. 1 pas. infin. modi à th. act. κλίνω: vt τιθίσσω à τι-

Ἐκείω, optativus interdum præsentis temporis à verbo κείμαι, interdum aor. 2. act. th. κίνω, facit enim κίω in opt. aor. 2. act. κίοιμι, vt τίθημι facit θείοιμι.

Ἔκεκα, aor. 1. act. verbi φέρω mutatitius ab ἐνέγκω. carens autem augmento pro ἐκέκα. Itidem ἐνέγκα pro ἐνέγκα, eiusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἐκεκα fit potius ab ἐκείκω vlurpato Ionicè pro ἐνέγκω, vt Eust. quoque indicat. Vnde infin. ἐκεκεῖν, & part. ἐκεκάς. Item media voce ἐκεκάμην, pro ἐκεκάμμην: cuius subiunct. est ἐκεκώμαι, infin. ἐκεκάσθαι, part. ἐκεκάμενος.

Ἔκεμον ab ἔκεμα, est aor. 1. act. verbi κίω, vt ἔδυμον. Interdum tamen ἔκεμον, pro ἔκεμον est prim. persona plur. verbi κείμαι.

Ἐκείς particip. aorist. 2. act. à verbo κίω facit enim ἐκίω aorist. 2. activi ἔδω: vnde particip. ἐκείς, vt τίθημι facit θείς. vnde particip. θείς. Fœmin. autem genus eius participij est ἐκείσα, neutrum ἐκίν.

Ἐκείθω, præt. perf. pass. infin. modi, interdum ab act. th. κίνω, interdum ab ἐκίω seu ἐκίνυμι, nam & ἔκνυμι & ἔκμι faciunt præt. pass. indic. modi, ἔκμαι.

Ἐκείχθεν, sine augmento pro ἐκείχθεν. Ionicè etiam interrum ι habens pro ἐκείχθεν, ab ἐκείκω Ionico verbo pro ἐνέγκω. Vnde part. ἐκείχθείς.

Ἐκεῖσε, adoeibium positium ex verbo ἐκείκω.

Ἐκλίπετε, aor. 1. act. verbi ἐκλιπαίνω.

Ἐκμήθεν, aor. 1. pass. verbi κίμω, facientis præt. perf. act. κεκίμηκα. tanquam ex κεκίμω.

Ἐκνίσθη. Hesyc. exp. ἐκνίσθη, ideoque pro ipso per syncopen vlurparum indic. Est autem hoc ἐκνίσθη præter. plusquamperf. pass. verbi act. κνίω. Vide & Ἐκνίσσαν paulò post.

Ἐκόκκυν. Attica reduplicatione pro ἐκόκκυν à th. κόκκυζω.

Ἐκοιμήσαν & ἐκοίμθη, Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐκοιμήσαν, ἐκοιμήθη: ab act. them. κοίμω.

Ἐκπάγησαν, aor. 2. pas. indic. modi à verbo act. ἐμπήγνυμι seu ἐμπάγνυμι, vt ἐκπλάγησαν est ab ἐκπλήσσω seu ἐκπλάττω.

Ἐκπτυσθῆν, aorist. 1. pas. tanquam à th. ἐκπτύω, pro quo in prosa dicitur ἐκπτύω. Sic ἀνεκπτυσθῆν suprà dici esse quasi ex th. ἀνεκπτύω. Nisi quis esse malit pleonasmo ῆν, tanquam ex ἀνεκπτύμαι & ἐκπτύμαι. Apud Hesyc. enim & ἐκπτυσθῆν legitur sine ε augmento carens & ἐκπτυσθῆν, cum ν.

Ἔκρεσαν, tertia perf. plur. aor. 2. activi ind. modi à the. κείμι, vt ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔκεμι significante ἐκοιμήθησαν. nam imperf. ἐκῶ facere numero plurali ἐμεν, ἔτε, ἔσαν. Syllabe igitur fuerit pro ἐκῶσαν.

Ἔκρσαι, per syncopen pro ἔκρισαι: fut. med. verbi κρίνω.

Ἐκρεσάμεν, aor. 1. med. verbi κρίνω.

Ἔκρεσε, per syncopen pro ἐκρίνασε. sublato α & correpta penultima, vt tradunt grammatici. Est igitur part. præt. perf. à them. κρίνω.

Ἐκτείλατο, aor. 1. med verbi κτέλλω.

Ἐκτλῆσαν, aor. 1. pas. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur & in indic. modo ἐκτλῆν, sine augmento pro ἐκτλῆν, ab eodem them.

Ἔκχεα, aor. 2. act. verbi ἐκχέω vel ἐκχεόω.

Ἐκῶν, poeticè pro ἐκοῦν, tanquam ab ἑκών. Imo sunt qui & ἐκῶ per contractionem ex ἔκων factum dicunt, ex themat. ἔω. Quæ de re prolixius apud Varin.

Ἐλήκα, præt. perf. act. verbi ἐλίκω, mutatitium ab ἑλίσσω, ex quo habet fut. ἑλίξω. Vel etiam aor. act. 1. irregularis pro ἔλιξα, vt ἔδωκα quoq; pro ἔδοσα vlurpari notum est, & ἔθηκα pro ἔθεσα.

Ἐλέλοιθα, poeticum præter. verbi οἴθω, habens primum reduplicationem Atticam, vt ἐκκέκοπτε & similia, deinde interpositum ο nam regulariter dici debuisset λέλοιθα. Vnde compos. ἐπελοίσθη.

Ἐλίλυχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέγκω seu ἐνήνοχα facit enim fut. ἐνέγκω, præt. perf. act. λέλυχα, med. λέλυχα, & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐλέλυχα. Etym.

Ἔλεσαν, tertia perf. plur. præt. imperf. à them. ἕκεμι.

Ἐλόσω, fut. 1. indic. verbi ἕκεμι, mutatitium, ab ἕνω. vnde infin. ἑλοῦσθαι, & part. ἑλόσας.

Ἐλθε, interdum est indic. modi temp. aoristi 2. med. pro ἐνέθω seu ἐνέθησο, augmento carens: interdum imperat. modi est, eiusdem temporis. Ab act. them. ἐνίθεμι.

Ἔλθε, imper. aor. 2. act. ab eodem th. facit enim τίθεμι aor. 2. ἔθεν, vnde in imperat. θὲς, vt δὸς à δίδωμι. ἕς ab ἵημι.

Ἐλθόρε. Ionicè & poeticè pro ἐνέθορε, metri causa abiecto augmento, aor. 2. act. verbi ἐθορόω.

Ἔν, per syncopen pro ἔνεγκε, à th. ἔνεμι.

Ἐνίει, imperf. per ἕνεσις verbi ἐνίημι, mutatitius ab ἐνέω, vt τίθημι quoque facit interdum τίθει ex τιθέω. Sundas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμέλλον: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνεῖ ab ἐνεῶ: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ἔνιν, aor. 2. act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν & εἶμι significantis παρέρχομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato authore. At pro ἔνιν, quod Varin. affert pro ἔνειν, fortasse scribendum ἔνιν, vt ita sit à νέω sicut ἔκνιν à κνέω seu κνάω.

Ἐνείκαι, infin. præt. act. th. ἐνίημι. Vnde & part. ἐνείκας, cuius fœm. ἐνείκασα. Ex eodem verò ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσαν & imper. præt. ἐνίεσι. Alioqui ἐνεῖναι posset esse & infin. perf. verbi ἐνείμι compositi ex εἶμι significante ἐμπορεύομαι. si vsus eius aliquid comperiretur.

Ἐνεκάθιο, poeticè & Ionicè pro ἐγκαθέδω seu ἐγκαθέδου, aor. 2. med. imper. modi à th. ἐγκαθέζομαι.

Ἔνεκτο, aor. 2. act. indic. modi, ex th. ἐνείκω.

Ἐνεσσύμβρ. Doricè pro ἐνέσσυται à th. ἐνείκω.

Ἐνεσσύμβρ. Doricè itidè pro ἐνέσσυται, ab ἐνέδω, habète ε geminatum metri gratia. Hes. verò, illud ἐνεσσύμαν exp. ἐνεπλέξω.

Ἐνέσσυτο, Ionicè apud Herodotum pro ἐνέσσυται, teste Suid. sicut supra βόσσω pro βόσκω, & βόσσεν pro βόσκεν accipi dictum est. Itidem ἐνεσσύμεθα pro ἐνεσσόμεθα à them. ἐνείκω.

Ἐνθεείς, part. aor. 2. pass. à th. act. ἐνθέω.

Ἐνθλίβεις, part. aor. 1. pas. à th. ἐνθλίβω.

Ἐντέτθη, præt. perf. pas. verba act. ἐνθείω.

Ἐντέτυχα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Ἐντί. Doricè pro εἰσί à verbo substantivo εἰμί.

Ἔντο, aor. 2. med. à verbo ἵημι, facit enim ἵεμαι, vt τίθημι facit θέμαι vnde tertia illa persona plur. ἵντο vt θέντο.

Ἔντυε, sine augmento pro ἐνέτυε, à verbo ἐντύω.

Ἐνῶσι, aor. 1. act. verbi ἐνόω, Æolicus, vt κόσμος. Ex quo & præt. plusquamperf. pas. ἐνώκεσμαι faciente ὤκα. pass. ὤκμαι.

Ἔνῶσι, subiun. præsens verbi ἐνόω.

Ἐξαμβλόμεν, pro ἐξαμβλόμεν. omisso augmento & υ verso in ο.

Ἐξέβαν, per syncopen pro ἐξέβησαν, aor. 2. verbi ἐκβαίνω.

Ἔξε, imperativum præs. verbi ἐξέω, ex inus. th. ἐξέω vt ἔδω quoque facit ἔδε, ex th. ἔδω. At ἐξέ erit imperativus ab ἐξίημι, ex inus. th. ἐξέω. [th. ἐξέω.

Ἐξοιλόμεν, ἐξοίλω, ἐξοίλετο, aorist. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inus.

Ἐξοίσω, aor. 1. act. Ionici verbi ἐξοίσω pro ἐξοίσω.

Ἐξοῖς, part. aor. 1. act. à th. ἐξίημι, Ex quo est & solin. ἐξοῖσα, sicut ἐκθοῖσα ab ἐκτίθημι.

Ἐξοῖσα, tertia perf. sing. verbi ἐξοίω.

Ἐξῶλον, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξῆλον, itidémque ἐξῶλα pro ἐξῆλα. Vnde etiam infin. ἐξῶλεν, & part. ἐξῶλών.

Ἐξῶλῶ, interdũ est fut. 2. verbi ἐξαιρέω, ab ἐξῶλον: & tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἐξῶλῶ, interdum

rerdum futurũ Atticum pro ἑξελάσω, ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω: & tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξελῶ. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, vt inter alia videre est in iis quę in Λ'ωρ ab H. Steph. dicta sunt.

Ἐξίμεν, infin. aor. 2. act. Doricus pro ἐξιέναι. à them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξίμεναι Doricè dicitur pro ἐξιέναι. Verùm ἐξίμεν & ἐξίμεναι dici possent etiam pro ἐξῆναι, ab ἔξεστι, sicut ἴμεν & ἴμεναι pro ἰέναι vsurpari supra annotatum fuit.

Ἐξιείκαν, pro ἐξιέηκαν, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξιείκω pro ἐξιέηκα, refertur autem ad ἐκφέρω.

Ἐξίεν, tertia persona pluralis aor. 2. med. ἐξίμην, ab act. them. ἐξίημι.

Ἐξιπλάσιν, aor. 1. pass. à them. ἐκπλήσσω facientes fut. 2. ἐκπλαγῶ.

Ἐξιπροθομεν, aor. 2. act. verbi ἐκπέρθω, habens literarũ transpositionem: vt aor. 1. ἐδράκομεν ex δέρκω.

Ἐξίπτη, aor. 2. act. verbi ἐξίπτημι. nam ἵπτημι, aorist. 2. facit ἔπτην, vt ἱστημι ἔστην.

Ἐξιεμεν, præt. imperf. verbi ἐκτιμάω.

Ἐξιόκλεκα, præt. perf. verbi ἐκκοκλόω seu ἐκκοκλίω, vel etiam verbi ἐκκοκλῶμι, mutuantis fut. ab ἐκκοκλίω.

Ἐξίσω. aor. 2. act. verbi ἐξίστημι. aor. autem 1. est ἐξέστησα: præt. ἐξέστηκα sine ἐξέστακα, vnde apud Varin. ἐξεστάκεσαν, quod expon. ἐκπεπλήξαν.

Ἐξίστεμεν, Aor. 2. act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξίτμηθη, aor. 1. pass. eiusdem verbi tanquam ab ἐκτμάω.

Ἐξιτρέπῃς, aor. 2. pass. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2. ἐκτραπῶ, vnde aor. 2 ἐξέτραπον.

Ἐξίτρωσι, aor. 1. act. verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρίω.

Ἐξιφανθη, pleonasmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aor. 1. pass. verbi act. ἐκφαίνω.

Ἐξιφορεμεν, Ionicè pro ἐξεφόρεμεν, tanquã à the. ἐκφορέω apud Aristoph. Videtur autem ex φέρω factum primùm, φορέω, per metathesin, deinde Ionica epenthesi τοῦ ι, φροέω, vnde postea compositum.

Ἐξιῶσι, Atticè pro ἐξοῦσι, à them. ἐξοιδέω seu ἐξοιδάω.

Ἐξιχρομεν, per syncopen pro ἐξηχρόμεν vel ἐξηχρέμεν, à them. ἐξίχρομαι, habente itidem syncopen pro ἐξιλεκτόμαι.

Ἐξιλαλῶ, aor. 1. med. verbi ἐξαλλομαι, vt à ἅλλομαι est ἅλαι.

Ἐξιλθω, per syncopen pro ἐξελθω: aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facienris fut. 2. ἐξελθῶ, ab ἐξελθω.

Ἐξίπλωσι præter. plusquamperf. pass. verbi ἐξαπλόω. Inceptiuus enim qui ab ἐκπλόω detorquent.

Ἐξῖρα, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω. vt ἔπῆρα ab ἐπαίρω.

Ἐξιρεμμαι sive ἐξέρεμμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἐξεράνω. Vnde & aor. 1. pass. ἐξεράνθην.

Ἐξίσιναι, Doricè pro ἐξιέναι, esse Eustath. etiam, nec non Hesychio exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. & ἐξεφοῖτα, pro quo scribendum potius esset ἐξίμεναι, de quo paulò antè.

Ἐξιχνεῦσι, Ionicè pro ἐξιχνεύσι, à poetico them. ἐξιχνέω.

Ἐξιῶσι, vide infrà in Ἐξιοῦσι.

Ἐξίρεμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἐξερέω sive ἐξερίω.

Ἐξω, fut. 1. act. verbi ἐχω: cuius med. fut. ἐξέομαι.

Ἐξοίδα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Ἐξοικῶ, aor. 1. act. verbi ἐξοικίζω.

Ἐξολλεῖν, præt. plusquam perf. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολλύω.

Ἐξόλισθον, aor. 2. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθάω.

Ἐξόχεται, præt. imperf. verbi ἐξόχομαι.

Ἕοι, aor. 2. optatiui modi à verbo εἶμι, mutuatitius ab ἔω, facit enim aor. 2. εἷον, vnde optatiuus ille ἕοι, & coniunctiuus ἕῃ poetis vsurpatus pro ἵῃ: necnon particip. ἑών. Ita Eustath.

Ἕοιγμεν per syncopen pro εἴωκαμεν, exempto κ pro α, & κ in γ cõuerso. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, vt εἴωκα, ἐωνοχόει.

Ἐοικεῖν, Atticè pro ἐοικέναι, exempto ι ex diphthongo, præterplusquamperf. med. eiusdem them. Facit enim εἴκω præt. med. ἔοικα, & πείθω πεποίθα, & Attica initialis literæ præsentis repetitione ἔοικα, vt ἔοικμαι. Vnde particip. ἐοικώς.

Ἔοιμι, aor. 2. act. verbi ἵημι ex ἔω, sicut εἶμι facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem huius ἔοιμι Hesychius, exponens ἐμβάλλοιμι.

Ἕοιτα, Doricè pro ἐοῦσα: particip. aor. 2. ab εἶμι.

Ἔοικα, præs. med. verbi poetici ἔλπω seu ἔλπομαι. vt enim εἴκω facit primùm οἶκα, sic ἔλπω ὄλπα. & Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα & ἔολπα.

Ἔον, aor. 2. verbi εἶμι, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι apud Homerum. Πῶς γὰρ ἔοι πάλιν ἔργα: Atque adeò hęc regularia sunt, vt & ἦον. Necnon ἔων ab εἶμι regularius est quàm ἰὼν, vt Eustath. annotat.

Ἔοργα partic. med. verbi ἔργω. eandẽ habens formationem, quã ἔοικα participi. fem. gen. ex masculino ἔοικ. Ambo aorist. 2. verbi εἶμι, vt in Ἔοικα paulò antè annotatum.

Ἐπάγλω, aor. 2. pass. verbi πήγνυμι seu πάγνυ facientis fut. act. παγῶ. ex quo aor. 2. act. ἔπαγον, & inde pass. ἐπάγλω, vt ἐπλαγλω à πλήσσω.

Ἔπαθον, aor. 2. act. verbi πάσχω ex inus. them. παθέω: secũdũ alios vero

Ἐπάγλιθη, aor. 2. pass. verbi actiui παγίζω.

Ἐπάλμεθα, pro syncopen pro ἐφαλλόμεθα, Æolicè mutato etiam spiritu aspero in tenuem, à them. ἐφάλλομαι.

Ἐπλατο, eodem modo pro ἐφάλλετο, abiecto simul augmento.

Ἐπαμφοτο præterit. plusquamperf. pass. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ἐπαιθέν (θέν). fut. 1. pass. verbi actiui ἐπαρίομι, vt τεθέν (θέν) est à τίθημι. Ex quo ἐπαείρω est & particip. aorist. 2. act. ἐπαρείς, vt θεὶς à τίθημι.

Ἐπαντέον, aduerbium theticũ ex verbo ἐπαείρω, ex quo & particip. ἐπαρών.

Ἔπαον, aor. 2. verbi παύω, vnde pass. ἐπαύω.

Ἐπάρη, aor. 2. pass. à verbo πείρω, vt ἐπάρη à πείρω. Et ἐπάρῃ, est aorist. 1. act. subiunctiui modi, à them. ἐπαίρω. ex quo & particip. ἐπάρας.

Ἐπαρήρει, præt. plusquamperf. medium verbi ἐπαίρω. facit enim ἄρω præt. med. ἄρα. & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἤορα.

Ἔπαρθον, aorist. 2. act. verbi πίρθω, pro quo & ἔπραθον dicitur trãspositis literis. Sic δέρω aor. 2. facit ἔδρακον simul & ἔδαρον.

Ἐπάγγτο, per syncopen quidam vsurpatum tradunt pro ἐπατάγγτο, à them. πατάω, significante ὑβρίω. Alij præsenti carere aiunt, præsentis enim mutuantium est δαίνυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμεν: fut. παθήσομαι, aor. 1. med. ἐπασάμην, præt. pass. πέπασμαι, omnia autem hæc esse poetica. Ἐπῆσαι autem, est aor. 1. infin. modi, ex verbo ἐπαίω.

Ἐπαθήθεν, aor. 1. pass. verbi πατέω.

Ἐπαύρηαι, Ionicè pro ἐπαύρῃ, secunda persona præsentis subiun: à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 1. med. ἐπαύρασθαι. At Ἐπαυρέμθν. sive Ἐπαυρίμθναι Dorica sunt pro ἐπαυρέῶν.

Ἐπαύσω, secunda pers. aor. 1 med. indic. modi à παύομαι.

Ἐπαφανάνθη, aor. 1 pass. indic. modi, à them. ἐπαφανόω.

Ἐπαφησι, aorist. 1 act indic. verbi actiui ἐπαφίημι. ex ἐπαφίω. vnde & med. vocis particip. ἐπαφιέμενον. Eiusdem ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφιᾶσι: præterit. perfect. ἐπαφῆκα: & aorist. 2. coniunct. ἐπαφῶ.

Ἐπιβάτο, aor. 1. med. verbi βαίνω seu βιβάω: actiuus autem aor. 1. est ἐπίβασε, aor. 2. ἐπέβην.

Ἐπίγρετο, per syncopen poeticam pro ἐπιγείρετο ex poetico itidem & syncopen passo them. ἐπίγρομαι pro ἐπιγείρομαι.

Ἐπιδίω, aor. 2. vel præt imperf. act δίδωμι.

Ἐπιζάρσιν pro ἐπιδάρσιν dici καὶ ἔνιοι τινὰ γλῶσσαν, annotat Eustath.

Ἐπίζεσα, aor. 1. act. verbi ἐπιζέω.

Ἐπίθετο, & Ἐπέθετο, aor. 2. med. à verbo ἐπιτίθημι, à quo est & aorist. 1. act. ἐπέθεκα, irregularis pro ἐπέθηκα, vt ἔδωκα pro ἔδωκα itidem vsurpari scimus contra regulam.

Ἐπιρόσω, secunda pers. aor. 1. med. indic. à them. πιρόομαι.

Ἐποίρα, Ionicè pro ἐπείρα: præt. imperf. act. verbi πιράω.

Ἐπαχθη. Ἐπεύχθη, Ἐπέχθη, aor. 1. pass. verbi ἐπεύχομαι: at ἐπέχθη, augmento carens pro ἠπείχθη à poetis vsurpatum est.

Ἐπιμηνάμεν, aor. 1. med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ἐπιλιώθη, præt. med. secundum quosdam ex ἐπιλθέω. dicunt enim ἐπιλθῶ facere præt. med. ἐπιλιῶθα, vnde fieri ἐπιλιώθα, epenthesi τοῦ ο, & ἐπιλιόιθα, reduplicatione Attica. Secundum alios est præt. med. verbi ἐπιθέω, dicentes primùm pro θέω dici ἔθω, per metathesin, vnde ὀνέθω facere præt. med. ὀλόθα, ex quo fieri ὀνόλοθα. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: & ἐπιλιόιθα per compositionem.

Ἐπίξυσι, imper. act. verbi ἐπίξυμι: vt ἄψυμι.

Ἐπιπάθμθν, per syncopen Æolicam pro ἐπιθέμθν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2. act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia, qui dicunt esse præt. plusquamperf. med. pro ἐπιπεπίθεμθν seu ἐπιπεπιθέμθν. nam πείθω præt. perf. med. facere potest & πέπιθα, vt ἔοικα, & πέπιθα, vt ἐλήλυθα, abiecto ι ex diphthongo. Passiuè certè accipitur pro ἐπεπείθμεν.

Ἐπιπλήγον, Syracusana lingua pro ἐπλήγον. vt ἐπίφλυε pro ἐφλυε, & ἐπιφραδὲς pro ἐφραδὲς: formato præsenti πιπλήγω ex præt. πέπληγα. vt κεκλήγω ex κέκληγα.

Ἐπίπλως, præt. imperf. act. verbi ἐπίπλωμι. vt ἐδίδως, secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπιπλώσας, aor. 1. verbi ἐπιπλόω.

Ἐπιπείθμν, præt. plusquamperf. med. verbi πείθομαι seu πείθω facit enim id præt. perf. πέπεισμα, vt λείπω, λέλοιπα. Facit verò ex πιπείθω sine diphthongo, vt πέλυθα. quemadmodum in ἐπιπείθμν admonui paulò ante.

Ἐπιπόθν. Atticè vel Ionicè pro ἐπιπόθεν. vt ἐωράκη pro ἑωραάκη, ἔδεν pro ἔδεν, præt. plusquamperf. med. verbi πάσχω tanquam ex πέπονθα. Apud Suid.

Ἐπιπτάρη, aor. 2. act. verbi ἐπιπτάλαιρω.

Ἐπιπτάμεν, præt. plusquamperf. act. verbi πίπτω, ex πτέω.

Ἐπιπυστο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι.

Ἐπιρρέρεσμαι, præt. perfect. pass. verbi ἐπιρρέω seu ἐπιρρέω, habens duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐπιρρέρυθμαι, quod Varin. affert pro ἐπιρρυθμίζεσθαι, videtur scribendum potius ἐπιρρέρυθμαι, vt sit iuniorit, eiusdem præteriti.

Ἐπιῤῥάγη, aor. 2. pass. verbi ἐπιῤῥήγνυμι seu ἐπιῤῥήσσω.
Ἐπιῤῥίφη, aor. 1. pass. verbi ἐπιῤῥίπτω, facientis fut. act. 2. ἐπιῤῥιφῶ tanquam ab ἐπιῤῥίφω.
Ἐπιῤῥωσθ & ἐπιῤῥώσθαι, præt. imperf. pass. & aor. 2. med. verbi ἐπιῤῥώω, significantis ἐπιτείνω & ἐπιτείνω, vt Etym. annotat.
Ἐπιλε, aor. 2. act. verbi πίπτω, ex inus. them. πτέω.
Ἐπιλον, aor. 2. act. indic. verbi inusitati ἐπιστίω, vnde & infi. ἐπιστεῖν, & particip. ἐπιστών: necnon med. vocis partici. ἐπιστόμενος. Varin.
Ἐπίσταται, poetica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπίσταται, fut. 1. med. verbi ἐπίσταμαι deriuati ab εἰμί.
Ἐπίστασται, præt. perf. pass. verbi ἐπιστάσμαι seu ἐπιστώμαι, habes ἐπιῤῥήθη τοῦ σ pro ἐπίσταται, secundum quosdã. Verumtamen vt dicitur ἐκτήσατο & ἐπίκλυον, metri causa duplicato σ pro ἐκτήσατο, & ἐπίκλυον, ita ἔστασται dici potest esse pro ἕστασται hoc autem Ionicè pro σέστασται, vt ἕστημαι pro κέκτημαι, ἑστήκασι pro ἑστήκασι.
Ἐπίστηλωται, præt. perf. pass. verbi act. ἐπιστήλλω.
Ἐπιστώθω, aor. 1. pass. verbi actiui πιπαίνω seu πιαίνω, ridiculi enim sunt qui ex πίσσωμαι deriuant.
Ἐπιστειλα, aor. 1. act. verbi ἐπιστέλλω. (πρεπτῶ
Ἐπιτρεψαμι, aor. 2. pass. verbi ἐπιτρέπω, facientis fut. 2. act. ἐπι
Ἐπιτυχον, aor. 2. act. verbi ἐπιτυγχάνω ex ἐπιτυχέω.
Ἐπιόχεο. Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιόχου: imper. præsens verbi ἐπιόχομαι.
Ἐπιφον, per syncopen pro ἐπίφυον hoc autem, Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφυον: aor. 2. verbi φύω deriuat ex φύω, significante φυτεύω. Ita Etymolog. qui etiam addit imperitè quosdam dicere esse præterit. imperfect. verbi πίφυω. id enim πίφυω non esse præsentis indi. sed aor. 2. coniunctiui.
Ἐπιπραδον Syracusana reduplicatione pro ἔπραδον facto them. πεπράδω ex præt. med. πέπραδα. quod est ex πράζω faciente fut. 2. act. πραδῶ. Sic ἐπίπρασον pro ἔπρασον Aor. 1. act. eiusdem themat. Ambo apud Hesych.
πίφυκεν, indem Syracusano more pro ἔφυκεν, facto them. πεφύκω ex præterit. act. πέφυκα, vt κεκλίκω ex κέκλικα. Legitur autem apud Hesiod.
Ἐπιῤῥε, aor. 1. pass. verbi actiui πίνω.
Ἐπιῤῥεν, aor. 2. act. verbi ἐπιῤῥέω seu ἐπιῤῥάω.
Ἐπιοι & Ἐπιοῖσι, præt. imper. verbi ἐπειμι significãs ἐπιῤῥέομαι.
Ἐπιστίν, aor. 1. act. verbi ἐπαίω: vt ἐπιῤῥῖ, est ab ἐπαίνω.
Ἐπιθραιῶν, partic. præt. perf. act. à them. ἐπαθρέω.
Ἐπολεν, aor. 1. act. πέλλω, vt ἔξολεν à ἐξέλλω.
Ἐπιμπασε, aor. 1. act. verbi πιμπάω.
Ἐπιμπε pro ἐπιμπε, præter. imperf. act. verbi ἐπιμπρίω. Vnde & aorist. 1. ἐπιμπρῶ. & pass. ἐπιμπρῶθω. Item præt. act. ἐπιμπρε. vnde & infin. ἐπιμπρεῖναι sed rarioris vsus. apud Homer. vero & ἐπιμπλεν legitur pro ἐπίμπλαν.
Ἐπιπτύσθη, aor. 1. pass. verbi actiui ἐπαίω seu ἐπαίνω: ex quo & actiua vocis aor. 1. ἐπλυνῶ.
Ἐπρήσατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπρήσατο, aor. 1. med. verbi ἐπαρίσκω ex inus. them. ἐπαρίω.
Ἐπῶα, aor. 1. act. verbi ἐπαίρω. vnde media voce ἐπῳάμην: ac pass. ἐπῳάθην ex præt. pass. ἐπῶμαι.
Ἐπῳρῶ, præt. imperf. verbi ἐπῴρομαι, significantis apud poetas, ἐπιρρωτῶ. At ἐπῳρῶ, cum ι subscripto, est imperfect. pass. verbi ἐπαίρομαι significantis attollor.
Ἐπάρθη, aor. 1. pass. eiusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.
Ἐπαρον, aor. 1. Aeolicus verbi ἐπαίρω, vt ἐπῆρε.
Ἐπῆρον, per synæresin pro ἐπῴρον, teste Var. Ambo, præt. imperf. verbi ἐπείρω significantis ἐπιῤῥέομαι.
Ἐπαθέτην, Ionicè pro ἐφαθέτην, & ἐπιγαρέτην, ab Ionico the. ἐπαθέομαι pro ἐφαθόμαι. Itidémque ἐπαθέντες pro ἐφαθέντες. Apud Suid. & Varin.
Ἐπαθέτο, aor. 2. med. verbi ἐπαιθάνομαι, ex ἐπαιθέομαι.
Ἐπιθύνετο, imper. præsens ex them. ἐπιθύνομαι. Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιθύνου. Thema autẽ illud ἐπιθύνομαι cõtra regulam è futuro in præsens est translatum. sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα. & similia.
Ἐπιθ ὤμεθα & Ἐπιθ ὤμεθα, aor. 2. subiunct. verbi ἐπαθῶ.
Ἐπιεμόν & Ἐπιθ ὤμεθα, aor. 2 subiunct. verbi ἐπαθῶ.
Ἐπιεμόν, parti. præt. perf. ex them ἐπιέννυμι seu ἐπιέω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφιεμόν & ἐφιέννυμι.
Ἐπιεσται, fut. 1. med. verbi ἐπειμι ex ἐπέω. Interdum verò est fut. 1. med. verbi ἐπέω.
Ἐπιεσθ, poeticè metri causa geminato σ, pro ἐπιέσθη seu ἐφιέσθη, aor. 1. med. verbi ἐπιέννυμι faciẽtis fut. 1. act. ἐπιέσω. ex ἐπέω. Vnde part. ἐπιεσάμενος. At ἐπιέσαι & ἐπιεσαμένω, sunt itidem aor. 1. ab eodem themate, sed actiuæ vocis.
Ἐπίλεν, aor. 1. act. verbi ἐπιέλλω, vt πέλλω facit ἔπελε.
Ἐπιθέντες, Ionicè vel poeticè pro ἐφαθέντες, à them. ἐπαθέομαι vsurpato pro ἐφαθόμαι.
Ἐπιθέντι per syncopen pro ἐπιθείντι, vt διακρεθέντι pro διακρεθείντι, aor. 2. act optatiui modi, à them. ἐπιτίθημι. At ἐπιθεῖναι infinitiuus est eiusdem temporis: & ἐπιθεῖς, partic. ἐπιθὲς autem imper.

Ἐπιθ, imper. præsens verbi ἐπειμι significantis ἐπέρχομαι, vt ἄπιθι quoque facit ἄπιθι.
Ἐπιθον, aor. 2. act. verbi πείθω.
Ἐπιθῶ, aor. 2. med. subiunct. modi, ex actiuo them. ἐπιτίθημι. facit enim aor. 2. indic. ἐπιθέμην. (act. ἐπιπρήσαι.
Ἐπιπρήσεις, fut. 1. vel 2. verbi act. ἐπιπρήθω. Vnde & infin. aoristi. 1.
Ἐπιπρήσθη, aor. 1. pass. verbi actiui ἐπιπρήθω.
Ἐπιρλώμεθα, aor. 1. act. subiunct. ab ἐπιπρήθω, faciens aorist. 2. act. indic. modi ἐπίκρνα, vt ἐκρνάμεθα. Imper. autem eiusdem temporis est ἐπίκρατον, pro quo dicitur & ἐπίκρασον.
Ἐπικρῶσι, Ionicè pro ἐπιπρήσωσι, tãquã ex ἐπιπρήσω aut ἐπιπρήσω.
Ἐπιλθόμαι, fut. 1. med. verbi ἐπιλανθάνομαι, ex ἐπιλήθομαι.
Ἐπιμασσασθαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπιμήσασθαι ex them. act. ἐπιμῶ, vt Eustath. tradit.
Ἐπιμίμφομαι, Ionicè pro ἐπιμέμφομαι à them. ἐπιμέμφομαι.
Ἐπίμπλω, secunda persona præt. imperfect. à them. πίμπλαμαι: per contractionem ex ἐπίμπλαο, id autem Ionico more ex ἐπίμπλαῳ factum est exempto σ. vt ἐκρίμω ex ἐκρίμασα, id verò ex ἐκρίμαῳ.
Ἐπιπνυσμένος, partic. præt. perf. pass. ex them. ἐπιπνέω, vnde & aor. 1. pass. ἐπιπνεύσθαι.
Ἐπιον aor. 2 act. verbi πίνω, ex them. πίω.
Ἐπιοντο aor. 2 act. verbi πίνω, Ionica epenthesi ν, pro ἐπίοσαν ex the. ἐπιόω.
Ἐπιστίσθαι, aorist. 2. med. infin. modi, ex ἐπιστίω aut ἐπιστίημι. vt ἐπιστίσθαι, ex ἐπιστίω vel ἐπιστίημι, ἐπιστίσθαι seu ἐπιστίω, ἐπίστίσθαι, eique aor. 2. med. indic. ἐπιστίμην, vnde apud Soph. ἐπιστίμεν δ' ἀνεπιστόμην, vt ἐπιστίμην itidem à ἐπιστίω. Nisi malis esse per syncopen pro ἐπιστίσθαι. Etymol.
Ἐπιτεμῶ, Ionicè pro ἐπιτεμοῦ, à them. ἐπιτεμνέω.
Ἐπίστω, Atticè pro ἐπίστασαι, secunda pers. præt. indic. ab ἐπίστασμαι, primùm enim ex isto ἐπίστασαι fieri tradunt ἐπίστασαι. Ionicè exempto σ, vnde postea ἐπίστῃ esse per contractionem.
Ἐπιστῃ itidem secunda persona fut. 1. med. ab eodem ἐπίστασμαι, tanquam ex ἐπιστήσομαι.
Ἐπιστεῦτον, Ionicè pro ἐπιστεύετον seu ἐπιστεῦετον, ex them. ἐπιστεύω varin. ex Apollonio.
Ἐπίστω, interdum est persona secunda præter. imperf. pass. ab ἐπίστασμαι interdum imperatiuus præsens eiusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίστασο, quod Ionico more factum est ex ἐπίστασῳ exempto σ, vt ἐπίμπλω & ἐκρίμω ex ἐπίμπλαο & ἐκρίμαο pro ἐπίμπλασο, ἐκρίμασο.
Ἐπισχίω, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπίσχῃ imper. aor. 2. med. à them. act. ἐπίσχω, mutuante fut. 1. ab ἐπισχήσω. Inde est & partic. aorist. 2. med. ἐπισχόμενος, necnon particip. aorist. 2. act. ἐπισχών.
Ἐπεστίλατο, aor. 1. act. infin. modi, à them ἐπιστέλλω, vt ἐπιστείλαι est ab ἐπιστέλλω. Vnde & partic. ἐπιστείλας. Inde imper. quoque ἐπιστείλον, & subiunct. ἐπιστείλω.
Ἐπιστέλλεο. Ionica diphthongi diffolutione pro ἐπιστέλλου imper. præsens pass. ex eodem ἐπιστέλλω.
Ἐπιστέῳ, præt. perf. pass indic. verbi actiui ἐπιστείνω, facit enim id præt. perf. act. ἐπιστέῳκα, tanquam ex ἐπιστέῳκω.
Ἐπιστεφάφαῳ, Ionicè pro ἐπιστεφαμμένοι εἰσί, vt ἐρρυγκότες pro ἐρρυγμένοι εἰσί, tertia pers. plur. præter. perf. pass. ἐπιστέφαμμαι, ex actiuo themate ἐπιστέφω, facta ex tertia singulari, inserto α ante τας finale, & tenui in aspiratam conuersa.
Ἐπλάγχθη, aor. 2. pass. verbi πλήσσω facientis fut. 2. act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, aor. 2. act. eiusdem them. Dicitur & ἐπλάγχθη.
Ἐπλάγχθε, aor. 1. pass. ab inus. themate πλάγχω, vnde & fut. 1. med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epenthesin θ pro ἐπλάγχθη ex πλάζω.
Ἐπλασε, aor. 1. act. ind. modi ex act. them. πλάσσω seu πλάσσω: vnde & aorist. 1. pass. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. pass. tertiam pers. πέπλασται.
Ἐπλεο, ἐπλεῦ, & ἐπλεῖ, per syncopen dicta sunt pro ἐπίλεο, ἐπίλεῦ, ἐπίλεῖ, ex poetico verbo πίλομαι. priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἐπλεν seu ἐπίλεν, vt εἰπεῦ, & εἰπεῖ pro εἰπῶν dici nouimus. Sic & ἐπλεν affertur per syncopen vsurpatum pro ἐπίλεν ex act. πίλω. At ἐπλεῖ est tertia pers. singul. præteriti imperfecti verbi πλέω, per contractionem ἐπλει.
Ἐπλησον, aor. 2. act. verbi πίμπλω facientis fut. 2 act. πλησῶ. Vnde pass. aor. 2. ἐπλήσθην. Dicitur verò & ἐπλησον & ἐπλήσθην ex fut. 2. πλησῶ. Inter quę discrimen statuunt, dicentes τὸ δὲ σ ad corpus referri, τὸ δὲ θ ad animum.
Ἐπλόθη, aor. 1. pass. verbi actiui πίμπλημι mutuantis futurum suum ab inusitato them. πλάω.
Ἐπλωτο, Ionicè pro ἐπίπλωτο, sicut ἐδέκτο, & ἐλέκτο, pro ἐδέδεκτο & ἐλέλεκτο, præterit. plusquamperfect. pass. verbi actiui πίμπλημι, ex inus. them πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. pass. esse malunt ex them. πλῶμι, facit enim id imperf. pass ἐπλώμην, ἔπλωτο, ἐπλῶτο.
Ἐπλώθη, aor. 1. pass. verbi actiui πλώθω facientis præt. pass. πέπλωσμαι, vt σώθω σέσωσμαι, πλώθω πέπλωσμαι.
Ἐπλωσε, aorist. 1. act. verbi πίμπλω, sicut ἐπλασε à πλάω est, assumpto π ad ε in futuro.

Ἐπτωύθη, aor.1.pass. tanquam à the. πτωύω, vt ἐπλωύθη à πλωύω. vnde comp. ἀμπτωύθη & ἐμπτωύθη, augmento carentia pro ἀνιπτωύθη & ἐνιπτωύθη. Verùm & sine ν reperitur ἐπτύθη & ἐμπτύθη, itidémque ἔπτυξ, tanquam à them. πτύω vel πτύμι. vnde & πέπτυμαι. Omnium mentio apud Hesych. Vnde & ἐξιχνωύθη, paulò infra.

Ἐπτύσαι, aor.1. infin. modi, à verbo ἐπτύρω, mutuatitius à them. inus. ἐπτύω. vnde & fut.1.act. ἐπτύσεις, & pass. ἐπτυσθήσεται.

Ἐπτομέναι, aor.2.act. infin. modi à them. ἐπότομαι, faciente fut.1. act. ἐπτομέω, ex ἐπτομέω.

Ἐπτορον, aor.2.act. impet. modi, à them. ἐπτόρω, faciente fut.1. act. ἐπτόρεω, more Aeolico.

Ἐπραδέον, Ionicè pro ἐπεπτόρδον præt. plusquam perf. med. verbi πτόρδω facientis fut.2.act. πτραδῶ, aor.2. ἔπραδον. præt. med. πέπραδα & plusquā perf. ἐπεπράδεον, ex quo ἐπράδεον imminuto augmento sicut in ἔκτυξ. Itidē verò πτόρθω facit fut.2. πραθῶ, & δόρκω, δρακῶ. vnde itidem ἔδρακον & ἔπραθον. Apud Suid.

Ἐπραθν, aor.1.pass. verbi πτοραίνω, ex inus. them. πραω per syncopen facto ex πτράω, vt suo loco docui.

Ἐπραθον, aor.1.act. verbi πτόρθω facientis fut.2. πραθῶ, vt πτόρδω πραδῶ, δόρκω δρακῶ.

Ἔπρασι, aor.1.act. verbi πτοραίνω, itidem ex inus. them. πράω per syncopen facto ex πτράω.

Ἐπρησε, aor.1.act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inus. them. πράω. At pass. aor. 1. ἐπρήσθην, est duntaxat à πρήθω faciente præt. pass. πέπρησμαι.

Ἐπρόχθιον, Ionicè pro ἐπραχθέον, ab Ionico itidem the. πρήσσω pro πράττω. Sic ἐπρηστόμεον pro ἐπραττόμεον dicitur & voce act. ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidémque in aliis temporibus & modis.

Ἐπρίω, secunda perf. præt. imperf. à them. πρίαμαι facta per contractionem ex ἐπρίατο, Ionicè habente exemptum σ. Sic ἐκρεμω, ἐπίσω, & similia, facta sunt ex ἐκρέμασο, ἐπίσασο: hæc autē ex ἐκρεμάσασο, ἐπίσασο.

Ἐπρυσεν, quod Hesych. exp. ἐμόρσεν, per syncopen est ex ἐπιρατύσεν, si verum est quod Eustath. dicit πτρυω δρῦ & per syncopen esse pro πτιρατύσεν: tanquam ex πρύω per syncopen itidem dicto pro πιρατύω.

Ἐπτάμεν, aor.1. med. verbi ἵπταμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐπτασάμεν. Sunt tamen qui dicant esse aor.1 πτῆμι enim facere aorist.2.act. ἔπτην, vt ἵστημι, ἔστην vnde media voce fieri, ἐπτάμεν vt ἐστάμεν. Inde infin. ἐπτάμεναι, partic. πτάμενος: & in comp. δεκαπτάμεναι, apud Eurip. tantio Medeæ, ἀνοπτάμενος apud Homerum.

Ἔπτερν, aor.2.act indic. verbi πταίρω.

Ἐπτύρθν, aor.2. pass. verbi πτυρίσκομαι.

Ἔπτην, aor.2. pass. verbi πτήσσω, vt τέτληκα & τέτλαμεν, sed τέτλαθι, & τέτλαμεν, & τέτλαν, & τέτλαν, & τέτλα

secunda persona ἔρρυψας, est imper. ἔρρυψο, cuius tertia dualis ἐρρύφθω apud Var.

Ἔρρυπα, præt. imperf. act. verbi ῥυπῶ.

Ἐρρύη, aor. 2. pass. eiusdem them.

Ἔρρυψα, aor. 1. act. verbi ῥυψαίνω. Idque Atticum esse tradunt, non item ἐρρύψανα.

Ἐρρύσθη, aor. 1. med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρυσάμην, vel ἐρύσθη sine augmento apud poetas. Eustat.

Ἔρρωγα, præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens α vel α versum in ω, regulariter enim dicendum foret ἔρρηγα vel ἔρραγα, futuro secundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia person. ἐρρώγασι & partic. ἐρρωγώς.

Ἔρρωμαι, præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥώω. Vnde & aor. 1. pass. ἐρρώσθην, vt ἐχρώσθην, imper. præt. perf. ἐρρῶσο, infin. ἐρρῶσθαι, partic. ἐρρωμένος. (ῥώοντο,

Ἐρρώσαντο, aorist. 1. med. verbi ῥώω, ex quo & præt. imperf. ἐνερ-

Ἔρσω, fut. 1. Aeolicum verbi ἔρδω.

Ἐρυγών, aor. 1. vel fut. 2. act. infin. modi them. ἐρεύγω, faciente fut. 2. ἐρυγῶ. & aorist. 2. ἤρυγον, exempto ε ex diphthongo vt in ἐλεύθω fit.

Ἐρυθήνας, particip. aor. 1. act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυκεῖν & ἐρυκεῖσθαι, Doricè pro ἐρύκειν ex ἐρύκω.

Ἔρχαται & ἔρχατο, Ionicè pro εἴργμένοι εἰσὶ, & εἴργμένοι ἦσαν, tertia perf. plur. præt. perfect. & plusquam perfect. pass. à verbo εἴργνυμι seu εἴργω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται & præcedente tenui in aspiratam versa: deinde ε ex diphthongo sublato & mutato spiritu.

Ἐρχατίοντο, Ionicè pro ἐρχατῶντο, ex them. ἐρχατόω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐρρίζω, πεφύκω, ἀκολυτω, ex ἔρρεκα, κέκληγα.

Ἐρῶ, fut. 1. vel 2. verbi εἴρω.

Ἐρωτοῦν, per contractionem pro ἐρωτάουν, vt ἐρωτοῦτο pro ἐρωτάετο, & ἐρωτωμένων pro ἐρωτασόμενων. præs. opt. pass. ab actiuo themat. ἐρωτάω.

Ἔς, aor. 2. imper. modi, ex them. ἵημι, vt βὶς ex τίθημι, δὸς ex δίδωμι, vnde comp. ἄνες, ἄφες, πρόες, & similia alia.

Ἔσαλτο, secundum quosdam pro ἐσάλτο, præt. pluspquã perf. pass. verbi ἅλλομαι, carens augmento: secundum alios autem itidem augmento carens, sed per syncopen pro imperf. ἐσάλλετο, aut aor. 1. med. ἐσηλάμην.

Ἔσαν, tertia perf. plur. præt. imperf. à them. εἰμὶ pro ἦσαν, facta syncopen: potius est aor. 2. vt ἔστην, regulariter formatus, corripitur enim η illud aor. 2. verborũ in μι, in duali & plurali numero. nãq; ἔθεσαν dicitur ἔθεμεν, ab τίθημι ἔδομεν, ab δίδωμι ἔδοσαν.

Ἔσαν, aor. 2. act. indic. modi, à them. ἵημι interdum ab ἕννυμι seu ἕω est idipsum ἕσαν, sed tunc est aor. 1. act. ex fut. ἕσω, carens augmento pro ἔσσαν. (seu ἕννυμι,

Ἔσαν, sine augmento pro εἵσαντο aor. 1. med. eiusdem them. ἕω.

Ἐσάπλω, aor. 2. pass. verbi actiui, σήπω.

Ἐσαυδᾶν, pro ἐξαυδᾶν, syncope Bœotica, solent enim Bœoti tertias personas aor. 1. pass. indic. modi finitas in ᾶν, terminare in ᾶν. A them. poetico ζάω, vnde est & ἐσάωσε in voce actiua, à fut. ζάσω.

Ἔσβεσε, aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, aor. 2. act. verbi σβῆναι, vt βῆναι facit ἔβην. (ζῆναι.

Ἐσδόμεθα, Doricè pro ἐζόμεθα, ex Dorico them. ἑσδόμαι pro

Ἔσεαι, Ionicè pro ἔῃ secunda persona fut. 1. med. à them. εἰμὶ.

Ἔσεο autem Atticum est pro eodem, ἔῃ.

Ἐσείσθη, Aor. 1. med. verbi actiui σείω.

Ἔσεται Doricè pro ἔσται, fut. 1. med. verbi εἰμὶ circumflectunt enim Dores futura act. & med. vt ἐσῶμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præt. pluspquam perf. pass. indic. modi, tertia pl. verbi σάττω, facta Ionico more ex tertia singulari ἐσέσαχτο, inserto α ante τε. & tenui quæ præcedit conuersa in aspiratam. vt ἔρχαται quoque paulò ante.

Ἐσεσήει, præt. pluspquam perf. med. them. σήω potius quàm σείω.

Ἔσεια, Aorist. 1. act. verbi σείω, pro ἔσσεια, ablata characteristica consonante futuri, sicut in ἔχεια: Aeolicè more secundum quosdam grammaticos.

Ἔσεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι, fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex inus. th. ἐω.

Ἐσήφθην, Aor. 1. pass. indic. modi, ex them. σήφομαι.

Ἐσήχατο Ionicè pro ἐσήκατο, vt ἐσάλατο pro ἐσάλτο, ἐκτέλωτο pro ἐκτέλοντο, præt. pluspquãp. pass. verbi χάω tanquam ex χάοντι vt à πάω est ἐπάωτο & ἐπάωτο, tanquam ex πάωμι.

Ἐσσεύθη, Bœotica syncope pro ἐσσαύθη, tertia perf. plur. Aorist. 1. pass. ex them. σσαύω.

Ἐσσάλτο, Aor. 1. med. indic. modi, ex them. ἐσάλλομαι.

Ἐσσυμβάλετο, Aor. 1. med. indic. modi, ex actiuo ἐσσύμβαλλε: ambo à (μι seu ἕω.

them. σσυμβάλλω.

Ἔσθην, Aor. 2. med. infin. interdũ ex them ἕννυμι, interdũ ex ἕννυ-

Ἐσθρα, poeticè pro εἰσέθρα aor. 2. act. à th. ἐσθρίω seu εἰσθρίω.

Ἔσθω, poeticum them. factũ ex ἔδω, pleonasmo τοῦ σ, ἐξ ἀρχῆς τοῦ δ εἰς θ vnde ἐσθίω in prosa, quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔδω per syncopen factum dicere malint. Vnde particip. ἐσθων. Aliàqui ἔσθω sine εἴσθω, est etiam Aor. 2. act. subiunctiui modi ex them. ἐσθέμι.

Ἔσθω, Aoristi. 2. med. imper. tertia persona sing. ex secunda ῶ, vt θῶ facit θέσθω, ex actiuo them. ἵημι. Ἔσθῶ autem est Aoristi. 2. pass. subiunct. modi, à verbo ἕννυμι seu ἕω.

Ἔσκαφα, verbi actiui σκάπτω præter. perf. act. vel medium. nam σκάπτω facit fut. 2. σκαφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia tenui in aspiratam mutata: vnde Aor. 2. ἔσκαφον, vt ἔρραφον & ἔρριφον. Ex actiuo autem ἔσκαφα est pass. ἔσκαμμαι. vnde aor. 1. pass. ἐσκάφθην.

Ἔσκε, Ionicè pro ἦν, vel potius pro εἶ, vt ὤθεσκε pro ὤθεις. nã εἶμι facit nõ solùm ἦν in imperfecto, sed etiam ἔσκε. (vbi Aor. 2. esse malis) sine augmento, cuius tertia persona ἔν. & εἶ per contractionem, ex inus. them. ἔω. Sic ἔσκον infra pro ἦν.

Ἐσκίμμαι, præt. perf. pass. verbi σκίνταμαι.

Ἐσκλιδάθη, Ionicè pro ἐσκλιδασμένοι εἰσὶ itidémque ἐσκλιδάατο pro ἐσκλιδασμένοι ἦσαν p. q. t. perf. & pluspquamperf. pass. indic. modi persona tertia plural. facta ex tertia singulari ἐσκλιδάσθη & ἐσκλιδάσθο, primum correpta penult. hoc est abiecto σ, deinde inserto δ α ante θη & το, vt in ἐμφράδαθη & πεφράδαθη dictum est. Ex them. act. σκλιδάω, cuius fut. 1. act. σκλιδάσω, præt. ἐσκλιδακα. pass. ἐσκλιδάσμαι.

Ἐσκίδνατο, præt. perf. pass. σκίδνημαι.

Ἔσκλη, Aorist. 2. act. vel præterit. imper. verbi inus. σκλῆμι vel ἔσλω ex βῶμι est.

Ἔσκληκα, præter. perf. act. eiusdem σκλῆμι, facti per syncopen ex σκλήω, vnde partic. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ionicè pro ἦον, eram: vel potius pro ἔον, imperf. verbi substantiui ἔω. vel etiam Aoristum 2. vt quidam volunt.

Ἐσμὲν, prima perf. plur. indic. ab eodem them. εἰμί.

Ἔσμυγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui σμύχω.

Ἔσσι, ἔστω secunda & tertia perf. imper. præsentis à them εἰμί.

Ἔσσομαι, fut. 1. med. eiusdem verbi εἰμί, ex inus. them. ἔω.

Ἐσσῆν, Doricè pro ἐσσᾷς apud Theoc. Itidémque ἐσσῇς pro ἐσσᾷς. A them ἐσσάω.

Ἔσσομαι, Doricè indeo pro ἔσομαι, futur. 1. med. verbi εἰμὶ ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere futur. act. & med. dicentes ἐσῶμαι, ἐσῇ ἐσεῖ), & sic deinceps.

Ἔσπαρκα, præter. perf. act. verbi σπείρω.

Ἔσπαρκα, præterit. perf. act. verbi σπείρω. vnde pass. præt. perf. ἔσπαρμαι & infin. ἔσπαρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Ἔσπεικα, præt. perf. act. verbi σπείδω ex inus. them. σπείδω. vnde præter. pass. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, & partic. ἐσπεισμένος. Aor. 1. act. ἔσπεισα. med. ἐσπεισάμην.

Ἔσπετε, vide in sequente Ἔσπον.

Ἔσπετε, vide in ἔσπομαι.

Ἔσπομαι, poetica epithesi pro ἕπομαι dicitur: vnde particip. ἑσπόμενος. Itidémque ἔσπω pro ἕπω. Vnde imper. ἔσπετε pro εἵπετε, dicite, frequens apud Homerum, qui & præcedente ἔσπομαι nõ minus crebrò vtitur, ac inter alia optatiuo ἐσπόμην & partic. ἐσπόμενος. Idem verò & imperfecto ἔσπετο vtitur, sine augmẽto: Od. α. Ὡς ἐπὶ τὴν ἐλθοῦσ', ἡ δ' ἔσπετο πολλὰς Ἀθήνη.

Ἔσπον, aorist. 2. act. poetici verbi σπέω. Vnde infin. σπεῖν, & partic. σπών: & in compo. ἐπισπεῖν, ἐπισπών. Item media voce ἑσπόμην σπέσθαι, σπόμενος, & in comp. ἐπεσπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, quod partic. præ aliis frequens est apud Homerum. Meminit verò & Hesych. huius Aor. 2. med. indic. modi: afferens ἔσπετο pro κατέβη: & ἔσπετο pro κατέβησαν. Meminit & participij σπόμενος: afferens præterea σπέσθαι & σπεῖν habentia infertum ι & resolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud enim pro σπῶν dicitur primùm διαλυθέντος τοῦ ῶ εἰς εο, καὶ εἶτα τὸ μέσον ἐκπεσόντος τοῦ ι. hoc verò pro σπεῖν, dissoluta itidem vocali circumflexa ῶ in ειο & inserto ι metri causa. Erant igitur qui ἔσπον esse aiunt Aoristi. 2. verbi σπάω, quanquam iis Hesych. quoque assipulari videtur, dum ἔσπασε exp. ἔσπασεν), & κατέσπασε.

Ἔστα, poeticè pro ἔστω, geminato σ metri causa, & abiecto augmento Aor. 1. act. itidem ab ἵστω, seu ἵστημι significante induo. interdum ab ἕω seu ἵζω significante, sedere facio καθέζω.

Ἔστας, poeticè itidem pro ἔστασε, geminato metri gratia Aoristi. 1. act. infin. modi ab itidem them. Vnde med. voce ἐστάσθαι. Interdum tamen ἔστας est secunda perf. præt. perf. pass. eorundem them. pro ἔστασι, à prima perf. ἕστας sicut ἔστα quoque pro ἔστασε dicitur in pluspquamperf.

Ἔστατ, poeticè rursum pro ἔστασε, duplicato σ vt metro succurreretur: tertia perf. plur. præt. imperf. act. à them. εἰμί.

Ἑστᾶς, partic. Aor. 1. ἑστᾶς. Qui aor. 1. act. ἔστα, media voce facit ἑστάμην, vnde infin. ἑστάσθαι, & partic. ἑστάμενος.

Ἔστε, tertia perf. aoristi illius ἔστα, de quo supra.

Ἔστας, poeticè pro ἔστη, geminato primùm σ metri causa, deinde η resoluta in εα, more Ionico secunda persona futuri ἔσομαι ex them. εἰμί.

Ἐστεῖτας, habet & ipsum metri gratia duplicatum σ, pro ἐστῆτας, quod ἐστῆτας Doricum esse pro ἔστητας, suprà dixi.

Ἔστεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσται: tertia perf. sing. futuri ἔσομαι.

Ἐστάσαν, ἐστάσασκε, similiter apud poetas duplicata litera σ proferũtur cogẽte metro pro ἔστησαν & ἐστήσασκε à them. στάω. Ambo au-

ço autem Aorist.1.sunt indicativi modi,sed prius activæ,posterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri,vt ἴσχυσα. Similiter ἐσκύμην (quod est prima pers.sing. præt. pers.pas. ex eodem them.) dici potest pro ἐσκυμμαι positum esse:hoc autem,Ionicè pro σε σκύμαι, vt εἰβύλευκα pro βεβύλευκα,ἐστόμαι pro κεκόσμαι. Iteet alij malint in hoc ἐσκύμαι,vt & in ἐσκυμαι & reliquis eiusmodi,esse metathesin τῶν ἀρχόντων χρόνων.

Ἔσυ) quoque pro ἴσθι) dictum videtur, esseque aor.1.med.coniunctivi modi,à themate εἰμὶ Hesych.tamen in indic.modo exponit,futuro ἔσται.

Ἐστί,poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἶς,et secunda pers.præs.indic.à them.εἰμὶ.licet Varin.annotet poeticè vsurpari ἐσσὶ quoque. Nunquam autem ascisci v,sequente vocali aliqua,vt annotat Eust.

Ἔστω, poeticè rursum geminatum metri causa σ habet pro ἴσθι: estque imper.præsens verbi εἰμὶ. At ἔστω, itidem geminatum habens σ pro ἴσω,abiecto augmento pro εἶσθι, est secunda pers. sing.præt.plusquamperf.pass.à them ἵστημι seu ἵω,faciente fut. 1.act.ἴσω præt.ἕστα,pass.ἕσταμαι,& plusquamperf.ἑστάμην.

Ἐστούσθω,similiter pro ἐστούσθω partic.fut.1.à them εἰμὶ.

Ἔστω,itidem pro ἴσθι geminato metri causa σ imper. aor. 1.act. ab eodem them.cuius Aoristi.1.act.indic. est ἔστα, vt paulò supra docui.

Ἔστυτο,Bœoticè pro ἐστύθησαν,aor.1.pass.indic. modi à them. στυω,habens & ipse metri causa duplicatum σ.

Ἔστυ) & Ἔστυθι, dici possunt & ipsa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔστυσαν paulò suprà admonui: affertus tamen & aliorum super iis sententiam,sunt autem ab eodem themate στυω.

Ἐσύμαν,Ionicè pro ἔστημαι,ab ἐστύομαι,Ionico them.pro ἐστόμαι,mutaret autem augmento pro ἔστυμαι.

Ἔσχα per syncopen pro ἔσχεα,verso simul η in α vt volunt nonnulli præt perf.verbi ἴσχημι mutuantis fut.1.à σχήσω.

Ἐσῶθεν,pro ἐσῶθεν,Bœotica syncope,vt ἐστῦθεν pro ἐστύθεν,aor.1.pass. eiusdem verbi facientis præt.pas.ἐσῶσμαι, ex cuius tertia pers.fit aor.ille ἐσῶθην.

Ἔσται,per syncopen pro ἔσεται,tertia pers.sing. fut ἔσεται ex εἰμὶ.

Ἐσῶμεν,opt.præs.act.verbi ἵστημι, vnde & imper ἔσῶμεν,infin.ἐσῶναι,& partic.ἐσῶν,& in comp.ἀφεσῶμεν ἀφεσῶναι. Vario.

Ἔσκα,per syllolen & ἀφαιρεσιν η εἰς α pro ἔστηκα. itidémque ἐσῶκαν pro ἔστηκαν,præt.perf.verbi ἵστημι.

Ἐσῶκω,præt.plusquam.perf. verbi σῶζω.regulare.

Ἐσῶλω,præt.plusquam.perf. verbi σῶλω.regulare.

Ἐσῶλαῦω,Ionico pleonasmo syllabæ ἐα pro ἐσῶλω,significante ἐσῶλεσεν ἐσῶλω seu ἐσῶλωσεν. Apud Hesych.

Ἔσῶλα) & Ἔσῶλω,Ionicè pro ἐσῶλμεθα τοῦ & ἐσῶλμεθα τοῦ ἦσαν tertia pers.plur.præt perfect & plusquamperfect.pass.verbi actiui στέλλω factæ ex tertius sing.ἐσῶλται & ἐσῶλτο, inserto α ante ται & το.

Ἔσῶλκα,præt.perf.act.eiusdem them.στέλλω. vnde præter.perf. pass.ἐσῶλμαι,& inde præter.plusquamperf.ἐσῶλμην. & aor. 1.pass.ἐσῶλθην.

Ἔσῶλον,aor.act.eiusdem verbi:et quo pass ἐσῶλην.

Ἔσῶμεν,secundum Eust. per syncopen vsurpatum est pro ἐστήκαμεν,præt.perf.act. verbi ἵστημι ex ἐσῶκω. Alij tamen dicunt esse præsentis temporis ex them.ἵστημι.de quo vide quæ in Ἐσῶλω paulò ante tradidi ex Varin.

Ἔσῶν, Bœotica syncope pro ἐστῆσαν, vt ἔθειν pro ἔθελον, ἔδεν pro ἐδέλον,tertia pers.plur.aor.2. act.indic à them.ἵστημι. Scribitur & ἐσῶν asperata prima littera, quod potius ex ἐσῶν videtur συγκεκοῦθαι.

Ἔσῶτο,secundum quosdam συγκείκοπται ἐκ τῆς ἐστήκεισαν seu ἐστήκασιν,unaque præteriti perfecti actiui à themate ἵστημι:secundum alios autem præsens est infinitiui modi ex themate ἐστήκω,vt ἐσῶτα ex ἵστημι. Vide Ἐσῶλω.

Ἔσῶλον,per syncopen,pro ἐστήκεσαν,verso etiam η in α vt tradit Eust.vt alij pro ἐσῶλεσαν,itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔσῶλον scribunt, & habere dicunt ἀφαιρεσιν η εἰς α,esseque aor.2.pro ἔστησαν.

Ἔσῶν per contractionem pro ἐσῶκεσαν:hoc autem per syncopen & ἀφαιρεσιν η pro ἐστήκασι,vt tradunt nonnulli,inuenientes esse præt.verbi ἵστημι.Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex them.ἵστημι,vt ἐσῶσι,ex ἵστημι.de quo them.vide in Ἐσῶλω suprà.

Ἔσῶτω.quoque nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἐσῶκαντω.potest tamen & ipsum esse præsens imperatiuum ex secunda persona ἔσῶτι,ab ἵστημι.Vide itidem Ἐσῶλω.

Ἔσῶς,partic.præt ἐσῶκα ex them.ἵστημι.

Ἔστήλα,aor.1.act. verbi στέλλω:vnde voce media ἐστειλάμην.

Ἔστεφανται,præt.perf.pass.verbi στεφανόω ex στεφάνω. vnde aor.1. pass.ἐστεφανώθην.

Ἐστεφάνξα, aor.1. act.verbi στεφανίζω, Doricè pro ἐστεφάνωσα.

Ἔστιν,pro ἐστῶς,apud Hom. ex præt.perf. ἕστηα pro ἕστηκα, ab ἵστημι. Dicit enim ἔστιν οὐ οἶδα.

Ἔστη,aor.2.act,verbi ἵστημι,vt τίθημι facit ἔθην. habet tertiam pers.plur.ἔστησαν communè cum aor.1.ἔστησα, sed in eo differentem,quod neutram habeat significat. at aor.1 transitiuam.

Ἕστηκα,præt.perf.act.verbi ἵστημι. vnde plusquamperf. ἑστήκειν & partic.ἑστηκώς,alij tamen med.vocis esse hæc volunt ex themate ἑστάνω.

Ἐστήκειν,apud Hom. pro ἐστήκεσαν,dicta reputaliere Ionica ἐστήκεσαν,in quo ν propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ personæ sing.præt.plusquamperf.à them.ἵστημι.

Ἐστήκει,Doricè pro ἐστήκει,præt.perf.verbi ἵστημι.

Ἐστήξει & Ἐστηξῶ) fut.1.act.med.verbi ἵστημι,factis ex præt.ἑστηκα.

Ἔστατε,aor.1.act.verbi ἵστημι faciens fut.1.act.στήσω ex ἔστησα. Tertia autem pers.plur. ἔστησαν,eiusdem aoristi, eadem est terminatione cum tertia Aor.2.sed non idem significatione,vt annotani in Ἔστη paulò ante.

Ἐστήσαμεν,aor.1.med.ex act.ἔστησα ab eodem them.

Ἔστησ quoque per syncopendici pro ἔστησας,vt ἔσταῶς pro ἔσταωας κακόστησ pro κακόστησας,κεχαρῶς pro κεχαρῆσας,annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ἐστιῶν,Ionicè pro ἐστίασεν,emisso augmento à them.ἑστιάω apud Hesych.

Ἔστεον,aor.1.verbi στέλλω,facientis fut.1.στελῶ.

Ἐστιχόωντο,poeticè pro ἐστιχοῦντο,præs.imperf.pas. verbi στιχόω.

Ἔστι,poeticè seu Ionicè pro εἶς tertia persona singularis præs. plusquamperf.pass.à them.ἵστημι seu ἵω,facientis fut.1.act. præt.perf.εἷμαι.vnde pass.εἵμαι.

Ἔστον,secunda & tertia duali numeri,præs.temp. ex them.εἰμὶ.

Ἔστεφα,præt.perf.med.verbi στέφω,vt ἔρρφα.

Ἔστεφεα,aor.1.act.verbi στεφανόω ex στέφω, faciente fut.1.act. στεφῶ.vnde aor.1.pass.ἐστεφάνθη.

Ἔστρε) in tertia singulari perfecti pass.ab eodem them. Doricè pro ἐστέρεται dicitur,vt ex recentioribus quidam nadunt.

Ἔστρωμαι,præt.perf. pas. verbi act.στόρνυμι,vt τέτραμαι est ex τέρω,verso ε in α.

Ἐστρατόω,Ionicè vel poeticè pro ἐστρατῶ,pleonasmo τοῦ ο,ex them.στρατόω.

Ἔστρεφα,Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν,tertia pers. plur. præter. plusquamperf.pas.à themate eodem facta ex tertia sing. ἐστραπται, inserto α ante τα & τε commutata in aspiratam.

Ἐστρέψαν,aor 1 pas.verbi act.στρέφω,ex tertia præt. ἐστραπται,α præteriti reuerso in ε præsentis.

Ἔστροφα,præteritum perfectum med.eiusdem verbi,vt τέτροφα ex τρέφω est,ε verso in ο,vt in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus,vt sunt λέγω, φλέγω,φθείρω,πείθω,πείρω & similia.

Ἔστρωμαι,præt. perf.pass. verbi act. στρώνυμι,ex στρόω faciente fut.1.act.στρώσω,vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔστρωσα,aor.1.act.eiusdem thematis.

Ἔστυγον,aor.2.act.verbi στυγέω,facientis fut.2.στυγῶ.

Ἔστω,tertia pers.imperatiui præt à them.εἰμὶ.

Ἐσταμυλάμην aor.1.med.verbi σταμύλλω.

Ἔστον, Attica syncope pro ἔσταον ponitur, vt ἐσίστον quoque ἐσίστον,dualis numeri vsurpato pro pluralis. est enim ἔστον dualis numeri,personæ tertiæ imperatiui modi à them.εἰμὶ. ἔστωσαν autem pluralis numeri,& tertiæ personæ,eiusdem alioqui modi,& ab eodem them.

Ἑστώς part.præt perf.syncopen itidem passum, factúmque ex ἑστηκώς seu ἑστῶκος,vel potius ex ἑστάος, aut ἑστάὼς ablata vocali præcedente. Itidem in comp.ἀνεστώς, ἀφεστώς, ἐπιστώς, ἐπιστός,ἐξεστώς,καθεστώς,& cæteris.

Ἔσυλον,aor.2 pass.verbi σύω,vt ἐχύλον est ex χύω.

Ἐσυῶκον,apud Alcæum & ἐξυῶκα apud Anacreontem. Atticè pro συῶκον,siue ξυῶκον,Attico more ascito duplici augmento vt πεσαφήκεσαν, ἐκαθήλκεσαν, παρεκαθήλκεσαν,ἀπεστέλλω, ἐπεστέλλω,παρεστέλλω. Etym. Est autem aor.1.irreg. verbi συῶκω siue ξυῶκω facientis fut.1.act.ξυῶκω,tanquam à ξυῶκω seu συῶκω.

Ἔσφαλον,aor.2.pass.verbi σφάλλω facientis fut.2.σφαλῶ,& aor. 2.ἔσφηλον.

Ἔσφαλον,aor.2.pas.verbi act.σφάλλω facientis fut.2.act.σφαλῶ, & aor.2.ἔσφαλον.

Ἔσφαλμαι,præt.perf.pass.eiusdem thematis,ex act.ἔσφαλκα.

Ἔσφαξα,aor.1.act.verbi σφάζω seu σφάττω.

Ἔσφηλα,aor.1. act. verbi σφάλλω,vt ἔστηλα,à στάλλω, ἔψηλα à ψάλλω.

Ἔσχθον,aoristi.1.pass.act. verbi ἔχω seu σχέω,facientis fut.1.act. σχήσω,præt. perf.ἔσχηκα,pass.ἔσχημαι ex cuius tertia pers. ἔσχηται fit hic aor.ἐσχέθην,commutata vocali longa in brevem vt in ἔρρθη,ἐρρέθη,& similibus.

Ἔσχεθον,autem est tertia pers. sing. præt. imperf.act.à them. σχέθω, nonnunquam tamen & peculiaria syncope vsurpatú esse potest pro ἐσχέθεσαν,vt ἐμάθον pro ἐμαθήσαν, & similia: tunc quoque rursum est aor.1.pass. à them. σχέω.plur.num. & tertiæ (persona.

Ἔσχηκα,præt.perf.act.eiusdem them.σχέω.

Ἔσχον, aor.2.act. verbi ἔχω, mutuatus ab eodem verbo σχέω. Vnde aor.1.med.ἐσχόμην.

Ἔευ, fut.1.act. verbi ἕω, significantis vel induo, (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel sedere facio: pro quo vsitatius est ἕζω, necnon ἵζω.

Ἐεύθλευ, aor.1.pas. verbi act. εὐζω, ex tertia person. sing. præterp. εἔευθα, detracto ε. (ἔβαλον.

Ἔβαλον, aor.2.pass. verbi act. βάλλω facientis fut.2.act. βαλῶ, aor.2.

Ἔβλευ, aor.1.pass. verbi τέινω, facientis præter. perf.act. τέτακα. pass. τέταμαι, tanquam ex them. τάω. (2. ἔβαλον.

Ἔβαλον, aor.2.pass. verbi act. τέλλω, facientis fut.2. act. βαλῶ, aor.

Ἔβαμον, aor.2.act. verbi τέμνω vel ταμνω.

Ἐβεήσατο, aor.1.med. augmento carens & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico them. βοηθέω, pro quo in prosa dicitur ἐβοηθέω.

Ἔβαθι, aor.1.act. imper. modi, ex them. act. βαίνω.

Ἐβάφην, aor.2.pass. verbi act. θάπτω, facientis fut.1.act. θάψω, aor. 2. ἔθαφον, tenui in aspiratam versa, vt ἐῤῥίφην, ἐσκάφην, ἐῤῥάφην, ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥάπτω.

Ἐθθάλεν, præt. plusquamperf. med. verbi θάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐτεθάλεν metri gratia ab Homero admissam. regulariter enim ex fut. 2. θαλῶ, fit præteritum medium τέθαλα, vnde participium τεθαλυῖα. apud eundem frequentissimum. irregulariter vero propter metrum τέθηλα, non minus crebrum apud eundem.

Ἔθεν, aor.1.pass. verbi act. τίθημι, facientis fut.1.act θήσω, ex θέω, (verbo inus.) præt. perf. τέθεκα. & voce pas. τέθεμαι, seu τέθειμαι: ex cuius tertia perf. sing. τέθε), seu τέθεί), aor. hic ἐτέθεν, correpta penultima, & aspirata versa in tenuem propter aliam immediatè sequentem aspiratam, vt in ἐτύθεν, θύω.

Ἐτέθεντο, Ionicè pro ἐτεθέατο: tertia persona præt. plusquamperf. med. verbi θέτω, facientes præt. medium τέθεπα.

Ἐτεθνέκεν, præt. plusquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. θανέῖν præt. τέθνηκα.

Ἔτεινα, aor.1.act. verbi act. τείνω.

Ἔτεκον, aor.1.act. verbi τίκτω, ex inus. them. τέκω.

Ἐτελείετο, Ionicè & poeticè ἐτελοῦτο, nulla facta contractione ex imperfecto pass. ἐτελέετο, & ascito ι ad ε metri causa. vt & τελείω dicunt isdem Iones pro τελέω.

Ἐτέλεσε, aor.1.act. eiusdem verbi τελέω, facientis fut.1. τελέσω, retento ε. ex quo est & pass. aor.1. ἐτελέσθην, factus ex tertia persona singulari præt. pass. τετέλεσται.

Ἔτεμε, aor.1.act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμω est. Vnde pass. aor.2 ἐτάμην.

Ἔτερσε, aor.1.act. verbi τείρω vt ἔκερσε ex κείρω est. Alioqui est & à τέρσω significante exicco, vnde τερσαίνω etiam.

Ἐτετάλμεν, præt. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω. facientis præt. perf. τέτολκα, vt ἐτέτολκα. pass. τέταλμαι, vt ἐτέταλμαι.

Ἐτέτλαχατο, verbi activi τλάω, in præterito plusquamperf. pass. tertia persona pluralis. Ionicè pro ἐτετλαχμένοι ἦσαν, ex tertia singulari ἐτέτλαχτο, inserto α ante τα, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐστάλαχτο suprà.

Ἐτέτυχατο, Ionicè, vt præcedens ἐτετάλαχτο, tertia persona pluralis præteriti plusquamperf. pass. à them. act. τυγχάνω, facta ex tertia singulari ἐτέτυχτο, inserto α ante τα, & tenui præcedente versa in aspiratam. Cõmuni lingua dicitur ἐτετεύχατο, ἐτέτυχμένοι ἦσαν.

Ἐτέμεν, imperf. inusitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τέμνω. Nisi pleonasmum esse malis ἔ τ pro ἐτέμε.

Ἐτετράχει, præter. plusquamperf. med. tanquam ex τρηχύω vel τρυχύω: cuius vsus apud poetas duntaxat est pro ἐτετράχυντο.

Ἐτέτυκτο, præteritum plusquamperf. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Vsurpatur verò & ipsum tantummodo à poetis, secunda persona est ἐτέτυξο. ex prima ἐτέτυγμαν.

Ἐτέτυφεα, Ionicè pro ἐτετύφεον, & ἐτέτυφε pro ἐτέτυφεν: vt ἐστεφάνεα pro ἐστεφάνεν, & ἐστεφάνεε pro ἐστεφάνει, resoluta diphthongo & abiecto ν. est autem præterit. plusquamperf. act. verbi τυφόω.

Ἐτέτοιμακα, præt. perfect. act. verbi ἑτοιμάζω. Atticum pro ἡτοίμακα, reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐτέτοιμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ἐτίθεν, tertia persona præt. imperf. ex verbo ἵστημι, Attico more transsumpta ab inus. themate ἰθέω, vt ὤφιεν ex ἀφίω.

Ἐτίθε, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐτιθέμην, pro ἐτίθεσο. Solet enim Iones exempto σ dicere ἐτίθεο. vt ἐκρέμαο. pro ἐκρέμασο: vnde postea Atticè & in communi lingua factum ἐτίθου, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. τίθημι.

Ἔτλην, præt. imperf. vel aor.2. verbi τλῆμι facti ex τλάω.

Ἐτμαγεν, Boeotica syncope pro ἐτμάγησαν, ab ἐτμάγην. aor.2. pass. verbi act. τμήγω seu τμήγνυω facientis futur.2.act. τμαγῶ, aor.2. ἔτμαγον. Alioqui & tertia pers. sing. esse potest aor.2.act. habens ascitum ν, pro ἐ in ἔτμαγε.

Ἐτμαγον, aor.2. act. eiusdem them. τμήγω seu τμήγνυω facientis fut.2.act. non solùm τμαγῶ, sed etiam τμηγῶ, vt πλήγνυω & πλαγῶ facit & πληγῶ.

Ἐτμαθεν, aor.1.pass. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut.1.act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι: ex cuius tertia pers. τέτμη) fit Aor. ille.

Ἔτμηξα, aor.1.act. verbi τμήγω, seu τμήσω.

Ἔτον, ἔτλεν, Ἔμεν, ἔτε ἔτην, dual. & plur. aor.2.act. à them. ἵημι, facientis in prima sing. ἧκα vt ἔβλεν.

Ἔτραγον, aor.2. act. verbi τρώγω, tanquam ex τράγω vel τραγέω.

Ἔτρεπεν, aor.2. act. verbi τρέπω facientis fut.2. τρεψῶ, quo Homer. in passiua significatione vtus est pro ἐτράπη (est enim ἐτραπέμεν, aor.2. pass. ex actiuo illo ἔτραπον) dicens: Ἐς δ' ἔφορον δ' ἀναδὰς φύγα δ' ἔτρεπε, vt annotat Eust. Alioqui enim subaudiendus foret accusatiuus aliquis, nimirum τοὺς ἵππους, vel ἑαυτὸν. Media voce dicitur ἐτραπόμεν, ἐτράπω, ἐτράπτο. Rursum ἔτραπεν potest alicubi Boeotica syncope positum esse pro ἐτράπετο, in aor.2. pass.

Ἔτραφεν, aor.2. pass. verbi τρέφω, facientis fut.2. act. τραφῶ, & aor. 2. ἔτραφον.

Ἔτρεσε, aor.1 act. verbi τρέω, facientis fut.1. τρέσω, retento ε.

Ἔτρησε, aor.1. act. verbi τέτρημι seu τετράω, ex them. τράω.

Ἔτρηχον, aor.1. act. verbi τρήχω facientis fut.2. τρηχῶ. verso ζ in χ, vt alia quoque secundæ coniugationis verba in ζω desinentia, κράζω, κλάζω.

Ἔτρυφε, aor.1. pass. verbi act. θρύπτω facientis fut. 2. act. τρυφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia quæ tenuem mutant in aspiratam, propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratæ concurrentes τραχύτητα quampiam & cacophoniam efficerent, sicut ἐτύθεν quoque & ἐτέθεν mutarunt thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω & τίθημι.

Ἔτρωσε, aor.1. act. verbi τιτρώσκω, ex inus. them. τρώω vnde fut.1. τρώσω. Pass. aor. est ἐτρώθην, exp. præterit. pass. τέτρωμαι tertia pers. sing. quæ est τέτρω).

Ἔτυθεν, aor.1. pass. verbi θύω, in quo aspirata præsentis litera θ. versa in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam, qualem mutationem factam esse in Ἐτέθεν quoque & Ἐτρύφεν, paulò suprà admonui.

Ἔτυχθεν, aor.1. pass. verbi act. τύγχω, abiectum habens ε ex diphthongo, nisi potius est ex inus. them. τύχω, vel τυκω.

Ἔτυχον, aor.2. act. verbi τυγχάνω ex τύχω facienti fut.2. τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε, pleonasmo Aeolico ἔ vsus est ἔαδε, mutato simul spiritu, hoc autem ἔαδε factum est [resoluta Ionicè seu Atticè vocali circumflexa ᾶ in ει] ex ἥδε, aor.2. verbi poetici ἀνδάνω seu ἥδω,

Εὐγενίης, apud Hom. pro εὐγενεῖς. (vt supra docui.

Εὐηγελεν. Aor.2. pass. verbi εὐαγγελέω, intrinsecus habens augmentum. (gmentum.

Εὐκετον, præt. imperf. verbi εὐκετέω. Intrinsecus habens augmẽtũ.

Εὐπρέσκεα, aor.1. act. verbi εὐαρεσκέω, similis præcedentibus.

Εὐράμην, per syncopen pro εὑρεάμην, vt tradunt quidam grammatici veteres: aor.1. med. verbi act. εὑρίσκω, mutuantis futurũ εὑρήσω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὕρω malit facere fut. 1. εὑρῶ, aor. 1. act. εὕρα indéque medium εὑράμην. ex quo infinitiuus εὑρασθαι. Ambo autem rarioris vsus sunt: atque adeò quidam eorum vsu interdicunt.

Εὕρε, aor.2. actiui imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὕρε, vt εἰπὲ pro εἶπε, λάβε pro λαβέ. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθην, aor.1. pass. verbi eiusdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente fut. 1 act εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα. pass. εὕρημαι, ex cuius tertia perf. εὕρη) factus est aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεθείς, & infin. εὑρεθῆναι.

Εὑρήσω, fut.1. act. verbi εὑρίσκω, ex inus. them. εὑρέω: ex quo aor.1. εὕρεσα, & præt perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aor.2. act. eiusdem them. ex eodem verbo εὑρέω facit enim futurum 2. εὑρῶ, vnde hic aorist. εὗρον, & inde Aor.2. med. εὑρόμην.

Εὕρωκα, aor.1. act. verbi εὑρίσκω, carens augmento.

Εὕσαν, aor.1. act. verbi εὔω, facientis fut.1. act. εὔσω.

Εὔχετο, Ionicè pro ἤυχετο. primùm omisso augmento, deinde diphthongo υ resoluta in ευ. secunda pers. præt. imperfect. pass. à themate εὔχομαι.

Εὐχετόωμεν, pleonasmo poetico ἔ ο pro εὐχετῶμεν. est autem hoc εὐχετόωμεν, opt. præs. per contractionem ex εὐχετοίμεν, à them. εὐχετόομαι, sicut βοῶμεν fit ex βοοίμεν: & pleonasmo ἔ ο βοόωμεν.

Εὔχου, tertia imper. modi præt. perf. pass. ex secunda εὔχω, Ambo ex them. εὔχομαι.

Ἐφάνθεν, vide paulò post in ἐφάνθην.

Ἔφαγεν, aor.2. verbi, φάγω, facientis fut. 2. φαγῶ.

Ἐφαλῶν, quod Hesychius exponit φοιτηλῶν, Doricum est pro ἐφηλῶν, ex them. ἐφηλέω.

Ἐφάμεν, aor.2. med. verbi φημί, ex aor.2. act. ἔφην, vt ἔθεμεν ex ἔθην. Etym.

Ἐφεν, Boeotica syncope pro ἔφαεν, vt ἔβεν pro ἔβαεν, exempta syllaba αα. est autem præt. imperf. act. eiusdem thematis. Idem ἔτυμ. (aor.2. ἔφανεν.

Ἐφάνεν, aor.2. pass. verbi act. φαίνω, facientis fut.2. act. φανῶ.

Ἐφάνθεν, aor.2. pass. eiusdem thematis facientis præter. pass. πέφαμμαι: ex cuius tertia persona πέφανται). Aoristus ille formatus est

tus est. Poetæ autem ἐφαπτίβλω dicunt plenasmo Ψ α, necnon φαπτίβλω, sine augmento, pro eodem.

Ἔφαρξας, aor.1.med. verbi φάρζομαι, facientis fut.1.act. φάρξω. Factum est autem φάρζομαι hoc ex φράσσω, transpositis literis, meminitque eius Hesych. afferens ἐφαρζῶν, quod exp. ἐφραξαν quamvis id potius sit Aor.1.act. them. φαρζόω.

Ἔφεικεν, Ionicè seu poeticè pro ἐφῆκεν: aor.1.act. verbi ἐφίημι, facientis fut.1. ἐφήσω ex inus. them. ἐφέω: habens ει circumflexum Ionico more dissolutum in εε, vt φρείσσα, ζεῦνεικε, & similia dicuntur pro φρῆσσα, ζεῦνηκε.

Ἐφιδεὶς, partic. aor.1. pas. ex eodem them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφείμαι ex cuius tertia pers. fit ἐφέθλω hoc exempto ι ex diphthongo, correptaque pen. vt ex τίθεις fit ἐτίθλω.

Ἔφεικα, aor.2.act. eiusdem verbi, vt θῆκα, ex τίθημι est.

Ἔφεῖς, præt. plusquamperf. pas. vel ex eodem them, vel ex ἐφίστημι seu ἐφέω, habens enim hæc commune perfect. pas. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem est sortitum.

Ἐφείσθω, imper. præt. perf. pas. ab eodem.

Ἐφέω, poeticè pro ἐφῶ, resoluto primùm ω circumflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ει, aorist. 2.act. subiunct. modi, ab eodem verbo.

Ἐφεῦν, Doricè pro ἐφεῖναι, aor.2.act. infin. modi, ex eodē them.

Ἐφέωσον, Ionicè pro ἐφεῖσον, abiecto augmento, & inserto εσα. præt. imperf. vel aor.2.act. à verbo ἐφίστω.

Ἐφῆσον, quod Hesych. affert pro ἐκίνησον, videtur esse aor. 1.actiuus verbi φέω facientis Æolico more fut.1. φήσω, & significantis eo in loco, quem exponit, in vtero ferò.

Ἔφῆς, aor.2.act. imper. modi à them. ἐφίημι, vt θὲς ex τίθημι.

Ἐφιάσαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἐφεσαι: aor.1.med. impe. modi, ex them. ἐφίσημι aut ἐφίω. faciente fut.1.act. ἐφέσω. Vnde med. aor.1 infin. modi ἐφέσσθαι, pro ἐφέσθαι.

Ἐφιλείου, poetico pleonasmo Ψ ο pro ἐφιλοῦ, præt. imperf. verbi ἐφιλέομαι.

Ἐφῖκα, præt. perf. act verbi ἐφίημι, ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur à them. inus. ἐφέω. Vel etiā aor.1.act. irregularis. vt ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἐδόκα, ἔθεκα. Mediæ certè vocis aor.1. ἐφικτο apud Hes. legitur. At ἐφίκει præsens est tertiæ pers. ex themate ἐφίκω.

Ἐφλαῖς, aor.1. med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἔφλιν, præt. imperf. vel aor.2 act. verbi φημὶ, vt ἔφλιν.

Ἔφρα, aor.2.act. verbi φαίνω. Vnde med. voce ἐφλιάμλιν.

Ἔφυν, aor.1.act. verbi φυμὶ, mutuatitius ab inus. φύω, faciente fut. 1 φύσω.

Ἔφυτα, paragoge Æolica pro ἔφυς, vt εἴωτα pro εἶως, secunda persona aor.2. ἔφυν, ab eodem them.

Ἐφυτεύθη, optat. aor.1. pas. ex them. ἐφυτεύομαι faciente præt. pas. ἐφυτεύμαι, aor.1. pas. ἐφυτεύθη, vnde & particip. ἐφυτεύθεις.

Ἐφύτευμαι, fut.1.med. verbi actiui ἐφυτεύω vel etiā verbi pas. ἐφυτεύομαι. Habet verò ἐφυτεύω hoc fut. medium, vt & actiuum ἐφυτεύσω ex inus. them ἐφυτεύω: ἐφυτεύομαι autem suum ex seipso.

Ἔφθαρα, præt. perf. act. verbi φθείρω, eiecto ι.

Ἐφθάρη, aor.2. pas. verbi φθείρω facientis fut.2. act. φθαρῶ, aoristi.1. ἔφθαρον.

Ἐφθαρκα, præt. perfect. act. verbi eiusdem mutuatitium à Dorico φθαίρω, vt Eust. tradit. Vnde præt. perf. pas. φθάρμαι, cum suo infin. ἐφθάρθαι, & partic. ἐφθαρμένος, necnon ao. 1. indic. ἐφθάρθεν.

Ἐφθεῖρα, aor.1. act verbi φθείρω ex them. φθέω.

Ἔφθεν, aor.2. eiusdem verbi, ex them. φθέμι vt ἔφυν.

Ἐφθίετο, Ionicè pro ἐφθίετο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ex themate φθίω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante το.

Ἐφθίθη, aor.1. pas. verbi φθίνω facientis præt. pas. ἐφθίσμαι. Legitur apud Hesych.

Ἐφθίτο, præt. plusquamperf. pas. eiusdem them. vti iam dixi, φθίω nimirum.

Ἔφθορα, præt. perf. med. verbi φθείρω, vt ex ἀνείρω est ἔανορα.

Ἔφιασι, tertia pers. plur. verbi ἐφίημι, in præs. indic. modi, vt ἵασι quoque facit ἴασι.

Ἐφιμένος, part. præt. perf. pas. ab ἐφιείμαι, faciente fut.1. med. ἐφέσομαι, & præt. pas. ἐφεῖμαι, ex inusitato them. ἐφιεσμαι, vnde fut.2. etiam habet, & aor.2.

Ἔφιες, tertia pers. sing. præt. imperf. act. inus. them. ἐφίω, pro quo ἐφίημι in vsu est. Interdum est & secunda persona imperatiui præt. ab eodem them.

Ἐφίμβρι, ἐφιμβρῶν Doricè pro ἐφιείσαι, præs. infinit. ab eodem ἐφίημι. (libemi.

Ἐφίναι, infin. præsens verbi ἐφίημι, vt dixi: veluti τιθέναι est ex

Ἔφιστο, tertia pers. sing. præs. indic. ab eodē. At ἐφίστο, est præsens quidem itidem, sed subiunctiui modi, habens Ionicam paragogen ει, vt λαβέτει, θέτεί & similia, pro ἐφίστῃ λαβῇ θῇ.

Ἐφίστο, Aoristi.2.med. verbi ἐφιστάμαι faciens 2.med. ἐφιστάμαι, Aoristi.2. ἐφιστάμην cuius hoc ἐφίστο est tertia persona plural.

Ἐφίλατο, aor.1.med. verbi φιλέω, vnde & imper. φίλαι, vt Eust. tradit. Ambobus vtitur Homer. illo pro ἠγάπησεν. Il. ι, hoc autem pro ἠγάπησε ν, Il. α. in ambobus producens.

Ἐφίλοῦν, Eœrotica syncope pro ἐφιλοῦντο, aoristi.1. pas. verbi act. φιλέω, faciens fut.1. act. φιλήσω, præt. perf. pas. Πεφίλημαι.

Ἐφίστω, tertia pers. sing. præt. imperfect. à them. ἐφίστημι. Quidam & imperatiuum esse aiunt ἐφίστω.

Ἐφλαδον, aor.2. act. verbi φλαδάνω apud Hesym.

Ἐφλέχθη, aor.1. pas. verbi act. φλέγω facientis futur.1. act. φλέξω præt. pas. Πεφλεγμαι.

Ἐφόβεον, vt ἐφίλεον paulò antè. Eœrotica syncope pro ἐφοβοῦντο. aor. pas. verbi act. φοβέω.

Ἔφραδον, aor.2. act. verbi φράζω, facientis fut.2. φραδῶ, conuertit ζ in δ vt in aliis quoque verbis tertiæ coniugationis fit, quæ in ζω finiuntur.

Ἔφυξα, aor.1. act. verbi φύζω seu φύττω.

Ἔφυ, tertia pers. aor.2. ἔφυν de quo mox.

Ἔφυγον, aor.2. act. verbi φεύγω facientis fut.2. φυγῶ exempto ε ex diphthongo, vt in ἔλιθον, τέλχον, & similib.

Ἔφυγεν, Dorica epenthesi syllabæ εν pro ἔφυγον, tertia plur. aor. 2. act. vt ἔτυπτεν pro ἔτυπτον.

Ἐφύη, aor.2. pas. verbi act. φύω ex aor.2. act. ἔφυν.

Ἐφῦν, aor.2. act. verbi inusitati φύμι, vnde partic. φύς.

Ἐχαδ ον aor.2. act. verbi χαζω, vt ἔφραδον. (pro ε.

Ἐχαλέπηνα, aor.1. act. verbi act. χαλεπαίνω, verso α in η, & subiici

Ἔχανον, aor.2. verbi act. χαίνω facientis fut.2. χανῶ. At aor.1. forte ἔχηνα. (aor.2 ἔχαρον.

Ἐχάρην, aor.2 pass. verbi act. χαίρω facientis futur.2. act. χαρῶ.

Ἔχεα, aor.1 act. verbi χέω, ex ἔχεσα, vnde infin. χέαι.

Ἐχέμεν, Doricè pro ἔχειν. infin. præs. verbi ἔχω.

Ἐχεσκεν, Ionicè pro ἔχε abiecto primùm augmento, deinde adiecta paragoge σκε, & in aliis præt. imperf. ind. modi ab eodem them.

Ἔχευα, aoristi.1. act. verbi χέω, vti iam dixi contra regulam pro ἔχεα, exempto σ characteristica futuri litera in tertia coniugatione, vnde, dempto præterea υ, fit ἔχεα. Nisi quis potius hæc ἔχευα ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo Ψ υ Æolico; qualis est in ἐκάλευν, & δάεμαι, ac similibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

Ἔχηρα, aor.1. act. verbi χαίρω, vt à διαίρω est ἔδηρα. Var. Ionicū esse ait pro ἔχαρεν.

Ἔχοιρεν, aor.1. act. opt. modi, Atticus & Æolicus pro ἔχοιμι à them. ἐχθαίρω faciente aor.1. ind. modi, ἔχθηρα, vt præcedens ἔχηρα à χαίρω est subiun. aor.1. act. est ἐχθήρω.

Ἐχόμαι, fut.1. med. verbi ἐχθομαι ex ἐχθόμαι.

Ἐχθοντων, Atticè pro ἐχόντων: participio præsentis temporis pluralis numeri genit. casus vsurpato pro tertia persona pluralis imperatiui modi. Ambo à them. ἔχω.

Ἔχραον, aor.2. act. verbi χραίω facientis fut.2 χραῶ, exempto υ ex diphthongo, ad correspiendum penultimam. Interdum est imperf. verbi χραω.

Ἐχρόοντο, Poetico pleonasmo Ψ ο pro ἐχρῶντο, vt ἐφιλόοντο pro ἐφιλοῦντο, & similia præt. imperf. verbi act. χρόομαι.

Ἔχυ, aor.2. pas. verbi χύω seu χέω, vt ἔρρυ. Apud Hesych.

Ἐχύθη, aor.1. pas. eiusdem verbi ἐλύθη.

Ἐχώσθη, aor.1. pas. verbi χώννυμι seu χόω facientis fut.1. act. χώσω præt. pas. κέχωσμαι, vt χώννυμι facit κέχωσμαι. & similia assumpto σ cohiba motem aliorum in ωω desinentium.

Ἐψαθλατο, aor.1. med. verbi act. ψαθάλλω, vt ἅλατο ab ἅλλομαι formatum est.

Ἐψάλαθ, Ionicè pro ἐψαλμῶν εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pas. verbi act. ψάλλω, ex tertia sing. facta inserto α ante ται. Nisi malis formare ex præterit. medio ἔψαλα, adiecta syllaba ται.

Ἔψαι, Ionicè itidem pro ἔψει, resoluta diphthongo, secunda persona singul. fut.1. med. ἔψομαι, ex them. ἕψομαι. Apud Hesych. verò & Ἔψιο, legitur quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem admisit pro ἔψει: iple in imper. modo & temp. præs. exp. ἀκολούθει, ἕπου. sequere: tanquam fut.1. medio ἔψομαι, transeunte in præsens, sicut à δείδομαι & δύομαι est ἐδείδετο & ἐδύετο.

Ἐψόαθαι, poetico pleonasmo Ψ α pro ἐψάθαι, vt μαχεόαθαι pro μαχεάθαι, & similia.

Ἐψυχεόμεθα, Doricè pro ἐψυχόμεθα, à Dorico itidē them. ψυχεόω pro ψυχόω.

Ἐψύοντο, poetico pleonasmo Ψ ο pro ἐψύοντο, vt ἐχρόοντο, pro ἐχρῶντο à them. ἐψόομαι seu ἐψύομαι.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, Ionicè pro ὦ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa, aoristi.2. act. subiun. modi à them. ἔωμι seu ἔω. nam interdum ἔω thema quoque est, & aliquando est origo Ψ ἔωμι, faciens fut.1. act. ἔσω, aliquando Ψ ἔνυμι vel ἔζω faciens ἔσω.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa. Præsens est subiunctiui à them. εἰμὶ, nisi aor.2. esse malis: nam tradunt grammatici hoc εἰμὶ, in aor.2. facere ἔον optatiuo ἔοιμι, subiunctiuo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον est & ipsum à them. ἔω. nam & ἔω vt ἔω thema interdum est, & primitiuū atque origo est modò τοῦ εἰμὶ, faciens fut.1. med. ἔομαι, modo τοῦ εἶμι, significantis πορεύομαι, faciens fut.2. med. εἴσομαι, assumpto ι.

Ἔωγα, præt. med. verbi εἴργω. Atticè assumpto ε, pro ἔργα.

Ἔωγμαι, præt. pass. eiusdem them. itidem habens Atticè assumptum ε pro ἔργμαι. Vnde partic. ἐωγμένος.

Ἐωγυῖα, partic. fœm. gen. ex masc. ἐωγώς. Ambo partic. ex præter. med. ἐωγα.

Ἔωθα, præt. med. verbi ἔθω, vt ἔργω facit ἔωργα pro ἐοθα & ἐοργα verbo primùm ε prioris syllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præsentis, vt ἔλπω etiam facit ἐολπα. Vtitur porrò hoc præterito ἔωθα Aratos, vt & Thucyd. plusquamperf. Attico ἐωθεῖν pro ἐώθειν: & Archippus partic. ἐωθός. Var. Alioquin & εἴωθα dicitur pro ἔωθα, assumpto ι.

Ἐώθειν, itidem Atticè assumpto ε dicitur pro ἐώθει: hoc autem per contractionem pro ἐώθεον, præt. imperf. act. verbi εἰώθω.

Ἐώκειν, pro ἐοίκειν, ο verso in ω & subscripto ι, plusquamperf. med. verbi act. ἔοικω, habens & ipsum ι, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, vt ἔωθα.

Ἐώλπειν, pro ἐόλπειν, καὶ χρόνῳ μεταθεῖσιν, vt scribit Eust. innuès regulariter debuisse dici ἐόλπειν in hoc plusquamperfect. verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præteriti ἐολπα: sed poetica quadam licentia ab Homero transposito augmento, hoc est è prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præsentis literam. Sic ἐώργειν dicitur.

Ἐῶμεν, pleonasmo ῶ ε pro ὦμεν, aor. 2. subiun. act. ab inus. them. ἧμαι ex ἐω, significante πληρῶ, vt tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἐῶμεν scribi & ἐωμεν.

Ἐῶμι, per contractionem ex ἐοίην optat. præsens verbi act. ἐέω.

Ἐῶν poetico pleonasmo ῶ ε pro ὦν, vt tradunt nonnulli, qui part. præsentis esse temporis indicant. Alij Aoristi secundi esse aiunt regulare, ab aor. 2. indic. modi ἔον, vt paulò antè etiam in Ἐῶ admonui.

Ἔων, sine augmento pro εἴων, poetico vel Ionico more, præter. imperf. act. verbi ἐάω.

Ἐώνημαι. Atticè assumpto ε dicitur pro ὠνημαι, vt ἐώθων & ἐώλα pro ὤθων & ὦλα. Est autem præt. perf. pas. verbi ὠνέομαι: ex quo & aor. 1. pas. ἐωνήθην. Itidem in præter. imperf. ἐωνούμην dicitur pro ὠνούμην.

Ἐωνοχώς, præt. imperf. act. verbi ἐνοχλέω, habens & ipsum Attico more assumptum ε, pro ἠνοχλῶν, vt ἐωγα dici pro ὦγα suprà docui.

Ἔωξα, eodem modo pro ὦξα: aor. 1. act. verbi εἴργω.

Ἔωρα, itidem Atticè assumpto ε pro ὦρα: tertia persona præter. imperf. act. ex prima εἑώρων pro ὦρων, ambo ex act. them. ἑράω.

Ἑώρακα, similiter pro ὦρακα dicitur: præt. perf. act. eiusdem thematis ὁράω.

Ἐώργειν, præt. plusquamperf. medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔωργα, assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus assumi oportebat, vt ἐώλπειν suprà. Similem ecfasin habere tradunt & ἐωργώς pro ἐοργώς. Legitur verò & in præt. perf. ind. modi apud Hel. ἐωργα quod exp. ἐνεργήσαι, similem habens ecfasin.

Ἐώρταζον, præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus.

Ἐώρων, Atticè pro ὥρων, assumpto ε vt in ἐωνοχώων, præter. imperf. verbi act. ὁράω.

Ἔωσα, itidem Atticè assumpto ε, pro ὦσα: aor. 1. act. verbi ὠθέω ex inus. them. ὦθω. Itidémque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην & ἐωσάτο pro ὠσάμην & ὤσατο.

Ἐώθουν, simili modo assumpto Atticè ε pro ὤθουν dicitur: est autem aor. pas. eiusdem them. ὠθέω, itidem ab inus. ὦθω, ex præt. perf. pass. ἔωσμαι.

Ἔων, Ionicè pro ὢν resoluta vocali circumflexa, vt volunt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subiun. modi. Potest tamen esse & regularis aor. 2. subiun. ex aor. 2. indicativi ἔον, qua de re vide & quæ paulò antè dixi in Ἐῶ.

Ἔωσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὠθέω ex inus. them. ὦθω, faciente fut. 1 ὠσω, habet autem Atticè assumptum ε, vt & aor. ἐωσα & ἐωσάμην itidémque præt. ἐώσμαι pro ὤσμαι, itidémque in tertia perf. ἔωσται pro ὦσται.

Z

Ζαείς, partic. præs. ex them. poetico ζάημι, vt ἀείς ex ἄημι. Idémque ferè significant ζάημι & ἄημι, nisi quod ζάημι videtur significare σφόδρα ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiua, & verbo ἄημι.

Ζαίν, Iunctope Attica pro ζαίηλεν tertia persona pluralis, ex prima ζαίω præsens optatiui modi: ex inusitato them. ζῆμι, vt βαίω ex βῆμι, ἱστάω ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν & ζαῖτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζαιμεῖν & ζαιητε.

Ζαλῶ, Doricè pro ζηλῶ, verso η in α & ῶ in ῶ, imperat. præsent. pass. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eóque exponitur μιμῶ.

Ζαστῶσα, eodem modo pro ζεστῶσα dicunt iidem Dores. Est autem partic. præs. act. ex them. Dorico ζαστάω pro ζεστάω.

Ζεύσα, Ionicè & poeticè inserto ι, pro ζεῦσα, à them. ζεύω pro ζεύω.

Ζεύσιν, Ionicè itidem & poeticè pro ἔζευσιν, abiecto augmento: aor. 1. act. verbi ζεύω, facientis fut. 1. act. ζεύσω, retento ε. Passiua autem voce facit Aorist. 1. ἐζεύθην, vnde & partic. ζευθείς, ferue-factus.

Ζεύγνυσιν, Var. tradit elegantius esse quàm ζευγνύουσι. Videtur tamen id Ionicum esse, vt τιθέασι pro τιθέουσι. Est autem tertia pers. plur. præsent. temporis vocis act. à them. ζεύγνυμι, habens epenthesin α pro ζευγνύουσι, vt δεικνύουσι.

Ζεύξει, infin. act. aor. 1. eiusdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1. act. ζεύξω. ab inus. them. ζεύγω.

Ζευξάσθαι, Doricè pro ζευγνύσθαι, verso γ in ξ. à Dorico itidem them. ζεύομαι pro ζεύγομαι seu ζεύω pro ζεύγω. Etym. & Var.

Ζῆθι, interdum est imp. modi, καθ' ὑποκοπὴν pro ζῆθι, interdum indic. modi est, & tertia persona singularis vel præn. imperfect. vel aor. 2. act. carens augmento pro ἔζη: vt ἐῶ scienus à poetis vsurpari pro ἔῶν. Ambo ab inusitato them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάω.

Ζῆθι, imper. præsens, vel aor. 2. act. ab eodem them. vt σῆθι ab ἵσημι. Alij tamen ex ζάω formare maluit. volunt enim ex eo primùm esse ζάει, ex quo per contractionem fieri ζᾷ: itéque ζῆθι abiecta syllaba θι, quam cæteris quoque monosyllabis imperatiuis ascisci aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῇν, pro ζᾷς. Dorica mutatione ῇ ᾷς ῇ, vt πεσῇν pro πεσῇς iidem dicunt infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi vsitatus.

Ζῇς, itidem pro ζᾷς seu ζάεις, iidem Dores dicunt, vt γελῇς pro γελᾷς: contracto α & ει in η, & subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, aor. 1 act. infin. modi ab eodem them. ζάω facienre futur. 1. act. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζήθω, tertia pers. sing. imper. pass. ab inus. them. ζάω pro quo ζώννυμι solet vsurpari.

Ζηχθέντες, part. plur. ex singulari ζηχθείς: quod est aor. 2 pas. à them. act. ζεύγνυμι, faciente fut. 2. act. ζεχθῶ ex inusitato them. ζεγχω, vt ἐρεύγω facit ἐρεχθῶ.

Ζωγρεῖν, imper. præt. act. verbi ζωγρέω per compositionem dicti pro ζῶον ἀγρεῖν.

Ζῶλω Atticè pro ζῶμι, vt βοῶλω pro βοῶμι: optat. præsens act. verbi ζάω, facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζῷλω, verso μι in λω, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

Ζωθείς, part. fœm. gen. aor. 1 pass. ex them. ζώννυμι, faciente fut. 1. act. ζώσω, ex inus. them. ζάω. præter. perf. pas. ἐζωσμαι, vt ἐξωσμαι ἐγρωσμαι, aor. 2. pas. infin. modi est ζωσθῆναι.

Ζωιστον, Ionicè pro ἔζωον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba ιστ: vt ὤθιστον & τύψιστον idem dicunt pro ὦθον & ἔτυψον. Est autem illud ζώιστον præt. imperf. ab Ionico them. ζάω.

Ζωστόκτω, Ionicè pro ἐζωόκτω, abiecto augmento & inserta syllaba στ, imperfectum passiuum, verbi actiui τίκτω.

Ζώοντες Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonasmo ῶ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Partic. pers. act. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, aor. 1. act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1. act. ζώσω, ex inus. them. Ζάω, vti iam dictum est. vnde media voce Ζώσασθαι & indic. modo Ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο abiecto augmento. Rursum verò Ζῶσαι interdum est partic. præsens fœm. gen. per cõtractionem pro ζάουσαι, vt ζῶσα itidem legimus pro ζάουσα. Tunc autem est à them. ζάω. Ζώσας autem est partic. Aor. act. ex them. ζώω.

H

Η, atticè apud Aristoph. abiecto ν pro ἐῶν vel ἤειν. Quidam sic formatum aiunt, dicunt εἶμι præt. imperf. facere εἶν, vt τίθημι facit ἔτιθεν, ex eo fieri ἦ primùm abiecto ν, & diphthongo more Ionico resoluta in ει. (vt iidem Iones dicunt ἤδεα pro ἤδεν, ἐνενοιήκεα pro ἐνενοιήκεν, ἐνενόηκεα pro ἐνενόηκεν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, inquit: præter. imperf. vel aor. 2. verbi ἠμί, per apocopen pro φαμί, vt iidem grammatici tradunt. Alioquin est & coniunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς interdum etiam ἢ Etym.

Η, cum ι ascripto siue subscripto, est tertia pers. coniun. modi ex prima εἶ: ambo ex inus. verbo ἐω, ex quo εἰμί quædam sua mutantur tempora.

Η, itidem ascripto siue subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia persona sing. coniun. modi, itidem ex prima εἶ, sed aorist. 2. act. ex them. inus. ἐω, ex quo εἰμί sua mutatur tempora. Interdum est datiuus articuli fœm. postpositiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἥα, Atticè pro εἶα. Ambo autem sunt præteritum med. verbi εἶμι significantis Πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore, tradunt etenim esse thesin. εἶα epenthesi Ionica vel poetica pro ἐω, huius præteritum medium esse εἶα, ex quo ἦα hoc fiat, ε in η verso, & subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ionico illo ἤια. Interdum verò ἦα nomen quoque est plurale ex singulari ἦν, itidem per contractionem pro ἤια & ἤιον. Ἥα autem

tem esse Aoristum primum verbi εἶμι ex ἕω, annotat Eust. innuit umm εἶμι ex ἕω facere Aoristum 1. ἧα, vt. χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἐκθλιψιν esse ἧα. Ita verò ἧα siue ἔα facere hoc verbum in Aorist. 1. vt facit ἧσε siue ἔσε in Aor. 2.

Ἤατο, Ionicè pro ἑῶτο ab ἕομαι.

Ἤεσαν, quod Suidas exp. θρίαμβεύοντες, videtur esse partic. perf. perf. act. à them. αἴω. ideòque deberet habere subscriptum ι.

Ἠβώων, partic. præt. perf. act. à them. ἡβάω faciente fut. 1. ἡβήσω vnde & partic. Aor. 1 ἡβήσας.

Ἠβουλόμην, Attico more pro ἐβουλόμην dicitur, vt ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην, assumpto præter syllabicum augmentum etiã temporali. Est autem Aor. 1. pass. verbi. βούλομαι ex inusitato themate βυλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην. Atticè itidem.

Ἠγοίμι, poeticè pro ἡδοίμι seu ἥδοιμι; optat. præs. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

Ἠγοῦσα, poetico pleonasmo τοῦ υ pro ἡγοῦσα: partic. præs. ab eodem them. Varin.

Ἤγαγον, Aor. 2. act. verbi ἄγω. Atticam reduplicationem habens in prima syllaba γα pro ἤγαγον. itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγαγόμην.

Ἤγαμαι, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ἠγάσθην, Aorist. 1. passivum indicativi, verbi ἄγαμαι, vel potius ἀγάομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤγασμαι, vnde tertia persona præt. plusquamperf. ἠγάστο apud Hesych.

Ἤγασσάτο, poeticè mutata causa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia persona singul. Aorist. 1. med. indic. ab eodem themate ἄγαμαι faciente fut. 1. med ἀγάσομαι exp. verbo ἀγάζομαι.

Ἠγγελόμην, Aor. 1. med. ind. ex them. act. ἀγγέλλω.

Ἤγγελμαι, Aorist. 1. pass. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, Aorist 2. ἤγγελον.

Ἠγγελθην, Aor. 1. pass. indic. ab eodem them. faciente fut. 1. ἀγγελῶ. præt. ἤγγελκα, pass. ἤγγελμαι.

Ἠγγέλλετο, præt. imperf. pass. verbi act. ἀγγέλλω.

Ἤγειρα, Aor. 1. act verbi ἐγείρω.

Ἠγερέθοντο, præt. imperf. pass. poetici verbi ἀγορεύω deriuati ex ἀγείρω. vt tradunt grammatici.

Ἠγερθεν, Boeotica syncope pro ἠγέρθησαν, tertia perf. plural. Aor. 1. pass. ex act. them. ἐγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθην.

Ἤγερα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1. act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἔγερμαι.

Ἠγεράμην, Aor. 1. med. verbi ἀγείρομαι, facientis fut. 1. ἀγερῶμαι.

Ἤγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἄγω, ex quo partic. ἠγμένος.

Ἠγνοεῖν, pleonasmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόει: ab ἀγνοέω habente itidem pleonasmum τοῦ ι. pro ἀγνοεῖν.

Ἤγον, præt. imperf. vel Aor. 2. verbi ἄγω. Pass. est ἠγόμην. vnde apud Hom. ἄγετο κυμῶν.

Ἠγορέθθησαν, Aor. 1. pass. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonasmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο, præt. imperf. verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, poetica syncope pro ἠγείρετο, ex ἐγείρομαι itidem per syncopen vsurpato à poetis pro ἠγείρομαι.

Ἠγρέωσαι, apud Soph. secunda pers. sing. præt. perf. pass. à them. ἀγρεύω. facit enim id fut. 1. act. ἀγρεύσω. præt. perf. ἠγρεύκα, & pass. voce ἠγρεύμαι. Vnde infin. præt. perf. pass. ἠγρεῦσθαι.

Ἠγρευκατέμην, Aor. 1. med. verbi act. ἀγρευκάω. apud Hesych.

Ἠδάφθη, præt. perf. pass. verbi act. ἀδάω.

Ἠδέα, præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, habens Ionicã diphthongi disolutionem pro ἤδη. solent enim Iones primas personas singul. præt. plusquamperf. act. communiter in εα desinentes, terminare in εα resoluta diphthongo, nimirum κεκτήκεα dicentes pro κεκτήκη, τετύφεα pro τετύφεν, ἤιεα pro ἤειν vnde apud Homer. ἤιεν πολλὰ γὰρ ἀνιηρῶ. qui & altero ἤδεα vtitur, dicens: Εἰ γὰρ ἐγὼ τόδε ἤδεα. Idem Iones itidem ἤδεα dicunt pro ἤδεν, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδεν, præt. plusquam perfect. med. verbi εἴδω, habens diphth. ει conuersam in η cum ι subscripto. Alioqui & εἴδεν pro eodem dici solet verso ε in η, sicut in ἐπεπείθην. At εἴδεν est præter. plusquamperf. act. eiusdem verbi εἴδω ex εἴδεν.

Ἤδεσθα, Æolica paragoge syllabæ θα pro ἤδει: secunda person. sing. præcedentis præt. plusquamperf. medij ἤδη. Similiter εἴδεσθα dicitur pro εἴδει. Etym. Atticè & ἤδεσθα dici scribit pro illo ἤδησθα. Potest tamen ἤδεσθα illud esse & coniunct. modi, sed tunc subscribendum ει potius ι, vt in εἰνοθα.

Ἤδεσα, præt. act. verbi ἥδω ex ἥδεω, pro quo Atticè dicitur ἐδέσθη. repetitis duabus initialib. literis præsentis, & ε conuersa in ε.

Ἤδεσαν, Atticè pro ἤδεσαν, correpta penult. Tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ἤδεν, de quo supra.

Ἠδέσθεον, Aorist 1. pass. verbi αἰδέομαι, facientis fut αἰδέσομαι, & præt. pass. ἤδεσμαι.

Ἤδη, Atticè per contractionem ex Ionico ἤδεα solent enim Attici plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in εν, resolutione diphthongi, contrahere, & pro κεκτήκεα dicere κεκτήκα, itidémque ἤδη pro ἤδεα. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. præter. plusquamperf. med. ex themate εἴδω.

Ἤδη, Aor. 2. act. verbi ἀνίδω ex αἰδέω.

Ἤδικον, Aor. 2. act. verbi ἀδικέω facientis fut. 1. ἀδικήσω. Vnde & passiuum præt. perfect. ἠδίκημαι, & Aor. 1. pass. ἠδικήθην.

Ἠδικήθη, Aor. 1. pass. verbi act ἀδικέω. Est verò & themα ἀδικέω, & quo particip. ἠδικής, apud Dioic. & Aorist. 1. pass. ἠδικήθη.

Ἠδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην augmento syllabico verso in temporale, præt. imperf. verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in Aorist. 1. pass. eiusdem thematis facientis futura 1 δυνήσομαι, ex δύνασμαι. Habet verò idem δύνασμαι & alium Aoristum 1. passiuum, nimirum ἐδυνάσθην, ex inusitato themate δυνάομαι. [ἐδυνάσθη

Ἤδωσ, tertia perf. sing. præt. perf. pass. ἔδομαι, ex act. them.

Ἤε, tertia pers. singul. Aorist 2. ἔη, ex themate inus. ἕω, pro quo vsurpari solet εἶμι: vel etiam præt. medij ἕα ab eodem verbo. Nonnunquam ἤε est etiam ex ἕω significante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Hesych. meminit, ἤε afferens pro ἤει, sed tunc est subscribendum ι, vt ex ἤει fit per contractionem seu synæresin.

Ἤεν, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο. est præt. plusquamperfect tertia pers. singul. itidem per contractionem ex ἤειν, ι subscripto, εἶμι (significante πορεύομαι) facientis præteritum med. ἐιμα, & per contractionem ἦα.

Ἤεια, Ionica diphthongi resolutione pro ἤειν, vt ἤδεια pro ἤδεν supra est autem hoc ἤειν præter. plusquamperfectum med. ex præt. perf ἦα. Ambo ex them εἶμι.

Ἤειδε, pleonasmo τοῦ ε, pro εἴδει. vel etiam pro ἤδει. Attica epenthesi τοῦ ει, vt tradit Eustath apud Homerum. qui etiam addit, esse præteritum plusquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. plusquamperf. medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: vnde in compos. ἀπῆειν. Fit autem hoc plusquamperfect. ἤειν ex perfecto ἦα: hoc autem ex εἴα, verso ι in ε & subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero facta syncope, dici ἤμεν pro ἤειμεν & ἤεισαν pro ἤεισαν. Quorum ambobus Aristophanes vtus esse comperitur. Dicit enim in Pluto: Ἔπειτα πρὸς τὸ τέλος ἤμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade: ἤεισαν δ' οὖν τοῦ Διονύσου. Apud Etymol.

Ἤερα, Aor. 1. actiuus verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶρα, Aoristo 1. actiuo verbi αἴρω, vsurpatum volunt pleonasmo τοῦ η.

Ἤεν pro ἦν, ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. Aor. 1. ἦν, ex inus. them. ἕω, pro εἶμι, fuit. At ἤεν cum ι subscripto, est à themate, εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ἤειν, quod factum aiunt ex εἴειν Aoristo 2. vel imperf. verbi εἶμι inusitati pro εἶμι) verso ε in η & subscripto ι. quanquam esse potest & tertia persona præt. med. ἦα. Vtitur autem illo ἤεν Apollonios dicens. ἤεν Θύρας. Apud Var. & Eust.

Ἠέρθην & ἠέρθεντο, apud poetas duntaxat leguntur, fúntque ex poetico verbo ἠέρθομαι deriuato ab ἀείρω. vt supra ἠγερέθοντο ex themate poetico ἠγερέθομαι deriuato ab ἀγείρω. Ea enim formatio simplicior est, quippe quum ἠέρθεν exponatur ὡς ἀέρα ἀειρέθεν.

Ἠέρθη, Aorist. 1. passiuus indicat. verbi actiui ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia persona pluralis est ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἀείρω.

Ἤεσθα secunda persona sing. Aor. 2. ἦστο.

Ἤεσαν, tertia pers. plur. præt plusquamperf. ἤειν. Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ἤειν de qua supra.

Ἤεω, apud Hesych. legitur ab eóque exponitur ἐῶ ἤμεν. Legitur verò & apud Eust. qui dicit habere poeticum pleonasmum τοῦ η, eiséque tertiæ pers. à them. εἶμι significante ὑπάρχω.

Ἤζεσθε, Aor. 1. pass. ind. verbi act. ἀζέω, vt ἐφόβεσθε ex φοβέω est.

Ἤθα, præt. med. verbi ἴθω, vt tradunt nonnulli: sed ego eius rarissimum esse vsum existimo, nam pro eo εἴωθα solet vsurpari.

Ἤθελα, Aor. 1. act. verbi ἐθέλω, ex ἐθελέω, ex eo enim mutatur fut. 1. ἐθελήσω.

Ἤθεα, præt. perf. act. verbi ἤθέω facientis fut. 1. ἠθήσω. Aor. 1. ἤθεσα. Vnde etiam participium præt. perf. passiui ἠθεσμένος.

Ἤει, Eustathius alicubi esse dicit præt. med. verbi εἴω, disoluta diphthongo, & ε in η versa: ibi Aoristum 1. actiuum esse scribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait esse præteritum plusquamperfectum act. resolutione Ionica vsurpatum pro ἤειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in εν, resoluere in εα, pro ἤδειν dicentes ἤδεα, & πεπεπείκεα pro ἐπεπεπείκειν, vt supra ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤεια per syncopen dicitur etiam ἦα, vel potius per contractionem. Tertia eius persona est ἤει, seu ἤειν sequente vocali.

Ἤιγα, præt. med. verbi act. αἰγέω.

Ἤειν, præt. plusquamperf. ex præterito perf. ἤεια: ambo ex them. εἶμι pro quo εἴμι dici solet. Solet autem pro isto ἤειν per contractionem dici etiam ἤειν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤειν seu ἤει, tertia persona singularis præteriti ἤεια, vt supra annotaui, pro quo per synæresin dicitur ἦε, vt ἦα pro ἤεια. Potest esse & tertia persona Aorist. 2. ἤειν de quo supra.

Ἤεικτο, præt. plusquamperfect pass. verbi actiui ἀείκω facientis futurum ἀείξω. Interdum est plusquamperf. pass. verbi actiui εἴκω, habens resolutionem diphthongi ει in εα, [illegible]

ἤ ει εἴκ

ῆ ι εἰς η, vtriusque meminit Hesych. Illud exponens ἐφίεῖς, hoc verò ὁμοιοῦτε.

Ἤμῳν, quod Hesych. exp. ἐπορευόμεθα. per diphthongi resolutionem dictum est pro ἤμῃν. hoc autem ἤμῳν per syncopen pro ἤμῳν vsurpatum esse ab Aristoph. docui paulò ante in Η ἦν.

Ἥιξα, aor. 1. act. verbi αἴσσω.

Ἥιξαι, poetica diphthongi resolutione pro εἶξαι. verso simul ι in η. Est autem hoc εἶξαι secunda perf. sing. præt. perf. pass. ind. modi, à them. εἴκω, facienti fut. 1. act. εἴξω, & præt. perfect. pass. εἶγμαι.

Ἥιον, præt. imperf. vel aor. 1. act. verbi inusitati ἴω, habens poeticā diphthongi dissolutionem. & ἐρωτῶν ι εἰς η. Prima persona pluralis est ἤομεν, pro qua dicitur etiam ἤομεν, facta synæresi & subscripto ι. vt refert Var. Tertiam autem sing. ἤει sive ἤιον. communem habet cum præt. med. ἤια in compos. porrò ἤιον facit ἀνήιον, vt Eust. annotauit.

Ἤϊσαν, apud Hesyc. legitur, exponiturq. κατέβαν τλῆσαι. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι dissolutionem, simulque ἐρωτῶν ι εἰς η pro κίνησαι, à them. κίνεω.

Ἤϊεν, prima persona præt. imperfecti verbi ἵημι pro ἵεν, verso primùm η in α, deinde per pleonasmum assumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤεσαν significans ἐφερεσόντο, est tertia perf. plur. secundum quosdam præt. imperf. secundum quosdam aor. 1. secundum quosdam præteriti plusquamperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, εἴν, εἷς, εἷ. ἴομεν ἴτε, ἴσαν, & pleonasmo literæ η. ἤεσαν. Qui Aoristi primi, dicunt εἷα (ex quo hoc verbum εἷμι) facere εἷσα. ex cuius tertia plurali εἷσαν fieri hoc ἤεσαν, dissoluta diphthongo ει & ε verso in η. Qui verò tradunt esse præteriti plusquamperfecti, ita formant: εἴειν, εἴεις, εἴει. εἴομεν, εἴετε, εἴεσαν. & per syncopen subscripto simul ι, ἤειν, ἤεις, ἤει: plur. numero, ἤειμεν ἤειτε, ἤεσαν. & dempto ι ex diphthongo, ἤεσαν. Sed tunc ι et subscribendum foret in prima syllaba. Hæc fere Eust.

Ἤϊεν, præt. imperf. poetici verbi εἴειν. à quo & prima plur. ἤϊεμεν.

Ἤϊστωσε, aor. 1. act. verbi αἰστόω.

Ἤϊχθη, aor. 1. pass. verbi act. αἴσσω.

Ἧκα, tenui scriptum spiritu, est præteritum perfectum act. modò verbi ἵημι, modò verbi ἕω, facientium fut. 1. ἥσω, aspero vicissim notatum spiritu, est itidem præteritum actiuum, modò verbi ἵημι, modò verbi ἵω, facientium futurum 1. ἥσω, vnde in comp. ἀνῆκα, ἀφῆκα. Item præt. med. verbi ἵκω. Rursum tenui spiritu scriptum & subscripto ι, est præt perf. act. modò verbi ἕω, modò verbi αἴω, modo verbi αἰάω Eust. Vide & ἧκε paulò post.

Ἤκαζον, Atticè pro εἴκαζον verso ει diphthōgo propria, in impropriam η, vt idem Eust. annotat. Sic ἧκε pro εἶκε.

Ἤκαχον, Aorist. 2. actiuus inusitati thematis ἄχω, insertum habes κα, vt ἤγαγον insertū habet γα, more Attico, pro ἦγον & ἤγον.

Ἧκε, Atticè pro εἶκε, vt paulò antè ἤκαζον pro εἴκαζον, propria diphthōgo ει versa in impropriam η. Est autem tertia perf. singul. præt. plusquamperf. ἤκε seu εἴκεν, à them. εἴκω, faciente præter. med ἧκα & εἶκα. Vtitur autem hoc ἧκε Aristop. Apud Suid dicens: Ὀρτυξ καλεῖται· κἀγὼ ἧκεν ὄρτυγα, quod exp. ἐοίκει, ἐμιμούντο, similis erat. (μαι

Ἥκιστα, Aor. 1. med. verbi ἀκέομαι facientis fut. 1. med. ἀκέσω.

Ἤκκοιον, pro ἀκκόφ, assumpto nouo argumento in plusquam perf. Legitur apud Aristoph. in Pace, atque ita per η scribi annotat schol. ex Phrynico. Vnde & tertia plur. ἤκκοιον Attico more correpta penultima pro ἠκκόισαν: dicentibus iisdem ἠγωνιάκασιν, ἐπεπτοίκασιν, ἐσιγοκάκασιν, vt idem Phryn. tradit.

Ἥκεσε, Aor. 1. med. verbi act. ἀκεζῶ: ex quo & partic. præt. pass. ἠκεσμένος.

Ἤκόνημαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀκονάω.

Ἤκτο, tertia perf. sing. præt. plusquamperf. pas. ab actiuo themate ἄγω, faciente fut. 1. act ἄξω. præt. perf. act. ἦχα. pass. ἦγμαι.

Ἠλαθίω, aor. 1. pas. verbi ἐλαύνω, facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex themate ἐλάω.

Ἤλακα, præt. perf. act. eiusdem them. cuius aor. 1. act. est ἤλασα.

Ἠλάμεν, aor. 1. med. verbi ἅλλομαι: cuius prima plur. ἠλάμεθα, tertia ἤλατο. Sic verò ἅλλω in eodē tēpore facit ἐξήλαμεν.

Ἤλασε, aor. 1. act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cuius tertia person. sing. ἤλασε, frequens est apud Homer.

Ἤλασσον, præt. imperf. act. verbi ἐλασσόω non contractum pro ἠλάσσων. Simpliciter ἠλάσσεον à verbo ἐλασσόω, deriuato ex ἐλάω.

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω, vnde partic. ἀλγηκώς.

Ἤλφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde pass. ἀλήμμαι. Inde & Aor. 1. act. ἤλειψα. & voce med. ἠλειψάμην.

Ἤλυε, aor. 1. act. verbi ἀλύω, poeticè vel Æolicè pro ἤλυσα. sublata litera characteristica futuri & Aoristi. Itidémque media voce ἠλυόμην, ἠλύετο. Similiter ἴχνυε dicitur pro ἴχνευσα & quædam alia.

Ἠλάλατο, assumpto nono in præterito plusquamperf. augmento pro ἐλάλατο, vt ἠκκόει pro ἐκκόει. Est enim hoc ἠλάλατο, sive ἐλάλατο, plusquamperf. pas. verbi actiui ἐλαλάω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt perf. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐλήλαμαι.

Ἤλθον, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω, per syncopen pro ἤλυθον facit enim fut. 2. ἐλεύθω. Secunda persona ἤλθες, tertia ἤλθε sive ἤλθεν, & sic deinceps.

Ἤλθεσαν, Chalcidica seu Bœotica dialecto pro ἤλθον παρεσκευασμένοι ἐν πρὸς τὸ ἔδεσαν, traditq; Etymologicus. Βοιωτοὶ δὲ τῷ μὴ ἔχοντων τὴν μετοχὴν εἰς ὀξύτονον περιεῖν ἐξεβάλλαβον.

Ἠλλίμμεν, pro ἀλλίμμεν, vt ἠκάν pro ἀκάνειν, & ἠλλάατο pro ἐλάλατο, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. Est enim hoc ἠλλίμμεν sive ἀλλίμμεν, præt. plusquamperf. pass. verbi actiui ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συναλοιφὴ diphthongi quæ est in penultima.

Ἠλιόθῃν, præt. perf. pas. infin. modi à them ἀλιόω: ex quo & part. præt. perf. pas. ἠλιοθημένος. & aor. 1. act. ἠλιόωσε.

Ἤλυθον, aor. 2. act. verbi pro ἐλεύθω, vt tradunt quidā grammatici, potest tamen esse & aor. 2. verbi ἀλύτω, vnde est aor. 1. ἤλυσεν & partic. ἀλυσάμενος.

Ἤλαλησαν, aor. 2. pass. verbi actiui ἀλαλάσω seu ἀλαλάττω facientis fut. 2. act ἀλαλήσω. aor. 2. ἤλαλον. Eiusdem thematis præteritum perf. pass. est ἤλαλημαι, vnde infin. ἠλαλῆσθαι, & particip. ἠλαλημένος.

Ἤλοιμαι, præt. perf. pas. verbi actiui ἀλοιάω.

Ἤλοησίων, itidem perf. pas. verbi actiui ἀλοησιάω.

Ἤλοίησεν, pleonasmo literæ ι pro η ἤλοησεν, vt ἠγνοίησε pro ἠγνόησε. aor. 1. act. verbi ἀλοάω poeticè insertū ι habentis pro ἀλοάω.

Ἠλοήθεν, aor. 1. pas. eiusdem them. ἀλοάω facientis futur. 1. act. ἀλοήσω.

Ἤλυθον, aor. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2. act. ἐλεύθω, exempto ι ex diphthongo iuxta regulam. Verumtamen regularis hic aor. ἤλυθον non nisi apud poetas vsum habet. in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, vt supra quoque admonui.

Ἤλυξεν, aor. 1. act. verbi ἀλύσκω.

Ἡλωκα, præt. perf. act. verbi ἁλίσκομαι. ex ἁλόω. vt δέδωμα ex δεδόω sua tempora mutatur. vnde partic. ἁλωκώς. Atticè pro in dicitur ἐκάλωκα & ἐκαλωκώς. dissoluta vocali ω in κα, vt sua serie suprà docui. Verum notandum est, ἡλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἁλίσκω, præsertim in compositione. Ideoque Suid. ἑλωκότα exponens πεπραθότα, in neutrali seu passiua significatione, simul affert ἡλωκεν pro ἐπράτησεν, in significatione act.

Ἠλώμεν, præt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis, vagor, erro.

Ἤλων, aor. 2. act verbi ἁλίσκω, vt ἔγνων ex γνόω. Est pro quo Atticè ἐάλων quoque dici suprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. verbi ἐλάω. Eust. affert & aliud ἤλων significans ἤλθον, ex them ἀλέω, pro quo debuisset dici potius ἤλω. Affert autem ex Athen. ἤλων ὀρθρίας τὰ σπεῖα.

Ἤλωσαν, tertia perf. plur. eiusdem aor. 2 ἤλων.

Ἠμάθυνεν, aor. 1. act. verbi ἀμαθύνω. Ἠμάθυνε autem est aor. 1. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμαθυνέω.

Ἤμαι, per contractionem ex ἕημαι hoc autem ex ἕημι deriuato ex ἕω, vt ἵημι ex ἵω, velut tradunt grammatici. eosque sequendo est præsentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inus. them. ἁμαρτέω.

Ἥμαρτον, aor. 2. act. eiusdem verbi ex eodem them.

Ἡματωμαι, præt. perf. pas. verbi αἱματόω.

Ἠμβλακεν, aor. 2. act verbi poetici ἀμβλακίω.

Ἤμβροτον, apud poetas pro ἥμαρτον frequens est α verso in β, & pleonasticè inserto ο, vt grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἥμαρτον, & ἤμβροτες pro ἥμαρτες. Eodem propemodum modo Lacones ἐμβρόμαν dicunt pro ἥμαρμαν.

Ἡμείδετο & ἠμειδήσεν, præteriti perf. act. a them, ἀμείδω significante γελῶ.

Ἠμελημένος, part. præt. pas. ex actiuo them. ἀμελέω.

Ἤμελλον, Atticè pro ἤμελλεν, præt imperf. act. verbi μέλλω.

Ἤμην, per contractionem pro ἤειμην. vt ex Etymologico supra docui in ἤειν. At ἤμην sine ι subscripto, est præter. imperf. verbi εἰμὶ significantis fum. Alioqui ἤμην Eust. Apud Hom. poni ait etiam pro ἦμεν.

Ἤμην & ἤμηνται. Doricè etiam pro εἶναι, vsurpata comperiuntur. Itidémque ἤμην & ἤμηνται pro εἶναι aspirate. illud ab εἰμὶ, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Hesych. exponens ὑπάρχειν, & scribens etiā εἴμην, quę scriptura lōge magis consentanea videtur.

Ἡμένος, particip. verbi ἧμαι, de quo suprà. At ἡμμένος particip. præt. pass. à them. ἅπτω.

Ἡμμένος, partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἁνάω.

Ἤμιον, præt. imperf. pass. verbi εἰμὶ seu ἵω. traduntur enim ἵω voce pass. facere ἵεμαι præt. imperf. ἵεμαν & per syncopen ἵμαν. Vel pass. præsens ἵεμαι facere imperf. ἵεμαν. Sed notandum est poeticum esse hoc verbum, & apud Eurip. tantùm legi in Helena: ἐγὼ δ' ὅπου τύχοιμι κἀν ἥμαν τάχος. Etym.

Ἤμιον autem aspiratum, est præt. imperf. verbi ἵεμαι. de quo suprà.

Ἡμι, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω. vnde imperf. ἔμην pro ἔφην.

Ἤμυεν, præteriti perfect. pass. verbi actiui ἀμύω: ex quo particip. ἠμυμένος.

Ἡμιερ-

Ἡμιμηκής, part. præt. perf. act. à verbo ἡμιμήκω.
Ἡμπεσχόμην pro ἀμπεσχόμην dicitur geminato augmento à them. act. ἀμπίσχω.
Ἡμπισχόμην, itidē pro ἀμπισχόμην dicitur duplici augmento, & intrinsecus & extrinsecus: aor. 2. med. verbi act. ἀμπίσχω.
Ἡμπισχόμην quoque ab ἀμπισχόμαι extrinsecus augmentum accepit.
Ἡμπόλησε, eodem modo auctū est. est autem aor. 1. act. verbi ἐμπολάω.
Ἡμυον, imperf. vel aor. verbi act. ἀμύω.
Ἡμυε, aor. 1. act. verbi ἀμύω, carens augmento.
Ἡμφαγνόουν, præt. imperf. verbi ἀμφαγνοέω, apud Hesyc. exp. ἐδίσταζον ὑπονοοῦντες, dubitabant & ambigebant.
Ἡμφεμβρῶν, part. præt. perf. pass. ab act. th. ἀμφείνυμι, facientis fut. 1. act. ἀμφίσω ab ἀμφίω, præt. pas. ἠμφέσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinsecus & intrinsecus.
Ἡμφίβαλλον, pro ἀμφίβαλλον, forinsecus assumpto augmento à them. ἀμφιβάλλω.
Ἡμφιγνόει, similiter augmentum, extrinsecus accipit. Est autem aor. 1. act. verbi ἀμφιγνοέω, vnde & imperf. ἀμφιγνόουν.
Ἡμφιεννύμην, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.
Ἡμφίεσε, aor. 1. act. eiusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inus. th. ἀμφίω habet verò & ipsum extrinsecus augmentum. nam regulariter dici debuisset ἀμφίεσε.
Ἡμφίεσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde part. ἠμφιεσμένος, pro quo suprà habuimus etiam ἠμφεσμένος. nam simplex ἕννυμι seu ἕω facit præt. pass. εἷμαι.
Ἡν, erat: præt. imperf. verbi εἰμὶ ex ἔω: facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiam 2. ἔσον, ex quo hoc ἐῶ fit per syncopen: ideoq; regulariter habet ν, non item tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἔη vel ἔει, ab eodem th. ἔω. Nisi fortè ἐῶ tertiæ personæ asciuisse ν putandum sit, sicuti Doricum ἔνλω contractum ex Eust. Sunt nonnulli qui dicāt ἐῶ, Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦν, erant: sed eius rei exemplum desidero.
Ἦν, ἦς, ἦ, ἠμὶ pro φημί, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebam, dicebas, dicebat, dicetur enim & ἠμὶ pro φημί, vt paulò suprà annotaui.
Ἦν, autem aspiratū, est aor. 2. act. verbi ἵημι, vt ἔθην à τίθημι est.
Ἡναιρήκασι, part. præt. perf. act. à them. ἀναιρέω.
Ἡνάλωσε, aor. 1. act. verbi ἀναλίσκω facientis fut. 1. act. ἀναλώσω, ex inusit. th. ἀνάλω: augmentum habens extrinsecus pro ἀνήλωσε. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, & aor. 1. pass. ἠνάλωθην, pro ἀνήλωκα, ἀνήλωμαι, ἀνηλώθην.
Ἡναντίωμαι, præt. perf. pass. verbi ἐναντιοῦμαι, vnde & aor. 1. pass. ἠναντιώθην & part. præt. perf. ἠναντιωμένος.
Ἡναξε, aor. 1. act. verbi ἀνάσσω.
Ἡνεγκε, aor. 1. act. verbi ἐνείκω.
Ἡνειον, præt. imperf. act. verbi ἀνάσσω.
Ἡνιόχευν, aor. 1. pass. verbi ἡνιόχευμαι ex quo them. est & part. præt. pass. ἠνιοχευμένος, aor. autem 1. ἠνιοχεύθης.
Ἡνεγκα, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. th. ἐνείκω. aor. 2. act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aorist. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.
Ἡνεγμαι, præt. perf. pass. eiusdem th. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνείκω, vti dictum est. nam ἐνείκω facit fut. ἐνεγκῶ pas. præt. ἠνεγμαι, vt ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde part. ἠνεγμένος.
Ἡνείθην, aor. 1. pass. verbi act. αἴρω facientis fut. 1. act. ἀρῶ, vnde comp. ἀνηνείθην.
Ἡνεικα, aor. 1. Ionicus pro ἠνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἠνεξα, vt ἠνεγκα pro ἠνεγξα, & ἔθηκα pro ἔθεκα, & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἠνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.
Ἡνείκατο, aor. 1. vel 2. verbi inusitati ἀνίκω, pro quo ἀναγκάζω dici solet duplici augmento pro ἀνεί κα, pro quo poetæ dicunt ἀνείκατο per anadiplasiasmum.
Ἡνείχετο, præt. imperf. pass. verbi ἀνέχομαι, duplex augmentum habens pro ἀνεκείχετο. Sic ἠμπεσχόμην supra pro ἀμπεσχόμην.
Ἡνεικον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi poetici ἐνείκω, extrinsecus habens augmentum pro ἐνεῖκον.
Ἡνεικα, aor. 1. act. verbi αἴρω facientis fut. αἰρέσω. Ex quo th. est & imperf. ἤνεον poeticè vel Ionicè pro ἦρον, nulla facta contractione.
Ἡνεχθέν, aor. 1 pass. verbi act. ἀνέχω, mutuantis fut. 1. act. ἀνοίσω, facientisque præt. pas. ἀνέσχημαι: ex cuius tertia pers. sing. fit aor. ille ἠνεχθέν, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi systole facta est & in δίφθεν ac similibus. Habet verò idem aorist. ἠνεχθέν duplex augmentum. ἠμπεσχόμην, ἠνεχόμην, & similia.
Ἡνεχόμην, aor. 2. med. eiusdem verbi ἀνέχω habentis fut. 2. act. ἀνοίσω, mutuatitium ab ἀνοίσω, vnde aor. 2. act. ἠνεγκον, ex quo ille medius ambo habentes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεχθέν pro ἀνέσχον & ἀνεχόμην.
Ἡνέχθην, aor. 1. pass. verbi act. φέρω ex inus. them. ἐνείκω, facit eum id præt. pass. ἠνεγμαι, vt ἐλέγχω ἤλεγμαι.
Ἡνεφγα, duplici augmento dicitur pro ἀνέφγα præt. perf. med. verbi actiui ἀνοίγω. Atticè etiam pro ἀνέῳγα, assumpto ι præter augmentum. Similiter particip. præt. pass. ἠνεῳγμένος seu ἀνεῳγμένος est ἀνεῳγμένος seu ἀνεῳγμένος.
Ἡνήλαμαι, duplici itidem augmento pro ἀνήλαμαι: itidémque ἠνηλαμένος pro ἀνηλαμένος, & ἠνηλάσθην pro ἀνηλάσθην & voce actiua ἠνήλαγα pro ἀνήλακα, & ἠνήλασα pro ἀνήλασα: à them. ἀνελαύνω faciente fut. ἀνελάσω, ab inus. verbo ἀνελάω. Verùm & alterutra tantum ex parte augentur illa: nam modò ἠνήλακα & ἠνήλασα dicitur, modò ἀνήλακα, & ἀνήλασα, itidémque in cæteris temporibus.
Ἡνίατο, aorist. 1. med. verbi ἀνιάομαι, facientis fut. 1. ἀνιάσομαι. Prima perf. est ἠνιάμην.
Ἤνθε sive Ἤνθεν. Dorica σφόπῃ ἔλθε dicitur pro ἦλθε, venit: sicut βίντες pro βίλτιστε, & φίλτατε pro φίλτατε. Est autem ἦλθε, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω syncopen habens pro ἤλυθε, vt suprà docui.
Ἡνθισμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. à them. ἀνθίζω.
Ἤνι, vide paulò post in Ἤνίδε.
Ἡνίκαι, præt. perf. pass. verbi ἀνίστημι. vnde particip. ἠνιγμένος. At aor. 1. med. est ἀνίξαμεν.
Ἤνίδε, Doricum est pro ἰνίδε seu ἰδὲ, respice, legitúrque lib. 3. Epigr. Verùm & ἤνι dicunt idem Dores eodem significatu, reperitúque id apud Aristophanem quoque.
Ἠνίπαπε, pleonasmo poetico pro ἔνιπε: quod est præt. med. verbi poetici ἐνίπτω. Ita Eust. Sunt qui aor. 2. act. esse velint.
Ἡνίοχευ, præt. imperf. verbi ἡνιοχεύω, sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἐνίσσω.
Ἤνοθα, præt. med. verbi ἀνόθω, interpositum poeticè habens α pro ἤνθα, vt volunt nonnulli recentiores.
Ἡνοίχθεν, aor. 2. pass. verbi actiui ἀνοίγω, præposterè habens augmentum pro ἀνῴχθεν.
Ἡνυσμαι, quod Hesych. affert pro ἠφανίσθη, est præt. perf. pass. verbi actiui ἀναφίρω vel ἀμφίρω, mutuantium futurum 1. act. ab inus. them. ἀείω, habéique præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.
Ἡνοχα præt. med. verbi ἐνέχω seu ἐνίχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνοχα.
Ἤνυε, præt. imperf. act. verbi poetici ἄνυω. Sunt autem qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυον ab ἀνύω deriuato ex illo ἄνυ.
Ἤνυθ, tertia pers. plur. verbi ἥμαι, de quo supra.
Ἠνύετο, imperf. verbi poetici ἀνύομαι, pro quo in prosa dicitur ἀπαλλάττω vel ἀνύω ἐστὶ à verbo ἀπαλλάττω.
Ἤνυτε, aor. 1. act. verbi ἀνύω facientis fut. 1. ἀνύσω. Pro ἠνύτε autem quod Varinus accepit ex vulgaris Suidæ exemplaribus, reponendum ἤντε ex manuscripti etiam codicis autoritate.
Ἠνυτέλουν, præteritum imperf. verbi ἀντιβολέω.
Ἠνυτίμων, præt. imperf. verbi act. ἀνυτιμάω, extrinsecus habens augmentum. At ἠνυτίμων, sicubi repeteretur, esset præt. imperf. verbi ἀνυτιμάω, vtrinque habens augmentum pro ἀνυτίμων.
Ἤνυτε, tertia pers. plur. præt. imperf. ἤμαν.
Ἤνυον, præt. imperf. act. verbi ἀνύω, nisi malis esse Aor. 2.
Ἤνυσα, præt. perf. med. poetici verbi ἀνύω significātibus, iubeo.
Ἤνυμαι, præterit. perfect. pass. verbi actiui ἀνύω: vnde & infinit. ἀνύσθαι, apud Hesych.
Ἤνυξα, aor. 1. act. verbi poetici ἀνύω.
Ἠνύσθων, præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω, habens geminum augmentum pro ἀνώρθων. Itidémque in aorist. 1. ἠνώρθωσα dicitur pro ἀνώρθωσα, atque eodem modo in voce passiua.
Ἠνύχλων, similiter est præt. imperf. verbi ἐνυχλόω duplex habens augmentum pro ἐνώχλων. Itidémque in aor. 1. ἠνύχλησα pro ἐνώχλησα, & in præt. perf. ἠνύχληκα pro ἐνώχληκα, & similiter in voce passiua.
Ἤξα, aspiratum est aor. 1. act. verbi ἄγω facientis fut. 1. ἄξω, vnde ἤξει apud Hesych. quod exp. ἐλθόντος.
Ἤξα autem tenui notatum spiritu, est aorist. 1. verbi ἄγνυμι facti ex ἄγω per syncopen vel synæresin, vnde ἤξαν apud Varin. quod exp. ἔρρηξαν: & apud Sophoc. Καὶ φησί τὶ δ' ὀλίγιστον ὧδ' ἤξεν χέρα: transitiuè pro, impulit. Alioquin ἤξα est etiam aor. 1. act. verbi ἄγω significans communiter ἤγαγε: interdum verò & κατέλαξε, ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat, frango, vt apud Homerum. πάντ' καθ' ἀυχένα ἤξε, omnibus confregit cervices, pro quo ἤξε seu κατῆξε. Attici solent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali ε in εα resoluta, vt supra annotaui.
Ἤξ autem, quod Hesych. exp. σωστικῶς ἐφάνησαν, factum est ex εἶξε, vt idem inuit, verso ε in η, & subscripto seu ascripto ι, vt suprà ἤκε habuimus & ἤκεστον pro εἴκειν & εἴκαστον.
Ἤομεν, per syncopen pro ἤειομεν, vnde & ι subscriptum seu ascriptum habet. Istud verò ἤομεν est prima pers. plur. præt. imperf. vel aorist. 2. ἤειν ex them. εἴω seu ἴω pro quo vsurpari solet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. α. Ἤομεν οὐδ' ἐκελεύσε ἀνὰ δ' ἐρέτας ἐφίεντο. Et aliquāto post. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅτε τε θεὸν ἐς θόον ἐς θάλασσαν Ἤομεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἤομεν quoque dictum velint, significante, eamus, in subiunctiuo, sed pro eo dici ἴωμεν ait.
Ἤον, per synæresin dicitur pro ἤειον, vt suprà quoque admonui. est autem

autem præt.imperf.vel aor.2.act.verbi εἶω,(pro quo εἶμι vsurpari solet) habens dialysin diphthongi ει & ηεοπλῶῦ ι εἰς η. Prima persona pluralis huius siue imperfect siue aor 2.est præcedens ἤομεν. At ex ἦν per syncopen fieri ἰῶν cum suis annotat. Eust.

Η᾽ εἰνσας,aor.1 act.verbi αἰνέω,vnde & part.præt.pass.ἠνεμένος.

Η᾽παφον,ἤπαφις,ἤπαφε,aor.2 act.verbi ἀπαφίσκω seu ἀπαφω.

Η᾽ εγμαι,præt.perf.pass. verbi actiui ἐπείγω,vnde partic.ἠπεγμένος.

Η᾽πιχθάνετο, affertur pro ἀπηχθάνετο, præposterè assumpto augmento extrinsecus à them,ἀπεχθάνομαι.

Η᾽πιθη aor.1.pass.verbi actiui ἀπιθέω.

Η᾽πιστηθίω,aor.1.pass. verbi ἀπιστέομαι significantis, non creditur mihi,ex actiuo ἀπιστέω,non credo,fidè non adhibeo. Quidã aiunt esse etiam aor.1.pass. verbi ἐπίστημαι, interpretantes,scitus,dicentéque præt.perf.eiusdem ἐπίστημαι esse ἐπίστημαι. Sed hi parum ἐπιστημόνως mihi illa asserere videntur.

Η᾽πομεν.Varin.pro ἠκολούθουν affert,dicitq; esse imperf verbi ἕπομαι.Itidemq; apud Hesyc.legimus ἕπου expositum ἠκολούθει.Vnde dicimus ἕπομαι duplex facere imperfectum, vel ἡπόμην vel ἐπόμην.posterioris tamen per diphthongum ει, maior vsus est tam in carmine quàm in prosa: quod augmenti loco asciuit ε, vt εἶχον,εἶλον εἶπον,& similia.

Η᾽πθ.tertia perf.sing.præt.perf.pass.ἔμμαι,ex act them.ἕπτω.

Η᾽ρα,aor.1 act.verbi αἴρω,vnde in comp.ἀπῆρα,ἐπῆρα. At ἦρα sine ι subscripto seu ascripto,est præt.med. verbi ἄρω,pro quo vsitatius est ἄρκω.Atticè reduplicatas duabus initialibus literis præsentis.

Η᾽ρα,tertia perf.sing.præt.imperf.ἤρων,ex them.ἀρόω.

Η᾽ρμόμην,aor.1,med,verbi act.ἁρμόω,ex aoristo actiuo ἦρα,de quo paulò antè.cuius tertia plur. ἤρανθ apud Hesy.legitur. Et apud Homerum:ἤρθη μέγα κλέος τῷ παιδί.& rursum,ἠρμόσθη μέγα κῦδος

Η᾽ρερα, metri causa transposito augmento dicitur pro ἄρηρα,vt ὤρορε pro ὄρορε Est autem præt. med. verbi ἄρω apud Homerum.vbi Eust.& alij exponunt ἤρμοσται.

Η᾽ρεσάμην aor.1.med. verbi ἀρέομαι, frequens apud Homerum cum tertia perf.ἠρέθη, pro qua metri causa geminato ε dicit interdum ἠρεσάθη. Vide & Η᾽ρέθη paulo infrà.

Η᾽ρεσθέν.aor.1.pass verbi ἀρέομαι.

Η᾽ρετο,præt.imperf.pass.verbi ἀρέομαι, Η᾽ρέθη autem, est aor.1. med.verbi αἱρω.

Η᾽ρξανθη, aor.1.pass.verbi act ἀρξάνω, vt θιτάνθη est à τιτάνω.

Η᾽ρχμαι,præt.perf.pass.verbi ἄρχομαι vnde & part. ἠρμένος. Illud autem part ἠρχμένον,quod Hesych.exp.ἠρχεμένον,κωλυόμενον, est à them,act.ἄρχω significante,arceo,prohibeo.

Η᾽ρίθμεν,aor.1.pass.verbi act.αἰρέω,habens systolen ει in η,vt ἀρίθμεν,& similia.nam αἱρέω,facit fut.act.αἱρέσω.præt.perf.act. ἤρηκα pass.ἤρημαι.

Η᾽ρει.præt.imperf.act,eiusdem them.αἱρέω.

Η.ρεικει.præt.pluisquamperf.act.verbi ἐρείδω:vnde partic.ἠρεικώς. Η᾽ρεικον,autem est imperf act.verbi ἐρείκω.

Η᾽ρετο.præt.imperf.pass.verbi αἱρέομαι, actiua autem voce αἱρέω in eadem perf.præt.imperf.facit ἤρει,& in prima sing. ἤρεον, & per contract ἤρων.

Η᾽ρεψαντο,aorist.1.med.verbi actiui ἐρείπω.facit enim act.voce aor.1.ἤρειψα.

Η᾽ρεν,tertia perf.sing.aor.2.ἦρα,de quo suprà.

Η᾽ρεν θ,præt.perf.pass.verbi actiui ἐρέω.

Η᾽ρεσε aor.1 act.verbi ἀρέσκω est ἄρω. Est enim aor.1.act. verbi ἐρέσσω significantis,remigo.vt apud Apollon.Rhod.Argon.l.1 Οἱ δ᾽ ἄρα λυσάμενοι ἱερὰς ἐκπέμπουσι θοάων, Η᾽ρεσσον ἐς λιμένα Θρήικες.

Η.ρετισάμην,aor.1 med.verbi act.αἱρετίζω.

Η᾽ρεῦ.præt.imperf.verbi ἔρομαι,Atticum.nam Ioones per diphthongum ει dicunt εἴρεῦ,vt annotat Varin.Atticum igitur fuerit. vt imperf ἠνείμην pro εἰνόμην,ab ἕνομαι. Vide & Η᾽ρόμην. At Η᾽ρεῦ cum ι adscripto est imperf.verbi act.αἴρω.

Η᾽ρθενσα,aor 1.act.verbi ἐρθένω.

Η᾽ρημαι,præt.perf.pass.verbi actiui αἴρω facientis.præt.perf.act. ἤρηκα cuius apud Etymol.mentio.tertia perf.plur.ἠρήκασι,plusquamperf ἠρήκεσι,in fin.ἠρήκεσαν,& part.ἠρηκώς. Ex ἤρημαι autem est part ἠρμένος.

Η᾽ρκεθον,Varin per syncopen dici tradit pro ἠρέκαμεν.

Η᾽ρκεσι,præt.pluisquamperf. med.verbi ἄρω, nonum habens augmentum,vt ἠκικέσι.ἐλέλαντο,& similia ex præt.perf. medio ἄρηρα,vt ἀκικέσι ex ἀκήκοα,& ἐλέλαντο ex ἐλέλασμαι.Illud autem ἄρηρα.Atticum est præt.med.verbi ἄρω,pro ἦρα habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis.

Η᾽ρήρεσε.quoque est præt. pluisquamperf pass. verbi ἐρείδω,nonum habens augmentum pro ἠρήρεσε.ex præt. perf. ἠρήρεσμαι. quod & ipsum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἤρεσμαι.Apud Suidam ex historico quopiam τὸ δ᾽ ἔρος ἐμμελὲς ἠρήρεσε τῷ σωφροσύνῃ, καὶ ἀκηβὲς ὑπῆρξε τέρψιν τε καὶ ἀφελοσυνάς.vbi tamen ipse exp.ἤρμοσε.

Η᾽ρήρατο,apud Homerũ aor.1.med. verbi ἀρόομαι. Prosin autem scriptores dicunt ἠρόσατο, vt ostendit comp.ἐξαρόσθαι, item ἐπαρόσιμος,ἐπάρατος,καθάρατος.fuerit q; illud ἀρόσθαι Ionicum potius, quum apud Aristoph. quoque legamus καθαρεσάμενος. At ἠρόσατο,spiritu aspero & suscripto ι,est aor.1 med. verbi αἰρόομαι.

Η᾽ρθεν,aor.1.pass.verbi actiui αἴρω,facientis perf.pass.ἤρμαι.

Η᾽ρθρωσε,aor.1.act.verbi ἀρθρόω.

Η᾽ρικεν,aor 2.act.verbi ἐρείκω.apud Homerum.

Η᾽ρικον,præt.pluisquamp.act.verbi ἐρίζω,vnde part.ἠρικώς.

Η᾽ρεπον,tertia perf.sing.aor.2.ἤρεπον,ex them.ἐρέπω.

Η᾽ρεπόθη,autem,quod Suid.affert pro ἐπίσευν,est aor.1.pass.verbi ἐρεπίω.

Η᾽ρεισε aor.1.act. verbi ἐρείδω,ἤρεισε autem cum diphthongo ει in penultima.est aor 1.act.verbi ἐρείδω.

Η.ρα,præt.perf.act.verbi αἴρω:vnde pas.ἤρμαι:vnde pass.ἤρμαι.& in comp.ἐπῆρα,ἐπηρκώς.

Η᾽ρκει,præt.imperf.verbi ἀρκέω.

Η᾽ρκεσε,aor.1.act.eiusdem them.

Η᾽ρκθ.tertia perf.sing.præt.perf.pass.ἤρχμαι,ex them.ἄρχομαι.

Η.ρκως.part.præt.act.ἤρκα,ex αἴρω.

Η᾽ρμαι.præt.perf.pass.verbi actiui αἴρω ex actiuo præt.ἤρκα,vnde & part.ἠρμένος.& in comp.ἀπηρμένος.

Η᾽ρτυμεν.præt.imperf.verbi ἀρτύομαι.

Η᾽ρτυτο.præt.imperf verbi ἀρτύομαι vsitati apud poetas.

Η᾽ρομαι,præter.perf pass. verbi actiui ἀρόω facientis fut.1.ἀρόσω, per ο.

Η᾽ρόμεν sine ι subscripto est præt.imperf.verbi poetici ἔρομαι.significans ἐπυνθανόμην interrogo:vnde est ἤρετο quod Hesych.exp. ἠρώτα.ν,interrogabant. pro quo alioqui solet dici εἰρόμεν,ascito ι loco augmenti. vt εἰπόμεν pro ἕπομεν. Η᾽ρόμεν autem habens ascriptum seu subscriptum ι,est imperf. pass.verbi actiui αἴρω. Vtriusque meminit Etym.

Η᾽ρσα aor 1.act.verbi ἀρσω,facientis fut.1.ἀρσω,per ο.

Η᾽ρω,secunda perf.sing. imperf. ἠρόμεν significans ἠρώτας: itidemque ἤρω secunda perf.imperf ἠρόμεν ab act.them.αἴρω. At ἠρῶ,est secunda perf.præt.imperf.ἠρόμεν ab αἰρόομαι.

Η.ρῶτο.tertia perf.plur. eiusdem imperf.ἠρόμεν,ab act.themat. ἀρόω.

Η᾽ρώτο.præt.imperf.pass.verbi act.ἀρόω,apud Hesyc.qui exp. ἠρωτεῖτο ἐπυνθάνετο.

Η᾽ρσα.aor.1.act.verbi ἄρω,vnde ἄρσον quod Hesych.exp.ἄρμοσον. At ἄρσαν.quod idem affert pro ἐπότισαν,est ab ἀρδω significante humecto,irrigo.

Η.ρθ.tertia perf.sing.præt.pass.ἄρμαι,ex act them.αἴρω.

Η᾽ρτημα,præt perf.pass.verbi act. ἀρτάω facientis fut.1.ἀρτήσω, vnde imp.præt.perf.ἀρτήσθω,vt in prouerb.ἀρτήσθω βρόχῳ.

Η.ρτο.tertia perf.sing præt.plusquamperf.pas.ἤρμεν.ex act.them. αἴρω,vt τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο.

Η᾽ρυθρ.aor 2 act.verbi ἐρύω facientis fut.2.ἐρυσῶ,vt ἐλυθ.ἐλυσῶ disiolutà diphthongo & exempto ι.

Η᾽ρυκεν.præt imperf.vel aor 2.verbi ἐρύω.

Η᾽ρυκετο.præt. imperf act.verbi ἀρύω vnde & aor.1.med.ἠρύσατο.

Η᾽ρυτο.præt pluisquamperf.pas.verbi act.ἐρύω.Hesyc.tamen ἤρυτο act.exp.ἐρύσατο.

Η᾽ρχατο,idem Hesyc.exp.καθήρατο.Videtur tamen potius exponendum καθηρμένοι ἦσαν.nam formam habet præt. pluisquamp. Ionici facientis tertiam pluralem ex tertia singulari, inserto α ante το,& præcedente tenui in aspiratam conuersa,vt in Ἐρίσατο videre est & similibus aliis. Est autem vel à them.ἔρχω.vel à them. ἄρχω, habente enim ea duo & part.præt. pass. ἠρμένος commune.vt suprà ex Hesyc.docui.

Η᾽ρχθη,aor.1.pass.verbi ἄρχομαι idem significans cum aor.med. ἠρξατο,vt ἤρχθη χεῖρας ἐπὶ ἔκαστον.apud Hesyc.

Η᾽ρω,secunda perf.aor.medij.ἠρόμεν,ex act,them.αἴρω. Alioqui ἤρω & nomen est, vel danui calus per apocopen pro ἤρωα.vel acculatiui pro ἤρωα.per contractionem.

Η᾽σαν,præt.imperf.verbi actiui ἔρω.

Η᾽ς,secunda persona præteriti perfecti ἰῶ,idque vel ab εἰμί.sum, vel ab ἠμί vsurpato pro φημί.sicut ἰῶ quoque est interdum, ab εἰμί,interdum ab illo ἠμί. Η᾽ς autẽ cum iota adscripto siue subscripto, est secunda persona subiunctiui ῶ, ab eodem themate εἰμί.

Η᾽ς, Doricè ponitur etiam pro ἰῶ, erat nominatimq; eo Alcman vsus est,vt refert Eustat.ex Heraclide. solent enim Dores ε in η vertere,dicentes πατοιήκαμες & λέγομες pro πατοιήκαμεν & λέγομεν.quorũ similia exempla passim occurrunt apud Theoc.

Η᾽σα.aorist.1.act.verbi ἕδω, vel etiam verbi εἴδω, verso ε in η.& subscripto ι,vt in plusquamperf ἤειν.

Η᾽σαι.secunda perf.verbi ἧμαι.præs.temporis & indic.modi.

Η᾽σαν.tertia perf.plur.præter.imperf.ἰῶ.à them.εἰμί.sum.At ἦσαν, habens subscriptum iota, est tertia persona pluralis modo aor. 1 ἦσα.ab ἕδω.modo aor.1 ἦσα.ab εἴδω.Ideoque à Varino exponitur non solùm ὑπῆρχον,sed etiam ἤμεν ἦσαν, ἐδ ἔζησαν, necnon εἴδησαν, ἐγίνωσκον. affirmante, ἐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ πᾶν τὸν ἦσαν quæ apud Suidam quoque leguntur. Est etiam per synæresin positum pro ἤσαν, vt tradit Eustath. Hoc autem ἤσαν est tertia per-

tia persona plur. præt. plusquam perf. ἤειν, à th. ἴω seu εἶμι significante πορεύομαι. Vide & ἤειμι paulò infra.

Ἤεις, secunda perf. aor. 1. ἦκα, à th. ἵημι.

Ἤελε, Hes. exp ἐπορεύετο & tunc est aor. 1. verbi ἴω, ex quo εἶμι & ἔρχομαι exp. etiam ἤστο, ἐπορεύθη, ἐπιχύθη. & tunc aor. 1. med. verbi ἵημαι. At ἤελε, esset aor. 1. med. verbi vel ἕδω vel εἴδω, ex act. ἦκα.

Ἤε, tertia perf. sing. aor. 1 ἦκα.

Ἤει, tertia perf. sing. fut. 1. act. vel ab ἵημι (ex inus. th. ἴω) vel ex ἕδω. Ideòque Hesyc. ἤει, exp non solùm ἀφήσει, πέμψει, sed etiam τίθεται.

Ἤειν, idem lexicographus interp. ἐκάθιζον, quod est à th. ἴω significante ἕζω seu ἵζω. Expon. etiam εἴκειν. sed tunc tenui spiritu scribendum est, existimandumque est per contractionem factum esse ex ἔκειν à them. ἴκω. At ἤειν, est tertia perf. aor. 1. ἦκα ab ἕδω vel εἴδω, vt suprà annotaui.

Ἤεν, γένοιτο, aor. 1 act. verbi ἀποκρίνω.

Ἤθα, Æolica paragoge syllabæ θα pro ἦς, erat: secunda person. præt. imperf. ἦν à th. εἰμί. Ἤθα autem cum ι subscripto siue adscripto, pro ἦς ponitur, secunda perf. singul. coniunctiui, ab eodem th. Sunt qui hoc ipsum ἤθα dicant per syncopen poni etiam pro εἴδεις θα, quod est secunda perf. sing. præt. plusquamp. act. εἴδω, à th. εἴδω. Pro quo frequentius εἴθα vsurpatum comperitur, scriptum pro ει.

Ἤθαι, infinitiuus verbi ἥμαι, sedere.

Ἤθας, quoque dicitur pro ἤθα, & εἴθας pro εἴθα, ascito ε, vt Ælius Dionys. suis refert apud Eust.

Ἤθείλω, aor. 1 pas. opt. modi à verbo ἕδομαι.

Ἤθειν, præt. imperf. act. verbi ἀθροίζω: vnde & aor. 1. ἠθροίσθη.

Ἤθετο, aor. 2. med. verbi ἀθέσκομαι, ex ἀθέομαι.

Ἤθη, aorist. 1. pas. verbi ἕδομαι. Ἤθη autem tenui spiritu & subscripto, est aorist. 1. pass. verbi actiui ἕδω vel εἴδω, vt & aor. 1. actiuum ἦκα. eadem duo verba habere communem supra docui.

Ἤθημαι, præt. perf. pas. verbi ἀθέσκομαι, ex ἀθέομαι faciente fut. 1. ἀθήσομαι, vnde apud Aristop. ἠθήσω), quod exponitur ἐγνωσμαι, & tertia perf. sing. præter. plusquamperf. ἠθήθη. necnon infin. præt. perf. & plusquamperf. ἠθήθαι.

Ἤθεσταμεν, aor. 1. med. eiusdem th. ἀθέσκομαι facientis fut. 1. ἀθήσομαι ex ἀθέομαι.

Ἤθήσομαι, fut. 1 pas. verbi ἕδομαι, ex aor. 1 ἥθεν.

Ἤθθε, præt. pluquamperf. pas. inusit. th. ἀθέομαι significantis ἐνόμισα, induor reflior, vt apud Suidam ἤθθε κρόκῳ χρῶμα quod exp. ἐβεβάπτετο. Et apud Herodotum sine augmento. ἐθηλύνθη ἐθέατο Μαιάνδρου. necnon, ἐθεμιζόθη ῥάκεσι. At ἤθθε, cum ι subscripto, est pluquamperf. pas. verbi ἀθέομαι ex ἀθέσκομαι, vnde mutatur fut. 1. ἀθήσομαι.

Ἤθεον, præt. imperf. verbi ἀθέω.

Ἤθεσεν, aor. 1 act. verbi ἀσθμαίνω.

Ἤθεσθεν, aor. 1. med. verbi ἀθέσκομαι ex inus. th. ἀθέομαι.

Ἤειν, poetica seu Ionica paragoge syllabæ ειν pro ἦν vt λάβῃσι pro λάβῃ σύτρεσι pro εἴσω tertia perf. sing. subiunctiui ἦ, à th. εἰμί. Eust. ἤειν dialecto Rheginorum ait vsurpari etiam pro ἦν seu ὑπάρχει, vt apud Hom. Καὶ μὴν ἤ τίς ἐστι θεὸς ἐν δηθοῖσιν ἐμοῖσι. Sed tunc ι non est subscribendum.

Ἤει, per apocopen pro φησί, ab ἠμί vsurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Hes. & Eust. qui Ionicum esse ait.

Ἤειτον, præt. imperf. act. verbi ἀείτω.

Ἤεκεν, apud Homerum pro ἤκεν, exercebat, diceretur, ἤκεν ἔρεα κλαίων. solet verò & in aliis imperfectis verborum in ίω in tertia persona singula. ι es assumentum, ν propter sequentem vocalem in contractione idipsum ν retinere, est enim hoc ἤκεν præt. imperf. verbi ἀκέω, per contractionem factum ex ἤκεον.

Ἤκελλον, aor. 1 pas. eiusdem verbi ἀκέω, facientis futur. 1. act. ἀκέσω aor. 1. act. ἤκεσα, præt. perf. act. ἀκέκεκα, pass. ἀκέκομαι, ex cuius tertia singulari aor. ille ἤκεσθεν.

Ἤκεον, præt. imperf. eiusdem them. ἀκέω.

Ἤσμαι, præt. perf. pas. verbi act. ἕδω.

Ἤεμαι, præt. perf. pas. verbi ἕδομαι. Sunt qui interpretentur eriã, sedi dicãtque esse præt. perf. pas. verbi ἵω significantis ἕζω seu ἵζω, à quo suprà habuimus etiam aor. 1. med ἥσω. Id tamen rarissimi admodum vsus esse existimo.

Ἤεμεν pro ἕδεμεν sic positum aut ex mol. verbum εἴδω facere præt. med. ἕδεται in duali ἕδεσθον ἕδεσθον in plur ἕδεται, ἕδεσθε, ἕδεσθαι. Pro quibus dici ἕηται ἕησθον, ἕηται, ἕησθε, ἕεται. syncope diphthongi ει. & τροπῇ ἐ ἐ εἰς ο. Nonnullorumq. horum affert exempla, vt ἕ ἥσθαι pro ἑ εἴσθαι hoc sine autoris nomine, τὼ δ' ἀρ' ἑὼ ἐν ἥσθαι ἄλλο πλέω δ' ἀκόρεν. Et primæ perf. plur. ἕεμεν pro ἕδεμεν, ex Eurip. Hæc. εἰ δὲ μὴ φρενῶν, Πύργους πεσεῖν ἄεμεν. Necnõ tertiæ pluralis ἕεν pro ἕδεν, hoc ex eiusdem Rheion. ἀφεμένου τὸ πεσεῖν ἕεν. Et hoc secũdæ ἕεν pro ἕδεν, ex Sophoclis Colchis. Τμῶς δ' ἐν ἀρ ἕεν τ' Προμηθέα. Hæc Strep. in Lex. suo vet. in quo ι subscribitur, quod perperam in Etym. ex emplaribus est neglectum, quum tamen rationem ipsam exigere manifestum sit vel ex ipso ἕδεν facto ex εἴδεν versio ε in ε & subscripto ι.

Ἤεσθα, eras vel fuerat: secunda persona imperfecti ἤειν, de quo supra: ἔσθα autem, aspiratum est secunda persona imperfecti ἤμην sedebam: illud à them. εἰμί hoc à verbo ἥμαι. Rursum verò ἔσθα est imperatiui modi, habèque formam imperatiui præteriti perfecti passiui, vt τετύφθαι velut apud Hom. Ἤεσθα καὶ αὐτὰρ ἐνὶ κλισίῃ κατέλεξο.

Ἤαστος, particip. ex ἤστικα præt. perf. act. verbi ἀστοίζω.

Ἤστόλω, aorist. 1 pass. verbi ἀστέλλω, ex quo & præt. pluquamperfect. pass. ἐστάλη. & infin. ἐστάλθαι. Et act. autem ἐστάλκα est particip. præt. perfect. ἐστάλκώς.

Ἤσκάτων, præt. imperf. verbi ἀσκάτέω.

Ἤστε, sciebatis: per syncopen pro ἤδεστε, verso fin. ul. δε in ε: secunda persona pluralis præteriti pluquam perfecti ἤδεν, ex them. εἴδω, vt prolixius annotaui in Η. ἔειν, paulò supra.

Ἤστεον, tertia persona dualis præt. imperf. ἠμείω: apud Aristoph. in Auibus, τὼ δὲ ἀφ' ἥστεον: id est ἐκαθέζετο sedebant.

Ἤστεον, tertia perf. dualis præt. imperf. ἤμην, de quo in ἠ quidem tamen maluit habere pleonasmum ἐ ε pro ἤστο, est que ab imperfecto ἐω à them. εἰμί.

Ἤστεον autem per syncopen factum est ἠδεστέον, verso δε in ε, ex themate εἴδω, vt supra docui in Η. ἔειν, vbi etiam exemplum habes.

Ἤστο, tertia perf. sing præt. imperf. ἤμην à verbo ἥμαι.

Ἤστον, secunda persona dualis præteriti imperfecti ἤμην significantis, eram; aliis tamen malentibus habere pleonasmum ἐ ε pro ἤστον, ex imperf. ἐω à them. εἰμί. At ἤστον, cum ι subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ἤδεστον, verso fin. ul. δε in ε, ex prima sing. ἤδη quod est præt. pluquamperf. med. verbi εἴδω, vt videbis in Η. ὄμμα. Ἤστον vero à pero notatum spiritu, est secunda dualis præt. imperf. ἤμην ab ἥμαι.

Ἤστοιβήτησε, aor. 1. act. verbi ἀστοιβέω.

Ἤστόλησθον, aor. 1. pass. verbi act. ἀστέλλω. (bi εἴδω.

Ἤστε, fut. 1. act. verbi ἵημι, ex inus. them. ἴω vel etiam fut. 1. act. ver-

Ἤτε, secunda person. plural. præt. imperfect. ἐω ab εἰμί. Ἤτε autem cum ι subscripto, est secunda person. plural. præsentis subiunctiui ἦ, ab eodem them.

Ἤτεον, aor. 1. act. verbi ἐτέω.

Ἤτε, præt. imperf. act. verbi αἰτέω: ex quo & præt. pluquamperf. ἤτηκεν, aor. 1. ἤτησεν & particip. præt. pass. ἠτημένος.

Ἤτεν & Ἤτην, tertia & secunda dualis præt. imperf. ἐω à them. εἰμί. Dicitur etiam ἤστον & ἤστην, sed ab ἠμείω præt. imperf. passiuo eiusdem them.

Ἤτω, fut. per crasin ex εἴτω, vt volunt grammatici nam εω primitiuum verbi εἰμί, in imperf. facit ἤειν, εἴτω, vnde per contractionem fit εἴτω, ex quo ἤτω. Dorica hoc ἔτω fieri dicunt. Aliaqui & ἔστω dicitur pro hoc ἔτω, ab eodem them.

Ἤυγε, præt. imperf. verbi αὐγέω.

Ἤυδα, præt. imperf. act. verbi αὐδάω.

Ἤυδ' ἄξαντο Dorice pro ἠὐδ' ἄξαντο aor. 1. med. verbi αὐδάζομαι.

Ἤυδ' ἠκὼς partic. præt. perf. ἀὐδήκοα, ex αὐδάω facilè fut. αὐδήσω.

Ἤυδ' ον, præt. imperf. vel aor. 1. act. verbi αὐδάω.

Ἤυθυν, aor. 1. pass. verbi αὐθύνω.

Ἤυλίσθεν, aorist. 1. pass. verbi αὐλίζομαι, ex quo est & aorist. 1. med. ἠυλίσαντο.

Ἤυξησθον, aor. 1. pass. verbi act. αὐξάνω facientis fut. 1. αὐξήσω vnde præt. pass. ἤυξημαι. præt. autem act. est ἤυξηκα. & aor. 1 ἤυξησα.

Ἤυρόμεν, ἤυρα, ἤυρατο. per syncopen pro ἠυρόμεθα, vt volunt bonnulli aor. 1. med. verbi ἀρόω ex ἀρόω. Potest tamen fingi verbum ἀρόω, quod faciat aor. 1 act. ἄρα seu ἤυρα, & med. voce ἀρόμην siue ἠυρόμην, sicut facit aor. 1. act. ἄρον, & med. voce ἀρόμεν.

Ἤυρέσθαι, infin. præt. perf. pass. à them. act. ἀρόσω faciente fut. ἀρέσω ab ἀρόω. Dicitur etiam sine augmento ἀρέσθαι, vt ἀρέσμαι quoque & ἀρέσθαι.

Ἤυρε, secunda perf. aor. 1. ἠυρόμην. de quo iam dixi.

Ἤυσε, aor. 1 act. verbi αὔω significantis vociferor apud poetas, dicitur autem illud per διάνοιαν esse factum ex αὔω.

Ἤφδήκεσαν, præt. pluquamperf. act. verbi ἀφδέω ex quo & particip. præt. perfect. ἠφδηκώς. & præt. imperf. ἠφδέον.

Ἤφειδε, duplici augmento pro ἀφείδει. aor. 1. pass. verbi act. ἀφίημι. facientis præt. perf. pass. ἀφείμαι.

Ἤφιωκώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφιωκώς. particip. præt. perf. act. à them. ἀφιωκέω.

Ἤφθαι, infin. præt. perf. pass. ἥμμαι, ab act. them. ἅπτω.

Ἤφιε, duplici augmento pro ἀφίει, tertia persona singul. præter. imp. act. ex inus. them. ἀφίω, pro ἀφίημι, quod est ex them. ἀφίημι: sicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθει. Varin. videtur innuere ἄφιε vsurpari etiam pro ἐφίεν. sed hoc parum est probabile, cùmque habet exemplis.

Ἤφιε pro ἤφιεν apud Marc. cuiusdam, legimus, cap. 11 καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος τι διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et c. 1. καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ἤδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicant esse aor. 2. ex them. ἀφείω pro ἀφίω aut ἀφίημι. Sed est potius aorist. 2. them. ἀφίω facientis fut. ἀφήσω, aor. 1. ἧφησα.

Ἤφυσάμην aor. 1. med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

Ἤφωείδησε, duplici augmento pro ἀφωείδησε, infin. præt. perf. pass.

à them. ἀφοείζω. Itidémque in aor. 1. act. eiusdem them. ἀφοείζω dicitur pro ἀφοείζειν. Ambo apud Suidam.

Ἤχα, tertia perf. sing. præt. act. ἄγω. à them. ἄγω: vt apud Suid. ἤχαν ὅτι τὸ ὅλον, Vnde & in fin. præt. perf. pass. ἤχθαι.

Ἠχθέσθη, aor. 1. pass. verbi ἄχθομαι ex ἀχθόμαι faciente fut. 1. ἀχθεσθήσομαι. Alioqui est etiam tertia perf. dualis præt. imperf. ἠχθόμην ab eodem them. ἄχθομαι.

Ἤχθομαι, præt. perf. pass. verbi ἐχθαίρομαι facientis fut. ἐχθεσθήσομαι ab inusitato them. ἐχθόμαι.

Ἤχθη, aor. 1. pas. verbi act. ἄγω facientis præt. pass. ἄγομαι.

Ἠχθόμην, odio fui: aor. 2. med. verbi ἐχθαίρομαι, ex ἐχθόμαι. Alioqui est & præt. imperf. verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, aor. 2. act. verbi ἀχλύω.

Ἤψησεν, aor. 1 act. verbi ἑψήσω vnde & med. vocis aor. 1. ἑψήσατο.

Ἥψω secunda perf. sing. aor. 1. med. ἡψάμην, à them. ἅπτομαι actiuum autem ἅπτω facit ἧψα. ex fut. ἅψω.

Ἤωρει, præt. plusquamp. act. verbi αἰωρέω.

Ἤωρον, præt. imperf. act. verbi αἰωρέω: vnde & plusquamp. pas. ἠώρητο. & infin. ἠωρῆσθαι & part. ἠωρημένος.

Θ.

Θαγῶν, quod Hesyc. exp. ἄξας, videtur esse secunda perf. futur. 1. med. θαγῶμαι ex verbo θάγω, quod idem significat, propetorum θάγγω exp. ἀπολύω.

Θάιο, Doricè pro θοῦ seu θοῦ: ex them. θάομαι pro θόομαι, est autem imperat. præs.

Θαλέω, poeticè pro θάλλει à th. θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum εἰαρ θαλέοντας ἀλωάς.

Θαλφθῆ, aor. 1. pas. subiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θαλωμεθα, aor. 2. act. subiun. modi. à θάλλω vel etiam θαλέω.

Θαλμήσετε, Ionicè & poet. pro θαυμάσετε: aor. 1. act. verbi θαυμάζω.

Θανέοντι, Itidem Ionicè & poet. pro θανεῖν, infin. aor. 2. act. secundum quoddam à th. θανέω, secundum alios à θείνω. Vnde part. θανών, & infin. fut. 2. med. θανεῖσθαι.

Θανοίμι, aor. 2. opt. modi, ab eodē θανέω seu θείνω, vel etiā à θνήσκω secundū alios: quanquā id θνήσκω ex θανέω originem sumpsit.

Θανοῦμαι, fut. 1. med. eiusdem them. vnde infin. θανεῖσθαι.

Θεοῖσι. Ionicè vel Doricè pro θεοῖς, à θεός pro θεεός. vt supra θεὸς habeimus pro θεέος seu θεοῦ.

Θέρεω, imper. verbi θερσέω.

Θέσσαι pro θέασαι. Ionicè vel Doricè, aor. 1. med. imperat. modi à them. θεσσάομαι pro θεάομαι vsurpato, ex quo & θεσσο & θεσσοῖς, de quib. paulò antè. Theoc. θέσσαι δίλος ὡς καλὸς ἐσ ἁλ. aspice.

Θεσσαλοῦντες, Ionica & poet. diphthongi dissolutione pro θεσσαλοῦντες: part. fut. 1. act. à verbo θεσσαλόω.

Θέω, imperat. præs. verbi θεάω per contract. ex θέε.

Θοῖεν Ionicè & poeticè pro θεῖν assumpto ι metri causa, itidémque θοῖεν pro act. θεῖν seu θεῖεν.

Θοίω, θοῖμι, θοῖμεν, aor. 1. opt. verbi τίθημι.

Θοίμβῳ poet. pro θώμβῳ. aor. 2. act. subiun. ab eodem them. Faciūt enim poetæ ex illo θώμβῳ primum θοιμβῳ, re solutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde infesto ι θοίμβῳ & systole θοιμβῳ: quomodo & βοίμβῳ dicunt pro φῶμεν, & κραπείμεν pro κραπῶμεν.

Θοῖτο, infin. aor. 2. act. à verbo τίθημι.

Θοῖτε, per syncopen pro θοίητε, vt δοῖτε, pro δοίητε, secunda persona plur. opt. θοίω, de quo suprà.

Θοῦκα. Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθοῦκα: aor. 1. act. verbi θούω.

Θόλξῳ, eodem modo pro ἔθολξῳ à them. θόλγω.

Θολεῶ, fut. 1. act. verbi θόλω ex inus. θολέω.

Θόμεν & θόμεναι, Doricè vel Ionicè pro θεῖναι, vt ἵμεν & ἵμεναι pro εἶναι, aor. 2. act. infinit. modi à them. τίθημι. At θόμενος est part. aor. 2. med. ab eodem them.

Θυρῶ. Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θυρῷ hoc autem θυρῷ est aor. 2. subiunct. modi à verbo act. θύρω. vt apud Homer. θυρὼ πυρὸς pro θυρμανθῷ ἐπὶ πυρὸς, calefiam ignē.

Θυρόσ εν Doricè pro θυρέ εν à θυρεύω.

Θύρμος. Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐθύρμετο, præt. imperf. pas. verbi poetici θύρμω.

Θὶς, pro θεῖς ponē: aor. 2. act. imper. modi. à τίθημι.

Θίσθω, aor. 2. med. infin. modi, ab eodem them.

Θίσθω, aor. 2. med. imper. modi ab eodem them.

Θέτω, tertia persona imper. θὶς de quo paulò antè.

Θλίζεσθαι. Cretensium dialecto pro θλίβεσθαι. hoc autem θλίσεν secunda persona fut. 1. med. θλίψομαι. à th. θλίβω vt πλίνθομαι à πλίνω, vnde & infi. θλίψεσθαι. Ambo apud Hes.

Θλιψόμενος, pro θλιβόμενος. fut. verbi θλίβω Doricum potius quàm linguæ cōmunis propriū. vtitur tamen prolæ quidā scriptor apud Suid. cuius nomen taceturæi ὁ ἀριστοφ. (inquit) ὁ δὲ ἀγωνιῶν πυγμαῖος ὁ θλιψόμενος φόβῳ. i. δ φακιόμενος.

Θίωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θῶμεν aor. 1. act. subiun. modi à verbo τίθημι.

Θοῦτο, Ionicè & poeticè pro ἐθοῦτο, detracto augmento præter. imperf. pas. verbi Ionici θοῦμαι vsurpati pro θεῦμαι: vnde & infin. θοῦσθαι pro θεῦσθαι.

Θοῦτο, pro ἐθοῦτο, Ionicè primum abiecto augmento, deinde ῡ verso in εῦ præt. imperf. 1 pas. eiusdem them.

Θοῦτο, itidem pro ἐθεῦτο, aor. 1. med. eiusdem them.

Θοῖτο, præsens opt. pas. secundæ pers. ab eodem.

Θραῦστο, Ionicè pro θράσαιντο, contracto primum ια in η, deinde ν in α verso & tralato accētu aor. 1 med. opt. modi à θράσομαι.

Θῦσαι, quod exp. θυλάσσαι, per syncopen ex θυλάσσω factū creditur. Est tamen potius aor. 2. act. verbi θύω, vt videbis paulò post in θῦσαι.

Θῦσαν, fut. 1. act. infin. modi à τίθημι faciente fut. 1. θήσω. vnde & med. vocis fut. 1. θήσομαι.

Θῦσαι quod significare aiunt modo θυλάσσειν, sed etiam ἀμελγειν, ex θύσασθαι contractum volunt, à θύω: vnde θυλὴ dermata creditur.

Θέω, fut. 1. act. verbi τίθημι ex θήσω: vnde med. voce θήσομαι.

Θίγεν, Doricè pro θίγε: solent enim Dores imper. quoidam in ε mutata propria terminatione, finire in εν. est autem hoc θίγε imper. verbi θίγω.

Θνήκω, thema deriuatum ex θανέω per syncopen pro quo Doricè θνάσκω dicitur. Vnde futur. act. θνήξω, & med. θνήξομαι pro quo & τεθνήξομαι dicitur, sed potius in fut. paulò post.

Θοίμεν, θοῖτε, θοῖεν, repetiri aiunt nonnulli pro θείμεν, θεῖτε, θεῖεν quæ sunt aor. 2. med. à verbo τίθημι. Sed ita parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam reperiam mentionem.

Θῆκε, poet. & Ionicè sine augmento pro ἔθηκε, aor. 1. act. à them. θήσω seu θέω, vnde & infin. θεῖναι, & part. θεείς.

Θῦ per contractionem pro θίου, ex impro primum Ionico more ε, deinde ου contracto in ῡ: aor. 2. med. imper. modi à verbo τίθημι.

Θρέξαιεν, Ionicè pro ἔθρεξαν, vt δόσαιεν pro ἔδοσαν. abiecto primum augmento, deinde inserto ια aor. 1. act. verbi θρέχω.

Θρέξω, fut. 1. act. verbi θρέχω. habens θρεπτὸν tenuis literæ in aspiratam, vt in sequenti θρέψω.

Θρέψω, fut. 1. act. verbi θρέφω, tenui in aspiratam versa vt in præcedenti θρέξω. nec enim potest scribi θρέχω & θρέφω. propter concursum duarum aspiratarum. vnde imperat. θρέψον, & part. aor. 1. med. θρεψάμενος. Inde & infi. aor. pas. θρεφθῆναι.

Θρουθλῶσι, aor. 1. pas. infin. modi. à th. θρόω. vnde & part. θρουθείς.

Θυμαίνας, part. aor. 1. act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.

Θῷ, θῇς, θῇ, aor. 1. act. subiun. modi. à verbo τίθημι.

I.

Ἰάθη, aor. 1. pas. verbi actiui ἰάσω.

Ἴασι tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι. Ionicè secundum quoddam pro ἴασι, vnde in comp. εἰσιασι, ἐξιασι, ἀφιασι.

Ἴᾶσι, per contractionem ex ἴασι: hoc autem ἴασι Ionicum est pro ἴασι, vt τιθᾶσι pro τιθέασι, tertia pers. plur. præs. indic. à them. ἰαω: vnde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαχεν, Æolice pro ἴαχεν. Hoc autē, ἴαχε est tertia pers. sing. vel aor. 1. ἴαχεν, vel præt. med. ἴαχα: quæ ambo sunt ex th. ἰαχέω.

Ἰαχθῆναι, aor. 1. pas. in fin. modi à the. act. ἰαχέω faciente fut. 1. ἰαχθήσω, vnde & part. ἰαχθείς.

Ἰαχήν part. fœm. gen. ex masculino ἰαχών. Ambo ex præt. med. ἰαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμῷ, part. præt. pas. ex ἴκνεομαι vel ἱκνέομαι. vnde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε tertia pers. sing. aor. 2 εἶδον, à them. εἴδω faciente futur. 2 ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδέ dicunt, vt εἶπε) est imper. eiusdem aoristi 2. act. ab eodem th. significans, vide, respice, aspice: vel etiam, ecce. Pro quo ἴδε quoque dicitur adverbialiter ex ἴδε aor. 2. med. imper. modi. Dores verò & ἰδοῦ & ἰδοῦ ἰδέ dicunt pro eodem. Theocr. ἰδ' αὖ πάλιν ἴδε πρόσωπον, ecce iterum hęc adrepit. Rursum ἴδε pro ἴδε ponitur interdum apud poetas, & significat καί.

Ἴδεον, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro ἴδοιν, aor. vel fut. 2. act. infin. ab eodem them.

Ἴδεσθαι, aor. 2. med. infi. modi, ab eodem εἴδω. [eodem.

Ἴδεεν, Ionica paragoge ν ἐφελκυστικοῦ pro ἴδε, aor. 2. act. indic. modi ab

Ἴδεω, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἴδῃς fut. 2. act. subiun. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδεον, Ionicè pro ἴδε, secunda pers. sing. aor. 2. med. ab eodē the.

Ἴδῃς, aor. 1. act. verbi ἰδέω.

Ἴδμεν, Dorica sive Æolica τροπῇ ν εἰς δ pro ἴσμεν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδεμεν etiā per syncopen factū dicant, vel ex præt. med. ἴδαμεν, vt refert Etym. apud quem & exemplum hoc legitur. ἴδμεν γὰρ εἴδω τρόπος.

Ἴδμεν, per syncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἴδμεν Ionicum seu Doricum est pro ἰδεῖν, aor. 1. act. infi. modi ex verbo εἴδω, vt apud Homer. ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πεπνύμεναι σάφα νῶιν volo videre & sueri oculis.

Ἴδεσθε Ionice pro ἴδεσθε tertia pers. plur. aor. 1. med. opt. modi à them. act εἴδω.

Ἴδόμεν, aor. 2. med. indic. ex eodem εἴδω. actiua autem voce idem them. aor. 2. facit ἴδον.

Ἴδοιμι, Bœotico more pro ἴδοιν, vt ἄλθοιμι pro ἄλθοιν, solet enim Bœoti tertis pluralibus imperfectorum & aor. inserere μι. Est autem hoc ἴδοιμι tertia pers. plur. à prima ἴδοιν, aor. 2 act. indic. modi ex them. εἶδω. Apud Sud. ἰδοιμεν ἀντὶ τοῦ ἴδοιμι.

Ἴδε, adverbium demonstrandi factum accentus mutatione ex ἰδὲ, aor. 2. med. imper. modi ab eodem them.

Ἴδῃ, part. fœm. gen. ex ἰδὲ præt. med. verbi εἶδω. vnde apud Homer. ἰδ ὑμῖν φανεῖσα.

Ἴδοιμι pro ἰδοίμην dici ἐκλέγεται τῶν ἀρχαιοτέρων, tradit Eust.

Ἴθι, significans, i, vade, est aor. 2. imper. modi ex ἴον aor. 2. infin. modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex th. εἰέω.

Ἴθι, ἴτω, præsens imper. act. à them. ἴημι.

Ἴει, pro ἵει vsurpatum alicubi reperitur, vt ἴτιθει pro ἐτίθει, estq; tertia pers. sing. præt. imperf. ἵειν ex inus. th. ἵεω. Est interdum & secunda persona imperatiui præsentis actiui ab eodem them. pro ἵεθι.

Ἴειν, ἱεῖσι, ἱεῖν, præsens optat. act. ab eodem them. ἵημι, vt τιθείην ex τίθημι.

Ἱείς, part. præs. act. eiusdem them. vt τιθείς ex τίθημι est fœm. ἱεῖσα. neutrum ἱέν. At ἵεις est secunda pers. sing. præt. imper. indic. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἵεω, referri tamen solita ad idem ἵημι.

Ἴεισι, tertia pers. plur. præs. indic. act. eiusdem them. vt τιθεῖσι est ex τίθημι. [ἱεμένῳ.

Ἵεμαι, præs. indic. pass. ex act. ἵημι: vnde imperf. ἱέμην & particip.

Ἱέμεν & Ἱέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἵεναι, infin. præsens act. ab eodem them. vt τιθέμεν & τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt itidem. Alioqui ἱέμεναι est etiam part. fœm. ex mascul. ἱεμένη: ut ambo ex ἵημι.

Ἱέμεν & Ἱέμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἵεναι dicuntur, suntque præt. infin. act. à them. εἶμι.

Ἱέμενος, part. ex ἱέμαι passiuo verbi ἵημι.

Ἵεν, aspiratum: Bœoti cum est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἵεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. aor. 1. ἵεν, ascitum habens ν propter sequentem vocalem, ex th. εἶμι.

Ἵεναι, infin. præsens, verbi ἵημι. ἵεναι autem est infin. præsens thematis εἶμι.

Ἵεντο, tertia pers. plur. præsentis ἵεμαι: ἵεντο autem tertia plur. imperfecti ἱέμην. At ἱέντες est part. nominat. plur. ex singul. ἱείς, de quo supra.

Ἵεσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἵειν ex ἵημι.

Ἱέτην, tertia dualis præt. imperf. ἱέμην ex ἵεμαι. cuius secunda pluralis est ἵεσθε. tertia sing. ἵετο, & tertia plur. ἵεντο.

Ἵεο & ἵεν. Ionicè pro ἵζου imperat. præt. pass. à th. ἵζομαι.

Ἱέωσι, part. aor. 1. act. ab ἱέασιν, ex ἱέω.

Ἵηλα, aor. 1. act. verbi ἱάλλω, vnde & subiun. ἱάλω.

Ἵησι, tertia pers. sing. verbi ἵημι.

Ἵησι, Ionica & poetica paragoge pro ἵη. Hoc autem ἵη, est tertia pers. sing. aor. 2. ἵω ex th. εἶμι faciente aor. 2. indic. ἵεν ex inusit. them. εἰέω. Sic ἵησι, pro ἵη dicitur, quod est subiun. præs. ex the. ἵημι.

Ἴθι, imper. præs. eiusdem them. εἶμι. secundum quosdam grammaticos μετάπλασμός ἐκ τοῦ ἴτι.

Ἵκεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἵκου: imper. aor. 2. med. à them. ἱκνέομαι, faciente fut. 2. ἱκοῦμαι.

Ἵκαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ. vt apud Hesiod. ἐπὶ οὐ δ' ἐς ἄκρον ἵκαι, secunda pers. sing. aor. 2. med. subiun. modi, ab eodem them. ἱκνέομαι, faciente aor. 2. indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἱκμένος, per syncopen, pro ἱκόμενος, part. ex them. ἵκομαι.

Ἱκόμην, aor. 2. med. verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι, vnde infin. ἱκέσθαι, & part. ἱκόμενος, Doricè verò pro ἱκόμην dicitur ἵκομαν.

Ἵκτο, præt. plusquamperf. pass. ab eodem them. Nisi quis aor. 1. med. esse velit per syncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper. præs. ex inusi. verbo ἵλημι, vt ἵστασθι ex ἵστημι ex quo th. est & part. ἱλάς, vt ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper. aor. 2. pass. à them. ἱλάσκομαι faciente fut. 1. ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut. 2. med. verbi ἱλάσκομαι seu ἱλάομαι.

Ἵλαθι pro ἵλασθι, ab inus. them. ἵλημι.

Ἱλήκοι, Ionica poeticaq; paragoge pro ἱλήκῃ. Est autē hoc ἱλήκῃ tertia pers. sing. præt. perf. act. subiun. modi, ab inusitato illo th. ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλάω: nec vlla ab iis temporibus in vsu sunt quàm imper. ἵλαθι. sine ἵλασθι. præt. perf. opt. ἱλήκοις & ἱλήκοι & subiun. ἱλήκῃ, vt apud Hom. Odys. γ. Ἀλλά σύ γε λίσσου ἵλαθι δὲ σῷ υἱεῖ δ' ἡμῖν ἱλήκοι. ἐξ ὀλίγου. Et Od. φ. εἴκεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκοι, nobis sit propitius.

Ἵμεν, prima pers. plur. præt. εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, iterà th. eodem.

Ἴν pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidam recentiores: sed nulla authoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἵξομαι, fut. 1. med. verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἵξον, Ionica dialecto pro ἵκον. solent enim ij κ in ξ cōmutare, dicentes nidem εἴξασι pro εἴκασι quorum hoc εἴξασι, est præt. med. verbi εἴκω pro εἴκασι. vt iam dictum est. apud Aristoph. εἴξασι γὰρ ἐκεῖσε πάντες ἀνθρωποι. Illud verò aor. 2. act. indic. modi à them. ἵκω. apud Hom. Il. κ. Αἶψα δ' ὅτ' Θρῃκῶν ἀπὸ μῶν τολὺ ἵξον ἰόντες. Et Iliad. γ. Οἱ δ' ἵξον Πύλον Νηλῆος ἐυκτίμενον πολύδενδρον. Γ' ἵξον. Indémque alibi: Οἱ δ' ἵξον κοίλας Λακεδαίμονος.

Ἵοιμι, ἴοις, ἴοι, opt. Aor. 2. act. à them. εἶμι. Facit enim εἶμι aor. 2 indic. modi. ἶον, ex inusit. them. εἰέω. vnde & particip. ἰών.

Ἵον, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἰέω, vt τίθημι facit interdum ἔτιθον ex τιθέω.

Ἵπτοβμαι, fut. 1. med. verbi ἵπτομαι, vt volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες: nam ἵπτομαι facit fut. πτήσομαι, vt ἱγάομαι facit ἱγήσομαι, ἱπτήσομαι autem, sicubi reperitur, est à verbo ἱπτάζομαι, quod tamen retinet Phrynichus.

Ἱρᾶ), Ionicè pro ἱερᾶ) apud Herodotum, à them. ἱερόομαι.

Ἵρμεν, Doricè pro ἵεμεν.

Ἵσαν, tertia pers. plur. præteriti imperfect. εἶν, ex them. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσαν, tertia persona plurali præteriti imperfecti ἴσαν, sciebant, ex themate ἴσημι, vt apud Homerum, Τὰ δ' οὐκ ἴσαν οὐς ἐτέκοντο.

Ἱσάς, particip. præs. verbi ἵστημι, contra regulam pro ἱστάς. vt ἱγνὰς ex ἱγνεῦμαι.

Ἱσάσι similiter pro ἱστᾶσι contra morem aliorum verborum in μι. Doricè, vt volunt nonnulli, tertia pers. plur. præsentis ἵστημι. deberet enim φυσικῶς κατὰ δυο: vt ἱγᾶσι ex ἱγνεῦμαι, πιμπρᾶσι ex πίμπρημι, & similia.

Ἵσευ, pro ἴσθαι, secunda persona singul. verbi ἴσταμαι. Varin. ἴσευ exp. μαθοῦ, deriuans ex ἴσταμαι significante γινώσκομαι. ea tamen cum diphthongo potius scribenda forent εἴσευ εἴσεμαι. Quanquam & apud Hesychium legimus ἴσεο expositum ὁμοιοῦσθαι, itidem pro εἴσατο: aor. 1. med. verbi actiui εἴσω facientis fut. 1 εἴσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro καθέζετο, est à them. ἵζω, itidem Aor. 1. med.

Ἴσθι, imper. præsens duo significans, nimirum γίνεσκε & ὑπάρχε. Prius est ab ἴσημι, per syncopen pro ἴσαθι, vt & in tertia persona ἱστω pro ἴσατω, itidémque in duali ἱστον p ἴσατον, & in plur. ἱστε pro ἴσατε. ἱστωσαν pro ἴσατωσαν. Posterius autē ἴσθι significans ὑπάρχει, est ab εἶμι, à posteris Homeri vsurpatum pro ἴσω, nec similiter facit ἱστω in tertia persona, vt præcedēs, sed ἴστω. & sic deinceps, vt cùm alij tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴσκε, apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴκω; eandémque plerumque cum eo habentis significationem. vnde & particip. ἴσκων.

Ἴσμεν, per syncopen pro ἴδμεν, prima persona pluralis thematis ἴσημι: pro quo ἴσμεν dici etiam ἰδμεν, suprà docui.

Ἴσον) apud Hesychium legitur cum his duobus expositionibus, ἰδρύσον) πορεύσον). Ac quod ad ἰδρύσον) attinet, scribēdum esset potius aspero spiritu ἱσον), à them. ἵζομαι: quod verò ad πορεύσον) attinet, si ἴσον) in ea significatione scribamus, videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσον) à them. εἴω, siquidem apud eundem legimus εἴσεμαι expositum εἰσελεύσεμαι: necnon εἰσέρχεσθαι ὁδοιπορεῖν.

Ἵσα, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia person. sing. ex them. ἱστάω, vt τίθημι scimus facere ἐτίθεν. & ἵημι ἵεν, ex τιθέω. & ἱέω. Est interdū & præsens imperatiui, itidē contractū ex ἵστα.

Ἵσταο, Ionicè exempto σ pro ἵστασο: secunda pers. sing. præteriti imperf. ἱστάμην, ex pass. them. ἵστημι.

Ἵστε, per syncopen ex ἴσατε, quod est verbi ἵστημι secunda persona pluralis modò in præsenti indicatiui pro, scitis, modò in præsenti imperatiui pro, scite.

Ἵσθον, adverbium θετικὸν ex them. εἴδω, amisso ε ex diphthongo. nam olim εἴδθον scriptum fuisse, testatur Eust.

Ἵστη, interdum est tertia pers. sing. præteriti imperfecti ἵστην ex ἵστημι. interdum secunda imperatiui præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum actiuorum fiunt secundæ imperatiuorum, abiecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim solùm ex ἐποίει. ἐφίλει. ἐβίβα. fit νόει, φίλει, βίβα, λέγε. sed etiam ex ἐτίθεν & ἔπιμπλη fit τίθει, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperatiuos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuersa, vt ex πίμπλαθι & ἵστασθι fieri πίμπλη & ἵστη. Eryn. & Varin.

Ἵστω, per syncopen pro ἱστάτω, tertia pers. sing. imper. modi ex themate ἵστημι: itidémque ἵστων pro ἱστάτων dicitur & sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω autem per contractionem est ex ἵστασο, quod Ionico more factum est ex ἵστασο, exempto σ, sunt verò hæc secunda persona singul. vel præt. imperfecti pass. ἱστάμην, vel imperatiui præsentis passiui à them. ἵστημι.

Ἵστων pro ἱστάων, per contractionem ex ἵστασον præterito imperf. verbi ἵστασο. At ἵστων per syncopen pro ἱστάτων, est tertia pers. dualis imperatiui præs. ex thē. εἴσημι. vt in Ἴσθι suprà admonui.

Ἰσχανάω, poetico pleonasmo pro ἰσχανᾶ, ex them. ἰσχανάω. Itidémque ἰσχανάων pro ἰσχανᾶν.

Ἰσχανόων, itidem poetico pleonasmo pro ἰσχανῶν: & ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα, particip. præs. act. ab eodem them.

Ἰσχήμεν & Ἰσχήμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infin. præsens à themate ἴσχω.

Ἴσχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem them. cuius imperat. secunda plur. est ἴσχεσθε

Ἴσχῃ, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴσχῃ.
Ἴσθι, secunda persona dualis interdum præsentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον interdum imperfecti: ἔιν ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem secundam pluralis facit ἴτε, quæ fertur & imperativo.
Ἴτω, apud Aristoph. pro ἴσθι, vt schol. ipsius & Suid. tradunt.
Ἴτω, tertia perf. sing. imperat. præsens ἰθι, ἴτω autem & ἴτωσαν, sunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.
Ἴψω, Ionicè pro ἵψασα, exempto σ, secunda perf. sing. aor. 1. med ἱψάμην, à th. ἵπτω: pro quo Attice per contractionem dicitur ἵψω. Homerus μέγα δ' ἵψω λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἵψα, quod ab eodem ἵπτω affertur, tarum admodum existimo vsum esse.
Ἴῶ, præsens act. subiun. modi, verbi ἴημι ex ἰέω.
Ἴωρδι, aor. 2. act. subiun. verbi εἶμι ex εἴω, ex quo facit aor. 2. ἴον.
Ἴων, part. ex eodem aoristo ἴον, cuius fœm. ἰοῦσα.

K.

Καββαλεῖν Dorica συγκοπῇ & ἀφαιρέσει dicitur pro καταβαλεῖν: itidémque καββαλεῖν pro καταβαλεῖν, quæ ambo sunt aor. 2. act. sed prius infinitiui modi, alterum indicatiui: ambo etiam à them. καταβάλλω.
Καδ' δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.
Καδ' δ' ἔθορε, itidem pro κατέθορε ἢ à καταθόρω.
Καδ' δ' ἐχώρει, similiter pro κατεχώρει δέ.
Καδδ' ἀ λοπὸς ἐχύθη, pro κατεχύθη ἡ λοπός.
Καδδ' ῥαβδίσω, Dorice vel Æolicè itidem pro καταῤῥαβδίσω: aor. 1. act. verbi καταῤῥαβδίσαι seu καταῤῥάβδω, facientis fut. 1. καταῤῥαβδῶ.
Καδ' δύσει, itidem pro καταδύσει, aor. 1. act. infin. modi, à th. καταδύω.
Καδέειν autem, quod Hesych. affert pro καθίειν, si per υ in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθιδρύειν.
Καείς, part. aor. 1. pass. ἐκαίθην, ex act. them. καίω.
Καεσομαι, fut. 2. pass. ex eodem aor. 1. ἐκαίθην.
Καθαρθῆναι, aor. 1. pass. infi. modi à them. act. καθαίρω. Affertur & præter. perfect. pass. infinit. καθαρθαι per syncopen pro καθαρθῆναι.
Καθεδῆμαι, καθεδῇ καθεδῆται, fut. 1. med. verbi καθέζομαι. Vnde & fut. 1 pass. καθεδήσομαι.
Καθεικέναι, præt. perf. act. infin. modi à them. καθίημι, faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: vnde & partic. καθεικώς. Passiua autem voce præt. perf facit καθεῖμαι. vnde part. καθείμενος, demissus.
Καθεῖλε, aor. 1 act. verbi καθαιρέω ex inus. them. καθέλω.
Καθεῖναι, aor. 1 act. infin. modi à them. καθίημι.
Καθεῖντο, tertia perf plur. præt. plusquam perf. pass. ab eodem the. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.
Καθεῖρε ἢ καθεῖρξε præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi act. καθείργνυμι, ex καθείργω.
Καθεὶς, part. aor. 2. act à th. καθίημι.
Καθεῖστο, aorist. 1. act. verbi καθίζω vel καθέω, habens asciscum ι loco augmenti. apud Varin.
Καθεῖτο, tertia perf. singul. præt. plusquamperf. pass. à th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.
Καθελεῖν, fut. 1. act. verbi καθαιρέω ex inus. th. καθέλω: vnde infin. aor. 2. καθελεῖν, & part. καθελών.
Καθέξω, fut. 1. act. verbi κατέχω: vnde med. κατέξομαι.
Καθέω, Ionica diphthongi dissolutione pro καθοῦ, de quo mox.
Καθῆς, aor. 1. act. imper. modi, à th. καθίημι.
Καθῆν, aor. 2. act. verbi καθίημι, vt καθέτιθημι, facit κατέθεν. [θημι.
Καθεῖσαμένος, part. præt. perf. pass. καθέσαμαι, ex act. the. καθί-
Καθεικώς, part. præt. perf. act. καθεῖκα ex eodem them.
Καθεικώς ὤν, part. eiusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεικώς, vt volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθείκω, habere præt. med. καθεῖκα à καθείκω, ex quo contractionem fiat hoc part. καθεῖκς.
Καθῃ, secunda perf. sing. verbi καθήμαι, pro κάθησαι, vt volunt nonnulli: tra fiunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθῃαι & κάθῃαι, indéque Attica contractione κάθῃ.
Καθῆκα, aor. 1. act. verbi καθίημι, facientis fut. 1. act. καθήσω ex καθέω, irregularis autem est pro καθῆκε, vt ἵδηκα & ἵδαμα quoque pro ἵδηκε & ἵδαμε dicuntur.
Καθηρέθω, aor. 1. pass. verbi καθαιρέω, facientis fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. pas. καθῃρημαι, habet autem systolen pro καθηρέθω, vt δηρέθω. Ex eodem καθαιρέω, est & imper. act. καθῆρον apud Homerum pro καθῆρουν.
Καθῆρτο, præt. plusquamperf. pas. verbi act. καθαιρέω.
Καθῆσθαι, infin. verbi καθήμαι, καθέδω autem est tertia perf. imperatiui. καθῆσο. ex eodem them.
Καθῆτο, tertia perf. singul. præt. imperf. καθήμαι, ab eodem καθήμαι.
Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, vt ἀφίεν verbi, pro καθίεν, ἀφίεν, ἀτιθέν. Ex quo καθίεμι & part. καθιείς, & infin. καθιέναι, præt. imperf. act. eiusdem them. [θιέναι.
Καθίεο, Ionica resolutione diphthongi pro καθίου, aor. 2. med. à them. καθιέομαι, faciente fut. 1. καθιεῶμαι ex καθίεομαι. Ex eodem aor. 2. καθιέμην est aor. 1. subiun. καθίεωμαι.
Καθίζω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίζῃ & καθίζας pro καθίσῃ & καθίσας, à th. καθίζω.
Καθιοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι, fut. 1. med. verbi act. καθίζω.
Καθίστα, imper. perf. verbi καθίστημι, ex καθιστάω.
Κάθου, aor. 2. med. imperat. modi, à them. act. καθίημι, vt καθετίθημι facit καθοῦ. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ionico καθέο facto ex καθέεο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex καθεσο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ ε, & contractione τοῦ ι, συνιζήσει μορίου ε, τοῦ ο.
Καθυφείς, part. aor. 2. à them. καθυφίημι: ex quo & aoristi. 2. med. infin. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι est aor. 1. act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆκε: ex quo med. voce καθυφεκόμην. Item καθυφῆς, secunda persona sing aoristi. 2. act. subiunct. modi.
Καίε, aor. 2. act. subiun. modi à th. καίω, faciente fut. 2. καῦ. At καῦναι est infin. aor. 2. pass. ἐκαίθην ex act. ἔκαον.
Κακκείειν, Aeolica syncope pro κατακείειν, quod est κοιμητικῶς ἔχειν & dormiturire.
Κακκεῖσθαι, autem est Aeolica itidem syncope pro κατακεῖσθαι, quod est κατακεκῦσθαι, nam κάω, siue κάω aor. 1. act. facit non solùm κέκαυκα, sed etiam κέκακα.
Κάκτεινε, itidem per syncopen pro κατέκτεινε: præt. imperf. actiu. verbi κατακτείνω. Itidémque κάκτειν pro κατέκτειν, in aor. 2.
Κακχεῦσαι, similiter pro καταχεῦσαι, aor. 1 act. infin. modi à καταχέω.
Κακχυτεῖ quoq; pro καταχυτεῖ positum videtur, ab Hesych. tamen exponitur δραπετεύει κακκρυπτεῖ.
Καλέεν, Ionicè pro ἐκαλέετο, præt. imperf. act. verbi καλέω. Idem Ionicè in præsente opt. pas. καλεοίμεθα dicitur pro καλοίμεθα. [pro ἐκαλοῦτο.
Καλεῦν ἢ Ionicè & Doricè pro καλοῦν ἢ ab eodem. Et καλεῦτο
Καλήμεναι, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλάω vel καλημι, vt annotat Eust. apud Hom.
Καλήσεται, pro καλήσεται, vt νεμεῖται pro νεμεῖται, Aeolica μεταθέσει τοῦ ε εἰς η, vt tradit Varin. Nisi potius sit part. ex them. κάλημαι.
Καλλιπε, Aeolica syncope pro κατέλιπε, aor. 2. act. verbi act. καταλείπω. Sic κάλλεψεν idem dicunt pro κατέλιψεν.
Κάμβαλον itidem pro κατέμβαλον positum aiunt nonnulli. Sed viderint ne scribendum sit καθέβαλον.
Καμμάρψαι eadem syncope pro καταμάρψαι, quod est καταλαβεῖν, apud Hesyc. [tur.
Καμμεῖρ, similiter pro καταμεῖρον: Laconicum tamẽ id esse dici-
Καμμορῶν pro κακομορῶν seu κακοπαθῶν, ex nomine κάμμορος vsurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.
Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.
Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, abiecto augmento: aor. 2. act. verbi κάμνω, vnde & particip. Καμών. facit enim fut. 2. καμοῦ, vt καμοῦμαι.
Κανεῖν, aorist 2. act. infin. modi à them. κείρω significante, per imc. vnde part. κανών, ambo apud Hesyc.
Κάπνισε, Aeolica syncope pro καπνίσαι, quod est aorist. 2. verbi καπνίζω, mutuatitius à καπνίσσω.
Καρίωσι, aor. 2. pas. infin. modi. à th. act. κείρω. facit enim id fut. 2. κερῶ, aor. 2. ἔκαρον. vnde aor. 2. pas. indic. modi ἐκάρην.
Καρρίζοις, Aeolica syncope pro καταρρίζοις, apud Eust. qui exp. καταφῶν.
Καρτεῦσαι, poetica μετάθεσις pro κρατῆσαι, quod est aorist 1. αθ. infin. modi à th. κρατεῖν.
Κάσχεθον, Aeolica syncope pro κατέσχεθε: præt. imperf. act. verbi καταχέω, apud Hom. Itidẽ κάσχεθε dicitur pro κατέσχεθε, quod est aor. 2. med. indic. modi à th. κατέχω mutante fut. 2. καταχῶ & aor. 2. act. κατέσχον ex th. καταχέω.
Κατβάα, per apocopen pro καταβάθι apud Atticos: aor. 2. act. imperat. modi à thema. inus. Καταβήσομαι, pro quo vsurpatur καταβαίνω.
Καταδύρομαι, Doricè pro καταδύσεται, à th. καταδύω.
Καταδύσετο, Ionicè pro καταδύσεται præsens imper. pas. à th. καταδύσομαι, quod ex futuro in præsens abiit.
Κατειδόμενος, poeticè pro καθειμένος, part. præt. perf. pas. ex th. καθίστημι seu καθίω faciente præt. pas. καθεῖμαι. (quod tamen præterium commune est & verbo καθίημι) Similiter καταλείσθαι est à καταλείω pro καθίω seu καθιστάω posito.
Κατεστάθ, aor. 1. med. verbi καθίστημι ex inus. them. κατεστη.
Κατεφεύδομεν, Ionicè apud Herodotum pro καθαφεύδομεν, ab Ionico them. καταφεύω pro καθαφεύω.
Κατθανε, aor. 2. act. imper. modi à th. κατθανόω.
Κατθανεῖν, aor. 2. med. infinitiui modi, à themate act. κατθανόω.
Κατθανῇς, aorist 2. pas. subiun. modi, à themate act. κατθανόω faciente futur. 2. act. κατθανοῦμαι vnde & part. aorist. 2. pas. κατθανεῖς.
Κατθέμεν, Ionicè pro κατθεῖναι fut. 1. act. infin. modi à them. κατθήσω, apud Homer.

Κατε-

Καταστήσα, secundum quosdam pro καταστήσω, exempto per syncopen κ & ω in α verso: particip. præt. perf. act. verbi καθίστω ex καθιστάω. Vide & Πεστήσω.

Καταστήσαι, aor. 1. act. optativi modi, à them. καταστήσω.

Καταθῶ, aor. 1 pass. subiunctivi modi, à themate activo καταθέω faciente futur. 1. act. καταθέσω ex inus. verbo καταθέω.

Καταθῆτε, aoristi. 2. passivi subiunctivi modi, ab act. themate καταθήσω.

Καταθήσομαι, fut. 1. med. infin. modi, à them. καταθήσω. vode est & aor. 2. med. infin. modi καταθεῖσθαι.

Κατέσχε, aor. 2. act. subiunct. à them. κατέχω mutuante fut. 2. act. καταχῶ à κατασχεῖν. Vode & infin. καταχεῖν & particip. aorist 2. med. κατασχόμενος.

Κατέχητε aor. 1. act. subiunct. modi, à them. κατέχω, faciente aor. 1. act. indic. κατέχεα.

Κατεαγῶμεν, præt. perf. med. infin. modi. à them. κατάγω seu κατάγνυμι, dissoluta vocali more Ionico & Attico pro κατεαγῶμεν. vode particip. κατεαγώς. At κατέαγεν est aor. 2 pass. indic. modi ab eodem them. Inde est aor. 1. act. κατέαξα pro κατάξα.

Κατεδάη, aor. 2. pass. indic. modi, à them. act. καταδαίω, vt κατεκαη à καταικαίω.

Κατεδήδοκεν, præt. perf. act. verbi κατεδίω. Atticè pro κατεδήδηκεν, à κατεδήδοκα. vode & pass. κατεδήδομαι.

Κατεῖται, præt. perf. med. verbi κατέω, ex κατείω, vt tradit Varinus.

Κατείλοχε, Atticum præt. perf. act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχε.

Κατέκαυν, aor. 2. act. verbi καταφλέγω.

Κατεκλε, quod Hesych. affert pro σωπῶν ἔστιν. videtur esse aor. 2 act. verbi κατακλείω, ex quo est aorist. 1. act. κατέκλεισε apud eundem.

Κατεκόπησαν, aor. 2. pass. indicativi à them act. κατακόπτω.

Κατέκτα, secundum quosdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτείνω. secundum alios pro κατέκτη, vt καθέκτω.

Κατέκτησθον. Bœotica syncope pro κατεκτήσθησαν, aorist. 1. pass. verbi καθέκτεινω, scientis præt. perf. act. κατέκτηκα, pass. κατέκτημαι, tanquam ex κατεκτήκω.

Κατέλεκτο. Ionicè pro κατελέλεκτο, præt. pluisquamperf. pass. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικε, aor. 1. act. irregularis pro κατένεγκε, ab Ionico themate κατενείκω, quod tulerunt verbo καταφέρω.

Κατενύγησαν, aor. 2. pass. verbi act. κατανύσσω, facientis fut. 2. act. καταυγῶ.

Κατεπείκη, præt. perf. pass. eiusdem verbi κατεφέρω, ex inusitato them. κατεπίκω seu κατεπίκω, vode & præt. med. κατεπείκα ambo habentia Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, & pro κατέπεικε & κατέπεικα.

Κατεπείθετο, præt. med. verbi κατεπέθω, secundum quosdam veteres grammaticos, quod sic formant. Dicunt ex ἐπέθω fieri primùm ἐπείθω metathesi literarum: inde præt. med. πείθα, & Attica duarum initialium literarum præsentis reduplicatione ἐπέπεθα, vode præmissa præpositione κατ' κατεπείθα.

Κατεπίθησε, aor. 1. med. verbi act. κατεπείθω, apud Hesych.

Κατεπίθησε, aor. 1. pass. verbi act. καταπείθω.

Κατεπίθω, aor. 1. pass. verbi act. καταπείθω, facientis fut. 1 καταπείσω ex inus. them. καταπέω.

Κατέσθη, aor. 2. pass. verbi act. καταστήσω. facit enim id futur. 2. καταστῶ, ex καταστήσω, vode aor. 2. κατέστην, ex quo pass. aor. 2. κατεσταίην. quidam tamen malunt dicere εἶναι aoristi. 2. act. ex themate καταστάω.

Κατέστεν, aor. 2. act. verbi καθίστημι, cuius tertia persona plur. κατέστασαν. (θέλω ἐπιθέλω.

Κατεύδεα, aor. 1. act. verbi καταδαίω, apud Hesyc. qui exp. αἰσχυν-

Κατεβαλωμένοι, particip. præterit. perfect. pass. ex themate activo καταβαλόω.

Κατήν, Ionicè pro καθῆν ex Ionico them. κατέω pro καθέω.

Κατήκεον, præt. imperf. act. verbi κατηκέω, vode & præter. pass. κατήκεσμαι, & aor. 1 med. κατηκεσάμην.

Κατηλόεσται, præt. perf. pass. verbi act. καταλοιζέω.

Κατηλοιφα, Ionicè pro καθηλοιφα particip. fem. præt. perf. act. ex them καθαλείφω faciente fut. 1. καθαλοιφω.

Κατημύχθη, aor. 1 pass. verbi act. καταμύσσω.

Κατθέατο, aor. 1. act. verbi κατοιστρω.

Κατθέσκε, præter. med. verbi act. κατεσίζω seu κατεσείω subsequentis verbo καταφέρω.

Κατήνων, præt. imperf. verbi act καταγορεύω.

Κατῆρε, aor. 1. act. verbi καταίρω.

Κατῆρε, Ionicè pro κατῆρε à them. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατῆρεθε, præt. imperf. pass. verbi act. καθαιρέω.

Κάτθανεν, Æolica syncope pro κατέθανε. aor. 1. act. verbi καταθνήσκω ex καταθανεῖν.

Κατθίμεν, eidem pro καταθέμεν: hoc autem Ionicè vel Doricè pro καταθεῖναι quod est aor. 2. act. infin. modi, à them act. καταθέμι. Similiter κάτθετο pro καθέτο. Hoc autè pro καθεῖτο seu καθέτο, quod est aor. 2. med. imper. modi ab eodem them. κατθεσον, tertia persona plur. præteriti κάτθμι, at καθθέσι præsentis καθίημι.

Καυάξας pro καταξας, sublato primùm τ, deinde eius loco inserto α more Æolico, vt ἀναὴρ pro ἀνὴρ: Aor. 1. act. opt. modi iisdémque in infin. pro καταξαι dicitur καυαξαι: hoc autem καταξαι est à κατάγω seu κατάγνυμι significante frango.

Καυχάσαι & Καυχᾶσαι ex Καυχάομαι pro καυχᾶ in secunda persona dici, annotant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poeticè metri causa geminato σ pro κεασας, particip. Aorist. 1 act. à them. κεάζω.

Κέα & κέατο. Ionicè pro κεῖα & κεῖτο, abiecto etiam augmento in posteriore, sicut δηδίει & ἐπεπόλεατο pro ἐπεπόλειτο.

Κείαντες & Κειάμενοι pro κείσαντες, & κειάμενοι dicitur tanquam ex κείω ambo Aor. 1. alterum actiui, alterum medij.

Κεῖα & Κείατο, rursum Ionicè pro κεῖα & κεῖτο: inserto etiam metri causa.

Κέσσομαι & Κέσσομαι. Doricè pro κείσομαι, à them. κεῖμαι.

Κεκαδήσειν pro ἐρεῖν & χαδεῖν, πεπίσειν, ex χαίω desinit. nam ex futur. 2 χαδῶ, faciunt κεκαδῶ, per anadiplasiasmum & ἐρεπτικὴν χείς κ, vode & fut. 1. med. κεκαδήσομαι. Similiter ex ἐχάδον faciunt κέκαδον, & med. voce κεκάδοντο.

Κεκαδμένος verso σ in δ dicitur pro κεκασμένος, vt ἐδμεν pro ἴσμεν. est autem. id præt. perfect. pass. verbi act. καίω.

Κεκαθίκα, duplici augmento, pro καθίκα dicitur in præter. perf. act. verbi καθίζω.

Κεκάμω, poetico anadiplasiasmo pro κάμω, quod est Aor. 1. act. subiun. modi à them. κάμνω.

Κεκάρθαι, præterit. perf. pass. infin. modi, à them. act. κείρω. facit enim id futur. 1. κερῶ, præt. κέκαρκα, & præt. pluisquam. perf. ἐκεκάρμην, in pass. κέκαρμαι.

Κεκάσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. καίω facite præter. pass. κέκασμαι: cuius secunda persona κέκασαι apud Homerum legitur geminato metri causa σ pro κέκασαι.

Κεκαυῶσθαι, præterit. perf. pass. infin. modi, à verbo act. καυόω faciente fut. 1. act. καυῶσω.

Κεκαφώς, Ionicè pro κεκαφηκώς part. præter. perf. act. à them. καφέω, quod ex κέκαφα, præter. perf. act. verbi κάπτω esse factum dicitur.

Κεκινέαται, præter. perf. pass. verbi κινέω, Ionicum pro κεκινημένοι εἰσί, vt πεπονέαται pro πεπονημένοι εἰσί. seu πεπονημένοι εἰσί.

Κεκλαμμαι, præt. perfect. pass. verbi κλάπτω, habens vocalem α in α, vt ἔστραμμαι.

Κεκλάγξω, poetico anadiplasiasmo pro κλάγξω itidémque med. voce Κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι; ambo futura sunt verbi κλάγγω vel κλάζω.

Κεκλαιόμεν. Varin. affert pro κεκλαυμένον vsurpatum. quorum vtrumque est partic. præt. pass. à verbo κλαίω. facit enim id præt. perf. pass. κέκλαιμαι, vode etiam in pluisquamperf. κεκλαιμεν, Ionicè vel Atticè.

Κεκλεμμένος, itidem pro κεκλοφμένος affertur à them. κλέπτω faciente præter. pass. & Κέκλεμμαι & κέκλεμμαι quorum hoc tamen vsitatius est.

Κέκλεο, Ionicè pro κέκλω, resoluta diphthongo: quod est imperatiui præsentis à poetico verbo κέκλομαι habente pleonasmum κ pro κέλομαι. Itidem κέκλεο ab eodem est, augmento carens pro ἐκέκλεο. Apud Hesychium verò & κέκλει legitur, expositum itidem κέκλεο κέκλει, à them κέκλω.

Κεκλίατο & Κεκλίατο. Ionicè pro κέκλιντο & κεκλίντο, vt κεκίαται pauló ante pro κεκίνται tertia persona pluralis præteri. perf. & pluisquamperf. pass. à verbo κλίνω, faciente futur. 1. act. κλίνεω & præt. κέκλικα, ex inus. them. κλίω.

Κεκλιγα, præter. perf. med. verbi κλάζω, habens ρεφωνῶν α εἰς κ pro κέκλαγα: vode part. κεκλιγώς apud Hom. Ab eodem κεκλιγα fit thema κεκλιγω, ex quo partic. κεκλιγων apud eundem.

Κεκλίῃμαι, futur. pauló pòst verbi act κλίνω, ex secunda persona præt. perf. pass. κέκλισαι facit enim præt. pass. κέκλιμαι ex inusitato them. κλίω, ex quo habet futurum κλίσω.

Κεκλίαται & κεκλίατο. Ionicè pro κέκλινται & κεκλίντο seu ἐκέκλιντο tertia persona pluralis præt. perf. & pluisquamperf. pass. à themate κλίνω, vt κεκλίαται pauló antè.

Κεκλομβοῖ, partic. poetici verbi κέκλομαι vsurpati pro κέκλομαι. Vode & imper. κέκλυε pro κέκλω.

Κέκλοφα, præt. perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε verso in ο, vt πεπόνηκα & similia vode infinitivus κεκλοφέναι.

Κεκλυθι, poetico anadiplasiasmo pro κλυθι: imperf. præt. verbi κέκλυσμαι, præt. perf. pass. verbi act. κλύω. (κλῦθι.

Κεκμηκώς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Hesyc. itidem pro κεκμάσι, quod exp. κεκοπίακεν, vtcunque legendum κέκμασι, vt Doricum sit pro κέκμηκε. Est autem κέκμηκα præt. perfect. verbi κάμνω, tanquam ex κάμω, vt τέτμηκα tanquam ex τέμνω. Vode part. κεκμηκώς.

Κεκμώς, apud Homerum Ionica ἔκθεσις pro κεκμηκώς, vt κεκφώς paulò ante pro κεκφηκώς, & similia alia. Præterea verò κεκμώτες idem dicit pro κεκμηότες, metri causa.

Κέκνισμαι, præt. perf. pass. verbi act. κνίζω.

Κέκρεμμαι, præt. perf. pass. verbi act. κρέμω.

Κέκρυκα, apud Sophoclem pro ἔκρυκα, eiecto τ, ideóque redopiti-

cata initiali litera præsentis præt.med.verbi κταίνω. Etym.

Κεκορώς, Ionicè ponitur pro κεκορηώς apud Homer.exempto η. vt de bobus ἄμφω κεκορότε πώεος. Vbi etiam nota κεκορότε, neutraliter vel passiue vsurpatum pro κεκορεσμένω seu κορεσθέντε, satiati, saturi.

Κεκορυθμένω, ab eodē per syncopen vsurpatum creditur, pro κεκορυθμένω, quod est part.præt.perf. pass.à them. act.κορυθίω. Sed verisimilior Eustath. j opinio est qui κεκορυθμένω dictum ἀφαιρέσει ε εἰς θ ait pro κεκορυσμένω à them κορύσσω, præsertim quum partic.κεκορυσμένω legatur apud Hesych.

Κεκοτώς, pro κεκοτηώς, Ionicè vt κεκορώς pro κεκορηώς, paulò suprà exempto η velut κεκοπότι θυμῷ apud Homer. Est autem part.præt.act.à them.κοτέω.

Κεκόφθαι, præt.perf.pas.infin.modi, à them.act.κόπτω.

Κεκράκτω, poetico pleonasmo φ α Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραγτο, præt.plusquamperf.pass. verbi act.κράγω. Similiter φαανθῆν pro ἐφάνθη reperitur apud poetas à φαίνω.

Κέκραγα, præt.perf.med. verbi κράζω facientis fut. 2. κραγοῦμαι. Ex quo & thema κεκράγω fit, vt κεκλάγω ex κέκλαγα. At κεκραγέτω, quod Hesyc.affert pro κραυγάσθω, est ex them.κεκραγόω.

Κέκρακα, præt.perf.act.verbi κράω, facientis fut.1.κεκράσω per syncopen pro κεκράκα. Itidémque in pass. voce κέκραμαι dicitur pro κεκράμαι, ex quo participium κεκραμένος.

Κεκράξομαι, fut. paulò post verbi act. κράζω ex κέκραξαι secunda persona singularis præt.perf.pass.κέκραγμαι.

Κεκράχαν, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσὶ tertia person. plur.præt. perf.pas.à them.κράζω facta autem est ex tertia singulari inserto α ante ται, & tenui præcedente versa in aspiratam, sublato ψιλ.

Κέκραχθι, imperatiuus est verbi κράζω pro κέκραχε, vt annotatur apud Varinum. Apud Suid verò perperam κέκραθι scribitur, qui exponit κράξον.

Κεκρηγά, præt.perf.med.verbi κράζω, habens τρεπτικὸν φ α εἰς κ sicut κέκλιγα ex κλάζω fit. Vnde infin.κεκρηγέναι apud Suid.& partic.κεκρηγότα apud Hesych.

Κέκρικα, Ionicè pro ἐκέκριτο sublato primum augmento, deinde α verso in κ præt.pluisquamperf.pas. verbi κρίνω facientis fut.1. κρίνω per syncopen pro κεκρίνω.

Κεκρυφότες apud Aristoph.est partic.præt perf.med. à verbo κρύπτω. quod Hesych.exp.κρύπτω.

Κέκρυφα, præt.med.verbi act.κρύπτω, tenui versa in mediam velut in βέβλαφα, & similibus.

Κεκρύφαν, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσὶ tertia persona plur.præter. perf.pas.ab eodem them.κρύπτω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam.

Κέκτημαι, præt.perf.pass.verbi κτάομαι pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro κεκύθωσι, vt λελάθωσι pro λαθωσι, κεκάμωσι pro καμωσι: aor.1. act.subiunct. modi, à them.κεύθω.

Κέλεαι, Ionica pro κέλη, resoluta diphthongo: secunda pers.sing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut.1.med.verbi κέλομαι, ex κελέομαι, vt θέλω & μέλλω ex θελέω & μελέω sua futura mutuantur. Apud Homer.κελήσεται, αἰνοβλάβειαι.

Κέλσαι, aor.1.act.infin.modi, à them.κέλλω.

Κίσται, aor.1.med. syncopen passus pro κίσεται, ex them. act.κεύω. Est & aor. 1. act.infin.modi pro κεῦσαι, ad eodem them.

Κίσται, apud Theocr.pro κεῖται, necnon κίσται, Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex them.κείμαι. Apud Hesyc.& κίσατο legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid.exp.ὑπάρχει.

Κίρασε, Ionicè pro ἐκέρασε, omisso augmento & geminato simul σ metri causa aorist. 1. act.verbi κεράω facientis fut.1.act. κεράσω.

Κεραστίωμεν, Atticè pro κερατίσωμεν.fut.1.act.verbi κερατίζω.

Κεράοντο, poetico seu Ionico pleonasmo φ α pro κεῤῥάντο: præter. imperf.pass.verbi act κεράω.

Κέρσαι. Æolico more pro κεῖραι.nam Æoles fut.1.verbi κείρω faciunt κέρσω, vt φθείρω à φθέρσω est.

Κερῶ, eiusdem κείρω fut.1.regulare & commune ex quo infin. poeticus κερέον pro κερεῖν, vel potius Ionicus, solent enim Iones ει circumflexum dissoluere in εον. Alioqui κερῶ est etiam thema contractum ex κεράω.

Κέσκετο, Ionicè pro ἔκεστο, ex κέω facto them.κέσκω, vt ex ἕω fit ἔσκω teste Eust.apud Hesyc.κέσκετο legitur, itidem expositum ἔκεστο.

Κεχαδε, præt.perf.med. verbi χαίζω.

Κεχαδόντο, Ionico diplasiasmo pro ἐκεχάδοντο, vt λελάθοντο pro ἐλάθοντο. Aor.1.med eiusdem them. χαίζω facientis fut.2.χαδῶ aor.2.ἔχαδον.

Κεχαδόσα, pleonasmo poetico metri causa pro κεχαδοῦσα: partic. præt.perf.med.ab eodem verbo χαίζω. (existimo.

Κέχαρα, præt perf.med.verbi χαίρω vel χαρέω: rarissimi vsus, vt

Κεχαρκα, præter.perf.act.verbi χαίρω, ex inus.them.χαρέω, vt μεμβρόνκα & νενίμηκα ex μβρέω & νεμέω, nisi potius futura horum verborum χαρῶ, μβρῶ, νεμῶ, ex sede præterita illa formate putanda sunt, κατεκεκαμόντα εἰς ἐνεγκόντα, vnde pass.κεχάρμαι.

Κεχαρησόμεθα, Ionicè apud Homer. pro χαρήσεται, quod est fut.1. act.infin.modi ex them.χαρέω faciente fut.1. χαρήσω. Vnde & media voce κεχαρήσομαι quanquam hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam futurum paulò post ex κεχαρήσαι secunda persona singulari præteriti perfecti κεχάρημαι.

Κεχαρώς, Ionicè ἐξωρίστι φ κ pro κεχαρηώς, vt κεκοτώς pro κεκοτηώς, velut apud Hom.κεχαρόφ νέκυν.

Κεχαρόατο, Ionicè pro κεχαρόντο. hoc autem κεχαρόντο poeticum anadiplasiasmum habet pro χάροντο, vt λελάθοντο pro λάθοντο, itidémque κεχαρόντο dicitur pro ἐχάροντο eodem anadiplasiasmo, vt λελάθοντο. pro ἐλάθοντο. Est porrò verumque illorum κεχαρόντο nimirum & κεχάροντο, aor.2.med.ab eodē them.χαίρω: illud optatiui modi, hoc indicatiui.

Κέχυται, præt.med, verbi act.χαίρω: vnde part.κεχυνώς.

Κεχλάσθαι, præter.perf.med.verbi χλάζω, apud Pind.teste Varino.

Κεχλίακα, præt. perfect.act.verbi χλιαίνω.

Κεχλιδώς, præt.med.verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, fut.paulò post verbi act.χολόω, ex κεχόλωσαι secunda pers.sing.præt.pass.κεχόλωμαι.

Κέχρισμαι, præt. perf. pas. verbi actui χρίω vel pass.χρίομαι.

Κέχυσμαι, præt.perf pass.verbi χέω.

Κεχωρίκεσαν, Atticè pro κεχωρίκεσαν, correpta penultima, & sublato simul augmento plusquamperf. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρίκεσαν, præt.plusquamperf.act. verbi act. χωρέω.

Κεχωεῖσαν, Ionicè pro κεχωεσμένοι εἰσὶ tertia persona plur. præt.perf.pas.à verbo χωεῖζω, facta ex tertia singulari, correpta primum penultima, h.e. sublato σ, deinde inserto σαι vel etiam ex præterito medio, adiecta syllaba ται.

Κῆται, aor.1.act infin.verbi κάω facit enim id in indicatiuo modo aor.1 ἔκηα. vnde partic.act.κήας, & med voce κήαμενος.

Κέκυ, poetice pro ἔκυ. aor.2.act. verbi κύω, facit enim id aor.2. ἔκυν, & poetico anadiplasiasmo κέκυν, vt λέλαβον pro ἔλαβον, vnde ἐκτόκοι vocalis brevis κέκυν, vt tradit Varro. post Etym. & Eust. Hom. μέλαν δ' ἀνεκέκυν αἷμα.

Κῆφα, Doricè pro κῆφα. Theocr. Κῆφα Δάφνη θέλον τὶ τὸ θέλας.

Κεῖ, Ionicè & poeticè pro ἔκει, aor.2.act. verbi κίω seu κείω. Itidémque κεῖν sequente vocali pro ἔκειν.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα, præter. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, est præt.imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, vt ἵζη pro ἵζα.

Κιχείη, præsens opt.act.ex κίχημι, vt τιθείη, ex τίθημι, vnde & partic.κιχείς, vt τιθείς. At κιχεῖν, est aor.2. act. infin. modi, à them κιχάνω seu κιχέω.

Κιχεῖτε, Attica syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eodē κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖν dicitur pro κιχείημεν & κιχείην.

Κιχήμεναι, Doricè pro κιχεῖναι vel κιχεῖν. Eust. (Ger.

Κιχεῖναι, infin.ex eodem κίχημι vel κιχάνω, vt Eust tradit. Sed si ex κιχάνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο. aor.1.med. verbi κιχάνω seu κιχέω facientis fut.κιχήσομαι. vnde & infin.κιχήσεσθαι.

Κιχήτεον per syncopen pro κιχησάτεον seu ἐκιχησάτεον: tertia persona dualis aor.1.medij ἐκιχησάμεον, à κιχήσομαι, sin κιχήσεον scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκίχεον, vt ἐποιήσεον à them. κιχέω. Eust. apud Hom.

Κλαίεσκε, quod Hesyc.exp.κλαιεῖν, fut est à them.κλαίω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo σκε. præt.imperf.act. verbi κλαίω.

Κλαίοιθε, Æolica paragoge pro κλαίοις, vt εἴπαθε, pro εἴπας, præsens opt.act à them.eodem.

Κλάξω. Doricè pro κλάσω, ex κλαίζω. Faciunt enim primum fut. κλαίξω, deinde ι verso in α & subscripto ι κλάξω, Theocr. τὰν αὐλαῖαν ὑπόκλαξον. Similiter κλάξαι pro κλάσαι in Aor.1.infin. modi.

Κλάσσα, Doricè pro κλαίουσα partic. verbi κλάω.

Κλάσω, quoque dicunt pro κλάσω, eodem modo, nam futura verborum in ίζω, & per ξ faciunt more suo, & per σ communi more.

Κλαυσοῦν, Doricè itidem pro κλαίσουν, solent enim circumflectere futura actiua & media, itidémque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαυσοῦν, fut.1.act.verbi κλαίω, vt ex χαίρω χαίσω est.

Κλείσσα, Ionicè & poeticè pro κλείσσαι, ex them. κλείω vsurpato pro κλίω: vnde est & opt. κλείσσαι significans ἐδοίμαι, ὑμνεῖν. necnon pass. κλείσσομαι significans ὑπεκλῶμαι. Est alioqui aliud thema κλείω significans claudo.

Κλείσσω, Ionicè pro κλείσσαι seu κλείσσαι, à them.κλείζω & κλείω.

Κλῆσον apud Aristoph.pro κλείσον per syncresio à them.κλείω. At κλῆσον, sine ι subscripto, est aorist.1.imperatiui modi, à them. κλέω faciente fut.1.κλέσω per syncopen.

Κλιθήτεον, Aor.1.pass.indic.modi, augmento carens pro ἐκλιθήτεον, à them.act.κλίω.

Κλύζεσκον, Ionicè pro ἔκλυζον præt.imperf.act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat.præsens, secundum alios ex inus.them.κλῦμι. secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, vt κέκραχθι itidem metaplasmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνάω,

Κνᾶς, Doricè pro κνῶς: aorist.1.actiui infin.modi, à them. κνάω vel κνέθω.

Κνιζεόλω, aorist.1. pass.optat. modi, à them. act. κνίθω faciente præt.perfect.pass. κεκνιζεόμαι.

Κνῶ, Ionicè pro ἔκνω, quod est præt.imperf. act. vel ex them. κνῶμι, vel ex κνάω. nam ἔκνω per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκνοα, vt ἔζη vel ἔζα.

Κοίσαι, poeticè metri gratia pro κοῖαι, quod est aor.1. act.infin. modi, à them. κοιζω. (κοιζόομαι.

Κοιζωθῆ) apud Theocr. Dorico more pro κοιζωθῆ). à them.

Κοιλάναι, aorist.1.act.infin.modi à them. κοιλαίνω faciente aor.1. ἐκοίλανα.

Κοιμεόλω, Ionicè detracto augmento pro ἐκοιμεόλω tertia perf. dualis præt.imperf.act. ex them. κοιμάω.

Κοιμῶ, Attico more pro κοιμήσω, fut.1. act. verbi κοιμίζω: itidémque media voce κοιμῶμαι pro κοιμήσομαι.

Κοιτεῖν, aor.2. vel fut.2.act.infin.modi à verbo κοίτω faciente futur.2.indic.modi κοιτῶ, aor.2 ἔκοιτον, vnde pass. ἐκοιτέλην, ex quo infin. κοιτέλθαι & partic p. κοιτέν.

Κοιράξαι, aor.1 act.infin. à them. κοιράσσω vel κοιράζω.

Κοιρε ex apud Homerum pro κοιρέσε: itidémque κοιρέες pro κοιρέσες: fortan fut. 2. verbi κοιρέω habens dialysin Ionicam diphthongi ει circumflexæ vt in ἐρίει pro ἐρεῖ.

Κοιρέετο, Ionicè pro ἐκοιρέετο, de eodem κοιρέσσετο geminato metri causa σ pro eodem aor.1.med verbi κοιρέννυμι seu κοιρέω faciens fut.1. act. κοιρέσω. vnde & pass. voce aorist.1.infin.modi κοιρεθέμεν.

Κοιρθῆ), ex metathesi ab Homero vsurpatum creditur pro κορυθῆναι à κορύθομαι significante, galea in modum fulgior.

Κοιμαθεν Bœotica syncope pro ἐκοιμαθέν. abiecto simul augmento aor.1.pass. verbi act. κοιμάω faciens fut.1. κοιμήσω.

Κοχυλίσσον, Ionicè pro ἐκοχυλίσσον, vt ὤθεσον pro ὤθουν. à them. κοχυλίσσω.

Κόψε, Ionicè pro ἔκοψε omisso augmento. aor.1.act. verbi κόπτω

Κρᾶνον, pleonasmo poetico pro κρᾶνον, vt κεκράανται pro κεκρανται. aor. 1.act imper. modi à them. act. κραίνω.

Κραγεῖν, part. aor.2. pass. ex them. act κράζω faciente fut 2. κραγῶ & aor.2 ἐκράγην, ac voce pass ἐκράγλαν vnde & infin. κραγλῆναι.

Κραδόν, participi aor.1.pass. ex them. act. κραδαίνω faciente fut.1. act. κραδανῶ, per syncopen, pro κραδανόν.

Κραδίω, dialysi Ionica & poetica, pro κρανέω, futur.1. vel 2. modi verbi act. κρανῶ. Fiet enim act. voce in indicat. modo κρανέω, inde κρανῶμαι.

Κρᾶνον, aor.1 act imper. modi à them. κραίνω faciente aorist. 1. act. indic. ἔκρανα. pleonasmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρᾶναι dicitur pro κρῆναι.

Κρήαινε Ionicè pro ἐκρήαινε: præt. imperf. act. verbi κρήαινω. Item imper. præsentis eius thematis. nam imperatiui actiui præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti actiui, dempto augmento.

Κρίῃς, aor.1. act. infin. modi. à them. κραίνω. vt φήνῃς ex φαίνω. Indémque imperatiuus κρῆνον ex eodem est.

Κρίγα, poeticè pro ἔκριγα, omisso augmento: aorist.2.act. à them. κρίζω. faciente fut 2 κριγῶ, vnde & præt. med. κέκριγα. κρίγα autem videtur ponus esse à themate κρίκω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. ω. de equis: Τὼ δ' ἅμα τώ γε κρίγε. Ambo sunt ὀνομαστὰ verbiuga, vt σρίζω quoque. Ex eiusdem est aor. 1. act. infin. modi κρῖξαι apud Hesych. pro κρῖξαι.

Κρίνε, Ionicè sine augmento pro ἔκρινε: 1. præt. imperf. verbi κρίνω. Itidémque in aor. 1. pass. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίνθη.

Κρυβείς, particip. aor.2. pass. à them. κρύπτω faciente futur.2.act. κρυβῶ. vel etiam à them. κρύβω. nam & ipsius esse vsum aliquè credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβέμεν. Ab eodem est fut. 2. pass. κρυβήσομαι.

Κῦε, Ionicè abiecto augmento pro ἔκυε. hoc autem ἔκυε ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκυον, ab aliis ex aor. 2. ἔκυσα σεσωσμένῳ, vt ἴδε pro ἴδον.

Κυμθεν, particip. aor.2. med. ex them. κύω. facit enim id aor.2. ἔκυσα, & voce media ἐκυσάμην. Quanquam Eustath. præsentis temporis esse innuit. & pass. vocis. scribit enim ex κυέω fieri κύω. μ. vnde particip. κυθέν, vt ἰσθέν, & pass. κυθμθεν vt ἰσταμθεν. Vtitur certè Homerus passiua signif. Iliad. 1. Τὸν μὲν ἀλεύαμθον τὸ δ' ὀχεσφι κυθμθον παρ' ὀχεσφι occisum.

Κῦε, Ionice & poeticè sine augmento pro ἔκυε. hoc autē Bœotica syncope pro ἔκυεον. vt ἴδον pro ἔδεον, tertiæ perf. plur. Aor.2. ἔκυσα ex them. κύω significante occido, vt κτείνω.

Κυνέοθον, Ionica & poetica dialysi diphthongi circumflexæ pro κυνέουθον. aorist. vel fut.2.med. verbi κτείνω faciente fut 2. act. κτενῶ.

Κυνεῦντες, itidem poetica & Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κυνοῦντες, particip. act. fut.2. κυνῶ, ex eodem themate κτείνω.

Κυνθεν, Bœotica syncope, simúlque Ionica augmenti detractione pro ἐκυνθέν: aor.1. pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perfect. act. ἔκτονα.

Κῦσθαι, infinitiuus aorist.2. medij à them. κύω, vnde supra à parte. κεκυμθον. Eustat. exp. κυφορεῖσθαι. At κυσθαι est infin. verbi κύομαι. per contractionem ex κύεσθαι.

Κῦτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐκῦτο tertia persona sing. eiusdem aor. medij ἐκτάμην ab eodem them. κτάω. Hesych. pass. exp. ἀνῃθάνετο. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est imperf. pass. verbi κτάομαι.

Κτιάτιστι, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτιάτιστο, geminato etiam σ metri causa. aor. 1. act verbi κτιατίζω.

Κτεινομι pro κτείνομαι dici κατ' ἔκθεσιν, tradit Eust.

Κτιῶ, fut.1. act. verbi κτείνω. signific. ans occidam.

Κτιεῖσι, Atticè pro κτιεῖτοι, fut.1. act. verbi κτιεῖζω. Suid. exp. θάψοι.

Κτέωμθ', Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμθ'. aor.1 act. subiunct. modi, à them. κτάω. quod derivant ex κτῶ idem significante quod κτείνω. Eustath. apud Homerum exp. φονεύσωμθ'.

Κτεοῦμαι, fut. 1. med verbi κτάομαι.

Κτιμθ', poeticè pro ἐκτιμθ', vt ἐλελαμθ' pro ἐλελαμμθ' partic. præt. perf pass. ab act. them. κτίζω.

Κυδάνω, fut 1. act verbi κυδαίνω.

Κυεῖς, partic. aor. 2. pass. ἐκυέω, ex act. them. κυέω, vt tradunt nonnulli sed rarum eius esse vsum puto.

Κυέμθαι, Doricè pro κυοῦν, pro κυέειν.

Κύθοι, κύθοις, κύθε, pro ἔκυθοι, ἔκυθες, ἔκυθε: aor 2. act. infin. modi, à poetico them. κύθω faciente futur. 2. κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, vt ἐλθεῖν facit ἐλθοῦν.

Κυκόντιν, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκόντιν, aor. 2. pass. indic. modi, à them act. κυκάω faciente fut 1. act. κυκήσω.

Κωκύσεν, apud Hesych. legitur expositum ἐφώνησεν: quod habet poeticum pleonasmum σ, & Ionicam augmenti detractionem pro ἐκωκύσεν, à them. κωκύω.

Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρε præt. imperf. verbi κύρω. Hom. αἰὲν ἐν' αὐχένι κῦρε φαεινὴ δ' ὑρὸς ἀκωκή: id est, ἐπετύγχανε καὶ κατέβιβαζε.

Κυρέειν, aor. 2. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1. verbi κύρω, non κυρῶ, sed κύρεω. Vnde & partic. κυρέων. Ambo apud Hom.

Κῦσε sine Κῦσον, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε: aor. 1. act. verbi κύω. Hom. Κῦσε δ' μὲν κεφαλαί. Inde & imper. Κῦσε, quo Aristoph. vtitur in Nub. Κῦσε μὲν τὸν χεῖρα δὸ, τὸν δεξιόν.

Λ

Λάβε, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε: aorist.2. act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciente fut. 2. act. λαβῶ, ex inusit. them. λάβω, vnde & fut.1. mutuatur. Λάβε autem imperatiuus est eiusdem thematis in eodem tempore, Atticum habens mutationem accentus, vt εἰπέ, & similia. Ex hoc porrò aorist.2. ἐλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subiunct. λάβωμι, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβετε, Ionica & poetica paragoge τε pro λάβε, vt εἴπετε pro εἴπε tertia pers. singul. aorist. 2. act. coniunctiui modi, ab eodem themate.

Λαζοίατο, Ionicè pro λάζοντο: præs. opt. pass. à them poetico λάζομαι, ex quo est & imperf. λαζόμην, augmento carens more poetico & Ionico pro ἐλάζετο.

Λαιμῦμαι, Doricè pro λαεῖν, Hesyc. exp. φθίγξασθαι, qui λάε (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθίγξατο ἐλόφωνε, afferens hoc hemistichionè μὰ λάε κεφαλὴν ἀπαλῶν. A them. λάω: quod tamen & alias habet signif.

Λαβε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαβε: aor. 2. act. indic. modi, à them. λαμβάνω faciente fut. 2. λαβῶ, ex inusi. verbo λάβω. Est alioqui λάβε etiam imperatiuus eiusdem them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aorist. 2 ἔλαβον, est opt. λάβοιμι, subiun. λάβω, infin. λαβεῖν, partic. λαβών. & in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λάθον, opt. λαθοίμην, subiunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, partic. λαθόμενος.

Λάκε, aor. 2. act. verbi λακέω vnde & infin. λακεῖν. (πεσέω.

Λαμπετόων, poetico pleonasmo τ pro λαμπετῶν à them λαμπ-

Λαμφθεῖν, aor. 1. pass. opt. modi, Ionicè pro λαφθεῖν à them λάμβω. Sic in infin. itidem dicunt λαμφθῆναι pro λαφθῆναι. & λαμφθεὶς pro λαφθεὶς. Itidémque in futur. 1. med λαμψόμεθα pro λάψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λαξάσθαι, quod Hesych. affert pro πληρώσασθαι. Doricum est, pro λήξασθαι hoc autem λήξασθαι est aorist. 1. med. in fin. modi, ex inu. them. λήγω, ex quo λαγχάνω fuit tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λάξις pro λῆξις, exponúntque μετρητὴς πλήρης.

Λαπτίσθαι, aor. 2 pass. infin. modi, à them. act. λάπτω.

Λαχεῖν aor. 2. act. infin. modi à them. λαγχάνω faciente fut. 1. act. λαχῶ, ex inusi. verbo λάχω. Vnde & partic. λαχών.

Λαχόντες, partic. aor. 1. act. à them. λαγχάνω.

Λαχοίμι, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione vsurpari aiunt pro λαχοῖμι, λαχοῖς, λαχοῖ, vt ποιοίμι, ποιοίς, ποιοίη pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, fut. 2. act. opt. modi. à them λαγχάνω, facienc fut. 2. & aor. 2. ἔλαχον à verbo inusitato λάχω.

Λαφύσσεμεν

Λαβέσθαι, sine λαβοῦμαι, λαβοῦ λαβέσθαι, Doricè pro λάβεσθαι, λάβοιμι, λάβοιμεν. fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήθω.

Λαβεῖν, Aor. 1. act. infin. modi, à them. λαβίνω.

Λεγόμεθεν, Æolicè pro λεγόμεθα, vt φερόμεθεν pro φερόμεθα. Idem vicissim pro ὄπισθεν & ἄντερθεν dicunt ὀπισθα & ἄντερθα. vt annot Etym.

Λέξομαι, Doricè & Ionicè pro λέξωμαι, ex act. them. λέξω.

Λείψαν poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἔλειψαν, Aor. 1. act. verbi, λείπω. vnde & particip. λείψας.

Λεῖπε, itidem sine augmento pro ἔλειπε: & λείποτε pro ἐλείποτε, præt. imperf. act. & pass. verbi λείπω & λείπομαι.

Λείποτες, Doricè pro λείποντες partic. fœm verbi λείπω.

Λεῖψεν, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἔλειψεν. aor. 1. act verbi λείπω.

Λεκτο, itidem pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο. plusquamperf. dicitur pass. verbi act. λέγω.

Λελάβοσι. Ionico anadiplasiasmo & paragoge σι, pro λάβοι aor. 1. act. subiunct. modi. à them λαμβάνω faciente fut. 1. λαβῶ & aor. 1. ἔλαβον. Sic λελαβόμεν dicitur pro ἐλαβόμεν. & λελαβίοιμι pro λαβίοιμι.

Λελαβοῦσα pro εἴληφε, præt. perfect. act. ex them. λαβέω. nimirum ἢ δὲ τῷ μέλλοντι λαβοῦσα καὶ φαμένῳ εἰς δόξαν ἔλθε. quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαθε, præt. med. verbi λανθάνω seu λάθω. Doricum pro λέλαθα. vnde apud Pind ὀνὴ λέλαθε. Ex hoc verò præt. λέλαθε fit them. λελαθέω, more Siculo. Solent enim ij ex præteritis formare themata præs. vt πεφευγέω ex πεφεύγεα, δεδιέω ex δέδιεα. Vat. ex Eust.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ionicè pro ἔλαθον, aor. 1. act. indic. à themate λανθάνω, faciente fut. 1. λαθῶ & aor. 2. ἔλαθον, ex inus. verbo λήθω. Sic λελαθέμεν pro ἐλαθόμεν. & λελαθοντο pro ἔλαθοντο, & λελαθεῖσαι pro λαθεῖσαι. & λελάθη pro λάθη.

Λέλακα, præt. med. verbi λακέω. vnde participium fœm gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λελακυῖα factum volunt per systolen. Ad autem ex λελακυῖα, per syncopen.

Λελάβοιμι. Doricè pro λελαβοῖμι præt. perf. pass. nfin. modi & them act. λήθω, faciente præteritum perfectum pass. indic. λέλεσμαι. Sic λέλασαι dicitur pro λέλησαι, & λελασμένος pro λελησμένος apud Hom. λελασμένος ἐστ' ἐνιπῆς. Nisi ex them. λάθω deriuare malis.

Λέλαχα, (vt λέλαθα) præteritum medium verbi actiui λαγχάνω, facientis fut. 1. λαχῶ, ex inusitato themate λήχω.

Λελαχέτωμεν, quod Hesych exponit λαχεῖν ποιήσωμεν, est aor. 1. act. subiun modi. à them. λελαχέω, facto ex præterito medio λέλαχα. vt λελαθέω fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præs. temporis.

Λελαχοῦσι, Ionico anadiplasiasmo pro λάχωσι, vt suprà λελαθοῦσι pro λάθωσι. aor. 2. act. subiunct. modi. à them. λαγχάνω facienti fut. 1. λαχῶ, ex inus. λήχω.

Λέληθα, præt med. verbi λανθάνω seu λήθω.

Λέληκα, præt. med. verbi λήκω. vnde partic. λελακώς, & apud Hesiod. in secunda persona λέληκας, in Erg. Δωμοῖσιν τί λέληκας ἐχθίστοισι πολλὸν ἄριστον. vbi tamen & λέλακας scribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per syncopen factum dicant. Sed quid opus est è longinquo originem petere, quum habeamus in propinquo verbum λελέωκ, cuius Hesych. meminit, λελεῦ afferens pro βοᾷ & κρατεῖ & λεύει in eadem sign.

Λελημμαι, præt. perf. pass. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi à them act. λήθω seu λανθάνω, facit enim id præt. pass. indic. λέλησμαι. vnde & partic. λελησμένος.

Λελήσθαι autem per syncresin dictum est pro λελέσθαι, itidémque λελησμένος pro λελεσμένος, quæ sunt præt. part. pass. ex them. λησέω pro λεσέω.

Λέλοφα, præt. per. ac. verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέλοχα ex λήχω.

Λελυμένος, part. præt perf. pass, ex act. them. λύω, facto ex λύω. Hom. Il. μ. Βάν ῥ' ἴθυς Δαναῶν λελυμένος. (λύω.

Λέλυγα, præt. med. verbi act. λύγω, verso υ in ο, vt in λέλοιπα ex

Λέλυγχα, præt. act. verbi λαγχάνω seu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Hom. Od. λ. τιμὴν ἣ λελόγχασιν ἔμμορε δαῖσι. Vnde partic. λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογχομένος, est part. præt perf pass. à them. act. λογχόω.

Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, vt πέπεισθα ex πείθω. Vnde partic. λελοιπώς.

Λελουμένος, part. præt. perf. pass. ex them. act. λούω.

Λέλυκα, præt. perf. act. verbi λύω, habens Atticam ηρωικὴν ἢ ει εἰς ε. vt λέλοιπα ex λείπω. Vnde part. λελυκώς, & fœm. gen. λελυκυῖα.

Λελύμεσθα, præt. pas. verbi act. λυμαίνω.

Λέλυθι, præt. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυτο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & partic. λελυμένος. Hom. vero λέλυτο vsurpauit etiam pro λυθεῖν seu λύεσθαι, indicatiuo vsurpato pro optatiuo, vt annotat Eust. in hoc loco Od. ν. Νῦν αὖτ' κεφαλὴν λέλυτο ὑπὸ γόνατα ἑκάστου.

Λέξεο, imper. præsens ex them. λέξομαι, quod ex futuro in præsens abiit, vt δίωκε, δίωκε, itidem ex futuris sunt quæ εἰς ουσι ἀπόβαινον.

Λέξοντι, Doricè pro λέξουσι. fut. 1. act. verbi λέγω.

Λεοντωθείς, part. aor. 1. pass. ex them. act λεοντόω.

Λεχέων, poetico pleonasmo ἢ ο, & Ionica detractione augmenti, dicitur pro ἐλεχέοντο, à them. λεχέομαι, apud Hesych.

Λεῦμι, apud eundem legitur, exponiturque θέλειμι, quod per contractionem est ex λεέωμι, optatiui verbi λεέω.

Λῆ. Dorice pro θέλει. Itidémque λῆς pro θέλεις, vt in illo hemistichio chorico: αἱ δ' λῆ κατ' ἀγάθ' ἐν. Ex them. λέω.

Λέξατο, poeticè pro ἐλέξατο, abiecto augmento & geminato α metri causa, aor. 1. med. verbi act. λέξω.

Λέξαν, itidem poeticè & Ionicè pro ἔλεξαν: aor. 1. act. verbi λέγω, facientis fut. 1. λέξω. vnde & in opt. λέξαιμι χείρεσσ' ἐνὶ φῶτα apud Homerum. Alioqui λέξαντο est etiam aor. 1. med. verbi λαγχάνω ex λάχω. vnde & verbale λάξις.

Λῆς, Doricè pro θέλεις, vt paulo supra dixi, ex them. λέω faciente in secunda persona λέεις, & Dorica contractione λῆς, vt γελᾷς est ex γελάεις.

Λήσομαι, fut. 1. med. verbi λανθάνω ex λήθω. At λελησμένος Ionico more abiecto augmento, est pro λελησμένος. partic. præt. pass. λελησμαι ex eodem them.

Λιτῶ Doricè pro λίτω, fut. 1. act. verbi λίθω.

Λῆτο. Hesych. affert pro ἐπιθέτο. quod forsan per syncopen vsurpatum est pro λήθετο, vel pro λιτοῦ, dempto augmento & extrpro σ.

Λοφθείς, partic. aoristi 1. pass. ex themate act λαμβάνω, faciente fut. 1. act λοφέω, ex inus. themate λήβω. Eiusdem aor. 1. infinitiuus est λοφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω, ex λήβω.

Λίγξι, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξι, aor. 1. act. verbi inus. λίγγω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε, dicunt itidem poetæ quod est aor. 2. act. verbi λείπω, facientis fut. 2. λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, connect. λίπω, infin. λιπεῖν, partic. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην, subiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι partic. λιπόμενος. Sed & λιπόμην sine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην. (λείπω.

Λιπών, poetico pleonasmo ἢ ο pro λιπών: partic. præs. verbi act.

Λισσάετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abiecto primùm augmento, deinde inserto σσ ante το. præt. imperf. pass. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor. 1. med. infin. modi. à them λίτομαι. (nem λύω.

Λίον, aor. 2. act. indic. verbi poetici λίω ex quo per contractio-

Λίσσαν, aorist. 1. act. eiusdem verbi augmento carens, geminatumque metri causa σ habens pro ἔλισσαν. Vnde infin. λίσσαι. & partic. aor. 1. med. λισσάμενος. Item fut. 1. med. indic. λίσσεται, pro λίσεται.

Λῖμαι, Attica syncope pro λίμαι. itidémque λῖται pro λίται, ἐλῖμεν pro ἐλίμεν, ἐλῖτο pro ἐλίτο: & in infin. λῖσθαι pro λίσθαι ac in partic λῖμένος pro λιμένος.

Λύετο, Bœotica syncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθη. aor. 1. pass. indic. à them act. λύω.

Λύμεν, apud Homer. pro λυθεῖν seu λυμένος & εῶν. Iliad. φ. Νεῦ δ' λύμεν τῆς δ' ἔστι πάρον. præt. perf. seu plusquamperf. opt. pas. pro λελύμην, secundum alios aor. 2. med. opt. modi, vt θεῖμεν, ex them. θέω. in qua sententia Eustat. est.

Λυμηνάμενος, partic. aor. 1. ex them. λυμαίνω faciente aor. 1. indic. ἐλύμηνα.

Λυτο, Ionicè pro λυτοῖο seu ἐλέλυτο abiecto augmento, præt. plusquamperf. pass. à them. act λύω.

Λυσε, itidem Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυσε, & λύσαν pro ἔλυσαν. Aor. 1. act. eiusdem verbi λύω. vnde & in aorist. 1. opt. λυσαίτε, & partic. λύσας.

Λυσαῖν, Doricè pro λυσαῖν infin. act. verbi λυσαίω.

Λυσσῶν, poetico pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ pro λυσσῶν, partic. præsens à them. λυσσάω.

Λύτο, Ionicè & poeticè sine augmento pro λελύτο seu ἐλέλυτο præt. plusquamperf. pass. verbi actiui λύω. Quidam pro ἐλύετο vsurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶτε, Doricè pro λῶσι. quod contractum est ex λώσει tertia pers. plur. verbi λάω, significantis idem quod θέλω. vnde & particip. fœm. λῶσα, quod est θέλουσα.

M

Μαθοῦμαι, fut. 1. med. verbi act. μανθάνω ex inusitato themate μαθέω.

Μαθών, part. aor. 2. act. eiusdem thematis itidem ex μαθέω, vel etiã μάθω, facit enim fut. 2. μαθῶ, aor. 2. ἔμαθον. vnde opt. μαθοιμι subiunct. μάθω & infin. μαθεῖν.

Μαιμάων, poetico pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιμᾷ. itidémque μαιμάωσα pro μαιμῶσα à them. μαιμάω. At μαιμάων & μαιμάωσα sunt à them. μαιμάω.

Μανεῖσα, partic. ex ἐμάνην. aor. 2. pass. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, futur. 1. vel 2. med. ex them. ste μαίνομαι. vnde aorist. 2. ἐμανόμην. At μανοῦμαι est futurum 2. pass. ex aoristo 2. pass. ἐμάνην.

Μαχεριῶ, Atticè pro μαχαιρίσω, fut. 1. act. verbi μαχαιρίζω.

Μαχών, partic. aor. 2. act. à themate μαχέω. Exponitur etiam ὁ μάχῃ ἐκβιβείς, quasi ex μαχέω vel μαχέω.

Μάνυσον, Doricè pro μάνυσον: aorist.1. act.imper.modi, à Dorico them. μανύω pro μανύω.

Μαρανθείωμεν, aor.1.pass.infin.modi, à them.act.μαραίνω.

Μαρψειν. Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μαρψεῖν: aor.vel fut.2.act.infin. verbi μάρπτω.

Μαρυῖ, Doricè apud Theocr. pro μηρύῃ à Dorico themate μαρύομαι pro μηρύομαι. (μαρύζω.

Μαρυδοῦσα, Doricè itidem pro μαρύζουσα, à them.μαρυδόω pro

Μαχεόμεθα, poëtica epenthesi ϝ, metri causa pro μαχόμεθα, ex them.μαχέομαι pro μαχόμαι.

Μαχέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μαχοῖτο: præs.opt.pass.à them.μαχέομαι.

Μαχεοίμεν, aor.1.med.optat. modi, à them. μαχέομαι seu μαχόμαι faciente fut.1.med. μαχεοῦμαι. Alioqui facit & μαχεούμεθα: unde præt.perf.μεμάχημαι.

Μαχέομαι, fut.2.med.verbi μάχομαι seu μαχόομαι. cuius vsus apud optimos quosque scriptores est.vt tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο. Ionica diphthongi dissolutione pro μεγαλίζῳ præsens imper.pass.à them.act.μεγαλίζω.

Μεδέοιτο Ionicè pro μεδοιτο præsens optativus pass.à themate μέδομαι.

Μέθηκε. aorist.1. act.verbi μεθίημι facientis fut.1. μεθήσω ex μεθέω habet. verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθῆκεν, est que irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα & ἔθεκα pro ἔθησα & ἔθεσα reperiuntur. (θέλεν.

Μείρεται, aorist.1. act. verbi act. μειρόω, ex inusitato them. με-

Μεθειμένος partic.præterit.perfect.pass. à themate act.μεθίημι. facit enim id μεθείμαι in præt. perfect. pass. vnde præt. plusquamperf.μεθείμην.

Μεθέναι, aor.2. act.infinit.ex eodem, vt θεῖναι ex τίθημι est. Vnde & participi.μεθείς.

Μεθέετε. per syncopen pro μεθείετε, vt θεῦτε pro θείετε more Attico aor.2.act.opt.modi ab eodem.

Μεθέεν poëticè vel Ionicè pro μεθῶ. primùm enim vocalem circumflexam ῶ resolunt in εω, deinde ε metri gratia inserunt aorist.2.act.subiunct.modi ex eodem.

Μεθελεῦν, aorist.2.act.infin.modi, à them μεθαιρέω mutuante fut. ex inus.μεθέλω.

Μεθέμεν, Ionicè pro μεθεῖναι, vt θέμεν pro θεῖναι, aor.2.act.infin.modi ex μεθίημι.

Μεθέξομαι, fut.1.med. verbi act.μετέχω.

Μέθες, aor.2. act. imper. modi ex them. μεθίημι, cuius secunda persona pluralis μέθετε. Ex medio autem aor.2.μεθείμην est secunda persona pluralis μέθεσθε, & infin. μεθέσθαι.

Μεθεῖκα, præt.perf.infin.modi ex them.μεθίεμι, per contractionem pro μεθεθέκαι.

Μεθεῖκα, præt.perf.act.eiusdem them. vnde partic. μεθεῖκεὶς & per syncopen μεθεῖς.

Μέθηκα, aor.1.act.verbi μεθίημι facientis fut.1. μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθήκων est infin. verbi μεθήκω.

Μεθῇς, secunda persona singularis aorist.2. act. subiunctiui modi ab eodem. (θῇσιν.

Μεθήσει, fut.1.act.eiusdem thematis ex μεθέω. vnde & infin.με-

Μεθήσεμεν. Ionicè pro μεθοῦμεν de quo iam dixi.

Μεθίει, præter.imperf. verbi μεθίημι ex μεθέω vt ἔτιθεῖ ex τίθεω.

Μεθιέμεθαι. Doricè pro μεθιέναι, quod est præsentis infin.modi ex eodem them.vt τιθέναι.

Μεθίεν Bœotica syncope pro μεθίεσαν, tertia pers.plur.aor.2.act. indic.ab eodem.

Μεθῶ, aor.2. act.subiunct.modi, ab eodem.

Μεθλίασο, Ionica diphthongi resolutione pro μεθλίασῳ præs. imper.pass.à them. μεθλιάσομαι. Item Ionica augmenti detractione μεθλίξαῖο pro ἐμεθλίξαῖο, in aoristo 1.med.indic.modi, ab eodem them.

Μείναι, partic.ex ἔμεινα, aor.1.act. indicat.modi à them μένω.

Μείρῃ aiunt accipi interdum pro ἐμείρῃ, primæ syllabæ aphæresi, alioqui est à them.μείρομαι.

Μελήσει. fut.1. act.impersonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέει. Similiter μέλεμαι facit μελήσεμαι ex μελέομαι.

Μελίσδῃς; Doricè pro μελίζῃς, ex Dorico themate μελίσδω pro μελίζω.

Μελλήσω, fut.1.act.verbi μέλλω ex inus.them. μελλέω.

Μελόντων. Atticè pro μελόντων curę fiat genitiuo plur. particip. mascul.vsurpato pro tertia plur.imperatiui. à verbo impersonal. μέλει.

Μεμάασι per syncopen pro μεμάασι, à them.μάω. vnde fit μεμάαι. Similiter μέμαμεν per syncopē dicitur pro μεμάαμεν. At μεμάμεν, infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμάναι. Rursum in partic. quoque μεμαώς & μεμαυῖα syncope est pro μεμαώς & μεμαυῖα: quorum ambo legunturapud Hom.

Μεμαθηκα, præterit.perfect.actiuum verbi μανθάνω ex inus.themate μαθέω.

Μεμαυῖα, partic.ex μέμαα, præt.med.verbi μαάω, habente syllabam ϝ, pro μέμηκα.

Μέμαρπον, Ionico pleonasmo pro ἔμαρπον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. Aor.2. act.verbi μαίρομαι, at μ' μαρπὼς est partic. ex μέμαρπα præt.med.eiusdem them.

Μέμαται, per syncopen dictum videtur pro μεμάασται seu μεμάασται, vt μέμαμεν pro μεμάαμεν, à them μάω. apud Hom. Il. π. initio: ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μεμάασι πολεμίζειν καὶ μαχέσθαι prompti erant & cupiebant.

Μεμαὼς, partic.ex præt.μέμαα, de quo paulò suprà in μεμάασι.

Μεμβλεῖ, syncope & pleonasmo ϝ β dici pro μ μείλει, tradit Eust. itaque μεμβλεῖ pro μεμελεῖ. Quin & μεμβλω them. ex μείλω facit diplasiasmo ϝ μ, & παρεμβάσει ϝ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε, quoque dicitur pro μεμόλωκε seu παρέλθε: vt apud Hom.Od.ρ. ἀλλ' ἦ τοῦ μέμβλωκε μάλιστα Ἠμαρ. Est autem syncope in hoc μ μόλωκε, pro μεμόλωκε pleonasmusque ϝ β, & τροπῇ ϝ ε εἰς ω à them. μολέω.

Μεμόρηκα, præt.perf.verbi μόρω, vt νέμω facit νενέμηκα ϝ μέλλοντος ἀναστρέφοντος εἰς ἐνεστῶτα, futurum enim μόρῶ facit, quasi præsens, aliud fut.νεμέω, ex quo præt.hoc νενέμηκα.

Μεμορφῆ. Ionicè pro μεμόρφῃ, vt πεποίῃ pro πεποιήσῃ, tertia persona plur.præt.perf.pass.à them.act.μορφόω.

Μέμυκε, præt. perf med. verbi μυκάω: vnde partic. μεμυκώς, pro quibus μέμυκε etiam dicitur & μεμυκώς, facta syllabæ vocalis longæ.

Μεμολε, præter.med.verbi imperf.μίλεο, habens ectasin vocalis brevis pro μεμιλε. Quidam tamen ex μεμίλεο per syncopen factum volunt. Vnde in subiunct.modo μεμείλω. Est verò & partic.μεμελώς ex μέλω significans φροντίζων, ὑπομελόμενος.

Μέμυνα, præt.med verbi μαίνομαι.

Μεμισεμαι sive Μεμίσεμαι, præt.perf.pass.verbi act.μαίνω.

Μεμίγμαι, præt.perf pass.verbi act. μίγνυμι ex inus.them.μίγω, vnde & infin.μεμίχθαι.

Μεμιόῳ. factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμιόῳ. καὶ ἐκθλίψει ϝ ε, vel à Μεμιόω, ἐκτάσει ϝ ε. vt θιόῳ. Iones dicũt pro θεῶμεν, resoluta vocali circumflexa à quo posteriore est apud Soph. Ἀρχὴν δ' τῶν ἐν μηδεμιᾷ μεμνώμεθα. Quidã anadiplasiasmo Ionico vsurpatum aiunt pro μιόῳτο, quod est tertia persona sing.præsentis opt.contract.ex μιόοιτο, quod est tertia persona sing.præsentis opt contract.ex μιόοετο, habetque indem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμιγμαι pro μεμίσγεται vsurpatum reperitur per contractionem huiusmodi. Iones primùm μέμνηται dicunt pro μεμίσγεται ex quo per systolen fit μέμνηται, vocali longa conuersa in breuem: inde postea per contractionem μέμιγται. Attico more ε & α in α coalescentibus, & ι quod remanet, subscriptio.

Μέμνηκε, pro μεμίμνηκε dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, tuncque est præt.perf.act verbi μίμνω.

Μέμνημαι, præt.perf. pass.verbi μνάομαι. vsurpatum tamen pro præsenti, vt ἥμαι.

Μεμνώμεθα, μεμνῶ, μεμνῶτο, præt perf.pass. opt.modi ab eodem them.vel etiam à μεμνάομαι Aristoph. Plutos.1. vt τάμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῶτο με, mei meminerit. φροντιστὰ δὲ autem hoc μεμνῶτο. Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμοίρα, præt.perf. pass.verbi μοιράομαι: vnde & partic. μεμοιραμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε, præt.med. verbi μένω.

Μέμορα, præt.med.verbi μείρω, vt ἀστέρω facit ἔστορα.

Μέμορ, per syncopen pro μεμόρῃ hoc autem pro μεμέρῃ: Sic μεμορμένον pro μεμορμένον, ex apud Suid.& Varin.

Μέμυκε, præt.med.verbi μύω. vnde partic.μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à themate μέμφομαι.

Μεμῶς pro μεμαώς, abiectio α vt ἰσῶς ex ἰσαώς.

Μενέηνα, Aor. 1. act. verbi μενεαίνω, Ionicam habent augmenti detractionem pro ἐμενέηνα. Sic μενέαινε pro ἐμενέαινε.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut.1. vel 2. act.verbi μένω.

Μετείσεσθαι, poeticè pro μετείσεσθαι quod est fut.1. med.infin. modi, vel à μέτειμι ex μετείειν, vel à μετείδω, vnde ab Hesych. exponitur non solùm μετελθεῖν, sed etiam μετεγνῶναι quanquam sine diphthongo μετείσεσθαι apud eum scriptum sit.

Μεθαλλόμενος, per syncopen pro μεθαλλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem, vt in ἐπαλ μενος.

Μέω, Ionica diphthongi dissolutione pro μέῳ præs. imper. à them.μέομαι.

Μέῳτο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμέῳτο, Aor.1. med.ex them. μέομαι vel μέθω.

Μῆτο, Ionica itidem augmenti detractione pro μήετο seu ἐμήετο: plusquamperf. pass.ab eodem them.

Μηνῶ, fut.1. vel 2.act. verbi μηνύω.

Μηνίς, partic. Aor.2. pass.ex act them μήνυμι faciente fut.2.act μηνῶ, ex inus.them.μήω, vnde aor 2.ἐμήνω, & voce pass ἐμήνθην.

Μηνίωσι, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro μηνῶσι, aor 2. pass.subiun.ab eodem them.

Μηνύσῃσι, Doricè pro μηνύσωσι: infin.eiusdem Aoristi 2. pass.ab eodem them.

Μηνύσεται, fut.2 pass.ex eodem Aoristo.

Μίξω, fut. 1 act. eiusdem them. Μίγνυμι, ex inus. them. μίγω.
Μίγνυσι, Ionica diphthongi resolutione pro μίγνυ secunda pers. sing. verbi Μίγνυμι.
Μιγδεὶς, particip. Aor. 1 pass. à them. act. μιγνύω.
Μιχθεὶς, partici. Aor. 1 pass. à them. act. μίγνυμι faciente fut. 1. μίξω, ab inus. μίγω, vnde præt. perfect. pas. μέμιγμαι.
Μνέα, poetico pleonasmo ἢ α, pro μνᾶ, hoc autem μνᾶ est vel secundæ personæ them. Μνάομαι, per contractionem ex μνάῃ vel tertiæ sing. ex them. act. μνάω, per contractionem ex μνάει.
Μναμονεύθημεν, Doricè pro ἐμνημονεύθημεν, sublato simul augmento Aor. 1 pass. à them. act. μναμονεύω pro μνημονεύω.
Μνησαίατο, Ionicè pro μνήσαιντο, aor. 1. med. opt. modi à them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι.
Μνήσσατο, Ionicè pro ἐμνήσατο, abiecto primum augmento, deinde inserta syllaba σσα, Aorist. 1. med. indicatiu. modi, ab eodem them.
Μνηθεὶς, partic. Aor. 1. pass. ab eodem them. Facit enim ἐμνήθην, vnde & fut. 1 pass. μνηθήσομαι. Ab eodem est imperf. μνήθετο, opt. μνηθαίην, subiun. μνηθῶ, infin. μνηθῆναι.
Μνήσομαι, fut. 1. med. eiusdem them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι ex quo & Aor. 1. infin. modi μνήσασθαι.
Μνάεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνάου. præsens imperf. modi à poetico them. μνάομαι.
Μνώεσθε, poetico pleonasmo ἢ ο pro μνῶσθε, præter. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνάομαι esse malis.
Μολών, partic. Aor. 2. act. à them. μολέω.
Μόρξαι, Aor. 1. act. infin. verbi μόργνυμι ex inus. them. μόργω.
Μοχθίσσω, Doricè pro μοχθίξωσι à them. μοχθίζω.
Μυθέοντα, poetico pleonasmo pro μυθοῦντα partic. fœmin. gen. à them. μυθόω.
Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λέγεις. Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μύθῃ. ex them. μυθέομαι, pro quo solet vsurpari frequentius μυθοῦμαι.
Μυθήσατο, Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, estq; aor. 1. med. verbi poetici μυθέομαι.
Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: Aorist. 2. act. verbi μυκάω. Sic in Aor. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi actini, μυκον pro ἔμυκον. vt apud Hom. Il. Θ. Αὐτὰρ ὁ φύλαξ μύκον ὑρκνῶ.
Μύξαν, itidem pro ἐμύξαν: Aor. 1. act. verbi μύω, pro quo alicubi & μύσσω repetitur σ geminato metri causa.
Μωραθεὶς, partic. Aor. 1. pas. ἐμωράθην, ex act. them. μωραίνω.

N

Ναιέτασκε, Ionicè, pro ναίεσκε seu ἐναίεσκε, abiecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε, præt. imperf. poetici verbi ναιέω.
Ναιετάοντο, poetico pleonasmo ἢ α, vel Ionica vocalis circumflexæ solutione pro ναιετῶντο, ab eodem them.
Νάετο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάετο, aor. 1 med. verbi νάω & infin νάεσθαι.
Νάθον, itidem pro ἔνασθον. Aor. 1. pas. indic. ab eodem them.
Νάσσα, itidem pro ἔνασσα. Aorist. 1. act. eiusdem thematis, habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασα.
Νάτ᾽, Ionicè detracto augmento dicitur pro νυνάτ᾽, quod vide infra. Alioqui νατ᾽ est etiam nomen fœm. gener. à masc. νάτος.
Νέαι, Ionica paragoge pro νέῃ, secunda pers. præs. subiunc. pass. à them. νέομαι.
Νεῖσκον, Ionicè pro ἐνείσκον, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε præt imperf. act verbi poetici νείκω.
Νεῖσκε, Ionica paragoge pro νείκῃ præsens subiun. act. ab eodē νείκω poeticè metri causa vsurpato pro νείκω inserto ι.
Νείκεον & ἐνείκεον, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκεον & ἐνείκεον, ambo. Aor. 1. act. à them. νείκω faciente fut. 2. act. & νεικέω & νείκεω. Sed & νείκεον metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεον.
Νείμον, itidem pro ἔνειμον. aor. 1. act. verbi νέμω. vnde & particip. νείμας. Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο, ab eodē them. & in eodem temp.
Νείονται, Ionica diphthongi dissolutione pro νείονται secunda pers. singul. præsentis temp. à them. νείσομαι. Sic & imperf. νείοντο dicitur pro νείοντο.
Νεῖ᾽, per contractionem ex νίε᾽, à them. νίομαι.
Νιμηθεὶς partic. aor. 1. pas. ἐνεμήθην, ab act. them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα. pas. νενέμημαι.
Νεμήσεται, Aor. 1. med. infin. modi, ex νεμῶ. futur. act. verbo νέμω transeunte in præsens.
Νενάθει, præt. perf. pas. verbi act. νάω, significantis inter alia σωρεύω, vt tradunt grammatici quidam.
Νενίαται, Ionicè pro νενίωνται, tertia pers. plur. præter. perf. pas. νένιται ex act. them. νέω faciente fut. 1. act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νένιται dicitur.
Νενίμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex se alind fut. νεμήσω. vnde aor. 1. med. infin. νεμήσασθαι.
Νένημαι, præt. perfect. pass. verbi act. νέω: νένεμαι autem verbi act. νέμω.
Νένοφα, præt. perf. med. verbi act. νέφω. apud Eust.
Νενόμεθα, quod Hesych. & Suid. afferunt pro δεινενόμεθα habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενόμεθα. Itidémque νένωθ᾽, quod idem Hesych. expon. ὁτι νεόκτισται, factum est Ionicè ex νενέωθ᾽. Ambo præt. perf. pass. à themate act. νέω faciente fut. 1. νεήσω.
Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.
Νεύσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσεν, sublato augmento. Ao. 1. act. verbi νεύω significantis nuo. At νεύσεμεθα significans Hesych. νεύσόμεθα, est fut. 1. med. vocis, à them. νέω significante, nato, vnde & partic. νευσούμενοι apud Suid. ex Xen.
Νέυσαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἔνευσαν Aorist. 1. act. verbi νεύω, vnde & infin. νεῦσαι, & partic. νεύσας: necnon aor. 1. med. imper. modi νεύσασθε. Factum est autem hoc νεύω, ex νέω, pleonasmo ἢ υ.
Νῆσαι, Aor. 1. act. infin. modi, à them. νέω. At νήσαντο, significans ἐνέλωσαν seu ἐνείλωσαν, est Aor. 1. med. indic. modi à them. act. νήθω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.
Νικῶν, Attica contractione ex νικάοντ. tertia pers. plur. præs. opt. act. à them. νικάω.
Νοεὶς, partic. præsens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.
Νοιεῦσας, Doricè seu Æolicè pro νοοῦσας, partic. præs. verbi νοέω. νοιεῦσας quod Hesy. adfert pro νοῦσας, est partic. aor. 1. act. à them. νοιεύω. Nisi potius pro νοῦσας scribendum est νοιοῦσας, vt νοιούσας. Itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοούσας.
Νοῦσε, poeticè seu Ionicè deniqueo augmento. pro ἔνοησε, aorist. 1. act. verbi νοέω.
Νομιεῦμεν, Doricè pro νομιοῦμεν, fut. 1. act. verbi νομιόω.
Νομιῶ, Atticum fut. 1. act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidémque νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.
Νυγείς partic. aor. 2. pas. à them. act. νύσσω faciente fut. 2. act. νυγῶ, aor. 2. & pas. voce νύζω.
Νύξεν, aor. 1. act. indic. ab eodem νύσσω, faciente fut. 1. act. νύξω, caret autem augmento, more Ionico seu poetico, pro ἔνυξε. & infin. νύξαι & partic. νύξας.
Νύθετε, Ionica synæresi pro νοήθετε, aor. 1. pas. imper. modi, à themate νοέω. Hesych. exp. ἐνθυμήθητε, νοήθητε.
Νῶαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones quod est aor. 1. act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώατο pro ἐνοήσατο, abiecto simul augmento, & νώασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωάμεθ᾽ pro νοησάμεθ᾽. Sed & νώσω pro νοήσω dicitur in fut. 1. act.

Ξ

Ξανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ξαίνω.
Ξεθεὶς, partic. aor. 1. pas. à them. ξέω faciente fut. 1. ξέσω. retento ε.
Ξυνεδέατο, Ionicè pro ξυνεδέοντο tertia pers. plur. præter. plusquamperf. pas. à them. act. ξυνδέω.
Ξυνέκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξυνῆκα. aor. 1. act. verbi ξυνίημι facientis fut. 1 ξυνήσω, ex ξυνέω, irregularis autem est pro ξυνέκα, vt ἔθηκα pro ἔθεκα.
Ξύνιε, aor. 2. act. imper. modi, ab eodem them. Communiter ξυνίει dicitur per ε.
Ξυνῆτο, aor. 1. med. indic. modi, ab eodem them.
Ξυνίασι, tertia pers. plur. præs. indic. à them. ξυνέαμι seu συνέαμι, vnde & infin. ξυνιέναι. Ab eodem imperf. est ξύνεσαν.
Ξυνίεν pro ξυνίεσαν. præt. imperf. act. verbi ξυνίημι ex ξυνέω.
Ξυνοφέων, part. fœm. præt. perf. med. à them. ξυνέφω. facit enim id ξυνέφω, Attica mutatione ε in ο.
Ξυνέσσω, fut. 1. act. verbi ξυμφέρω, ex inus. them. ξυνέω.
Ξυθεὶς, part. aor. 1. pas. ξύθην, ex them. act. ξύω.

O

Οἀύρει, Ionica diphthongi dissolutione pro οὐρεῖ, imper. præs. verbi οὐρέομαι.
Ὀδώδα, præd. med. verbi ὄζω. Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὤδα, ex fut. 1. ὀδῶ. Vnde infin ὀδώδαι, & partic. ὀδώδως.
Ὀδώδη, in plusquamperf. medio eiusdem them. pro ὀδώδει dicitur verso ε in η, & subscripto ι. Ὀδώδη autem fine ι subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὀδώδεον, vt πεφυκέατον ex πεφυκεόν.
Ὀδώδυσθα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὠδύσθαι dictum est. præt. perf. pas. verbi ὀδύσσω.
Οἰήσομαι, fut. 2. pas. indicat. modi, ex act. them. οἴω. facit enim id aor. 1. pas. οἰήν.
Οἶδα, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam προσωδίαν εἰς οι. vt in πεποίθα. Alioqui & εἶδα dicitur, nulla facta mutatione quin & ἶδα sublato ε ex diphthongo.
Οἴεται, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ, secunda pers. sing. præsentis, them. οἴομαι.

Οἴον

Οἷον, Atticè pro eodem, οἷόν dicitur verso ν in ον quod in aliis quoque passiuis fieri vsu docemur.

Οἰνθῆναι, aor.1.pass.infin.modi, ab eodem th. οἴομαι faciente fut. 1.med. οἰνθήσομαι, ex inus. verbo οἰνόομαι.

Οἶκα, præter.med.verbi οἴκω, vt οἶδα est ex εἴδω, verso ι in ο, sed frequentius pro eo vsurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἴκυσι, Æolicè pro οἰκεῖσι dici, vt τίθεισι pro τιθεῖσι tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis, est autem id tertia persona plur præsentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκοῦσι, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκοῦντο: præsens opt.pass.ex act.them οἰκέω.

Οἰκῆσαι, in fin.aor.1.act.ex th.οἰκέω: οἰκέσαι autem, ex them. οἰκίζω, quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò, actiuam.

Οἰκτῶ, Atticum fut.1.act.verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω.

Οἶμαι, thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἶμαι, quidam dicunt esse aor.1.med.verbi οἴομαι. sed perperam. scribendum enim diuisim οἴμαι, à them.οἴομαι.

Οἴσ, imper.ex οἴσω, fut.verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δ'ὔσω & ἤσω sunt ex futuris δ'ύσομαι & ἥξομαι transsumptis more poetico in præsentia. vnde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἰσῇ Doricè pro οἴσει fut.1 med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. idem verò in tertia pers. οἰσοῦ dicitur pro οἴσει, & οἰσῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἶδ'σθα, quod οἶδ'σθα Æolica paragoge dicitur pro οἶδας, præt.perf.med.verbi οἶδα.

Οἴσθεν, part.aor.1.pass οἰσθέω, ex poet.th.οἴομαι.

Οἴσομαι, fut.1.med. verbi φέρω ex th.οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt. vt iam admoneo.

Οἴσατο, aor.1.med verbi οἴομαι, augmento carens & metri gratia geminatum σ habens, vnde part.οἰσσαμένῳ.

Οἴσεον, aduerbium positiuum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut.1. act.eiusdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ dicitur, circumflexa vltima.

Οἰχήσομαι, fut.1.med, verbi οἴχομαι, ex οἰχήσεται.

Οἰχθεὶς, part.aor.1 pass οἰχθέω, ex act.them.οἴχω.

Οἰχνεύσκον, Ionicè pro οἴχνευον, abiecto augmento & inserto σκ. præt.imperf.act.verbi οἰχνέω.

Οἰχωκτῶ, Ionicè pro οἰχωνῶ præs.opt.pas.à th.οἰχομαι.

Οἰχωκα, Ionicè seu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ὤχωκα.dem. pro augmento & verso ο in ω præter.perf.& act. verbi ὤχω ex οἰχέω.

Οἰκελλαντες, part.ex ὠκέλλα, aor.1.act.verbi ὠκέλλω.

Ὀλίσσον, Ionicè pro ὤλισον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σσα præt.imperf.act.verbi ὀλίω.

Ὀλίσθαι aor.2.med.infin.modi, ab eodem them.

Ὀλίσσῃ, aorist.1 act. subiunctiui modi, ab eodem habens σ metri causa geminatum pro ὀλίσῃ. vnde & infin.ὀλίσσαι, & particip. ὀλίσσας.

Ὄλλαι, aor.2.med.subiun.modi, Ionicè pro ὄλῃ.ex eodem them.

Ὀλλῦτι, aor.2 act.indic.modi, à th.ὀλλύω, carens augmento, vnde infin.ὀλλυέειν.

Ὄλλυται, Ionicè pro ὄλλῃ. secunda perf.singul.præsentis subiunctiui ὀλλύμαι, ex themate ὄλλυ. Sic in aor.2 med.ὄλλυαι dicitur pro ὄλῃ.

Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὀλοντο: aor.2.med.opt.pass.ab eodem them.ὄλλυ vel ὀλέω.

Ὠλοντο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο, aoristi.2. med.indic.modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλυ faciente futur.2.ὀλῶ. aor.2.ὤλον.

Ὀλοῦμαι, fut.1 med.eiusdem th.ex act.ὀλῶ.

Ὀλωλα, præt.perf.med.eiusdem. habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤλα, ex fut.2.ὀλῶ. Vnde prima pers.plur. ὀλωλαμεν, & subiun.ὀλωλῃ. Similiter ὀλωλεκα in præt.perf.act.dicitur pro ὤλεκα.ex th.ὀλέω faciente fut.1.ὀλέσω.

Ὄμνυ, pro ὄμνυθι, præs.imper.act.à th.ὄμνυμι.

Ὀμόρξω, tergam, fut.1.act.verbi ὀμόρξνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμοῦμαι, fut.1.act.verbi ὄμνυμι ex ὀμόσω, retento ο.

Ὀμοῦμαι, fut.2.med.eiusdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὀμωθεῦσι, quidam dici scribunt pro ὀμωμοσεῦσι. Hesyc. tamen exp.εἰς ὀμόσαν ἐλθόν. Eust.ὀμωθεῦσι, innuentes ex ὀμῶ fieri verbum ὀμόω. eorumq; opinio verisimilior est. quorum enim illa syncope diphthongi in ου

Ὀμώμοκα, præt.perf.act.verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα, vt ὀλώλεκα.

Ὀνάμην, per syncopen pro ὀνησάμην aor.1.med.opt.modi à th. ὀνήσομαι, ex quo & præt.infinit.ὀνασθαι & part.ὀνάμενος. Quanquam sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι & ὀνησάμενος: sed ij non habentes assentientem Eustat. qui ὀνήσομαι & cætera pro ὀνήσεται dici annotat, ex illem.ὄνομα facto ex ὀνέω.

Ὀναῖ, Doricè seu Æolicè pro ὀνίσει translato accentu in vltimam, & verso simul ι in α.

Ὀνασθαι, præsens infin.à them. ὄνημαι: vnde apud Homer.compos.verbo ἄβρος ἐν δόσει ὀνασθαι.

Ὀνθοῦν, Atticum fut.1.act.verbi ὀνθίζω pro ὀνθίσω.

Ὀνήμην, aor.1.pass.infin. à verbo ὄνημι seu ὀνίω. ex quo & aor. 1.med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμενος, partic.pass.verbi ὄνημι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄνημαι.

Ὀνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ futur.1 med. verbi ὄνημαι seu ὄναμαι. vnde & infinit.ὀνήσεσθαι.

Ὄνεσο, præsens impera. pass.ex them.ὄνησαι, vt τίθεσο ex τίθεμαι.

Ὀνῆσο autem est præs.opt.pass.à them.ὄνημαι: vel etiam aoristi.2. med.ex ὀνόομαι, ex quo & imp.ὄνησαι, in aor.1.med.& opt.ὀνήσαιτο in eodem them.

Ὄνασον, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὄνασον. aor. 1. act.indic.modi, à them.ὀνάσσω vnde & aoristi.1.med.ὀνάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.

Ὀνωτα, præt.perf.med.verbi ὄπομαι, habens attico more reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ὄπα. vnde particip. ὀπωπός.

Ὀπωρεῖν, Atticè pro ὀπωρίσει: fut.1.act.verbi ὀπωρίζω. itidemque media voce ὀπωρεῦμαι pro ὀπωρίζομαι. Sed & ὀπωρεῦντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπωρεῦντες, quod Atticum est pro ὀπωρίσαντες.

Ὀρεῖ, tertia persona singul.fut.2.med. ὀρεῦμαι. ex act.them. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin.ab ὀρέξω, aor.1.act.verbi ὀρέγω.

Ὀρόεντα, poetica detractione augmenti & pleonasmo ψ ε dicitur pro ὤροντο: in præt.imperf.vel aor.2.med.verbi actiui ὄρω.

Ὀρόω, Ionicum thema pro ὁράω. vnde ὀρέει pro ὁρᾷ & particip. ὀρέοντι pro ὁρῶντι.

Ὄρναι apud Homerum legitur pro ὄρᾳς. vides. Odyss.ξ. Ἦ ἄρ, φάν, αὐτὰς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρναι. Vbi Eustath.annotat, quosdam proparoxytonus legere ὄρναι, à them. ὄρνυμι: quo Theocr. vsus est: quosdam properispomenos, vt fit ex ὁρᾷς, exempto primùm τ, deinde α verso in ω. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρσαι, exempto σ. ex pass.ὄρνυμαι, cuius meminit, exponens ipsum per act.ὀρῶ. At verò ὄρναι, Ionicum itidem est pro ὄρν, secunda persona singul.aoristi.2.med.subiunct. ὄρνυμαι, ex them.act.ὄρω.

Ὀρῆς, Dorica contractione ψ α εἰς ῃ pro ὁρᾷς: vt πλῆς pro πλᾷς: ab eodem themate ὁράω. Itidem verò ὁρῇ τε pro ὁρᾷ τε dicunt iidem.

Ὀρθαι apud Suidam legitur expositum διεγηρθῶμαι, quod si mendo caret, habet systolen Ionicam ψ ω pro ῶ, θαι. quod est præt: perf.pass.infin.ex indic.ὄρθμαι: ambo à them.act.ὄρω.

Ὀρθεῦσι, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῦν, à them.ὀρθόω. Apud Hesyc.

Ὀρθοῦν, Atticè pro ὀρθοῦσθαι, fut.1.act.verbi ὀρθόω.

Ὀρίω, indem Atticè pro ὁρίσω fut.1.act.verbi ὁρίζω.

Ὀρμυσσῶ, grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ὤρμοσσα, facta literarum metathesi, est autem ὤρμοσσα præt.perf. pass.verbi act.ὁρμόζω, augmento carens pro ἤρμοσσα.

Ὀροῖα, Ionica systole pro ὀρεῖα hoc autem ὀρεῖα particip. est fœm. gen. ex ὄρος præt.perf. medio verbi ὀρίω, habente Atticam τρογιλῶ ψ ε εἰς ο. veluti λέλυκα & similia.

Ὀρόωντι Ionico pleonasmo ψ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὁρῶντι quod est contractum ex ὁρόοντι, secunda pers.plur.præs.opt.act.à them.ὁράω.

Ὀρόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄρσαι: aor.1. act.infin.modi, à them. ὄρω. faciunt enim Æoles futur.1. act.non ὁρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσυ. quod est præs. imper.pass.à themate ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μεταγραφῶν solent enim quidam μέλλοντες εἰς ἐνεστῶτας ἀναστρέφειν. vt δύσομαι, δύσσομαι, & huiusmodi.

Ὀρφῶν, Atticè pro ὀρφῶν. præsens opt.act.à them.ὁράω.

Ὄρωρα, prætr.med. Attic. verbi ὄρω habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præsentis literas pro ὤρα. Vnde præter.plusquamperf. ὀρώρη, & in subiunct.ὀρώρῃ.

Ὀρωρέχατο, Ionicè pro ὀρωρεχμένοι ἦσαν tertia person.plural.præterit. plusquamperfect. passiui à themate ὀρέγω: facta ex tertia singulari ὀρώρεκτο, inserto α ante το, & præcedente tenui versa in aspiratam: habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρεκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤρεκα præt. perf. pass. verbi ὀρέω, facientis futur.1.act.ὀρέσω. Vnde præt.pass.ὀρωρῆ, quod apud Homerum legimus, Iliad.τ. ὅπποτε νεῖκος ὀρώρῃ πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω thema est ex futuro verbi ὀρῶ scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μεταγράφειν à poetis. Nisi potiùs hoc ὀρώρῃ est præteris subiunctiui passiui ex them.ὀρώρω, quod factum sit ex præter.medio ὄρωρα. Vnde in pass. ὀρώρῃ apud eundem Hom.Odyss.τ. ἔπεα μοι ὀρώρῃ ἐν δόμῳ θυμὸς κέλευσιν. Similiter verò ex aliis quoque preteritis perf.faciunt iidem poetæ præsentia.

Ὄρωρον, quoque dici aiunt pro ὄρορ. anadiplasiasmo Ionico, vt λέλαθον pro λάθον, est autem ὤρορ præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi ὄρω.

Ὀρωρυχα præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum mutarum præsentis literarum.

Ὅστις, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ὥστις, præt. imperf. pas. verbi ἄσομαι, quod poetas Æolicè pro ἔσομαι vsurpare tradunt quidam grammatici.

Ὀσφρομαι, per syncopen aiunt dictum pro ὀσφαίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius, elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, affertentes eius vsus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios, infin. ὀσφρᾶσθαι & part. ὀσφρόμενος.

Οὖ pro ἴσω, ex pro Ionicè ο & facta deinde contractione ι est interdum secunda persona aor. 2. medij ἡμέων, in indicatiuo modo: interdum secunda persona eiusdem aor. in imperatiuo: vnde comp. κάθου, & similia. Ex act. them ἵημι. Alioqui est & genitiuus sing. articuli postpositiui οὗ, necnon pronomen est, itidem genitiui casus.

Οὔτα apud Hom. pro ὦτα vel ὦτας, per apocopen, vnde & α in ea corripitur à th. ὠτάω vel ὠτάζω.

Οὐτάμενα. Doricè vel Æolicè pro ὠτεύμενα, vt ἱστάμενα pro ἱστάμενα, hoc autem ἐν dicitur est ex th. ὠτέω, vt ἱστάμενα ex ἵστημι. Ex pass. autem ὠτέομαι fit part. ὠτούμενος, vt ἱστάμενος. Nisi potius id ὠτούμενος contendum est per syncopen factum ex ὠτεόμενος vt ἀλλάσσομενος exempto ε & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. τετρωμένα, & βεβλημένος.

Ὄφελον, φέλες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abiecto augmento & correpta penultima præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerumque vim adverbij.

Ὀφλήσω, fut. 1. act. verbi ὀφλήσω seu ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aor. 2. act. ὤφλον, infin. ὀφλεῖν & part. ὀφλών.

Ὄχηκεν, Ionicè pro ὄχωκεν, ab eodem primum augmento, deinde inserto κ in præt. imperf. act. verbi act. ὀχέω, ex quo & fut. 1. med. ὀχήσομαι.

Ὀχλοῦσι Doricè vel Æolicè pro ὀχλοῦσι præs. pas. à them. act. ὀχλόω. Necnon ὀχλοῦντες pro ὀχλοῦσι dicunt idem.

Ὀψεῖ Attìcè pro ἕψῃ secunda peri. sing. fut. 1. med. ὀψήσομαι, à the. ἑψήσομαι.

Π.

Παγείς, part. aor. 1. pas. ἐπάγην, ex act. th. πήγνυμι seu πάγνυω faciente fut. 2. πάγῶ aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aor. 2. pas. ἐπάγην, est opt. παγείη, subiunct. παγῶ & infin. παγῆναι necnon fut. 2. pas. παγήσομαι.

Παθέων, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro παθοῦ: aor. 2. act. infin. modi, à the. πάσχω mutante fut. 1. παθήσω. vnde aor. 2. indic. modi ἔπαθον, ex quo opt. παθοιμι, subiunct. πάθω, & part. παθών.

Παῖσαι aor. 1. act. imper. à them. παίζω faciente non solum παίζω, sed & παίσω vnde & subiunct. παίσωμεν & infin. παῖσαι: & in pas. voce apud Herodotum πεπαῖσθαι necnon comp. ἀκαπέπαισθαι. Alioqui παῖσαι est & aorist. 1. act. infin. modi à them. παίω significante cædo.

Παίσδω, Doricè pro παίζω, à Dorico Them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθείς, part. aor. 1. pas. à them. παίζω faciente fut. 1. act. παίξω, & præt. perf. πέπαιγμαι.

Παλαξαιμι Ionicè seu Æolicè pro παλάσαι, fut. 1. act. infinitiui modi à th. παλάσσω. Ab eodem est præt. imperf. pas. παλάσσετο. Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πίπαλτο, seu ἐπίπαλτο, abiecto augmento. præt. plusquamperf. pas. verbi act. πάλλω. Alij pro ἐπάλλετο positum aiunt, abiecto indem augmento & facta præterea syncope.

Παμφαινει, Ionica paragoge ν ει pro παμφαίνει, præs. subiun. à them. poetico παμφαίνω.

Παμφαίνων, poetico pleonasmo ν ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro παμφαινῶν, itidémque παμφαινώσα pro παμφαινοῦσα part. præs. act. à th. παμφαίνω.

Παρακεκόσμηται, legitur apud Hesyc. expositum ἐκ φρενῶν ἐλαττωθέντο, quod videtur esse præt. perf. pas. Ionicum pro παρακεκοσμήνται εἰσὶ: faciunt enim ij tertias personas plur. à tertis singularibus, correpta primum penultima, vt & hic eiecto υ & ε deinde inserto κ ante ται: vel etiam ex prima persona præterit. med. addito ται, faceret autem παρακόσμηκα in præterit. med. παρακέκοσμα, ex mutato υ ex diphthongo, vt ἐλαύνω facit ἐλήλυθα. Sed pro ἐλαττωθέντο, puto scribendum ἐλαττωθέντες. quod si ἐλαττωθέντες esset, scribendum foret παρακεκόσμεται, & tunc esset præt. plusquamperf.

Παρακεκόμεθα, apud eundem est præsens subiunct. à them. παρακέκοσμαι.

Παραχρήσεις. Atticè pro παραχορδίσεις fut. 1. act. verbi παραχορδίζω.

Παρβάσκω, Ionicè pro παρίσκω, inserto σκ præs. imperf. act. verbi παρέω, nisi à them. παρβάσκω esse malis.

Παρίζω. Ionica diphthongi dissolutione pro παρέζω: præs. imperf. pas. à them. παρίζομαι.

Παρέθη aor. 1. pass. indic. modi à th. παρίημι, faciente fut. 1. παρήσω, præt. perf. παρέκα, pass. παρεῖμαι, ex cuius tertia παρεῖθ' fit aor. ille παρέθη, exempto ι, vt ἐτέθη ex τέθειθ'. Iode part. παρεθείς. Reperitur tamen & παρείθη, retento ι, cuius indic. meminit Hesych. Alioqui παρέθη est etiam aor. 2. act. modi, à them. παρατίθημι.

Παρέθρισε per syncopen pro παρεθίερισε: aor. 1. act. indic. modi à themat. παρεθηρίζω significante παρεκέπτω. Apud Apoll. Rhod.

Πάρει, secunda persona singul. præter. imperf. à them. πάρειμι significante παρεγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœniss.

Παρεῖτο Ionicè pro παρεῖτο, præt. plusquamperf. pass. ex præter. παρεῖμαι cuius paulò post mentio fiet. Alioqui apud Homerũ παρεῖτο δ' ἀκρυχίοισι, significat παρῆν vel παρέκειτο. quod sic format Etym. Dicit ab ἵω esse εἶμαι. medium eius aor. 2. esse ἵμην ἵσο, ἵετο. & εἷτο, per thesi ἕ, vnde pleonasmo ἕ ἀκεῖ εἵντο. & παρείατο. alcita præpositione.

Παρεῖθεν, aor. 1. pass. verbi παρείμι, vt dixi in παρίθεν.

Παρεῖκα, præter. perf. act. verbi παρείκω vt iam dixi, vnde apud Hesych. παρείκαμεν, ἀντὶ τοῦ παρεφέμεθαμεν. Alioqui est etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præt. perf. pass. eiusdem παρείκω, vt à τέθειμι est τέθειμαι, ex præt. act. παρέκα. Vnde part. παρειμένος, & plusquamperf. παρείμην, cuius secunda pers. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην est etiam plusquamperf. seu perf. pass. opt. modi, necnon aorist. 2. med. eiusdem modi, sed tunc in secunda pers. facit παρεῖο.

Παρεῖν, aor. 2. act. πάρειμι, ab eodem th. παρείκω, vt θεῖν à τέθειμι.

Παρείσθω, præt. perf. pass. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda παρεῖσο.

Παρελθοῖσα, Ionica diphthongi resolutione pro παρελθοῦσα, fut. 1. in d verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρέπλη, aor. 2. act. verbi παρεκπίπτω, vt παρέβη.

Παρεχίμην, Ionicè pro παρέχειν, à them. παρέχω.

Παρῆν, subiunct. à tertiæ tertiæ personæ ex prima παρῶ, à them. παρεῖμι significante, adsum.

Παρῆσε, apud Hesychium legitur, expositum ἐάσῃ, quod si mendo caret, est aor. 1. pass. indicatiui modi, ab eodem th. παρίημι facienre præt. perf. παρῆκα. & pass. παρῆμαι. Alioqui παρεῖσε, dicitur pro eodem & παρέθη, vt iam docui.

Παρῆκα, aorist. 1. act. verbi παρίημι ex παρέκω, irregulariter pro παρῆκε, vt ἔδωκα pro ἔδωκε poni scimus, & similia alia. Varin. παρῆκαν affert etiam pro παρῆλθον, quod est præt. med. verbi παρέκω.

Παρῆλθοῦν Boeoticè pro παρῆλθον solent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoristorum ante ν inserere ο, dicentes itidem ἐτύπτοῦν pro ἔτυπτον, vt ἐκεκύλοῦν fiat personæ pluralis numeri. Apud Varinum αὐτοὶ μὲν οὖν παρῆλθοῦν πρῶτοι. Est autem hoc παρῆλθοῦν fiue παρῆλθον, aor. 2. act. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρθεμένος, poetica seu Aeolica syncope pro παρθειμένος, metri causa part. aor. 1. med. παρθέμενος, à th. act. παρτίθημι. Similiter παρθεῖν pro παρθεῖναι repetitur in aor. 2. act. ab eodem them.

Παρεκατιλλεῖτο, eandem syncopen habet pro παρεκατιλλέκτο, trunco simul augmento, præt. plusquamperf. pass. verbi παρεκαθίζομαι.

Παρλιόνει, itidem pro παρηλίνει à παραλίω pro παρηλίω. Similiter παρούτω pro παρεύτω.

Παρμέμβλωκε habet & ipsum Aeolicam istam syncopen pro παρεμεμβλωκε, quod autem ad μεμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόλωκε tradunt grammatici, nimirũ syncope ν ο, eiusque loco propter euphoniam inserto β, & ο verso in ω, sicut παρόχωκε pro παρωχηκε dicitur. Tradunt hoc ipsum παρμεμβλωκε pro παρεμεμόλωκε etiam dici ideóque exp. non solũ παρόδυμεῦτε, sed etiam παρῆλθετε factumque hoc παρμεμβλωκε, ex παρεμεμόλωκε tradũt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco ο, & ο verso itidẽ in ω, vt in præcedente.

Παρνοθέντι, part. aor. 1. pass. ex th. παρνέω mutante fut. 1. act. παροίσω ex inus. them. παροίω.

Παρτιπιθεῖν, apud Homerum pro παρεπιθεῖν, facta primum syncope in præpositione, deinde anadiplasiasmo Ionico qualis est in λελαθεῖν pro λαθεῖν, aorist. 2. act. infin. modi, à themate παρεπείθω. Itidem in participio παρτιπιθών dicitur pro παρεπιθών.

Παρτιθέτω, itidem Aeolicã illam syncopen habet pro παρεπιθέτω: est autem præs. imperat. act. à th. παρεπιτίθημι. Similiter παρτίλλε, quod Hesyc. affert pro παρεπίλλε, eandem syncopen habet pro παρεπίλλε, à th. παρεπιτέλλομαι.

Παρφαμεν, itidem pro παραφαμεν, quod Ionicum est pro παραφάνει, aor. 2. act. in fin. modi à th. παραφαίνω. Itidémque in part. aor. 1. med. παρφάμενος pro παραφαμενος: & in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed & verbale παῦφασις eandem syncopen habet pro παραφασις.

Πεφύκασι, præt. perf. pass. verbi act. παρεκτίω.

Πεφῶτο, præt. plusquamperf. pass. verbi πεφόρτωμαι.

Πεφύκκα, poetica σχοτῆ ἢ κεῖς ω pro πεφύκκα, vt suprà extra compositionem εἴκκα pro ἔκκα, detracto etiam augmento.

Πήξασθαι, aor. 1. med. infin. modi ab insuit the. πάσσω. vnde & part. πεπαξάμενος significans γλυπάμενος. Eust. Est alioqui πάσσασθαι etiam à πάσσω seu πάττω item aor. 1. med. significans inspergere vel conspergere, vnde verbale πάσμα. Quanquã præcedens quoque πήξασθαι à them. πάσσασθαι deduci potest. siquidem apud Hesyc. legimus πασσάμενοι, ἐκρυθέντες. Aliis tamen volentibus ipsum syncopen habere pro πηξάμενοι, ex th. πατέω significante ἐνθέω. quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασσε, dempto augmento & geminato σ: itidémque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iisdem them.

Πεδάα, Ionico pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδᾷ, à themate πεδάω. Sic in infinit. πεδάειν pro πεδᾶν.

Πεδάασκον, Ionicè itidem pro ἐπέδασον seu ἐπέδα, abiecto primum augmento, deinde inserto ασκ. præt. imperf. act. verbi πεδάω.

Πεδήσαν, aor. 1. act. eiusdem verbi, Ionicam & ipse augmenti detractionem habent pro ἐπέδησα.

Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθου. præs. imp. pass. à them. πείθομαι.

Πεινήμεναι, Doricè & Æolicè pro πεινῶν. seu (vt alij volunt) pro πεινλῶσι, vt πενθήμεναι pro πενθλῶσι, νοήμεναι & φιλήμεναι pro νοῶσι & φιλῶσι. Derivant autem ij πεινῶσι ex th. πείνημι vel πεινάω. itidémque cætera. πεινῶν verò ex πεινάω est. Doricum itidem pro πεινᾶν, vt γελῶν.

Πείρασ ai. aor. 1. med. imperat. modi, à th. πειράομαι. At πείρας est part. aor. 1. act. à them. πείρω.

Πειρήσῃς, Ionicè pro πειρᾶς, quod est tertia pers. plur. optat. pass. per contractionem ex πειρήσοιτο à th. πειράομαι.

Πείσομαι, fut. 1. med. verbi πείθομαι, significans, pareho. Est etiam fut. 1. med. verbi πάσχω mutatum, vnde πείσῃ, quod Hesyc. ex ὑπομείνῃς: & infin. πέσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus φοιβάντες expositum φοιβήσαντες, ὑγιάσαντες: vnde procul dubio iunt πείσεα apud Homerum λειμῶνες καὶ ἔνυδροι τόποι. Sed quænam hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πείθω an aliud quodpiam, dubium adhuc est. certè videtur pro πείσεσι signif. πιβάντες legendum potius πιβάντες, à πιω.

Πέλεκκε, Ionicè pro ἔπελε, abiecto primùm augmento, deinde annexo εκκ. præt. imperf. act à poetico them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθλῶσι, quod πενθλῶσι aiunt esse infin. verbi πένθημι, vel πενθαίνω. Nisi potius est κατ' ἔκθεσιν pro πενθήμεναι. Doricè pro πενθεῖν posito, vt εἰπήμεναι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, part. form. præt. perf. πεπάθηκα. per syncopen pro πεπαθηκεία, vt ἰσχὺς pro ἰσχύς. itidem per syncopen dici aiunt. ita Eust. & alij grammatici. Potest tamen esse etiam præt. med. hoc participium, παθίω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut. 1. παθοῦ, & præter. med. πεπαθ'α, vt λαπίω facit λέλακα, μηκάω, μέμηκα.

Πεπαισμένος, part. præt. perf. pas. ab act. th. παίσω, vt quidẽ Varin. vult, sed parũ probabilis videtur eius opinio. regulariter enim facere hoc πεπαίνω debet πεπεπαιμένος, vt μιαίνω facit μεμιαμμένος. vnde verbale πέπανσις & part. aor. 1. pas. πεπανθείς. Itaque πεπαισμένος est potius part. præt. perf. pass. ex th. vel παίζω vel παίω. ea enim fut. 1. act. faciunt παίσω, præt. perf. pass. πέπαισμαι.

Πεπαλών, part. aor. 2. act. à th. πάλλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro παλών, vt λελαβών pro λαβών, πεπιθών pro πιθών.

Πεπάσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. πεπαίνω, ex quo est & part. aor. 1. pas. πεπανθείς.

Πεπάρθαι, præt. perf. pass. infi. modi, à th. act. πείρω, faciẽte præt. perf. pas. indic. modi πέπαρμαι. vnde & part. πεπαρμένος.

Πεπαφήκκα, duplici augmento dicitur pro παφήκκα, Atticè: est autem præt. perf. act. verbi παφάσσω.

Πεπείθα ai, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί. præt. perf. pas. verbi act. πείθω. Etym.

Πεπεραλέωται, præt. perf seu plusquamperf act. infi. modi, à them. [πιραίνω.

Πεπιδημένος, part. præt. perf. pas. ex th. πιδέω. quod est ὀρεγώς ἐν δ' ὑτέρῳ μελλοντος μετηγμένος. Ab eodem est fut. 1. act. πεπιδήσω habens Ionicum anadiplasiasmum pro πιδήσω. idémque apud Homerum significans quod πείσω.

Πεπιθμέν, per syncopẽ pro πεπίθομεν vel pro πεπίθαμεν. Sic pro πεπιθομεν, est aor. 2. act à th. πείθω. Ionico anadiplasiasmo pro ἐπίθομεν. Sic pro πεπιθαμεν est præt. med. ab eodem them. faciente fut. 2. πιθοῦ, exempto ε ex vocali, vt ἐλύθω facit ἐλυθοῦ. & ea derivatio est vero magis consentanea, quum in passiua significatione exponatur ἐπεπιθόμεν, secundum quam expositionem est pro ἐπεπιθόμεν, in plusquamperf. med. Vide & Ἐπεπιθμεν.

Πεπιθόμεν, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοιεν aorist. 2. act. optat modi, ab eodem them. πείθω. itidem πεπιθομεν in eodẽ modo & temp. pro πίθοιμεν: & in particip. πεπιθών & πεπιθοῦσα pro πιθών, & πιθοῦσα. Homer. ἀπὸ δ' ἦ καρπεπιθοῦσα.

Πεπλεγέμεν & πεπλεγέμεναι, Ionica & Dorica sunt pro πεπλέχθαι, à them. πεπλέκω. quod ex præterito med. πέπλεκα in præsens abiit. vnde & præt. imperf. πέπλεκον augumento carens pro ἐπέπλεκον. nisi hoc πέπλεκον esse malis aor. 2. act. verbi πλέκω faciens fut. 2. πλεκῶ, anadiplasiasmo Ionico pro ἔπλεκον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. Ex hutus porrò verbi πλέκω præterito medio πέπλεκα est particip. πεπλεγώς. At πεπλεγμένος, est participium præteriti perfecti passiui ab eodẽ them.

Πεπνυμένος, particip. perf. pass. πέπνυμαι. à them. vel πνύω per syncopen derivato ex πνοῦ. vel ex πνύσκω. Eust.

Πεποίαν, Ionicè pro Πεποιημένοι εἰσί. præt. perf. pass verbi actiui ποιέω. Sic pro κεκίνῃν seu κεκινημένοι εἰσί idem dicunt κεκινίαν, à them. κινέω.

Πεποιήκασι, Doricè pro πεποίηκασι. præt. perf. act. eiusdem them.

Πέπυθα, præter. med. verbi πεύθω habens Attico more ἓ versum in αι. λέλοιπα à λείπω. Vnde particip. πεπυθώς.

Πεπύθομαι, præsens indic. à them. πεπύθω, quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πέπυθα. vt πεπλέγω ex πεπλεγα. κεκλίγω ex κέκλιγα, & huiusmodi alia infinita.

Πέπωμα, præt. perfect. act. à them. πόω, habens & ipsum Atticam σχεσίω ἢ ε εἰς ο. vt κέκλοφα, τέτροφα, & similia.

Πεπωθα, præt. med. verbi πάσχω, ex πενθω, vt voluerunt nonnulli per pleonasmum ἢ θ. Etymolog. & Eust. ab. idem tamen Eust. alibi πάσχω hoc præter. med. mutari ait à πάθω, mutato α in ο, & pleonasticè inserto ν & θ.

Πέπαρδα, præt. med. verbi πέρδω, habens Atticam σχεσίω ἢ ε εἰς ο, vt λέλοιπα ex λείπω.

Πεπρεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro πρεῖν, vt suprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν aor. 2. act. infinitiui modi, à them. πίπρω. Hesych.

Πέπτω, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πεπόνθατε præterito perfect. pas. verbi act. πάσσω quidam ex πέπωθε, præterito med. verbi inusitati πέθω, verso α in ο & σ pleonasticè inserto. nonnulli etiam ex πεπόθατε, facta syncope, & itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad themata πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præt. imperf. excepto, tempora.

Πέφασχα, pro πέπασχα dicitur κεσίω ἢ α præt. perf. act. verbi πάσχω facientis fut. πάξω. & præt. perf. πέπασχα. Epichartus Λήμνιος ἀν Σικελία πέφασχα. Etymol.

Πεφοτέαν pro πεποτέαν dicunt Iones, ν resoluta in ε, vt ἔλλω. idem vsurpant pro ἦλω & ἔαγα pro ἄγω. est autem tertia persona singularis præteriti perf. pas. ab act. them. πέζω faciẽtũ fut. 1. φέξω. ita Varin. Alioqui est etiam tertiæ personæ pluralis pro πεποτέαν, Ionicè itidem, vt πεφοτέαν pro πεπτεάνται.

Πεφοτέαν, pro πεφοτέαν dici κατ' ἔκθεσιν, tradit Etymolog. qui ipsum accipit pro tertia pers. plur. præter. perfect. pas. ab eodem them.

Πεφράδαι, præter. perf. pas. infinit. modi, à them. act. φράζω, facienti futur. 1. act. φράσω. ex inusit. them. φράω per syncopen facto ex φεράω, vt κρᾶω ex κεράω. Ex eodem est futur. paulò post πεφράσομαι, quod magis Atticum esse tradunt quàm φραθήσομαι, quod est fut. 1. pas. eiusdem verbi, ex aor. 1. ἐφράσθη.

Πέφρω, per syncopen apud poetas pro πεφράσω, itidémque participio πεφρασμένος pro πεφραδμένος, præt. perf. pas. à themate act. φράω facto itidem per syncopen ex φεράω.

Πέφτεμαι tradunt nonnulli esse præter. perf. pas. verbi act. φτέω facientis fut. 1. φτέσω, vt ἕσταμαι est ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipsum nullam habere volandi significationem apud Homerũ, qui passim eo vtitur, sed ἢ ἀνεῳγμένοι & ἐπλωθέν. quod est apertum & expansum esse. ideo per syncopen dictum existimo pro πεπτέσμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à themate act. πετάζω. Vnde infinitiuus πέφτεσθαι, & participium πεφτεσμένος.

Πεφτότα, Homerus pleonasmo ἢ ε dicit pro Πεφτότε πεφτότε autem per syncopen pro πεφτοκότε, vt ἑστότα per syncopen pro ἑστηκότε, seu ἑστεκότε, particip. præt. perf. act. à themat. πίπτω, faciente fut. 1 πτήσω ex πτέω.

Πεφτώτα quidam per syncopen itidem vsurparum aiunt pro πεφτηκότα, participio præter. perf. act. à themate πίπτω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκθεσιν dictum esse pro πεφτώτα, vt πεφοτήκ) tradunt κατ' ἔκθεσιν pro πεφοτέα) vsurpari.

Πέφυκα, præteritum perfectum actiuum verbi φύω, ex φύω faciente fut. 1. act. φύσω. vt paulò ante quoque admonui.

Πεφυτόν per syncopẽ pro πεφυτευκότα, vt ἑστότα pro ἑστηκότα seu ἑστεκότα. At πεφυτευκὼς cuius accusatiuus est hoc πεφυτευκότα, est particip. præt. perfecti πέφυτευκα, cuius iam memini.

Πεφύδων, Ionico anadiplasiasmo pro φύδων, vt λελάθων pro λάθων aorist. 2. med. subiunct. modi, à themate φύω δέομαι, mutuante futur. 2. φύσομαι ex verbo φύδεσθαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεπύθεν, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύθεν, quod est tertia persona dualis præt.plusquamperf.passiui à themate πεπύθομαι, faciente præt.perf.passiuum πέπυσμαι, ex them. πεύθομαι, exempto ε. Homer.Iliad.ρ δύο δ' ἄνω φῶτε πεπύθεν Πατροκλεῖ θανόντε, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πεφυκε, præt.perf verbi πίνω mutuatitium ex them. φύω.

Πεφόν, Ionico pleonasmo ῥ ν. vel Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro πεφών, infinitiuo præs. actiui à themate πεφάω.

Πεφῦσαι, aor.1.act.infin.modi, ab eodem πεφάω faciente futur.1. act.πεφύσω. Alioqui idem & πεφύω facit, quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis; illud poetis & Ionicè scribentibus familiarius est.

Πέφθαι Ionica augmenti detractione pro πεπέφθαι, vt δέχθαι pro δεδέχθαι, præt.perf.pass.infin.modi, à them.act.πεφέω. Etym.& Varin.

Πεφεύγοιν, ectasi poetica pro φεύγοιεν, metri causa, partic. aorist.1.act.à themate φεύγω, vnde & præter. med.φεύγειν.

Πεφείλαι, apud Hes. legitur expositum κόψον ἀφελοῦ. est autem aorist.1.med.imp.modi, à themate φείρω, fut. etiam 1. φείλω mutuante ex imp.themate φείλω, vnde aor.1.φείλα.

Πεφιλήθεν, aor.1.pass.verbi act.φιλέω, carens augmento. Eustath.

Πεφικέτο, Ionica dissolutione diphthongi pro φικέτο præs. imper.pass.à them.φικέομαι.

Πεφεπτερίωμαι, aor. 2. passiuus infinitiui modi, à themate act.φεπτόρω.

Πεφεπτοίω, Attice pro φεπτοῖμι, vt πεποίω pro ποιοῖμι, præs.opt.act.à them.φεπτοίω.

Πεφιπλομένων ἐνικυῖαι, apud Homerum per syncopen vsurpatum aiunt pro φεπιπλομένων seu φεπιπλομένων, à them.φεπίπλομαι, syncopè itidè passo pro φεπιπέλομαι seu φεπιπολοῦμαι.

Πεφίσχε, Ionica diphthongi dissolutione per φείσχω aor.2. med. imper.modi à them.act.φείσχω mutuante fut.2.φεισχοῦ à φείσχω, vnde & infin.φεισχέσθαι.

Πεφιφθάς, part.aor.1.act.ab inusit. verbo φεπιφθάνω, pro quo φεπιφθάνω vsurpatur.

Πεφνών, part.præs.act.à them.πέφνω.

Πεφρίθακε, apud Hesych. pro φεπρίθακε, proculdubio metri causa sublato ρ & geminato ρ. Sic πεφρίκεν, quod idem exponit ὑπεφίκεν, positum est pro φεπίκεν.

Πεφραδ, aor.1.infin.modi à them.πεφράω.

Πεφύασι, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro πεφύᾶσι, fut.med. verbi πέφυκα ex πεφύω.

Πεφύμεν, Ionicè pro πεφεῖν, fut.2. act.eiusdem πέφυκα ex eodem. πεφύω.

Πεφυτεῦεν, aor.2.act.imper.modi, ab eadem origine.

Πεφυτοῦμαι, Doricè seu Æolicè pro πεφύσομαι, fut.med.ab eodē th.

Πεφῦρι, Ionicè, paragoge pro πεφῦ, aor.2.act. subiunctiui modi ab eodem.

Πέφυν, Ionica augmenti detractione pro ἔπεφυν, aor.est 2.act.indic.modi, itidem à πέφυκα faciente fut.2. πεφύσω ex πεφύω. Alioqui πέφυν est etiam aor.1.act.imper.modi, ab eodem.

Πεφύσομαι, fut.1.vel 2.med. verbi eiusdem.

Πεφυῶν part.aor.2 act.ab eodem th. Facit enim aor.2.indic. ἔπεφυν ex fut.2.πεφύσω.

Πέφυρον, Ionica augmenti detractione pro ἐπέφυρον aorist.1.act. indic.modi, à them.πεφύρω, vnde & aor.1.opt. πεφύροιν, & part. πεφύρας.

Πεφύρθω, itidem pro ἐπεφύρθω, tertia dual.præter.imperf. pass.à them.πέφυρμαι.

Πέφυν, Ionicè aut Doricè pro πέφυκα, ab eodem them.

Πεφυσίαθε, Ionicè pro πεφυσιοῦθε præsens optatiuus pass.à them. πεφύσομαι.

Πεφύσεαι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πεφύσῃ, secunda per singul.fut.1.med.indic.modi, ab eodem πεφύσομαι, vel etiam à πεφυσάομαι: nam id fut.πεφύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεφύσει dicunt pro illo πεφύσῃ.

Πέφραμαι, præt.perf pass. verbi act.φράω significantis φανερόω, cuius tertia perf.πέφρα(ν).& infi.πεφράσθαι. At πέφαμμαι siue πέφασμαι est præt perf.pass.verbi act.φάσκω.

Πεφραγμένος, part.præt.perf.pass.à them.act. φράγνυμι faciente fut.1.act.φράξω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι & φράξω: quorum thema est φράκτω seu φρακτόω.

Πεφραδμένος, part.præter.perf.pass.commune verbi φράω significantis φανερόω, & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφασμένος.

Πεφεσμένος, part.præt.perf.pass.à them.φείδομαι.

Πεφυλοίω. Attico metaplasmo pro πεφυλόχαμαι, vt tradit Eust. Hoc autem πεφυλόχαμαι est præt.med.act. opt.med. à them. φυλάσσω.

Πέφυκα, præt.perf.med.verbi φαίνω πρωτίω habens ῥ ν pro πέφανα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Nisi potius hæc scribenda sunt diphthongo πέφυνα, κέχηνα, vt πέπτωκα quoq; & λέλοιπα ac similia retinuêre diphthongum, mutata tantum priore eius litera. Idem de μέμονα dicendum est similibus aliis.

Πεφύσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro πεφύσῃ, significante φανεροῦσθαι, fut.paulò post verbi φύω facientis fut.1.φύσω. Commune tamen idem est verbo φύω significanti φαίνω, vnde πεφύσεν). Eust.exp.φανήσεν). At πεφύσεσθε) est fut. paulò post verbi act.φυσάω.

Πεφυσήσθην, aor.2.med.infi.modi, à th.φυσάω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φυσήσθην, vt λελαβήσθην pro λαβέσθαι.

Πεφυσήσεν), fut.paulò post verbi φυσάω quod est futur.2.φυσῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut.1.med. verbi πεφυσάω facti ex præt.med.πεφυσάα, more Siculo seu Syracusano. Eust.

Πεφυσαίμεθα, πεφυσαίσεο, πεφυσαίσθω, aor.2.med. opt.modi, à them. φυσάω faciente fut.1.φυσῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φυσαίσθω, vt λελαβέσθω pro λαβοίσθω.

Πέφυε, poetica augmenti detractione pro ἐπέφυε, quod Etymol. deducit ex φύω. Alij à them.πέφυα, deriuato ex eodem φύω, facto anadiplasiasmo & sincope, vel ex φύω. Vide Ἐπέφυε.

Πεφυβόκε, Ionicè pro πεφυβώκε, seu ἐπεφυβώκε, præt.plusquiperf.pass.indic.modi, à th.act.φυβόω. Verùm notandum hoc πεφυβόκε ectasin vocalis habere pro πεφυβώκε, vt πεποτήκαν supra pro πεποτήκασι).

Πέφραγε, præt.perf.med.eiusdem φράζω facientis fut. 1. φραδῶ. Vnde imperat.πέφραδε significans εἶπε. quanquam eum nonnulli putant esse aor.2.& habere anadiplasiasmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι, est præterit.perfect. pass. eiusdem thematis.

Πεφραδέτε, itidem Ionico more vsurpatum pro πεφρασμένοι ἦτε, præt.plusquamperf.pass.verbi act.φράζω.

Πέφραδε, in aor.2. act. eiusdem thematis reperitur positum pro ἔφραδε, vt λέλαβε pro ἔλαβε. Sic in infinitiuo πεφραδεῖν pro φραδεῖν itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδέειν Ionicè vel Doricè πεφραδήμεν dicitur.

Πεφραδέτλιον, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδέτλιον, tertia perf.dualis aor.2. πέφραδον, qui & ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδον.

Πεφραδμαι, pro πεφρασμαι, dicitur verso σ in δ, vt κέκαδμαι pro κέκασμαι præt.perf.pass.eiusdem them.φράζω, vnde partic. πεφραδμένος.

Πέφρικον, pro πεφρίκασι dici dialecto. Chalcidica annotat Varin. vt ἔσχηκον pro ἔσχήκασι. Est autem πέφρικα præt.med.verbi φρίσσω, vnde part.fœm.gener.πεφρικυῖα.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφυζημένος reperitur. ἀλλὰ τὸ λευκότερον τῆς φωνῆς, vt πεπυσμένος, quoque dicitur pro πεπυσμένος, part. præt.perf.pass.à th.φύζω, habens nihilominus significationem actiuam, & modò genitiuum in constructione recipient, modò accusatiuum. Legimus enim apud Homerum non solùm πεφυγμένος ὀλέθρου, sed etiam πεφυγμένος αἰθόλον, vt Eust quoque annotauit.

Πεφύζα, præsens à præterito medio πέφυγα factum more Syracusano. Alioquin est & præterit. medij subiunctiui modi à φύζω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα, itidémque partic. πεφυζὼς pro πεφυγὼς, vt refert Eustat. Quidam tamen ex them.φυζόω derivare malunt.

Πέφυκα, præt.perf.act.verbi φύω facientis fut.1 φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit them.πεφύκω. more Siculo & Syracusano, vt πεφύγα ex πέφυγα. Vnde præt. imperf. ἐπέφυκον apud Hesiod. in Theogon.

Πεφύσθαι, præt perf.pass.infin.modi, ex act.them.φύω faciente fut. 1.φύσω. At πεφυσμένος est partic.præter.perf.pass.sed à them. φυσάω.

Πεφόρα), præt.perf.pass.à verbo act.φορέω faciente fut.1. φορέσω. Idem tamen & φορέω facit, sed magis Ionicè, vnde partic. præt.perf.pass.πεφορημένος apud Hesyc.

Πέλε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπελε aor.1 act. verbi πέλλω, vt ἔφαλλε facit ἔφαλε. vnde & part. πέλας, & infin. πέλαι.

Πεμήσεν, aor.1.act.opt.modi, Æolicus pro πεμήσαι, à them.act. πεμαίνω faciente in aor.1.indic.modi, ἐπέμηνα. Ab eodem est fut.med.πεμανοῦμαι. Item aor.1.pass.πεμάνθη, augmento carens pro ἐπεμάνθη ex quo infin.πεμανθῆναι.

Πέξε, aor.1.act.indic.modi, à th.πέκτομαι seu πέκω faciente fut. 1.act.πέξω. caret autem augmento pro ἔπεξε, more Ionico & poetico.

Πεχθεν, Boeotica syncope & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπέχθεν. aor.1.pass.indic.modi, ab eodem them.

Πεπάτω, aorist.1.act.imper.modi, tertiæ personæ, ex prima singulari à them.πιαίνω, faciente futur.1.πιανῶ, aor.1.ἔπιανα. Vnde & in subiunct.πιάνῃ.

Πίε, aor.2.act.imper.modi, à them.πίνω faciente fut.2.πιοῦ. aor.2. ἔπιον.

Πιέεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν, aor.1. vel fut.2.act.infin.modi, à th.πίνω faciente fut.2.act πιοῦ. Media voce fut.2. facit πιέσθαι.

Πιέζεον, Ionicè seu Doricè pro ἐπίεζεον, abiecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίῃ, aor. 1 act subiunct. modi, ab eodem them.

Πίφτα, Æolica paragoge pro πίῃς, aor. 1. act. subiun. modi ab eodem.

Πίθεαι, Ionica diphthongi resolutione pro πίθῃ, vel potiùs paragoge Ionica, aor. 2. med. subiunctiui πίθωμαι, ex act. themate πείθω.

Πίθι, metaplasmo vsurpatũ pro πίε, vt κλύθι, κέκραχθι pro κέκραγε, vt in illo prouerbiali dicto, ἢ πίθι ἢ ἀπιθι. Est autem πίε, aor. 2. act. imper. modi, à th. πίνω, faciente fut. 2. πιοῦ.

Πιθοίατο, Ionicè pro πίθοιτο, aor. 2. med. opt. modi, à the. act. πείθω faciente fut. 2. πιθοῦ.

Πιμφάς, part. præs. act. ex them. πίμφημι.

Πιόμεθα, Doricè pro πίνεσθαι: præsens infin. act. à them. πίνω.

Πιόμαι, pro πίομαι vsurpatum reperitur frequentissimè, ita vt & ἢ πίωμαι vim interdicant. vnde partic. πιόμενος pro πιόμενος: id est, πιεῖν μέλλων, fut. 1. vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce: habens systolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγόμαι vsurpari scimus. Notandumq; est, in hoc futuro produci ac si præsentis esset temporis. vt apud Hom. Od. κ. πολλὰ μὲν ἐν κατέπιον ἐν νόμῳ ὅλος, Πιόμενος, bibiturus.

Πιοῖμι, quod Hesyc. exp. ποτίσαι, potum præbere, est aor. 1. act. infi. modi. à them. πιπίσκω faciente futur. 1. πίσω, ex inus. them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίοιε ex Eupol. affert Eust. pro ποτιοῖ.

Πιόντον, dualis aor. 1. passi. imper. modi, ex prima persona πιόμην, ea autem est à th. act. πιόω vnde & aor. 1. med. πιόω augmento carens pro ὑπιόω. Ambo apud Homer.

Πίου & πίουμαι, futur. 1. act. & medio à them. πίνω, in vsu esse vt πίομαι & πιοῦμαι, tradit Eustath. Attamen πίου transitiuum potius est, vt ex eodem docui in πίοιμι paulò ante, necnon ex Hesych.

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ἐπίτνα, omisso augmento, præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτνα, vel ex them. πίτνημι, τροπῇ ἢ η εἰς α, vt dicitur ἵδα pro ἵδυ. Ex quo πίτνημι est præsens participium, πιτνάς.

Πιών, partic. aor. 2. act. à them. πίνω, faciente fut. 2. πιοῦ. ex inusitat. πίω.

Πλαγών, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est part. aor. 2. poeticè geminatum habens γ pro πλαγών, à them πλάζω, faciente fut. 2. πλαγῶ, aor. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographas non reperiam mentionem participij πλαγών. sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη aor. passi. verbi πλάζω habens epenthesin φ euphoniæ causa. Nisi ex πλάγγω aliquis deriuare malit.

Πλαγεν, part. aor. 2. passi. à them. πλάσσω faciente fut. 2. πλάσω, aor. 2. ἔπλαγον, verso σ in κ, vt φρίσσω, φρίκω facit.

Πλέειον, Ionica seu poetica epenthesi φ, pro πλεῖον.

Πλεῦθι, Ionica metaplasiasmo pro πλεῦ seu πλεῖ, vt ζῆθι pro ζῆ seu ζῇ, & πίθι paulò ante pro πίε, præsens impér. act. à th. πλέω.

Πλέτο pro ἔπλετο vsurpatum asserunt nonnulli. ἔπλετο autem est præt. imperf. verbi πίλομαι. Syncopen passum pro ἐπίλετο.

Πλεύσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro πλεύσῃ fut. 1. med. verbi act. πλέω.

Πλεύσεῦμαι, πλεύσεῦ, πλεύσεῦ), Doricè pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσει), itidem fut. 1. med. ab eodem them. πλέω facienti fut. 1. act. πλεύσω, assumpto υ.

Πληγεῦσαι, aor. 2. passi infin. modi, à them. act. πλήσσω, faciente fu. 2. πληγῶ, & aor. 2. ἔπληγον.

Πλεῦτο, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πίπλεῦτο aut ἐπιπλεῦτο, itidémq; πλέτο pro πίπλετο seu ἐπιπλετο. præt. plusquamp. passi. verbi actiui πίμπλημι facientis fu. 1. act. mutuatitium πλήσω vel etiam verbi πλάω syncopen habentis pro πελάω. nam apud Homerum scimus πλῆτο χθονὶ vsurpari pro ἐπιπέλαστο. & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aor. 1 act. verbi πλήσσω facientis fut. 1. act. πλήξω.

Πλυθεὶς part. aoristi 1. passi. ἐπλυθέω, ex act. them. πλυνῶ, faciente præt. perf. passi. πέπλυμαι. tanquam ex πλύω. regulariter enim πέπλυμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μολύνω μεμόλυμμαι & μεμόλυσμαι.

Πλυνέσκε, Ionicè pro ἔπλυνε, abiecto primum augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. verbi eiusdem.

Πλωίσκε, itidem Ionicè pro ἔπλωε, à themat. πλώω. similitérque πλωΐζεσκε pro ἐπλωΐζε, à them. πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. act πνέω, faciente fut. 1. act. πνεύσω, assumpto υ, πλέω facit πλεύσω.

Πνιγεὶς, part. aor. 2. passi. verbi actiui πνίγω facientis fut. 1. πνιγῶ, aor. 1. ἔπνιγον. & passi. voce ἐπνίγην. vnde & futur. 2. passi. πνιγήσομαι.

Πνυτε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυτε seu, ἐπέπνυτο, præt. plusquamperf. passi. verbi πνέω ex πνύω, vt χέω facit χύτο ex χυω.

Ποδιῶ, fut. 1. act. Atticum pro ποδίσω, à them. ποδίζω.

Ποῖ, Atticè pro ποῖ, præt. imperf. act. à th. ποιέω. Attico pro ποιῶ.

Ποθέεσκε, Ionicè pro ἐποθέει seu ἐπόθει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ποθέω.

Πόθεσκον, aor. 1 act. indic. à them. ποθέω faciente fut. 1. act. nõ solum ποθήσω, sed etiam ποθέσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli, alis tamen πωποτικωτέρον id esse affirmantibus, habet autem aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσκον. Sic in infin. modo ποθέσαι pro ποθήσαι dicitur, quo post Homerum Plato vsus est, dicens apud Eust. ἐκεῖνοι ποθέσειν ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indéq; est & κοὐν ἀπόθεσ' ὃν ratum apud Homerũ pro ἀπόθεσθαι, cuius desiderio nemo teneat.

Πεθέμεθα, Doricè pro πεθείνα them. πέθημι vel πεθαίνω, vt scribit Eust. Sed alij poeticam ἔκτασιν habere aiunt pro πεθέμεθα.

Πεπεῦμεν, Doricè itidem vel Ionicè pro πεπαύμεθα.

Ποιῆσι, Ionica paragoge pro ποιῇ, præsens subiunct. act. à them. ποιέω.

Ποιεῦ, Doricè pro ποιεῖν. itidémque ποιεῦσι & ποιεῦ, pro ποιοῦσι, ποιοῦσι, & sic deinceps fut. 1 act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ποιμαίνω.

Ποιοῖω, ποιοῖς, ποιοῖ, Attica inflectione pro ποιοῦμι, ποιοῦς, ποιοῦ, præt. opt. act à them. ποιέω.

Ποιεόντων, Atticè itidem pro ποιούντων genitiuo pluráli partic. præs. act. posito pro tertia persona plur. imperf. præt. act. Itidem à them. ποιέω.

Ποιφέω, pro ποιοῦμεν. Doricum esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω & subscripto ι præs. optat. act. ab eodem ποιέω.

Ποκίζατο, Doricè pro ἐπωκίζετο, sublato simul augmento, aor. 1. med. verbi act. ποκίζω.

Πολέεσκε, Ionicè pro ἐπολεῦτο seu ἐπόλεύτο, sublato primùm augmento, deinde inserto εσκε præt. imperf. passi. verbi actiui πολέω. Nisi à πολέσκω deriuare malis, facto ex πολέω.

Πονεύμενον, Doricè pro πονούμενον particip. præs. passi. à Dorico itidem them. πονεύομαι pro πονοῦμαι. Ex quo & imperf. πονεύετο poeticum pro ἐπονεύετο, sine augmento & contractione, itidémque in aor. 1. med. πονεύσατο pro ἐπονεύσατο.

Πόρε, præterit. imperfect. vel aorist. 2. act. augmento carens pro ἔπορε, à them. πόρω.

Πόσσε, Doricè pro φόσσε: præs. imper. act. à Dorico themate ποσσίω pro φρίσσω.

Ποσσυμένω, apud Hesych. legitur, expositum προβριμόμενω. Doricum & ipsum, à themate ποσσύμαι pro φρεσσύμαι. ñ mendo caret.

Ποτελεπέμεν apud eundem legitur, expositum προσπορεύεσθαι. Doricè itidem fortassis pro προσελεπέμεν significante ibi προσελεύσεσθαι, fortè ad aliquem doci vel peruenire.

Πότιχε, itidem pro πρόσεχε, à them. ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆρδε, similiter Doricè pro προσῆνα, à themate προστίημι. vt in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam: τῷ κ' νόμον ἀνδ' ἐκποτῆρδε.

Ποτιδεγμένω, pro προσδεδεγμένω, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti, particip. præter. perf. passi. à προσδέχομαι.

Ποτιδέρκεῦ quoque Doricum est pro προσδέρκεῦ.

Ποτιδέω eodem modo pro προσδέω. aor. 1. act. subiunct. modi à ποτιδέω pro προσδέω.

Ποτιμάξαῖο, itidem pro προσεμάξαῖο, ablato simul augmento aor. 1. med. verbi Dorici ποτιμάσσω pro προσμάσσω.

Ποτιόντε, similiter pro προσόντε.

Ποτιόω itidem pro προσόω dicitur ab iisdem Dorib. itidémq; ποτιόντε pro προσόντε & προσωρόντε, dicunt itidem. Quibus similia alia verba composita, necnon & nomina, crebrò occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Πραθέον, Ionica diphthongi resolutione pro πραθεῖν, aor. 2. act. infinit. modi à them. act. πίπρασκω faciente fut. 2. πραθῶ, aor. 2. ἔπραθον, transpositis literis ad corripiendum penultimam quæ breuis esse debet in penultima fut. 2. & aor. 2.

Πραθείς, particip. aor. 1. passi à them. act. πεπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω ex πράω facto per syncopen ex πιράω, vt suo loco docui.

Πρανιζθείς, part. aor. 1. passi, à Dorico them. πρανίζω pro πρηνίζω.

Πρεπέμεν, Ionicè & Doricè pro πρέπει, præs. infinit. act. à them. πρέπω.

Πρῆξαι, aor. 1. act. infin. modi, ab Ionico them. πρήσσω pro πράττειν.

Πρῆσε, aoristi 1 act. indic. à them. πρήθω, augmento carens Ionico more pro ἔπρησε. vel etiam à them. πίμπρημι ex inus. πράω. Vnde in fu. πρήσω.

Πεῖατο, præs. opt. passi. à them. πείκομαι vnde & imperf. πείατο. augmento carens pro ἐπείατο.

Πεσθείς, particip. aoristi 1. passi. ἐπεσθέω, ex act. them. πείω seu πείθω, faciente præt perf. passi. πέπεισμαι. Ex eodem them. est aor. 1. act. infin. πεῖσαι.

Πεῖω, Atticè pro πειθῶ, primùm enim Iones pro πειθῶ dicunt

πρείω, exempto σ, deinde Attici πρεῖν, contractis εο in ω, vt Aristop. μὴ πρεῖν πρὶν δ' ἔδ' α præt. imperf. pass. à them. πρίαμαι. Alioqui πρίω thema quoque est, vti dixi.

Προδίδαα, præt. med. verbi προδίδω seu προδίδω.

Προέκτα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προῦκτα aor. 1. act. indic. à them. προίημι, faciente fut. 1. act. προήσω, ex inusit. verbo προέω. Irregularis autem aor. iste est. characteristicam enim futuri commutauit characteristica præteriti, vt ἔδωκα quoque ἔθηκα, & similes alij.

Προέμεθον, Ionicè seu Doricè pro προεῖναι quod est aor. 2. act. infi. modi, ab eodem them.

Πρόες, aor. 2. act. imper. modi ab eodem. Ab πρόεσον est tertia plur. aor. 2. indicatiui, ex prima singul. πρέσω, ab eodem.

Προέων, præt. plusquamperf. act perfecto προῦκα, à th. εἰμὶ, ex εἴω.

Προιέμεν, Ionicè, & Doricè pro προεῖναι, infinit. præt. act. à them. προίημι.

Προίηλε, aor. 1. act. indic. à them. προεῖαλλω.

Πρόιν, aorist. 2. med. imper. modi à them. προίημι, per contractionē factus ex πρόεο. quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόιν est aor. 2. med. imper. à them. προείημι, itidem ex Ionico πρόεο contractus.

Προιστήν, aor. 2. med. indic. à them. προιστάνημι. Factum autem est hoc προιστήν, itidem ex προιστάνετο exempto Ionicè σ.

Προιστίλν, aor. 2. med. indic. à th. προσαρίω, mutuante fut. 2. προστελῶ ab inus. them. προστίλω. vnde aor. 2. act. προστίλον, med. προεξλόμεν, cuius illud προστίλν est secunda pers. sing.

Προστελῶμεν, fut. 2. act. indic. eiusdem them. ex quo & infin. προστελεῖν.

Προστάξιν, Plato Atticè pro προστάξει dixit: quod est aor. 1. act. indic. à them. προστάσσω.

Προστλάκη, aor. 2. pass. indic. à them. προστλάκω, faciente fut. 2. act. προστλακῶ.

Προστήν, aor. 2. med. indic. vel imper. modi. à th. act. προστίημι.

Προσύν, quod Hesych. affert pro προστέοκα, est præter. perf. pass. verbi προστίεσμαι, nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προστέυται, verso ι in ν & subscripto ι, à them. act. προστίεω.

Προσκάν, aor. 1. med. indic à th. προσίημι, faciente fut. 1. act. προσήσω, ex quo fit aor. 1. act. indic. προσῆκα mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti, quam πεσοῦμαι habent ἔθηκα quoque ἔδωκα, ἔκτηκα, & huiusmodi alij aor. Vnde partic. προσκαμόν.

Προσέτεται, fut. 1. med. eiusdem them. ex προσέω.

Προσῆχε, præt. perf. act. verbi προσάγω, pro quo Attici προσῆγκα dicunt.

Προσόσκε, aor. 1 act. subiunct. modi, à the. προσφέρω mutuante fut. 1. προσοίσω ab inus. verbo προσοίω.

Πρόσοιν, aor. 2. med. opt. modi, ab act. the. προσίημι, vt πρόδοιν, à προσιδίημι. Vide in Πτοιέω.

Προσω, vide in πρόω.

Πρόσχες, aor. 2. act subiunct. modi à them. προέχω mutuante fut. 2. προσχῶ ex inusit. them. προσχίω. vnde part. προσχών, & media voce προσχόμενος.

Προτάμοιμεν, aor. med. optatiu. modi, à them. προτέμνω, faciente fut. 2. προτεμῶ.

Προτιβάλλεται, pro προσβάλλει, ab initio Doricum est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προτιάπτω Doricum est pro προσάπτω.

Προτιδέγμενος, similiter Doricum est. habens simul augmenti detractionem vel syncopen. pro προσδεδέγμενος. vel προσδεχόμενος à Dorico them. προσιδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προτιδέν, quoque pro προσιδέν, à προτιείδω pro προσείδω.

Προτιλεῖν, eodem modo pro προσελεῖν. quod est aor. 2. act. infin. modi, à them. προσαρίω, faciente futu. 2. προσελῶ, ex inus. them. προσέλω. Similiter προλιόντομαι significans προσβάλοιτο, est pro πρόοιτομαι quod Æolicum esse ferunt pro προσοιτοῖμαι. Nec non προπεπτωκοίμεθα pro προπεπτωκοίμεθα.

Πρόβαλεν, Attica synæresi pro προέβαλε: aor. 2. act. indic. à them. προβάλλω.

Πρόθη itidem pro προέθη aorist. 2. act. indic. à them. πρόθημι. Sic Πρόχαφε pro προέχαφε. Προδιδάξατο pro προεδιδάξατο: aor. 1. med. à προδιδάσκω. Προδίδοκας pro προέδοκας, aor. 1. act. infin. à them. προδίδωμι. Πρόθηκα pro προέθηκα, aor. 1. act. indic. à them. προτίθημι. Προκατεύλυν pro προκατέλυν. Πρόπεμψε pro προέπεμψε, aor. 1. act. indic. à them. προπέμπω. Πρότυβλον pro προετύβλον: aor. 1. à προτυβλόω. Προτιβέ pro προετιβέ, præt. imperf. verbi πρόεσθαι ex προέσθαι. Προτρέπετο pro προετρέπετο, præterit. imperf. pass. à them. act. προτρέπω. Πρότυψαν pro προέτυψαν, aor. 1. act. à προτύπτω. Πρόφελλε pro προεφέλλε imperf. à them. προφέλλω, augmento etiam carens pro προὔφελλε. Πρόχεον pro προέχεον, & πρόχοντο pro προέχοντο, itidem sine augmento pro προεχόντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε & ο, vel εο, vt vsus abundè docet.

Πρόωμαι, aor. 2. med. subiunct. modi, à them. act. πρόημι cuius prima plur. προώμεθα, & tertia πρόωνται.

Πτάλω, aor. 2. act. opt. modi à them. ἵστημι, vt σταίη, ab ἵστημι.

Πταμένος, part. aor. 2. med. ab eodem th. vt σταμένος ab ἵστημι.

Πτατο, aor. 2. med. indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἵστατο. Vnde infin. πτάσθαι, & in comp. διαπτάσθαι apud Eur. initio Medeæ.

Πτήσθην, aor. 2. med. infinit. modi. syncopen habens pro πετήσθην, à them. πέτομαι, vnde comp. ἐπιπτήσθην apud Homerum. Alij tamen à πτέω deriuare malunt.

Πτλῶν, aor. 2. act. verbi ἵστημι in infinit. modo, vt ab ἵστημι est

Πτήσω, fut. 1. act. indic. à verbo ἵστημι, vt στήσω ab ἵστημι, ex inusi. them. πτάω.

Πτίμεν, (vnde in comp. apud Plat. in Phæd. ἀνάπτοιτο) aorist. 2. med. opt. modi, syncopen habens pro πετίμεν, à the. πέτομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτέσθαι dici, vt θεῖτο pro θοῦτο: πτό (vnde πρόσπτο) pro εἶτο.

Πτυχθείς, part. aor. 2. pass. ἐπτύχθην, ex act. the. πτύσσω. faciente fut. 1. πτύξω.

Πτωκάζομεν, Ionicè siue Doricè pro πτωκάζειν. præs. infin. act. à them. πτωκάζω.

Πτώσω, fut. 1. act. indic. verbi πίπτω ex πτόω.

Πυθίδοιμι, aor. 2. med. indic. à them. πυνθάνομαι seu πύθομαι, faciente fut. 2. πυθοῦμαι, vnde & part. πυθόμενος.

Πύθεν, Ionicè seu Doricè pro πύθου. aor. 2. med. imper. modi, ab eodem them.

Πυθοίμεν, Ionicè itidē pro πύθοιμι. aor. 2 med subiun. modi ab eodē.

Πυθοίατο, Ionicè rursum pro πύθοντο, aorist. 2. med. opt. modi, ab eodem. At πύθοντο est aor 2 med. indic. modi ab eodem verbo augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσω, fut. 1. act. verbi πύθω, significantis, putrefacio. vnde & partic. aor. 1 pass. πυθεῖς.

Πῶ pro ποῦ, per ecta sin dici, in præs. imperat. act. à them. πῶμι volunt quidam recentiores grammatici, cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro που.

Πώλεαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πῶλῃ. secunda pers. præs. indic. à them. πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλει, abiecto primùm augmento, deinde annexo εσκε præt. imperf. act. eiusdem them. πωλέω.

Πωλέοντο, quoque Ionicum est pro ἐπωλέοντο, detracto itidem augmento & inserto εο, vt suprà in πωλέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum maluit hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλέμεν, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλέμεν, sublato simul augmento præt. imperf. eiusdem πωλέομαι.

Πωλέεται, Ionicè pro πωλεῖται dissoluta diphthongo. fut. med. eiusdem πωλέομαι.

Πωσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex them πῶμι seu πίω.

P.

Ῥαγείς, part. aor. 2. pas. ἐῤῥάγην, ex act. them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 2. act ῥαγῶ. vnde & fut. pass. ῥαγήσομαι.

Ῥαιθείς, part. aorist 1. pass. ἐῤῥάιθεν, ab act. them. ῥαίνω, faciente præt. perf. ἔῤῥαγκα. pass. ἐῤῥάμμαι. Ab eodem est aor. 2. subiunc. ῥάσσῃ, facit enim fut. 2. act. ῥαγῶ.

Ῥάψατε, aor. 1. act. imperat. modi à them. ῥάπτω pro ῥαφέω. apud Homer. vnde & præt. perf. pass. Ionicum ἐῤῥάφαθ' pro ἐῤῥαπτῶνται. Scribitur & ῥάψατε duplici σ, metri causa.

Ῥαχθείς, part. aor. 1. pass. ἐῤῥάχθεν, ex them. act. ῥάσσω.

Ῥέ, seu ῥέν, Ionicè & poëtè dempto augmento pro ἔῤῥεν. præter. imper. act. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abiecto primum augmento, deinde annexo εσκε præt. imperf. verbi ῥέζω.

Ῥεῖν, Ionica rursum & poëtica epenthesi ῥ ν, metri causa pro ῥεῖ, præs. subiun. act. them. ῥέω pro ῥέω.

Ῥέξῃ, aor. 1. act. opt. modi à them ῥέζω, alij tamen sese torquere malunt in eo ab ἔῤῥω deducendo.

Ῥέοντα, fut. 1. act. verbi ῥέω, absumpto υ. vt πίνω facit πίόντα.

Ῥηγεῖσαι, aor. 2. pass. infin. modi à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente futu. 2. act non solùm ῥαγῶ, sed etiam ῥηξῶ. ideoque duplicem aor. 2. & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον. sicut à πλήσσω scimus esse non tantùm πληγῶμαι, ex fut. 2. πλαγῶ, sed etiam πληξώμαι, ex fut. 2. πλήξω.

Ῥηθείς, part. aor. 2. pass. ἐῤῥήθεν. ab inus. them. ῥέω, faciente fut. 1. act. ῥήσω. & significante dico. refertur ad ἀγορεύω. Ab aoristo autem illo ἐῤῥήθεν, est & fut. 2. pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, aor 1. act. infi. à them ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥῆξάτω est aor. 1. act. imper. modi. ab eodem.

Ῥήατο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήατο aor. 1. med. indic. modi, ab inus. them. ῥέω significante, dico, & faciente fut. 1. act. ῥήσω. Vnde & partic. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥηκτήσαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥηκτῆσαι, fut. 1. med. verbi act. ῥηκτέω.

Ῥήκτεσκον, Ionica syncope pro ῥηκτέεσκον. hoc autē ῥηκτέεσκον Ionicum itidem est pro ἐῤῥήκτεον, abiecto primum augmento, deinde inserto εσκ, præt. imperf. act. verbi ῥηκτέω.

Ῥήκτε.

Ῥιπίζωμαι, Atticum est pro ῥιπτοῦμαι, ab act. them. ῥίπτω.

Ῥιφείς, partic. Aor. ἐρρίφην, ex them. act. ῥίπτω, faciēte fut. 2. ῥίψω, mutata tenui in aspiratam, vt ῥάπτω, ῥαφῶ. vnde Aor. 2. ἐρράφην, & voce pass. ἐρράφην. At Aor. 1. est ἐρρίφθην, vnde ῥιφθῆναι in inf. & partic. ῥιφθείς, item fut. 1 pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥυείς, part. Aor. 2. pass. ἐρρύην, ex act. them. ῥύω idem significante, quod ῥύω.

Ῥύου, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύω. præt. imper. pass. à them. ῥύομαι. (ab ἐτύπτον.

Ῥύσθε, itidem Aor. 2. pass. imper. modi, ab eodē ἐρρύην, vt τύπτεσθε

Ῥυήσομαι, fut. 2. pass. ex Aor. 2. ἐρρύην, facto ex them. ῥύω.

Ῥυθῆναι, Aor. 1. pass. inf. modi, à them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἐρρύμην præter. perf. pass. eiusdem them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factum est ex ῥύομαι, vt λῦμαι ex λύομαι. Certè ῥύσθαι pro ῥύεσθαι dici, infrà annotabo.

Ῥυντο, itidem pro ἐρρύοντο: præt. imperf. eiusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυσίω, Ionico pleonasmo ῥ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυσῶ dicitur, vt δρόω pro ἐρῶ βοάω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι est Aorist. 1. med. imper. modi, à them. ῥύομαι.

Ῥύσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici tradunt grammatici veteres. quemadmodum λῦσθαι quoque contractione Attica pro λύεσθαι vsurpari nouimus.

Ῥύω, quod Hesych. exp. ἐρρύοντο, ἐσώζοντο. est præterit. plusquamperfect. pass. ab eodem them. ῥύομαι. Ionico more seu poëtico abiectum habens augmentum, pro ἔρρυτο, vt λύτο, pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐρρύατο vel ἐρρύοντο factum existimet, detracto itidem augmento, vt λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθεις participiū. Aor. 1. ἐρρώσθην, ex act. them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔρρωμαι.

Ῥώσω, fut. 1. act. eiusdem them. ῥώννυμι seu ῥόω, vt χώννυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

Μαμαίρης, ab Epicharmo vsurpatum pro σφραγίζης, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνης, à Dorico itidem themate σαμαίρω pro σημαίνω.

Σαπών, partic. Aor. 2. act à them. σήπω, faciente fut. 2. act. σαπῶ, vt λάχω, λαχῶ, πλέκω, πλακῶ. vnde & Aor. 2. ἔσαπον, & in pass. ἐσάπην, ex quo infin. pass. σαπῆναι, & particip. σαπείς.

Σαρῶ, futur. 1. act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba dicens: Σαίρει τε δῶμα κἀπίσω τ' ἐφέστηκε. At σαρῶ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω est synonymum.

Σαφηνῶ, fut. 1. act. verbi σαφηνίζω. Atticum pro σαφηνόω.

Σαχθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐσάχθην, ex act. them. σάττω.

Σάω apud Homerum modò est tertia persona præt. imperf. act. modo secunda præsentis imperatiui, per apocopen pro σάωζε, vt εὖε pro εὔωε seu εὔωζε, à them. σαόω, in imperfecto autem Ionicum habet augmenti detractionem pro ἔσαον seu ἔσαοζε. Quanquam sunt qui imper σάω Doricum esse dicant pro σαω, verso ω in ω more Dorico, ex them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάω. Quin & secunda persona præter. imperfect. pass. ἐσάοντο eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento pro ἔσαω.

Σβέσε, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέζε pro ἔσβεζε. Aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex inusit. themate σβέω, faciente fut. 1. act. σβέσω, præt. perf pass ἔσβεσμαι, & Aor. 1. pass. ἐσβέσθην. vnde infinit. σβεσθῆναι, particip. σβεσθείς, & fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι, quoque esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse futur. 2 pass. ex Aorist. 2. ἔσβην. nam fut. 2. σβῶ, facit Aor. 2. ἔσβον, vnde in pass. voce ἐσβόμην, ex quo σβήσομαι. Certè futur. 1. act. σβέσω, vel Aor. 1. ἔσβεσα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos. [pass. à them. σβεζόμαι.

Σεβάσθεν, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθεν aor. 1.

Σεισθείς, particip. Aor. 1. pass. ἐσείσθην, ex act. them. σείω, faciente fut. 1. σείσω.

Σέσηγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σήττω. vnde infin. σεσῆχθαι.

Σεσαρώς, particip. fœm. gen. ex præter. medio σέσαρα, deriuato ex σαίρω significante ἀκούστως μειδιῶ, seu ἀκούστως μειδιάσας πάλαχα. Dicitur etiam σεσηρώς. Varin.

Σεσεῖσθαι, præter. perfect pass. infin. modi, à them. actiuo, σείω, faciente fut. 1. σείσω.

Σέσηπα, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non solum σαπῶ, sed & σηπῶ. vnde & particip. σεσηπώς.

Σέσηρα. vel potius σέσηρα. præter. med. verbi σαίρω, vt φαίνω facit πέφανα seu πέφηνα. vnde particip. σεσηρώς, & fœm. gen. σεσηρῶς. pro quo paulò ante habuimus σεσαρώς. Quidam à σήρω deriuare malunt.

Σεύω. Ionica augmenti detractione pro ἔσευον: Aor. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, vt ἔχεον. itidem voce media σεύατο, pro ἐσεύοντο: vnde particip. σευάμενος.

Σεύω, per syncopē pro σευάζω vsurpari aiunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σευάζου est tertia persona Aor. 1. med. imp. σεῦαι, ex eodem them. σεύω.

Σέφαται, Aor. 1. med. infin. à them. act. σέβω: passiuus autem aorist. 1. infin. ab eodem them. est σεβῆναι.

Σέκαστον, Bœotica syncope pro ἑκάστοθεν, abiecto simul augmento more Ionico. Aorist. 1. pass. indic. modi, à them. actiu. σεκάζω. Apud Suid.

Σημαίνω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi σημαίνω. Ab eodem & Aor. 1. act. ἔσημηνα, cuius infin. σημῆναι. [1. σηκόω.

Σηκωθείς, part. Aor. 1. pass. ἐσηκώθην, à them. act. σηκόω, faciēte fut.

Σηῖν, Doricè pro σηκῶν, præt. infin. act. ab eodem them.

Σκαφῆναι, Aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. σκάπτω.

Σκεδῶ, pro σκεδάσω per contractionem, exempto primo σ more Ionico, secunda pers. sing. fut. 1. med. à them. act. σκεδάννυμι seu σκεδάζω.

Σκέλη, quod Homerus vsurpatur pro ξηρότης, & σκελεῦ ποτίσῃ. Fuit ait esse potius à them. σκέλλω: Aor. 1. act. subiunct. modi vt ἀλέσῃ à ἄλλω, nam si à σκέλλω esset, faceret σκέλῃ, vt ἀγατέλλω ἀκατέλῃ, ἀγγέλλω ἀγγείλῃ. Verumtamen σκέλλω longè diuersam habet significationem. Ab eadem origine est optat. σκέλοι apud Hesychium expositum σκελεοῦοιεν, ξηράνοιεν; & infin. σκεῦλαι, eandem habens expos.

Σκιόοντο Ionicè pro ἐσκιόοντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa ι præt. imperf. pass. verbi act. σκιόω.

Σκλῆναι, Aorist. 2. infin. modi à them σκλῆμι, facto ex σκλήω. vnde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκός.

Σκοπιαζόμην, Ionicè seu Doricè pro σκοπιάζην, infin. præs. act. à σκοπιάζω.

Σκυλεῦσαι, Aorist. 2. pass. in fin. modi, à them. σκύλλομαι.

Σκυλμανεῖς fut. 1. act. them. σκυλμαίνω vel etiam fut. 2.

Σμυγεις, particip. Aorist. 1 pass. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω, faciente fut. 2. act. σμυγῶ. versa aspirata in mediam.

Σόες, secunda pers. sing. poetici verbi σῶ pro σώζω, à quo & in subiunct. modo est σοῦ pro σώζῃς. Et σοῦσι pro σώζωσι Homer. Ἤ γὰρ δ' ἐμὲ σοῦσι θεοὶ ἐξ οἴκοιο δ' ἵκωμαι.

Σῶ, imper. præs. pass. verbi σῶμαι per contractionem ex σόω. vnde tertia persona σώσθω, per contractionem ex σοέσθω: & secunda plur. σῶσθε per contractionem ex σόεσθε. Alioqui σῶ est etiam pronomen genitiui casus ex nominatiuo σύ vel σός.

Σφαλείς, Æolicè pro σφαλείς, quē est partic. Aor. 2. pass. à them. act. σφάλλω, faciēte fut. 2. σφαλῶ. sic σφολὲν dicunt indē pro σφολέν.

Σφαρείς, particip. Aor. 2. pass. ἐσφάρην, ex act. them. σφείρω, faciente fut. 2. σφαρῶ.

Σφῶϊν, Ionicè pro σφῶ dicitur resoluta primùm diphthongo ω in οο, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σφῶ, præsens vel Aor. 2. med. verbi poetici σφίομαι seu σφέομαι significantis idem quod ἕπομαι. vnde & Aor. 2. indic. ἐσφίμην.

Σφοίμβη, itidem Ionicè dicitur, pro σφῶμβη, in Aorist. 2. act. subiūctiui modi, resoluta itidem vocali circumflexa ῶ in οο, deinde facta systole ῥ ω & inserto itidem metri causa ι, vt θοίμβη pro θῶμβη, significat autem σφοίμβη Hesychio πορευθῶμεν ἀκολουθήσωμεν, estque ab actiuo them. σφῶ.

Σφῶϊν, Aor. 1. act. in fin. modi, ab act. them. σφίνδω, faciente fut. 1. σφίσω, ex inus. them. σφίνδω. Vnde med. vocis aor. 2. infinit. σφιγδῆναι, & particip. σφιγδείς.

Σφίνδεκε, Ionicè pro ἔσφινδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo κε præter. imperf. act. eiusdem verbi σφίνδω.

Σφῶϊ, Aorist 2. act. imper. modi, à them. σφῶ, faciente fut. 2. σφίσω. Aor. 2. ἔσφον, ex quo factum est hoc σφῶϊ, pleonasmo ῥ ο pro σφῶ, vt κχίρ pro κχί, ad formam verborum in μι. nam τίθημι in Aor. 2. imper. act. θῶ facit θοῦ, θῶ: inde compos. ἐπιθοῦ: ambo significantia λέγε, εἰπέ. Potrò videtur hoc thema σφῶ, vsurpatum esse pro ἔσω: vt præcedens σφῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕσω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σφῶμαι, Aor. 2. med. infin. modi à them. σφόμαι, facto ex ἕπομαι, dempto ε & eius loco posito ο.

Σφῶν, secunda pers. plur. Aor. 2. σφῶϊ, de quo paulò antè.

Σωμόμενοι, particip. Aor. 2. med. ἐσωμόμην ex poetico verbo σώομαι facto ex ἕπομαι, vt paulò antè etiam admonui in σφῶμαι. vnde comp. ἐπισωμόμεθα. Ambo apud Hom.

Σταθείς, partic. Aor. 1 pass. ἐστάθην, ex act. them ἵστημι. ex quo aoristo est & τοῦτο, στάθηναι, & fut. 1 σταθήσομαι).

Σταθεῖ pro σταθῆθι, vt σιμπλαθεῖ pro σιμπλαθῆθι, præs. imper. act. à them. ἵστημι.

Στεῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica syncope pro σταίημεν σταίητε σταίεν, vt θείμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείεν. Aorist. 2. act. opt. modi. à them. ἵστημι.

Σταλλεῦσαι, Aor. 2. pass. infin. modi, ab act. them. στέλλω, faciente fut. 1. act. στελῶ. Aor. 2 ἔστειλον. Vnde partic. σταλείς.

Στεῖμεν, Ionicè seu Doricè pro στῆναι, vt θείμεν pro θεῖναι.

Στῆν, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione pro ἐστήκειν, vt ἔᾳν pro ἐάω ειν. Aor. 1 act. indic. modi, à them. ἵστημι.

Στῆς, part. eiusdem Aor. 2. ἑστώς, ab eodem them.

Στείλαντο, Aor.1.med.verbi στέλλω; augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Σταίομεν, Ionicè pro σταῦμεν, resoluta primùm vocali circumflexa αῦ in ίω, deinde facta systole ᾿ ω, & inserto metri gratia ι, vt σταείομεν. paulò suprà pro σταῦμεν. Aor.2.act.subiunct.modi, ab eodem them.

Στάομεν, itidem pro σταῦμεν, Ionica vocalis circumflexæ αῦ resolutione in άω, & systole ᾿ ω.

Στήσαι, poeticè metri causa pro στῆσαι. Aor.1.act. infin. modi, à them. στήσω subseruiente verbo στήσκω.

Στηρθίμεν. apud Hesy. legitur, expositum στηρίζειν. Videtur igitur habere syncopen simulque systolen pro στηρίζειν, quod Ionicũ seu Doricum est pro στηριζέμεν, vt βῆμεν pro βαίνειν.

Στῆξαι, Aor.1.act.infin.modi à them. στήγω ex quo & partic. aor.1. pass. στηχθείς, facit enim præt.perf.pass.indic. ἕστηγμαι, & Aor.1. ἐστήχθην.

Στδῦ᾿). Eust. per syncopen factum ait ex σταθύ᾿) quod est præs.pas. verbi actiui στάω facti ex στάω pleonasmo ᾿ υ. Itidémque in imperf. στδῦ᾿, pro ἐστάθυ᾿, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc στδῦ᾿ aliàs ἀνεβιβάσθη᾿, aliàs ὑπεστρώθη᾿, aliàs ἐστάθη᾿, quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentis ex στῶ.

Στέψας partic.act. Aor.1.them. στέφω faciente fut.1. στέψω.

Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. aor.1. act. subiunct. modi à them ἔστημι.

Στῆν, pro στῆναι ν verso in ν & ι subscripto, vt φθῆν pro φθαῖν, teste Eust. Alij tamen pleonasmo ᾿ ν pro στῆ᾿ dictum volunt. Illum sequendo, est opt. modi: hos autem, erit coniunct. vtrobique autem Aor.2.act.à them. eodem.

Στῆναι, infin. eiusdem Aorist. 2 ἵστημι. ex eodem them.

Στῆναι. Aor 1.act infin.modi, ab eodem themate, faciente fut.1.act στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. Aor. 2. act. indic. ab eodem them.

Στῆν, στῆς, στῆ, factum aiunt ex στέω, στέης, στέη᾿ quod Ionicã habere diphthongi dissolutionem suprà dictam factum (inquam) ex eo aiunt ectasi ᾿ ε, vel etiam ex στέω, στέης, στέη᾿ verso ε in η & ι subscripto, quam formationem sequendo, vbiqs isti η subscribendum fuerit, στῆν, στῆς, στῆ᾿.

Στῖχε Aor 2.act imper.modi, à them. στείχω faciente fut.1. στιχῶ.

Στιχθείς partic. aor.1.pass. ἐστίχθην. ex act. them. στίχω.

Στορέσαι, Aor.1.act.infin.modi, à them. στορέννυμι faciente fut.1. στορέσω, ex them. στορέω. In eodem Aor.1.actiu. indicat. modi poetæ στόρεσαν dicunt Ionicè detracto augmento pro ἐστόρεσαν. itidémque voce media στόρεσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόοντο, Ionicè pro ἐστρατῶντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto, præter. imperf. verbi Στρατόομαι.

Στραφῶμεν aor.2.pass. infin. modi, à them. act. Στρέφω. faciente fut. 2. act. στραφῶ. Aor.2 ἔστραφον.

Στρεφθείς, partic. aor.1.pass ἐστρέφθην. ex eodem them.

Στυζαιμι, Aor.1.act optatiu. modi, à them. στυγέω. mutuante ipsum à στυγόω. quanquam nonnulli sunt qui fut.1. στυξῶ, per cõtractionem factum velint ex στυγήσω, excepto η, & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica syncope, & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθην. Aor.1.pas. indic. mod. à them. σύω vel σύω. vnde partic. συθείς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἴθι᾿, metaplasmum habere videtur pro σύι, vt κλυθι pro κλυε, πίθι pro πιε, & similia alia. vt fit præs. imper. ab eodem σύω. [σύμβαμε.

Συμβάμεν. Doricè pro συμβῶμεν, Aor.2.act. infin. modi à them.

Συμποδίσ. partic. aor.1.pass. συνεποδίσθη, à them. συμπίνω, faciente fut.1. συμπιόσω ex inus. verbo συμπόω.

Συνακρίμενοι. particip. à poetico verbo συνάκρομαι, quod metri causa factum est ex συνακείρομαι.

Συνάραθον, Aor. 1.med infin. modi à them. act. συνείρω.

Συνάρηρα᾿), præt. perf. pass. indic. modi. ab act. them. συναράσσω, habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum. vt ἀρήρο᾿) ab ἀρόω.

Συνίκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα. Ao. 1.act. verbi συνίημι ex συνίω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præt. perf. vt ἵδρυκα, ἱδρύκα. λύτλα, & similes alij Aoristi.

Συνιθίμεθα & συνίθετο, sunt Aoristi.2.med.indic.modi ab act.the. συνιτίθημι.

Συνοθλιγμένα, partic. præt. perf. pass. Atticum pro συλλελιγμένα, à them. act. συλλίγω. Itidémq. partic. præt. perf. act. ab eodem them. est συνοθλιγώς pro συλλελιγώς. Atticè augmento λ verso in ν.

Συνείλεγμαι. itidem pro συλλέλεγμαι. præt. perf. pass. act. verbi συλλαλέγω ex συλλέγω. Similiter συνείλοχαν Atticè pro συλλέλοχαν. dicitur. quod est præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Atticè rursum ι mutatum in ο.

Συνεστόφασι. Attica syncope pro συνεστοφάσι. aor.1.act. verbi συνεστοφόω. [plur. σύνετε.

Σύνες, Aorist. 2. act. imper. modi, à them. συνίημι. vnde secundæ

Συωτιῶ, Atticum fut.1. verbi συωτίζω pro συωτίσω.

Σωίατο, Aor.2.med. indic. modi. ab eodem them.

Σωῆκα, Aor.1.act. verbi σωίημι, vt paulò antè dixi in σωίεκα.

Σωῆθι, Ionicè exempto σ pro σωῆθι᾿, ex quo postea cõtractione Attica fit σωῆθι est aor.2.med. imper. modi à thẽ, σωίθημι

Σωίμεν, Doricè vel Ionicè pro σωίεμεν, quod est præt. perf. act. vel à them. σωίημι vel à σωείμι significat. ante σωμεν σίεμεν.

Σωίεν, pro σωίεσαν est præt. imperf. act. verbi σωίημι. n. vsuatitium à them σωίω.

Σωνεφέρε, Ionicè pro σωνέφερε, detracto primùm augmento, deinde annexo σε præt. imperf. act. verbi σωνίω

Σωνεῖσα᾿), Ionicè pro σωνήλθη᾿). præt. perfect. pass. ex act. verbo σωνίω.

Σωνοχωκότες, partic. præt. perf. act. σωνέχωκα. Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amissum etiam ι, præterea que pass. σφεπλῶ ᾿ ν εἰς ω, pro σωνέχωκα. à them. σωνέχω. Apud Homer. Iliad β. de humeris Thersitæ, Κυρτὼ, δύο σέθεν σωνοχωκότε. Hesych. habet σωνοκχότε, exponens συμπεσόντες: quoniam (inquit) σωνοκχὸς dicitur ὁ συμπεσών. Etymol. & Eustath. ex σωνοχὸ faciunt verbum συνοχίω, ex quo particip. illud deriuant. A quibus dissentire videtur Helychius ex σωνοίχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præter. med. ῶχα. & Atticè reduplicatis initialibus literis præsentis ἴχωκα, & addita præpos. σωνέχωκα.

Συρεσδῶ, Doricè pro συρεῖζω. Iidem συρεσδεῖ & συρεσδεῖς pro συρεῖζει & συρεῖζεις dicunt, exempto ι ex vocali.

Συστῆ, Aorist.1.act. subiunct. modi à them σωνίστημι. Ex quo & partic Aorist.1. pass. συστθεὶς. facit enim præt. pass. σωνέσταμαι, ex quo Aor 1. σωνεσταθῶ.

Συστθῶ, Aor.1.pass. subiunct. modi à them. σωνίστω. faciente fut. 1. συστήσω, præt. perf. pass σωνέσταμαι. Aor.1 σωνεστάθην. facta systole vocalis longæ, vt in ἀρτάθην. vnde particip. συστθείς.

Συτο, præter. plusquamperf. pass verbi σύω seu σύω, augmento carens pro ἐσυτο. vt χύτο, pro κέχυτο.

Σφαγείς. particip. Aor.1. pass. ἐσφάγην. ab act. them. σφάττω faciente fut.1. σφάξω.

Σφαλῶμεν Aor.2 pass. infin. modi, à them. σφάλλω, faciente fut. 2. σφαλῶ. Ex eodem est aor.2. pass. opt. modi σφαεῖν. Atticam habens syncopen pro σφαλείνθην.

Σφαραγεῦτο. Ionicè seu Doricè apud Hom. pro ἐσφαραγῶντο, sublato etiam augmento, præter. imperf. verbi σφαραγόομαι.

Σφῶλας. aor.1.act. infin. modi, à them. σφάλλω, vnde & particip. σφῶλας. (σχίσω.

Σχαθείν aor.1 pass. opt modi à them act σχίζω. faciente fut.1.

Σχίθι, seu σχίθι, præter. imperf. act. verbi σχίθω, augmento carens pro ἔσχιθι.

Σχεθείς, partic. aor.1. pas. ab act. them. ἔχω, faciente fut.1. σχήσω, (ex them. σχέω) & præt. pass. ἔσχεμαι, aor.1 pas. ἐσχέθην. facta systole vocalis longæ vt in ἀρτάθην. vnde & aor. in fin σχεθῶμεν.

Σχίσσω Ionicè seu Doricè pro σχεῖν. Aor.2.act. infin. modi. ab eodem them.

Σχίω, Ionica diphthongi dissolutione pro σχῶ. Aor.2.med. imper. modi. ab eodem them.

Σχὲς, pleonasmo ᾿ σ, pro σχέ. Aor.2.act. imper. modi ab eodem. Similiter σπὲς dicitur pro σπέ᾿, & ἐνίσπες pro ἐνίσπε, sequendo formam Aor.2.imper. verborum in μι, mutatum θὲς, ἧς.

Σχήσεσθαι. fut.1.med. infinit. modi. ab eodem verbo ἔχω, faciente fut.1.act. σχήσω ex inus. them. σχέω.

Σχεθθῶμεν. Aor.1.pass. infin. modi. à them. act. σχίζω faciente præt. perf. pass. ἔσχεσμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖτο. Aor.2.med. opt. modi à verbo ἔχω. faciente fut.1. σχῶ ex inusit. them. σχέω. Idem in Aorist.2. act. facit σχοίμεν, Atticè pro σχοῖμεν, vt ποιοίμεν pro ποιοῖμεν. ex quo postea med. ille σχοίμεν.

Σχόμενος. particip. Aor.2.med. ἐσχόμεν, ex eodem them.

Σχῶ. Aor. 2.med. imp. modi. ab eodem.

Σχὼν. particip. Aor.2.act. ab eodem.

Σώνυε, Ionicè pro ἔσωνε, abiecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa syllaba σκε, præt. imperf. act. verbi σώνυμι: quanquam nonnulli à σωνέσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω est præt. imperf. pass. Σώιτο, itidem augmento carens pro ἐσώιτο, alijs tamen id pro Σώζετο vsurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse thema Σάω, alterius etiam significationis à quo est præt. imperf. pass. Σώατο, quod Hesych. expon. ἀρμόζετο, ἔρχετο.

Σωθείς, partic. Aor.1. pass. ἐσώθην. facti ex tertia pers. præter. perf. pass. σέσωσται, dempto σ, à them act. Σώζω.

T

Ταγείς, partic. Aor.2.act. pass. ἐτάγην, ex act. them. τάττω. faciente fut.2. act. τάξω.

Ταθείς, part aor.1. pas. ἐτάθην ex act. them. τείνω faciente præter. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Ταχείς, partic. aor.2. pass. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciente fut.2. ac. τακῶ. vnde aor.2. ἔτακον, & pass. voce ἐτάκην: ex quo fut.2. τακήσομαι.

Ταμε, aorist.2. act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico

poetico pro ἔτιμα facit enim τίμινω fut.2. τιμῶ, vnde aorist. ille 2. ἔτιμον. ex quo participium τιμών. aor.2. pass. est ἐτιμόν, vnde in subiunct. est τιμῶ.

Τιμεῖ. Ionica diphthongi circunflexæ dissolutione pro τιμεῖ. itidémque τιμεῖν pro τιμᾶν, in fut.2. act. eiusdem verbi τίμινω.

Τίρπομῶ, Ionica poetica augmenti detractione pro ἐτίρπομῶν: itidémque τίρπον pro ἐτίρπον. Aorist.2. pass. indic. modi, à themate act. τίρπω faciente fut.2. act. τερπῶ mutato ε in α, vt in præcedenti τιμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, τίρπομῶν ἐδητύος, καὶ ποτῆτος, pro, ad scientiam vsque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque: vel etiam simpliciter, nos satiauimus. nam & infin. pass. huius Aorist. exponunt κορεσθῆναι simpliciter. inepti autem sunt qui in his à τρίπω deformandis sese torquent.

Τερφθήμεναι, Doricè pro τερφθῆναι. Aor.1. pass. infinit. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Τερφεὶς, particip. Aor.2. pass. ἐτέρφην, ex act. them. θαίνω, faciẽte fut. 2. τέρφω, propter sequentem aspiratam priore conuersa in tenuem. vt in aliis quoque fieri notum est. itidem partic. Aor.2. act. est τερφών. Sunt q; qui Ionicè esse putent harum cognatarũ literarum coallagen, ij siquidem dicũt ἐθαῦτα, ἀθῶν, κύθρα, βάθρακος, pro ἐτάφτα, χιτών, χύτρα, βατράχος. Notandum porrò est, hoc τέρφω, duplicem habere significationem, nonnũquam enim declarat idem quod θάλπας qui sepeliuit: nonnunquã idem quod θαμβῶς & ἐκπλήττων παθῶν. in qua significatione sunt qui hoc participium itidẽ à θάπτω deriuent, significante θαμβῶν. nonnulli à θέπω. Vide & τεθηπότες infrà.

Τεθαλυῖα. partic. fœmin. gener. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθείν. Attica syncope pro τεθείεν. Aor.1. pass. optat. modi, ex Aor.2. indic. ἐτέθην, vnde & partic. τεθείς.

Τέθεικα, præt. act. indic. verbi τίθημι. Bœoticè pro τέθηκα. nam id regulare est ex fut.1. act. θήσω. itaque in præt. perf. pass. τέθεμαι dicitur pro τέθημαι, vt εἷκα & εἷμαι pro ἕκα & ἕμαι à them. ἡμι faciente fut.1. act. ἥσω.

Τεθηλήκεναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt, pro θηλῆναι in infinitiuo præterit. perf. act. à them. θήλω. Sed improbatur eius vsus.

Τέθηλα. metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα. in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, vna cum particip. τεθηλώς.

Τεθυλάκιθα apud Hesych. legimus expositum ἀνεφύμεθα. quod est præt. perf. med. habens terminationem passiui. vt ἐγρηγόρθαι quoque apud poetas repertimus pro ἐγρηγόρεναι.

Τεθοπεναι, infinitiuus præt. perf. med. τεθοπα, ex quo & particip. τεθοπώς, secundum quosdam à verbo θόπω, secundum alios ex θάπτω, inter quos est Eustath.

Τεθάλω, Ionico pleonasmo pro ἐθάλω. Aor. 1. med. verbi θάλλομαι, ex quo suprà Doricus infinit. θάδαι, significat autem ἐθηλάσθω.

Τέθηκα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν factum aiunt ex τέθεικα. simplicius tamen possumus dicere esse præt. perf. med. verbi insusitati θάω, vt ἕστηκα est ex στάω.

Τέθαθι, præt. imper. act. à them. τίθημι. vt ἵστασθι ab ἵστημι. Apud Eust. τέθαθι scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθναίην, Aor.2. act. opt. modi, anadiplasiasmum Ionicum habens pro θναίην ex verbo τίθνημι. facto ex θνάω ex quo τέθνηκα est prima plur. τέθνασι, infin. τεθνάναι, & particip. τεθνάς.

Τεθναίμεν, τεθνᾶτε, τεθνᾶσιν. Attica syncope τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν numeros pluralis præcedentis τεθναίην.

Τεθνάκαμεν. Doricè apud Theocritũ pro τεθνάκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθνάναι, infin. præt. act. ab eodẽ τίθνημι.

Τεθνᾶσι, per synæresin τεθνάασι, vt βοᾶσι ex βοάασι. De τέθνηκα autem (cuius tertia person. plur. est hoc τεθνάασι) dixi paulò ante.

Τέθναθι, præt. imper. pass. ex τέθναμαι, vt ἵστασθι ἵστασμαι.

Τεθνεώς, partic. præt. act. τέθνηκα, quod syncopen passum esse factúmque ex τεθνήκεα aiunt. hoc autem τεθνήκεα Bœoticum esse volunt pro τέθνηκα, vt τέθνηκα paulò suprà pro τέθνηκα. à them. θνήσκω faciente fut.1. θνήσω ex θνάω. Quod potrò ad obliquos attinet huius participij, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ε, quem metri lex postulat, modò per ει vt quum dicit Ἐλπήνορα τεθνεώτα. idem in τεθνεὼς accidit.

Τεθνέως quoque legitur apud Suidam. partic. ex præt. τέθνηκα habente τροπὴν, vt ἕστως ex ἕστηκα. Nisi pleonasmum ν η habere dicamus pro τεθνώς.

Τέθνηκα, præt. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνίξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem futur. 1. act. verbi τίθνηκω, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα. vt σεσῴκω ex σέσωκα.

Τεθνήσω, fut. 1. act. verbi θνήσκω ex θνάω. habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τεθνάω declinare malit. Legitur apud Suid.

Τεθνώς, particip. perf. verbi τέθνηκα. syncopen habens pro τεθνεώς. Ac quod de obliquis participij τεθνεῶς dictum est, hoc

huius quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Od. ο. Οὐκ ἔτι μίμνον τεθνηότος, οὐδὲ μιν ἄλλῳ.

Τεθνώς, quoque per syncopen dicitur pro τετεθνώς ex τέθνακα, vt ἑστὼς quoque ex ἕστακα absorbetur α. De τέθνακα autem suprà dictum est.

Τεθορεῖν, anadiplasiasmo Ionico pro θορεῖν, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. Aorist.2. act. infin. modi. à θορω.

Τεθρᾶσθαι, Doricè pro τεθρῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ab them. τίτρημι faciente fut.1. τρήσω ex inus. τράω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro οἰχεῦσθαι, vt Terobrazi quoque apud Latinos.

Τεκίρνας, Aor.1. med. verbi τεκίραμαι, augmento carens ἐτεκιρνᾶς.

Τεκών, partic. Aorist.2. act. à them. τίκω mutuante fut.2. τεκῶ ab inus. them. τέκω vnde Aorist.2. ἔτεκον.

Τελεῖς, Ionicè pro ἐτελεῖτο: præter. imperf. pass. ἀναξεῖς, à them. poetico τελέω pro τελεῖν.

Τέλεσν, itidem sine augmento pro ἐτέλεσν: Aorist.1. act. indic. à them. τελέω faciente fut.1. τελέσω. retento ε.

Τελεῦσι, Doricè pro τελοῦσι, à τελεῖν.

Τεμῶ. fut.1. act. verbi τέμνω: vnde infin. τεμεῖν. Quanquam & fut. 2. hæc esse possunt. nam reperitur etiam Aor.2. τεμὼν. Medæ vocis fut.1. vel 2. est τεμοῦμαι.

Τέξω, fut.1. act. verbi τίκω mutuatitium ab inus. τέκω. vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι, at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρσετο, Ionica dissolutione diphthongi pro τέρσετο, præt. imperf. pass. ab act. them. τέρσω. Dores pro eodẽ τέρσε dicunt τέρσου.

Τέρσεν, Ionicè sine augmento pro ἐτέρσεν, præter. imperf. pass. verbi actiui, τέρσω. Alioqui τέρσεν est & Æolicum fut.1. act. verbi τέρσω, vt κείρω à κείρω est.

Τέρσεις, itidem sine augmento pro ἐτέρσεις, aorist. 1. act. indic. à (τερσαίνω.

Τεταίων, Ionico anadiplasiasmo pro ταίων, vt λελαβών pro λαβών. partic. a or.2. act. à them. ταίω deriuato ex τά significante λαμβάνω. vt annotat Eust.

Τέτακα, præt. perf. act. indicatiuum verbi τείνω, tanquam ex τάω. Vnde præt. pass. τέτασμαι, ex quo Aorist.1. ἐτάθην.

Τεταρπόμαι, præt. perf. pass. indic. verbi act. ταρπάσω.

Τεταρπόμενοι, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro τερπόμενοι. partic. aor.2. med. à them. act. τέρπω faciente fut.2. act. τερπῶ. Hom. Il. ι. τεταρπόμεθα φίλον ἦτορ Οἴνῳ καὶ σίτῳ. quum ad satietatem vsque animum pectus obiectassemus exhilarabamur (τέρπω.

Τέτυκα, Ionicè pro τετυγμένοι εἰσὶ. præt. perf. pass. verbi act.

Τετύκα, idem pro τετυγμένοι εἰσὶ tertia pers. plur. præteriti perf. pass. τέτυγμαι, facta ex tertia singul. τέτυκα, inserto α ante τα, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquãperf. τετύκεσο pro τετυγμένοι ἦσαν. Ab act. them. τύκω.

Τετύκεσθαι, poeticè pro ὡπλίσθαι & armis instructum esse, quasi verbi τυκίω factio τοῦ τέ τύκη.

Τετμεν, præt. perf. med. verbi τέμνω, vt suprà σέσοπα à σέπω, retenta vocali longa in fut.2. Aorist.2.

Τέτιμαι, apud poetas pro τέτεμαι seu τετιμώρημαι, præt. perfect. pass. tanquam à τίω, facto ex τίω significante, punio, vlciscor. Ab eodem verbo est partic. τετιμὼς poeticam habens syncopen pro τετιμηκὼς vt κεκορὼς pro κεκορηκὼς, & similia. vnde in plur. τετιμότες apud Hom.

Τετιμῶν, quidam per syncopen pro τετιμημένῳ vsurparum aiunt, quod est partic. præteriti perfect. pass. à them. τιμάω. Sed quid vetat dicere esse partic. præteriti perf. pass. τέτεμαι, ex act. them. τίω: nec enim è longinquo petenda sunt quę habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro τέτλαθι, præs. imper. act à verbo τέτλημι, vt τέθναθι à τέθνηκα. Sunt tamen qui hæc Aor.2. esse dicũt, haberéque anadiplasiasmum Ionicum pro τλᾶ & τλᾶθι.

Τετλαίω, præsens opt. ab eodem τέτλημι, vt τεθναίω à τέθνηκα.

Τέτλαμεν, per syncopen pro τετλάαμεν, vt τέθναμεν pro τεθνάαμεν. Prima pers. plur. præt. perf. τέτλαα. quod per syncopen itidem & τροπὴν η factum ex τέτλαεν dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμεν est infin. Doricus pro τετλάναι, vt in eo ipso videbis.

Τέτλαμεν, præsens infinit. ab eodem, vt τεθνάναι à τέθνηκα est. Atque vt Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλάναι itidem τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri sciendum est.

Τέτλαμεν, Ionica syncope pro τετλαεν, vt suprà τεθνεὼς pro τεθνηκὼς, partic. præt. perf. act. τέτλαα, ex τλῆναι seu τλάω, faciente fut.1. act. τλάσω.

Τέτμεκα, præt. perf. act. verbi τέμνω ex inus. them. τμάω. vt κέκμηκα facit κέκμακα ex κμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετέμηκα, quod τετέμηκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, vt γεγέμηκα, ex γεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ & huiusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo participi. τετμημένος.

Τέτυκα, præt. perf. med. verbi τύκτω, ex τέτυκα habente τροπὴν η εἰς ε, τελέσσω, & similia.

Τέθμα, præt. perf. med. verbi τίμνω, habens eandem τροπὴν.

Τέτορα, itidem præt. med verbi τείρω vel θρύω. Item τέτορα apud Hesiod poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. indic. modi à them. act. τρέπω, habens τροπὴν ἐν εἴς α, vt ἔστραμμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & particip. τετραμμένος.

Τετραφαται. Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί, vt supra τέθραται & τέθλιπται præt. perf. pass. indic. ab eodem verbo τρέπω.

Τέτραφομαι, fut. paulò post eiusdem them. ex τέτραφαι secunda perf. præterit. pass.

Τέτρηνε pro τετρήνω seu ἐτετρήνει, vsurpant poetæ, facta syncope alterius α, & alterius τροπὴ εἰς η, præter. plusquamperf. med. verbi τρήνω, Hom. Τετρήνει δ' ἀγορή, i. e. τετρανεῖ. Etym.

Τέτρηνε, aor. 1. act. indic. augmento caren. pro ἐτέτρηνε: à them. τετραίνω, vnde & partic. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρόχει, præterit plusquamperfect. med. verbi poetici τρόχω significantis τροχάομαι, vnde particip. τετροχώς, & fœmin. τετροχυῖα. Varin.

Τετρύφει, præt. plusquamperf. med. verbi τρύφω. Vnde particip. τετρυφώς, cum suo fœm. τετρυφυῖα.

Τέτροφα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, vt πέκλοφα à κλέπτω est, & πέπτωκα à πίπτω, mutato ε in ο.

Τέτυμμαι, præt. perf. pass. verbi act. τεύω.

Τέτυγμαι, præt. perf. pass. verbi act. τεύχω, mutuo sumptum ab inus. τεύω. Vnde partic. τετυγμένος.

Τέτυγμαι pro τέτελγμαι dicitur ἀναδιπλασιασμῷ, vt πέπυσμαι pro πέπυσμαι, præt. perf. pass. verbi act. τέλγω. Nisi quis à τύκω deriuare malit. Vnde infin. τετύχθαι & partic. τετυγμένος.

Τετύκεσθε, Aor. 2. med. indic. modi, Ionicum habens anadiplasiasmũ pro ἐτύκεσθε, vt λελάθεσθε, pro ἐλάθεσθε. Sunt qui ex τέλγω deriuent, verùm quum id facere deberet aor. 2. med. τετυχέσθε, ex fut. 2. τυχέομαι, ideo magis consentaneum est vt formemus à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν, pro τυκεῖν est Aorist. 2. in fin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde particip. τετυχηκώς.

Τετύχηκε, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. Aorist. 2. subiunct. modi, ab eodem τυχάνω, ex inus. them. τυχέω.

Τέτυχθαι, infin. præt. perf. pass. à them. act. τέλγω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cuius meminisse Hesyc. iam dixi. At τετύχθω est imperat. eiusdem præteriti ab eodem themate.

Τεχθείεν, aorist. 1. pass. infin. modi, à them. act. τίκτω faciente fut. 1. act. τέξω, ex inus. verbo τίκω. Inde & fut. 2. pass. τεχθήσομαι.

Τέ imperfonal. præsens verbi vel θέω, α & ε contractis in η, vt ζῇ pro ζάει reperimus: vel θῆμι per apocopen, vt τλῇ pro τλάθῃ significat autem λάθε apud Homerum quum ait: Κύκλωψ, τῷ πίε οἶνον.

Τελεθέουσ' εἶμεν, apud Homerum pleonasmo poetico ἔ pro τελεθέειν, quod est particip. præs. fœm. gen. ex verbo poetico τελεθέω derinato ex θέλλω.

Τίθεμεν, Ionicè exempto ε pro τίθεσαι, secunda perf. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epenthesi τυ α pro τιθεῖμεν, vt διδόαμεν, pro δίδομεν. Eust.

Τιθέασι, Ionicè itidem pro τίθεν, tertia plur. eiusdem them.

Τιθέοι. Ionicè itidem pro τιθῇ, resoluta primum circumflexa diphthongo ῃ in εῃ, deinde annexa illa paragoge σι præsens subiunct. act. à τίθημι.

Τίθει, præs. imperat. act. ab eodem themate, mutuum sumptum ex τιθέω, pro τίθει.

Τιθείμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica syncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, præs. opt. act. ab eodem.

Τιθείμεν, assumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Eust.

Τίθεμεν, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidemque τίθεντι pro τιθέασι.

Τιθέμεναι, ectasi poetica dicitur pro τιθέμεναι, quod est Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verum & τιθέμεν in participio reperitur pro τιθέμενον, itidem ectasi illa poetica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίθεσαν, Ionicè pro ἔτιθεν, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σαν, præt. imperf. act. verbi τίθω.

Τιθαίσθαι, Ionicè pro τιθέσθαι, aor. 1. med. verbi τίθεμαι significantis, vlciscor, punio. facit enim id fut. 1. med. τιθήσομαι. Inde infin. τιθαίσθαι.

Τλάθι, imper. præs. act. à them. τλῆμι.

Τλαίω, opt. præs. act. ab eodem vt ἱσταίω.

Τλάς, partic. præs. act. ab eodem.

Τλαῖαι, aor. 2. act. infin. modi, ab eodem, vt στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, eiusdem verbi est fut. 1. actiuum mutuo sumptum ex inus. them. τλάω.

Τμάγην, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor. 2. pass. indic. modi, à them. act. τμήγω seu τμήγνυω, faciente fut. 2. act. τμαγῶ. Alioqui τμάγην. Ionica itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμαγε, in aor. 2. actino, tertia nimirum persona singul. ex prima ἔτμαγον.

Τμαγείς, partic. ex aor. 2. ἐτμάγην, ab eodem themate τμήγω seu τμήγνυω, retinente ν in fut. 2. quemadmodum πλήθω ν otiũ est facere non solùm πλαγείς, sed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσα, itidem partic. fœm. aor. 1. pass. ἐτμήθην, ex act. them. τέμνω, faciente præt. act. τέτμηκα. & pass. τέτμημαι, de quibus suprà.

Τμήσω, fut. 1. act. eiusdem verbi τέμνω, mutuatitium ab inus. τμάω, vt κάμνω ex κμάω sua tempora mutuatur. Τμήξω autem est fut. verbi τμήγω seu τμήγνυω.

Τραφεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à them. τρώγω faciente fut. 2 τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut. 2. & aor. 2. plerunque brevis est.

Τραπείομεν, Ionicè pro τραπῶμεν dicunt poetæ, resoluta primũ vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole ἔ ω, & metri causa inserto, aor. 2. pass. subiunct. modi à them. τρέπω faciente fut. 2. act. τραπῶ, mutato ε in α, vt φέλλω φαλῶ. Eiusdem aor. 2. pass. infin. est τραπεῖναι, & partic. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπέμεν.

Τράπεν, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπεν. aorist. 2. act à them. τρέπω faciente fut. τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπεν Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam aor. 2. pass. indic. modi pro ἐτράπησα, vt τμάγην paulò suprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγην suprà pro ἐτμάγησαν. aor. 2. pass. indic. modi, à them. act. τρέφω, faciente fut. 2. act τραφῶ, mutato ε in α, vt τρέπω, τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν. aor. 2. act. ex fut. 2 τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφον, ex prima perf. ἔτραπον.

Τρέσαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmẽto deinde geminato σ metri causa. aor 1. act. indic. à them. τρέω, faciente fut. 1. act. τρέσω, retento ε, vt τελέω τελέσω.

Τρέφον, præs. opt. act. per syncopen pro τρεφοίην, quod Atticum est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc huius τρέφον vlum. Ἄφρων ἂν εἴην τρέφοιν τὰ τῆδε σοὶ λάχοι.

Τρεαχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à them. act. τρεάσω.

Τρεμεσθε, Ionicè pro τρομεῖσθε. præs. opt. pass. ab act. τρομέω.

Τεχόωσαι, Ionico itidem seu poetico pleonasmo ὄ pro τροχόωσαι, particip. præs. à them τροχόω.

Τρωθῇ, Aor. 1. pass. subiunct. modi à them. act. τιτρώσκω faciente fut. 1. τρώσω, ex inus. them. τρόω.

Τρώσω, fut. 1. act. verbi τιτρώσκω, ex inus. them. τρόω.

Τυπλόσεις, Atticè pro τυφλώσεις, ex τύπτω formato them. τυπλόω.

Τυπτέοντες, itidem Atticè pro τυπλόωσαν: participij præs. genitino plur. posito loco tertiæ perf. plur. imper. præs. act. vt ἀγγελλόντων, itidem dicunt pro ἀγγελλόντωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, aor 1. pass. opt. modi, à them. act. τυπτω.

Τυχθείς, part. pass. aor. 1. ἐτύχθην, ex them. τέλγομαι, depposito ε ex diphthongo, vel potius ex τυκομαι, cuius Hesych. meminit.

Τυχών, partic. aor. 2. act. ἔτυχον, à them. τυγχάνω faciente fut. 1. τυχῶ, ex inus. verbo τυχέω. Ex quo them. est & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε. poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut. 1 act. τυχέσω.

Τυφλόωσαν. Atticè pro τυπτόωσαν vt paulò suprà τυπλόεσσαν pro τυφλόεσσαν.

Τυφλοῦντι. Doricè pro τυφλοῦσι, fut. 1. act. verbi τυφλόω.

Υ

Ὑβάλλεν, Æolica syncope pro ὑποβάλλεν dicitur, vt καββάλλῃ pro καταβάλλῃ, exempto α, & ν in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλῶσθαι

Ὑπόρεχον, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπορέχον. dempto etiam augmento præt. imperf. act. verbi ὑπορέχω.

Ὑπολύσας, Ionica contractionis dissolutione pro ὑπολύσας, secũda persona sing. aor. σ med. ind. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Ὑπιμνήμυκε, Eust. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatum scribit pro ὑπέμυκε, à them. ὑπεμύω, significatéque ait τετραίνομαι, κατεμβέβλημαι, idem tradit Etym.

Ὑπιραστίω. Atticè pro ὑπερασπίζω, fut. 1. act. verbi ὑπερασπίζω.

Ὑπίσταν, Bœotica syncope pro ὑφίστασαν, aor. 2. act. indic. à them. ὑφίστημι.

Ὑποσχόμην, aor. 2. indic. à them. ὑποσχέσομαι, mutuante fut. 1. ὑποσχήσομαι, ex inus. them. ὑποσχέω ex quo habet & fut. 1. ὑποσχέσω, ex quo præt. perf. pass. ὑπόσχημαι.

Ὑπῶρμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. them. ὑπαίρω. vnde partic. ὑπῆρμένος.

Ὑπῆρξα, aor. 1. act. indic. à them. ὑπάρχω, cuius præterit. perfect. act. est ὑπῆρχα.

Ὑπόσχεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑποσχοῦ, aor. 2. med. imp. modi à verbo ὑποσχέσομαι, vel ὑποσχέω faciente fut. 2. med. ὑποσχήσομαι ex ὑποσχέω, ex quo facit & fut. 1. ὑποσχήσομαι.

Ὑφῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. ὑφαίνω faciente fut. 1. act. ὑφανῶ.

Ὑφεῖμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὑφίημι, vnde partic. ὑφεμένος.

Ὑφελόεσσα, Ionicè pro ὑφελοῦσα, Aor. 2. opt. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut. 2. act. ὑφελῶ, ex inus. ὑφέλω.

Ὑφεῖτε, secunda perf. plur. Aor. 2. med. vel in indic. vel in imper. modo. à them. act. ὑφίημι.

Ὑφῆκα, aor. 1. act. indic. modi, ab eodem them.

Ὑφῆναι, Aorist.1. act. infin.modi à them.ὑφαίνω, vnde & med. Aor.1.ὑφηνάμην.

Ὑφίστι,Doricè pro ὑφίσι,vt τίθεντι pro τιθέασι,à themate ὑφίημι,vt annotat Varin. A quo themate est & infin.act.ὑφιέναι,& particip.ὑφιείς.

Ὑφίωσι,Ionico pleonasmo ϝ ο pro ὑφῶσι à them.act.ὑφάω.

Ὑφορᾶται, præt.perf.pass. indic. modi à themate. act. ὑφυφαίνω faciente præteritum perf. pass. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι. Zenodot.apud Etymol.

Φ

Φ Ἄαθεν, pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonasmo ϝ α, & tertio Bœotica syncope Aorist.1. pass.indic.modi à them.act.φαίνω. Similiter φάανθε pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum ϝ α.

Φαγεῖν Aor.2.act infin.modi,à them. vel φάγω vel φαγῶ faciente fut.1 act.φαγοῦ. Referunt ad verbum ἐφάγω vel ἐσθίω.

Φαγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari vsurpatum reperitur. Secunda pers.sing.futuri φάγομαι,de quo nunc dicetur. Itidémque φάγεῃ pro φαγεῖῃ.

Φαγοίμαι, pro φαγοίμαι dicitur correpta penultima & translato accentu, vt πτοίμαι suprà habimus pro πτοιοῦμαι, & ἐδοίμαι pro ἐδοιμαι.fut.2.med verbi act φάγω seu φαγω.

Φαγοῦσι apud Theocr.Doricè pro φαγωσι.Aorist.2.act.subiunct. modi,ab eodem.

Φάθι,præs.imper.act.à them.φημί,vt ἵστα θι.

Φαῖμὲν φαῖτε, φαῖεν Attica syncope pro φαιμὲν, φαίητε, φαίηεν. Aor.2.act opt.modi,ab eodem φημί.

Φαιτοτεῖο,Ionicè pro ἐφαίνοτο,dicitur dempto primùm augmento,deinde inserta syllaba τε. præt.imperf.pass.verbi φαίνομαι. Nisi à φαινέτομαι deriuare malis.

Φαμὶ,Doricè pro φημί.

Φαν,Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφαεν seu ἔφαεν. Aorist.2.act.indic.modi à them.φημί.

Φαναι,infin.præs.vel aor.2.act.ab eodem, vt ἱστάναι & θέναι. At φάναι est Aor.1.act infin.modi.à φαίνω, vt μιάναι à μιαίνω. pro quo & φῆναι dicitur.facit enim Aor.1.indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανεὶς,particip.ex ἐφάνην,Aorist.2.pass.verbi φαίνω facientis futur.2.φανῶ.

Φανίσει,Ionicè pro ἔφανε,dempto augmento,& inserto σει. Aorist.2 act.ab eodem.

Φαῖεν,pleonasmo ϝ η pro φαιῇ.aor 2.pass.subiunct.modi,à them. act.φαίνω.in eodem aorist.2.indic.modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem est imper.φάνηθι & infin.φανῆναι.

Φανθεὶς,particip.Aor.2.pass ἐφάνθεν,ab eodem them.

Φαντὶ,Doricè pro φασὶ.tertia perf plur.verbi φημί.

Φάο,Ionicè pro ἔφασο,dempto primùm augmento, deinde exempto σ,secunda pers.Aorist.2 med.ἐφαμέον,ex them.φημί. item Aorist 2. med. imper.modi, itidem pro φάσο Homer. Φάο μετ' ὀλίγον θε,dic ne celes.

Φάς,particip.Aor 2.act.ἔφαν, ab eodem them.

Φάσθαι,infin.ex ἐφαμέον. Aor.2.med.eiusdem them.

Φασὶ φασὶς φασὶ.Doricè pro φησὶ φήσεις.φήσει, futur.1.act.ab eodem φημί, faciente fut.1.φήσω.ex inus.them.φάω.

Φάσι,tertia pers.sing. Aorist.2.med.ἐφάμεον, ab eodem them. At φασὶ Doricum esse tradunt pro φησὶ ab eodem.

Φερεσκε Ionicè pro ἔφερε, dempto augmento, & inserta syllaba εσκε præt.imperf.act.verbi φέρω.

Φερόμεθεν, Æolicè pro φερόμεθα dici,ab eodem themate, tradit Etymolog.

Φῆ,Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt.imperf. vel Aor.2. act.verbi φημί. (eodem.

Φῇ, autem cum ι subscripto est præsens subiunct. vel Aorist.2. ab

Φῇ,pro eodem φῃ dicitur pleonasmo ϝ η,vt σῖῃ pro σῇ.

Φῖω. Ionica augmenti detractione pro ἔφιω, itidémque φῖς pro ἔφης.& sic deinceps,præt.imperf.vel Aor.act.ab eodem φημί.

Φῖναι, Aor.3. act.infin.modi, ab eodem them.φημὶ.vt στῖναι ab ἵστημι.At φῆναι,cum ι subscripto,est Aorist.1. act.infin.modi.à them.φαίνω faciente Aorist.1.act.ἔφηνα. Supra φάναι pro vtroque horum.

Φῆς,secunda pers.sing.præsentis φημὶ.præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. φῆς autem ἀναλογίᾳ pro ἔφης,est secunda pers.sing. præt. imperf.vel Aorist 2.act. ἔφαν, ab eodem them.

Φῆσεν,Aorist.1.act. opt.modi, ab eodem themate,faciente futur. 1 act.φήσω,ex φάω.

Φῆθα. Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης,ab eodem.

Φῆσι.Ionica paragoge pro φῆς. præs.vel Aor.2. subiunct.modi,ab eodem. At φησὶ,est tertia sing.à præs.φημί.

Φήσω,fut.1.act.indic.eiusdem φημί.ex inus.them.φάω.

Φθάν, Aor.2. act.opt.modi ab inusit.them.φθάνω, vt σταίη ab ἵστημι.Refertur ad verbum φθάνω.

Φθαμένω,partic.aor.2.med.ἐφθάμην, ex eodem φθάνω,vt πτόμενος ab ἵστημι.

Φθάναι, Aor. 2.act.infin.modi ab eodem φθάνω, vt στῆναι ab ἵστημι,& φάναι à φημί.

Φθαρεὶς,partic.ex Aorist.2. ἐφθάρην,ab act them. φθείρω, faciente fut.2.φθαρῶ.

Φθάρθι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθάρθητι per syncopen. est autem hoc φθαρθητι, imper.aor.1. pass.ab eodem φθείρω,faciente præt.perf. ἐφθάρμαι.

Φθάς,partic.ex Aor.2.ἔφθην,vt στὰς ab ἔστην, ab inus.thē.φθάνω.

Φθάσω,fut.1.act.verbi φθάνω, tanquam ex φθάω. Vnde Aorist.2. ἐφθασα,cuius opt.est.φθάσαι,infin.φθάσαι,partic.φθάσας.

Φθεῖμεν,φθεῖο,φθεῖτο, Aorist.2.med. opt.modi,à φθῆμι facto ex φθίω. Idémque significante quod φθίνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ionicè pro φθῶμεν, resoluta primum vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta syllabe ϝ ω, & inserto ι metri causa. Aor.2.act.subiun à them.φθῆμι.vt θείομεν pro θῶμεν à τίθημι.

Φθείρω, Æolicum them.est pro φθείρω,vnde fut.1 φθέρω.

Φθίομεν, Ionica vocalis circumflexa ῶ resolutione in ιω, pro φθῶμεν,Aorist 2.act.subiunct.modi à them. φθῆμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη, Aorist.2.act.indic. modi à them. φθῆμι. At φθῇ. aorist 2.act.subiunctiui modi, ab eodem.

Φθῇ dici pro φθαῖη.vt ϛῇ pro ϛαῖη.α verso in ε & subscripto ι, scribit Eust. Atque ita erit Aorist.2. act. opt. modi, ab eodem them.φθῆμι. Alij tamen subiunctiui modi esse volunt & eiusdem temporis,dicentes esse pleonasmum ϝ η,pro φθῇ,scribentésque φθῇ.

Φθῆσι,Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθησε: Aorist.1. act. indic.modi, ab eodem. φθῆμι faciente futur.1. φθήσω, ex φθάω,vnde & fut.1.med.φθήσομαι.

Φθῆσι, Ionica paragoge ϝ σι pro φθῇ. tertia perf.sing. Aorist.2 subiunct φθῶ,ex eodem φθῆμι.

Φθιμένω,per syncopen pro φθιόμενος.partic.1.them.φθίομαι.

Φθίσθαι, per syncopen aiunt itidem vsurpatum esse pro φθίσεσθαι: potest tamen esse etiam infin.præt.perf.pass.ab eodem φθίομαι, augmento carens pro,ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθίσεσθω, præs.imper.à verbo φθίομαι.

Φθίσω,fut.1. act. verbi φθίω, vnde infin.fut.1.med φθίσεσθαι.

Φίλαξ,Ionicè dempto augmento pro ἐφίλαξ, præt.imperf.pass. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtrioque nullus est vsus. Alij per syncopen malunt ex φιλιάξ factum esse, & tunc esset Aor.2.med verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε,Ionicè pro ἐφίλεε.dempto primùm augmento: deinde annexa syllaba σκε.

Φιλεῖτ'.Doricè pro φιλεῖτο,à them.eodem.

Φιλήμεθα,Ionicè itidem seu Doricè pro φιλοῦμαι,ex them.φιλέω, vt tradit Eust. Alij ectasin habere dicunt pro φιλήμεθα; quod Doricum itidem est pro φιλεῖται à them.φιλέω.

Φιμωθεὶς,partic. Aor.1.pass ἐφιμώθην, à them.act.φιμόω.

Φλαιβοτάτας,Ionicè pro φλαιβοτάτας,prælat.opt.pass à them.φλαιβόω.

Φλεγεὶς,particip.Aor.2.pass.ἐφλέγην,à them.act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, Aorist. 2.act.infin.modi,à them. φλεγμαίνω faciente Aor.1.indic.ἐφλέγμηνα,vt φαίνω,ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præt. opt. pass.Ionicum pro φλέγοιτο, ex act.them. φλέγω.

Φλεχθεὶς,Aor.1 passiui participium,ex eodem them.φλέγω. Similiter in infin.eiusdem aor.1.φλεχθῆναι dicitur.facit enim φλέγω,fut.1.act.φλέξω, præt.perf.pass. πέφλεγμαι, ex cuius tertia perf.πέφλεκται fit Aor.1 pass.ἐφλέχθην.

Φοβεόμενος, Ionicè seu Doricè pro φοβούμενος : partic. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι,Aor.1.act.infin.modi.à them.φοράω.

Φραδὲ,Aor.1.act.imperf.modi à them. φράζω.faciente fut.2.act. φραδῶ. Est & Aorist.2. act.indic.modi, augmento carens pro ἐφραδὲ ab eodem them.

Φράζεσκε,Ionicè pro ἔφραζε, dempto primùm augmento,deinde annexa paragoge σκε præt.imperf.act.eiusdem φράζω.

Φράζεο,& φράζεν, Ionicè pro φράζου, præt.imper.pass.ab eodem.

Φρασαίατο,Ionicè itidem pro φράσαιντο, aor.1.med. opt.modi ab eodem. (φράζω.

Φραχθεὶς,partic. Aorist.1.pass.ἐφράχθην,ab act.them. φράσσω seu

Φρεὲν,per syncopen pro φέρεν seu φορέν.Ex eodem φορέω est fut. 1.act. φρέσω, habens & ipsum syncopen. At φρὶς est aor.2. act. imper.à them.φρῆμι, vt σχὶς,ex σχῆμι,θὶς,ex τίθημι. Nisi id φρὶς pleonasmum ϝ ρ habere velis pro φρί, ex eodem them. φρίω,sicut εἰπὲ ex ἔπω.

Φρῶ,per contractionem ex φρέω : hoc autem per syncopen ex φορέω factum est. Thema est præsentis temporis.

Φῦ.Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. Aorist.2.act.indic.modi, à them.φῦμι.

Φυῶτο,itidem pro ἐφύοντο. dempto augmento. præt.imperf. pass. ex them.φύομαι facto ex act. φύω. Possit etiam esse præt.plusquamperf.pass. pro πεφύοντο seu ἐπεφύοντο, à them. act. φυω, vt χεῦτο pro κέχυτο seu ἐκέχυτο ex χέω.

Φυς,φυντος,partic.Aor.2.act.ἔφυν,ex eodem.φῦμι.

Φυσιοῦται

Φωνεῦσα. Doricè seu Ionicè pro φωνοῦσα. partic. præs. act. ex themat. φωνέω. (φοῖνω

Φωχθεὶς, patticip. aor. 1. pas. ἐφώχθην, ex act. themat. φώγνυμι seu

X

XΑΔ's seu χαδ'ις. Ionica augmenti detractione pro ἔχαδ'ις, Aorist. 2. act. indic. modi, à them. χαίζω faciente fut. 1. aut. χαδῶ, & Aorist. 1. ἔχαδ'ις. Alioqui χαδ'ις potest esse etiam imper. Aorist. 2. act. ab eodem.

Χαδ'ίφ'. Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν, Aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Χαίζω & Χαίζω, Ionicè & Doricè pro χαίζω præs. imper. pass. ab eodem χαίζω.

Χανεῖν, Aorist. 2. act. vel fut. 1. aut 2. act. infin. modi, à them. χάνω, faciente χανῶ in vtroque fut. act. Ex quorum postremo. Aorist. 2. ἔχανον, vnde opt. χάνοιμι, & subiunct. χανω, & partic. χανὼν, fut. med. est χανοῦμαι, vnde partic. χανούμενος.

Χαρεὶς, partic. aor. 2. pas. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrique fut. χαρῶ, & ex horum postremo aor. 1. ἔχαρον. Porrò ex ἐχάρην est χάρη tertia pers. sing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper. χαρέτω, opt. χαρείην, subiunc. χαρῶ, infin. χαρεῖναι, necnon fut. 2. pass. χαρήσομαι.

Χεῖ, aor. 1. act. indic. modi, à them. act. χέω, contra regulam pro χεῦσαι, nam aor. 1. act. indic. modi, facit primum χεῦσα, abiecta characteristica futuri ex quo postea hoc χεῖαι, exempto præterea υ. Sic κεῖαι pro κεύσαι vsurpatum est. Ex eodem aor. est part. χέας & voce med. χεάμενος, χεάμενος.

Χείσομαι. fut. 1. med. indic. modi, à verbo inus. χείω significante χωρῶ, vt cùm alij tradunt, tum Eust.

Χλιάντων. Attice pro χλιάτων: posito genitivo plur. participij aor. 1. act. pro tertia pers. plur. aor. 1. act. imper. modi. Ambo sunt ex themate χίω faciente fut. 1. χλίσω, aor. 1. ἔχλισα, & dempto σ, ἔχλια.

Χλίσω, futur. 1 act. indic. modi, à them. χίω assumpsit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥύω facit ῥύσω, πνέω πνεύσω, & alia huiusmodi verba bisyllaba in εω terminata.

Χλιάνας, partic. aor. 1 act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. est χλιανθεὶς, partic. ex aorist. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præter. perf. pass. ἐχλιαμμαι.

Χολωσάμφ & Χολωσάμφαι. Dorica sunt pro χολῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. χολόω, faciente fut. 1. χολώσω.

Χραισθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐχραίσθην, ex act. them. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχραν), ex quo Aor. ille.

Χρείμφ, Ionica vocalis circumflexæ resolutione in εω, pro χρώμφ, partic. præs. pass. χρέομαι seu χρῶμαι, alij pleonasmum esse dicunt, sicut μεμνέωτο.

Χρεῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔχρεον. apud Sophoclem. Alioquin est & infin. præsens, significans oportere, conuenire apud Eur. in Hecuba & tunc habet apocopen pro χρεῦναι, solisque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit ex vet. gramm.

χρίων, infin. impersonalis verbi χρή, vt iam dixi.

χρῆς. Hesych. exp. θέκεις. χρῆς. Dorica igitur cõtractione factum fuerit ex χρέες, vt ζῆς ex ζέες, & ι ei subscribendum est.

χρῆσθαι pro χρὴ. Doricum esse tradit Varin.

χρίσθων, idem pro χρίσθωσαν Atticum esse annotat, vt ἐσχίσθων & μεμνήσθων pro ἐχίσθωσαν, μεμνήσθωσαν, positis dualib. passiuis loco pluralium in imperandi modo, sicut indē in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorũ pro tertis pers. plur. itidem in imperatiuo. χρῆσθαι autem pro χρήσθαι Doricum quidem est, sed in communi vsu apud Atticos quoque.

χρῦσαι, aor 1. act. infin. modi à them. χρύνυμι faciente fut. 1. act. χρύσω, ex inus. themate χρύω. Ab eodem est aor. 1. pass. infin. χρυσθῆναι.

χρῶ, per contractionem pro χρόεῖς præt. opt. pas. à χρόομαι.

χυῦ, Ionicè detracto augmento pro κέχυῦ seu ἐκέχυῦ, præt. plusquamperf. pas. indic. modi, à them. act. χέω. Itidemque in plur. num χυῦ pro κέχυῦ seu ἐκέχυυ. vt λύτο & λυῦτο pro λέλυτο & λέλυντο.

χώω, Ionicè resolutione diphthongi pro χόω. præs. imperf. pass. à them. χόομαι significante, irascor: à quo est imperf. χόόμην, augmento carens pro ἐχόόμην.

χῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à χώννυμι, mutuante fut. ex inusit. themate χώω: vel etiam à poetico verbo χώω significante idem quod ὀρύττω & λυπῶ. Ab isdem them. sunt Aorist. 1. med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο. infin. χώσασθαι, & part. χωσάμενος.

χωσθεὶς, partic. aor. 1. pass. χώσθην, ex them. χώννυμι seu χόω.

χώσω, fut. 1 act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inusit. them. χόω, vel ex poetico them. χώω.

Ψ

ΨΑρῶ, fut. 1 act. indic. modi, à them. ψαίρω.

Ψαυσθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψυσθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐψύσθην à them. ψύομαι.

Ψυχθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐψύχθην à them. ψύχω.

Ψῶλας partic. aor. 1. act. ἔψωλα, à them. ψέλλω.

Ψύξας, partic. aor. 1. act. ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. aor. 1. pass. ψυχθῆναι, & partic. ψυχθεὶς.

Ω

Ω' præs. subiunct. act. verbi εἶμι, ex inus. them. ἴω. Ω' autem aspiratum, est indem præs. subiunct. act. sed verbi ἵημι ex ἴω.

Ω'γα, præt. med. verbi ἄγω, pro quo Attici dicunt ἦγμα. Sic ὦγον facit idem thema in præt. imperf. act.

Ω'γυτο, præt. imper. pas. à them. ἀγνυμι.

Ω'δα, præt. perf. med. verbi οἶδ'ω. Itidémque in plusquamperf. ᾔδ'ει. Ionica resolutione diphthongi pro ᾠδ'ᾔ, sine ι autē subscripto ὦδ'α. est præt. med. verbi ὄζω facientis fut. 2. act. ὀδ'ῶ, itidémque ὦδ'ει est præt. plusquamperf. eiusdem.

Ω'δ'ηκεν, Doricè pro ᾠδ'ικαλι, præt. perf. act. à them. οἰδ'ίω. Vnde partic. οἰδ'ηκώς.

Ω'δ'ηκῶς, partic. præt. perf. pass. ὀδ'ημαι, ex eodem them. οἰδ'ίω.

Ω'δ'εον, præter. imperf. act. eiusdem verbi, per contractionem ex ᾠδ'εον.

Ω'δ'ύσατο, metri causa pro ὠδ'ύσατο, à them. ὀδ'ύσσω, vnde & præter. perf. act. ὀδ'υσται.

Ω'δ'ώδ'εν, præt. plusquamperf. med. ex perfecto ὀδ'ωδ'α, abrumpto augmento ambo ex them. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam pro ὤδ'α & ὤδ'εν.

Ω'ετο, præt. imperf. pas. verbi οἴομαι, facit enim id in prima pers. imperf. ᾠόμην, in secunda ᾤου, in tertia ᾤετο & sic deinceps.

Ω'ζεσε, aor. 1. act. verbi ὀζέω facientis fut. 1. ὀζέσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ω'θεν, Aor. 1. pas. indic. modi ex them. ὤσμαι, faciente futur. 1. ὠσθήσομαι, ex inus. them. ὠθέομαι.

Ω'ιγνυτο, poetica seu Ionica diphthongi resolutione pro ᾤγνυτο à them. ὄγνυμι pro ἀγνυμι.

Ω'ιετο, præt. imperf. pas. verbi ἀνέομαι.

Ω'ιθλεν, aor. 1. pas. verbi poetici ὀίομαι facientis fut. 1 med. ὀίσομαι apud Vario. Deberet tamen potius facere ὠίθλεν.

Ω'ιξε, Ionica seu poetica diphthongi dissolutione pro ᾤξε, aor. 1. act. à them. ἀίγω pro ἄγω.

Ω'ίσατο, aor. 1 med. verbi poetici ὀίομαι. Ex quo est & aor. 1. pas. ᾠίσθη & præt. plusquamperf. pas. ὤισμαι.

Ω'κλισατο, aor. 1. med. act. verbi ὀκλίζω. Sic ᾠκτείρησεν est Aorist. 1. act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτείρω.

Ω'λα præt. med. verbi ὀλίω seu ὄλλυμι pro quo Attici ὄλωλα dicunt repetitis duabus initialibus præsentis. Eiusdem thematis aor. 2. med. est ὠλόμην ὤλω, ὤλετο.

Ω'μῶν. præt. subiunct. act. ex them. εἰμὶ faciente primam perf. subiunctiui ὦ ex ἴω per contractionem. Ω' μῶν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subiunc. act. à them. ἵημι, quod itidem primam subiunct. act. facit ὦ. ex ἴω Ω' μῶν verò est aorist. 2. med. subiunct. modi, ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.

Ω'μων, per syncopen pro ᾠόμην præt. imperf. verbi οἴομαι, habentis itidem syncopen pro οἴομαι.

Ω'μωξα, aor. 1. act. verbi ὀμώζω.

Ω'νάμην, quidem per syncopen positum aiunt pro ἀνεπαύμην, nihil tamen vetat quo minus sit præter. imperf. verbi ὄνομαι facti ex act. ὄνημι.

Ω'νέω, secunda pers. aor. 1. med. ἀνεπαύμην, ex them. ὄνημι seu ὀνίομαι ex quo ὄνημι est etiam præt. imperf. ὠνίου. Idem tamen ὠνίου potest esse etiam præt. plusquamperf. pas. verbi ὀνίομαι vel ὀνίημι.

Ω'νομάσ[α]τ', Ionicè pro ὠνομασμένοι εἰσί, præt. perf. pas. indic. modi, à them. act. ὀνομαίζω.

Ω'ξα, aor. 1. act. verbi ὀίγω.

Ω'ον, præt. imperf. pass. verbi ἔομαι, cuius tertia plur. est ὦντο.

Ω'π', præt. perf. pas. indic. modi à them. ὄπτομαι.

Ω'ρεν, Ionicè pro ὤρεον seu ὤρων, ab Ionico itidem themate ὁρίω pro ὁράω.

Ω'ρμέατο, Ionicè pro ὤρμητο præt. plusquamperf. pas. à them. act. ὁρμέω vel ὁρμάω.

Ω'ρμην, aor. 1. ὁρμαίνω.

Ω'ρορα, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον βίσιν, pro ὄρωρα, metri causa apud Homer. ὄρωρα autem Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὤρα.

Ω'ρσα. aor. 1. act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρα. faciunt enim Æoles fut. ὀρσω, non ὀρῶ vt κόρσω etiam dicunt iidem non κορῶ.

Ω'ρτο, præt. plusquamperf. pas. eiusdem them. facientis præt. perf. pas. ὄρμαι.

Ω'ρ'χα', Ionicè pro ὀρωρίχαμεν εἰσί, præt. perf. pas. verbi act. ὀρνυσω. Atticè reduplicaris duabus initialibus literis præsentis dicitur pro eodem ὠρώρεχα').

Ὠρχιῶτο, Ionicè seu Doricè pro ὠρχοῦτο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὠ'ρχυθρον dici κ' τρόπον τὸ συγκοπὴν pro ἀρχόνθρον tradit Erym. Videndum tamen ne sit scribendum ὠρχυθρος pro ὁ ἀρχόμενος.

Ὠ'ρωρεν, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt perf. ὄρωρα. assumpto suo augmento,

Ὠρωρὼς

Ὠρώρυχατο, itidem est plusquamperfect. verbi ὀρύττω, habens suũ augmentum, sed in pass. voce, & more Ionico pro ὠρωρύχειν ἐξ ὀρύττω.

Ὠρώρυχα, similiter augmentum habet. in præt. plusquamperf. actiuo, à them. act. ὀρύττω. Sic ὠρωρύχειν ex ὀρύττω.

Ὠσεν Ionicè pro ὦσε, insertà syllaba σεν. vt in τυψεν. aor. 1. act. verbi ὠθέω, ex inus. them. ὤθω. Vnde in med. voce ὠθέατο, & particip. ὠσάμενος.

Ὦσεν, tertia pers. plur. præs. subiunct. act. à them. εἰμί, faciente primam sing. ὦ ex inus. themate ἔω. At ὦσι, aspiratum, est itidem tertia pers. plur. præs. subiunctiui actiui, sed à themate ἵημι, quod & ipsum facit ὦ ex inus. themate ἴω.

Ὤσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὠθέω, facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inus. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσμένος, inde & aor. 1. pass. ὠσθείω, ex quo partic. ὠσθείς.

Ὠσιεῦ, Atticè pro ὠσεῖ secunda pers. sing. fut. 1. med. ὠσιοῦμαι pro ὠσείομαι, à them. act. ὠσίω.

Ὠσθήσαν, aor. 1. pass. indic. modi, ex them. ὤττομαι, faciente fut. 1. med. ὠσθήσομαι, præt. perf. pass. ὤσμαι, ex cuius tertia pers. aor. ille.

Ὤχα, præt. perf. act. verbi οἴχω.

Ὤχατο, Ionicè pro ὠχώμην ὤχαν, præt. plusquam perfect. eiusdem them. [οἴχομαι.

Ὠχκα, poetica τρόπῃ ἀφαιρέσεως pro ὤχκαα, præt. perf. ac. verbi οἴχω ex

Hæc ex doctissimis Græcorum commentariis & aliorum nostræ ætatis ἀλλεπαλλήλων scriptis desumpta proposuimus. Cæterum quum verbum passiua vocis reuocatur ad thema quod est actiua. sciendum est respici ad primum thema, non ad id ex quo illud proximè deriuatum est.

DE GRÆCORVM NOTIS ARITHmeticis compendium ex Adriani Amerotij scriptis.

GRÆCI vtuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò singulis elementis secundum alphabeti seriem loci sui numerum significantibus. Nam quorum in ordine alphabeti locum quæque litera sortita est, eiusdem numerum repræsentat, vt α primum, β secundum, & ita deinceps vsque ω, quod vigesimi quarti symbolum habet. Secundò, toto alphabeto in tres classes diuiso, quarum prima est vnitatum ab α prima vnitate vsque ι decimam vnitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro senario vsurpata. Secunda est denariorum à litera ι vsque ρ procedens interiecto itidem hoc signo ϟ pro nonagenario. Tertia est centenorum, à litera ρ vsque ad finem sua serie protensa, sed pari modo hac nota Π pro nonagesimo addita. Singulis literis pariter & notis, si virgula toni grauis nota subscribatur, hoc modo, ͵ à prima quidem classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertiò, sex dũtaxat literis alphabeti in designandis numeris vtuntur ΙΠΔΗΧΜ, quarum Ι vnitatem significat Π πέντε, id est, quinque Δ, δέκα, id est, decem. Η, ἑκατόν, id est, centum. Χ, χίλια, id est, mille. Μ, μύριαι id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Et hæ quidẽ omnes præter Π vsque ad quaternarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicantur. vt, Ι Ι Ι. Ι Ι Ι. Ι Ι Ι Ι. 1. 2. 3. 4. Δ. ΔΔ ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id est, 10. 20. 30. 40. Η. ΗΗ. ΗΗΗ. ΗΗΗΗ id est, 100. 200. 300. 400. Χ. ΧΧ. ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. ͵Χ 1000. 2000. 3000. 4000. Μ. ΜΜ. ΜΜΜ. ΜΜΜΜ id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriam & chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ, literæ Π inclusa significant, vt Δ inclusum Π efficit 50. Η inclusum Π, 500. Χ. inclusum Π, inclusum Π. 5000. Μ, inclusum Π, 50000. Horũ numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper maior minori præponendus est.

Herodiani de iisdem tractatus.

VNitatis numerum significat vnum iota: binarium, duo ι ι: & ita vsque ad quatuor. Quinarium enim (τὸ πέντε) significat litera π: similitérque senarium notat hoc ipsum π adiecto vno ι, veluti ad quinque priora addita vno: & ita deinceps vsque ad nouem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) significatur litera δ, vicenarius verò, duobus δ δ, eodémque modo vsque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo vẽtre, hoc modo, ͵Δ͵ Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidẽ vtin præcedentib. appositum habente suũ δ & ita progressio fit vsque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατόν) significatur litera η: duocenarius, duplici ηη, & ita vsque ad quingenarium. eius quippe (τοῦ πεντακοσίου) nota est literæ π, in sui medio habẽs literã η: sic nimirũ ͵Πη͵. Sexcenarius verò cõsimiliter notatur eadẽ hac nota apposita literæ η: & vsque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarij, (τῶν χιλίων) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. & sic vsq. ad quatuor milia progredimur, nam π rursum vti suprà, in sese medium continent χ: quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat hoc modo, ͵χ͵ Idem verò & sex millia significat, consimiliter vti in superioribus apposita ei litera χ. eadémque ratione vsque ad nouem millia. Decem autem millia (τὰ μυρία) notat litera μ. Porrò notæ illæ quæ apponuntur supradictis, quum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus ad sinistrum. nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verum subiecì ipsas illas numerorum figuras serie & ordine suo, ab vnitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota: vt eo modo cognosci melius & intelligi possint quæ antè dicta sunt. Faciendum itaque vt prædictum est appositarum namque literarum vnaquæque numeri multitudinem significat. Cæterùm scripsi numeros vnitatis, denarios, centenarios, millenarios, qui ex prædictis satis manifestum est quonam pacto singulis horum illis appositis augendi sint. præmittendus autem semper maior minori, appositis serie sua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

I. α, ἓν.	I, 1, Vnum.
II. β δύο.	II, 2, duo.
III. γ, τρία.	III, 3, tria.
IIII. δ, τέσσαρα.	IIII, 4, quatuor.
II. ε, πέντε.	V, 5, quinque.
III. ϛ, ἕξ.	VI. 6, sex.
IIII. ζ, ἑπτά.	VII. 7, septem.
IIII. η, ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
IIIII. θ, ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ. ι δέκα.	X, 10, decem.
Δ I. ια ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔII. ιβ, δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔIII. ιγ. τρισκαιδέκα.	XIII. 13, tredecim.
ΔIIII. ιδ. τεσσαρεσκαιδέκα.	XIIII. 14, quatuordecim.
Δ Π. ιε. πεντεκαιδέκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠI. ιϛ. ἑκκαιδέκα.	XVI. 16, sedecim.
ΔΠII. ιζ, ἑπτακαιδέκα.	XVII. 17, septendecim.
ΔΠIII. ιη. ὀκτωκαιδέκα.	XVIII. 18, octodecim.
ΔΠIIII. ιθ. ἐννεακαιδέκα.	XVIIII. 19, nouendecim.
Δ Δ. κ. εἴκοσι.	X X. 20, viginti.
ΔΔI. κα. εἴκοσιν.	XXI. 21, viginti unum.
ΔΔΠ. κβ. εἴκοσι δύο.	XXII. 22, viginti duo.
ΔΔΠI. κγ. εἴκοσι τρία.	XXIII, 23 viginti tria.
ΔΔΠII. κδ. εἴκοσι τέσσαρα.	XXIIII, 24, viginti quatuor.
ΔΔΠ. κε, εἴκοσι πέντε.	XXV. 25, viginti quinque.
ΔΔΠI. κϛ. εἴκοσι ἕξ.	XXVI. 26, viginti sex.
ΔΔΠII. κζ. εἴκοσι ἑπτά.	XXVII. 27, viginti septem.
ΔΔΠIII. κη, εἴκοσι ὀκτώ.	XXVIII 28, viginti octo.
ΔΔΠIIII. κθ. εἴκοσι ἐννέα.	XXVIIII 29, viginti nouem.
Δ Δ Δ. λ. τριάκοντα.	X X X. 30, triginta.
Δ Δ Δ I. λα.	XXXI. 31.
ΔΔΔII. λβ.	XXXII. 32.
ΔΔΔIII. λγ.	XXXIII, 33.
ΔΔΔIIII. λδ.	XXXIIII. 34.
ΔΔΔΠ, λε.	XXXV. 35.
ΔΔΔΠI. λϛ.	XXXVI. 36.
ΔΔΔΠII. λζ.	XXXVII. 37.
ΔΔΔΠIII, λη.	XXXVIII. 38.
ΔΔΔΠIIII. λθ.	XXXVIIII. 39.
Δ Δ Δ Δ. μ.	XL. 40, quadraginta.
ΔΔΔΔI. μα.	XLI. 41.
ΔΔΔΔII, μβ.	XLII. 42.
ΔΔΔΔIII. μγ.	XLIII. 43.
ΔΔΔΔIIII. μδ.	XLIIII. 44.
ΔΔΔΔΠ. με.	XLV. 45.
ΔΔΔΔΠI. μϛ.	XLVI. 46.
ΔΔΔΔΠII. μζ.	XLVII. 47.
ΔΔΔΔΠIII. μη.	XLVIII. 48.
ΔΔΔΔΠIIII. μθ.	XLVIIII. 49.
͵Δ͵ ν. πεντήκοντα.	L. 50, quinquaginta.
͵Δ͵ I. να.	LI. 51.
͵Δ͵ II. νβ.	LII. 52.
͵Δ͵ III. νγ.	LIII. 53.
͵Δ͵ IIII. νδ.	LIIII. 54.
͵Δ͵ Π. νε.	LV. 55.
͵Δ͵ ΠI. νϛ.	LVI. 56.
͵Δ͵ ΠII. νζ.	LVII. 57.
͵Δ͵ ΠIII. νη.	LVIII. 58.
͵Δ͵ ΠIIII. νθ.	LVIIII. 59.
͵Δ͵ Δ. ξ. ἑξήκοντα.	LX. 60, sexaginta.
͵Δ͵ ΔI. ξα.	LXI. 61.
͵Δ͵ ΔII. ξβ.	LXII. 62.
͵Δ͵ ΔIII. ξγ.	LXIII. 63.
͵Δ͵ ΔIIII. ξδ.	LXIIII. 64.
͵Δ͵ ΔΠ. ξε.	LXV. 65.
͵Δ͵ ΔΠI. ξϛ.	LXVI. 66.
͵Δ͵ ΔΠII. ξζ.	LXVII. 67.
͵Δ͵ ΔΠIIII. ξη.	LXVIII. 68.

ΔΠΙΙΙΙ, ξθ.	LXVIII, 69.
ΔΔ, ο, ἑβδομήκοντα.	LXX, 70. septuaginta.
ΔΔΙ, οα.	LXXI, 71.
ΔΔΙΙ, οβ.	LXXII, 72.
ΔΔΙΙΙ, ογ.	LXXIII, 73.
ΔΔΙΙΙΙ, οδ.	LXXIIII, 74.
ΔΔΠ, οε.	LXXV, 75.
ΔΔΠΙ, οϛ.	LXXVI, 76.
ΔΔΠΙΙ, οζ.	LXXVII, 77.
ΔΔΠΙΙΙ, οη.	LXXVIII, 78.
ΔΔΠΙΙΙΙ, οθ.	LXXVIIII, 79.
ΔΔΔ π, ογδόηκοντα.	LXXX, 80. octuaginta.
ΔΔΔΙ, πα.	LXXXI, 81.
ΔΔΔΙΙ, πβ.	LXXXII, 82.
ΔΔΔΙΙΙ, πγ.	LXXXIII, 83.
ΔΔΔΙΙΙΙ, πδ.	LXXXIIII, 84.
ΔΔΔΠ, πε.	LXXXV, 85.
ΔΔΔΠΙ, πϛ.	LXXXVI, 86.
ΔΔΔΠΙΙ, πζ.	LXXXVII, 87.
ΔΔΔΠΙΙΙ, πη.	LXXXVIII, 88.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, πθ.	LXXXVIIII, 89.
ΔΔΔΔ, ϟ, ἐνενήκοντα.	LXXXX, 90, nonaginta.
ΔΔΔΔΙ, ϟα.	LXXXXI, 91.
ΔΔΔΔΙΙ, ϟβ.	LXXXXII, 92.
ΔΔΔΔΙΙΙ, ϟγ.	LXXXXIII, 93.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, ϟδ.	LXXXXIIII, 94.
ΔΔΔΔΠ, ϟε.	LXXXXV, 95.
ΔΔΔΔΠΙ, ϟϛ.	LXXXXVI, 96.
ΔΔΔΔΠΙΙ, ϟζ.	LXXXXVII, 97.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, ϟη.	LXXXXVIII, 98.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ϟθ.	LXXXXVIIII, 99.
Ϟ, ρ, ἑκατόν	C, 100, centum.
ΗΗ σ, διακόσια.	CC, (vel ∞) 100. ducenta.
ΗΗΗ τ, τριακόσια.	CCC, 300, trecenta.
ΗΗΗΗ υ, τετρακόσια.	CCCC, 400. quadringenta.
Η φ, πεντακόσια.	D, (vel 100) 50. quingenta.
ΗΗ χ, ἑξακόσια.	DC, 600. sexcenta.
ΗΗΗ ψ, ἑπτακόσια.	DCC, 700, septingenta.
ΗΗΗΗ ω, ὀκτακόσια.	DCCC, 800, octingenta.
ΗΗΗΗΗ ϡ, ἐνακόσια.	DCCCC, 900. nongenta.
Χ α, χίλια.	M. (vel CIↃ ∞, IↃ) 1000. mille.
ΧΧ β, δισχίλια.	II, (vel II. ∞) 2000. duo millia.
ΧΧΧ γ, τρισχίλια.	III, (vel III. ∞) 3000. tria millia
ΧΧΧΧ δ, τετρακισχίλια.	IIII, (vel IIII ∞) 4000, quatuor millia.
Χ ε, πεντακισχίλια.	V, [vel V ∞, IↃↃ] 5000, quinque millia.
ΧΧ ϛ, ἑξακισχίλια.	VI, (vel VI ∞) 6000 sex millia.
ΧΧ ζ, ἑπτακισχίλια.	VII, (vel VII ∞) 7000. septem millia.
ΧΧΧΧ η, ὀκτακισχίλια.	VIII, (vel VIII ∞) 8000, octo millia.
ΧΧΧΧ θ, ἐνακισχίλια,	VIIII, (vel VIIII. ∞) 9000, nouem millia.
Μ, ι μύρια, Μ. 100000, decem millia.	X, vel [CCIↃↃ ↃMC. IML]

Porrò si quis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur hoc modo:

ΜΜ κ, δισμύρια, millia.	XX, (vel XX ∞) 20000, viginti
ΜΜΜ λ, τρισμύρια. triginta millia.	XXX, (vel XXX ∞) 30000,
ΜΜΜΜ μ, τετρακισμύρια. quadraginta millia.	XXXX, (vel ∞ XXXX) 40000
Μ ν, πεντακισμύρια. quinquaginta millia.	L, (vel L ∞, IↃↃↃ) 50000,
Μ ξ, ἑξακισμύρια.	LX, (vel LX ∞) 60000, sexaginta millia.
ΜΜ ο, ἑπτακισμύρια.	LXX, (vel LXX ∞) 70000, septuaginta millia.
ΜΜΜ π, ὀκτακισμύρια octuaginta millia	LXXX, (vel LXXX ∞) 80000.
ΜΜΜΜ ϟ, ἐνακισμύρια 90000, nonaginta millia.	LXXXX, (vel LXXXX ∞)

Quod si vlterius adhuc progredi velimus, sequentur notas minuscularum literarum: quarum hæc est series;

ρ, ἑκατοντακισμύρια. 100000, centum millia.	C, (vel CM, CCCIↃↃↃ)
σ, διακοσιακισμύρια. ducenta millia.	CC, vel CC ∞) 200000

τ, τριακοσιακισμύρια, trecenta millia	CCC, (vel CCC ∞ 300000,
υ, τετρακοσιακισμύρια, 400000. quadringẽta millia.	CCCC, (vel CCCC ∞)
φ, πεντακοσιακισμύρια. gentа millia.	D, (vel IↃ, D ∞) 500000, quin-
χ, ἑξακοσιακισμύρια. centa millia.	DC, (vel DC. ∞) 600000, sex-
ψ, ἑβδομακοσιακισμύρια. septingenta millia.	DCC, (vel DCC ∞) 700000
ω, ὀγδοακοσιακισμύρια. 800000, octingenta millia.	DCCC, (vel DCCC ∞)
ϡ, ἐνακοσιακισμύρια, 900000, nongenta millia.	DCCCC, (vel DCCCC ∞)

Hæc sequũtur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια Quæ integra potius scribuntur quàm notis repræsentantur: quamuis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIↃↃↃↃ notata comperiantur.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à superioribus originem ducunt.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poëtis τρίστος)	Tertius.
Τέταρτος (poëtis τέτρατος	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.
Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔνατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Δωδέκατος,	Vndecimus.
Ἕνδεκατος,	Duodecimus.
Τρεῖς καὶ δέκατος,	Decimus tertius, seu Tertiusdecimus.
Τέσσαρες καὶ δέκατος,	Decimusquartus, seu Quartusdecimus.

vtroque enim modo Latini loquuntur, id quod de sequentibus etiam dictum putatur.

Πεντεκαὶ δέκατος.	Decimusquintus.
Ἑκκαὶ δέκατος,	Decimussextus.
Ἑπτὰ καὶ δέκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτὼ καὶ δέκατος,	Decimusoctauus.
Ἐννεὰ καὶ δέκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστός,	Vigesimus, seu vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigesimustertius: & sic deinceps.
Τριακοστός,	Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigesimusprimus.
Τεσσαρακοστός,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadragesimusprimus: & sic deinceps.
Πεντηκοστός,	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogesimus.
Ἐνενηκοστός,	Nonagesimus.
Ἑκατοστός,	Centesimus.
Διακοσιοστός,	Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός,	Trecentesimus.
Τετρακοσιοστός,	Quadringẽtesimus, vel Quadringesimus.
Πεντακοσιοστός,	Quingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingentesimus, vel septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octingentesimus, vel Octingesimus.
Ἐννακοσιοστός,	Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός,	Millesimus.
Δισχιλιοστός,	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quatermillesimus.
Πεντακισχιλιοστός,	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός.	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies millesimus.
Ἐννακισχιλιοστός.	Nonies millesimus.
Μυριοστός,	Decies millesimus.
Δισμυριοστός,	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστός,	Tricies millesimus: & ita deinceps vsque

μυριακισμυριοστός, & in infinitum vsque multiplicando per aduerbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente, vt videre est passim apud Athenæum.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος.

Διπλοῦς

Ἁπλῶς,	Simplex.
Διπλῶς	Duplex.
Τριπλῶς,	Triplex.
Τετραπλῶς,	Quadruplex.
Πεντάπλῶς,	Quintuplex.
Ἑξαπλῶς,	Sextuplex.
Ἑπτάπλῶς,	Septuplex.
Ὀκτάπλῶς,	Octuplex.
Ἐνναπλῶς,	Nonuplex.
Δεκαπλῶς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλῶς, χιλιαπλῶς, μυριαπλῶς. Quibus adde infinitũ πολλαπλῶς, multiplex.

Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πεντάπλάσιος,	Quinquplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sextuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Nonuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps vsque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Subsantiua quædam ex numeralibus derivata.

Μονάς,	Vnitas numerus singularis.
Δυάς,	Dualis numerus, secũdũ alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
Πεντάς, siue Πεμπάς,	Quinarius numerus.
Ἑξάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἐννάς,	Nouenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τριακάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐννάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Decies septies.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Decies octies.
Ἐννεακαιδεκάκις,	Decies nouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, seu Tricies.
Τετταρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: & sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δεκαμυριάκις,	Vicies millies: & sic deinceps vsque ad μυριάκις μυριάκις.

In infinitum autem est πολλάκις multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις quoties & toties.

DE MENSIBVS, ET EORVM PARTIBVS.

DVODECIM apud omnes gentes computatos fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: in primis verò Attici menses non conuenerunt cum nostris, quòd illi, sicut & Hebræorum mensem, tantùm ad lunæ cursum computarentur, luna auspicante & finiente mensem: nostri verò ita distripti sint, vt in conficiendo anno magis ad Solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstiuo inchoabat annum: quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possimus, quum videamus eum partem sibi ex Iunio capere, partem ex Iulio, quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium, sed etiam Ægyptiacorum & Hebræorum, singulorum nomina & seriem subscribemus.

Atheniensium.

Ἑκατομβαιών, Iunius. Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initium, vt patet ex Dionys. Hal. Rom. antiq. lib. 1. ideóque ab hecatombis sacrificiis maioribus, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρονιών, (i. Saturnalis) à Bizonis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plut. in Thes. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagitniis Apollinis sacris. Hunc mensem fuisse secundum annot. Suid. post Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Augustus, à Boedromiis sacris. Plut. in Aristide.

Μαιμακτηριών, September: à Mamacta quod turbidum aërem significat.

Πυανεψιών, October, sic dictus à festo quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque condiis, vt ex Plut. in Thes. colligere licet.

Ἀνθεστηριών, November, dictus quòd ἀνθίων στεφῶν τῶν γῆθεν, At Philostr. verum esse mensem scribit, denominatum ita ἀπὸ τῆς ἀνθῶν. Vnde & Plut. in Sylla & Appian. lib. 1. Bell. ciuil. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 12.

Ποσειδεών, [q. d. Neptunius] December, vt interpr. Suidas. Iaruario tamen eum comparat. Plut. in Cæl.

Γαμηλιών, Ianuarius: à Iunone quæ nuptiis præest, Suid.

Ἐλαφηβολιών, Februarius, à venatione cerborum.

Μουνυχιών, Martius, à Munichijs Dianæ sacris. Plut. in Thes. Vide & Harpocr. & Suid.

Θαργηλιών, Aprilis, dictus ἀπὸ τῶν Θαργηλίων, quod erat festum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum quas calor Solis θέρων, καὶ θάλπων τῶν γῆθεν produxerat, diis offerebantur.

Σκιροφοριών, Maius, à sacris vmbraculis. Vide Dionys. Halic. Rom. antiq. lib. 1.

Ægyptiacorum.

Φαῶφι ἢ Θωθὶ ὁ Σεπτέμβριος.
Παῦφι ἢ Φαῦφι ὁ Ὀκτόβριος.
Ἁθὺρ ὁ Νοέμβριος.
Χοιὰκ ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ ὁ Ἰανουάριος.
Μεχεὶρ, ἢ Μεχεὶρ ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ ὁ Μάρτιος.
Φαρμοῦθι ὁ Ἀπρίλλιος.
Παχὼν ὁ Μάϊος. 3. Mac. 6. 38.
Παῦνι ὁ Ἰούνιος.
Ἐπὴφ ὁ Ἰούλιος. 3. Mac. 6. 38.
Μεσορὴ ὁ Αὔγουστος.

Hebræorum.

Τισρὶ ὁ Σεπτέμβριος.
Μαρχεσουὰν ὁ Ὀκτόβριος.
Κασλεὺ ὁ Νοέμβριος.
Τεβὴθ ὁ Δεκέμβριος.
Σεβὰτ ὁ Ἰανουάριος.
Ἀδὰρ ὁ Φεβρουάριος.
Νισὰν ὁ Μάρτιος.
Ἰὰρ ὁ Ἀπρίλλιος.
Σιβὰν ὁ Μάϊος.
Θαμοὺζ ὁ Ἰούνιος.
Ἀβ ὁ Ἰούλιος.
Ἐλοὺλ ὁ Αὔγουστος.

De partibus mensis.

Diuidunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεκάμερα, vt Pollux nominari posse ait. Primam vocant μεινὸς ἱστάμενος sive ἀρχόμενος: secundam μεσοῦντος μεινὸς, vel τοῦ δ' τετάρτου τετράδος: tertiã φθίνοντος μεινὸς sive παυόμενος aut λήγοντος vel etiam τοῦ ἑκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis nominibus ordinalibus, πρώτη δ' ἀντὶ τοῦ τετάρτου, seu τετράς, πέμπτη, sive πεντεκαιδεκάτη, sive ἕκτη, & sic deinceps: nisi quòd prima cuiusque mensis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouilunium) decima quinta peculiariter ab Hesiodo μέσα, quoniam mediam

obtinet

obtinet locum: vltima, ἑνὶ καὶ νέᾳ, quæ & δημοκρίας in honorem Demetrij dicta aliquandiu fuit. Hoc porrò est discriminis, quòd in ἱσταμένου & μειοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade vtuntur ordine retrogrado, quali Latini in suis nonis, idibus & calendis, vt ex sequenti diagrammate patebit.

1 Νουμηνία	ἱσταμένου μηνὸς. sive ἀρχομένου μηνός.	Calendæ.	
2 δευτέρα		IIII	Nonas.
3 τρίτη		III	
4 τετάρτη		Pridie	
5 πέμπτη		Nonæ	
6 ἕκτη		VIII.	Idus.
7 ἑβδόμη		VII	
8 ὀγδόη		VI	
9 ἐνάτη		V	
10 δεκάτη		IIII	
11 πρώτη	μειοῦντος μηνὸς, vel ἐκ δεκάδος, seu δεκάτης.	III	
12 δευτέρα		Pridie	
13 τρίτη		Idus.	
14 τετάρτη		XVIII	Kal.
15 πέμπτη		XVII	
16 ἕκτη		XVI	
17 ἑβδόμη		XV	
18 ὀγδόη		XIIII	
19 ἐνάτη		XIII	
20 εἰκάς, seu εἰκοστή.		XII	
21 δεκάτη	φθίνοντος μηνὸς vel.	XI	
22 ἐνάτη		ἐπὶ δέκα X	
23 ὀγδόη		εἰς καὶ I X	
24 ἑβδόμη		δύο, vel V III	
25 ἕκτη		Poll. VII	
26 πέμπτη		seu VI	
27 τετάρτη		μιᾷ εἰ. V	
28 τρίτη		καὶ IIII	
29 δευτέρα		δυὰ III	
30 ἕνη καὶ νέα.	ἕνη καὶ νέα, seu τριακάς	Pridie	

Ita numerandũ esse, tum ex Polluce constat, tum ex scholiis in Aristophanem scriptis, tum etiam ex ipso Plut. in Solone.

Qui verò Latinis mensium nominibus apud Græcos vtuntur, Latinorum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νεανῶν Κ' Φεβρουαρίου, πρὸ ἐ εἰδῶν Ἰανουα. πρὸ καλανδῶν ἰδ' Σεπτεμβρίου. Id quod in manuscript. quoq; ephemeridib. visitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plinius, qui dies XV. ante August. Kal. est. Item is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist. ad Atticum, vt Athenas a.d. XVII. Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a.d. (id est, ante diem) non ad, doctissimi quique censent. & Græca consuetudo confirmat. Quæ fuerit autem intercalandi ratio, vide apud Macrob. Saturn. lib. 1. c. 13.

DE VETERI ET RECTA GRÆCÆ LINGVÆ PRONVNTIATIONE.

Vacaturis alioqui hisce paginis tractatum de veteri & recta linguæ Græcæ pronuntiatione à doctissimis huius ætatis viris collectum ac memoriæ prodatum adiicere, nec ab opere alienũ, nec studiosis ingratum aut inutile fore existimaui.

GRAECORVM literæ XXIIII. Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ρ Ω. Quarũ omnium vim Latinos sentire probèq; exprimere testatur Priscianus lib. I. 7. Grammatici autem à literis tanquam ex parte simplicissima exordiuntur. Orationem enim in qua versantur primũ omniũ in vocabula, eásque rursus in syllabas, nisi cùm monosyllaba sunt; syllabas demum in literas diuidũt, nisi cũ & ipsæ ex vna vocali constituũtur. Quamobrem etiã literæ à Græcis στοιχεῖα, id est, elementa vocantur, vt docet Plato in Cratylo, & Dionysius. Eædẽ verò etiã γράμματα appellãtur à scribendo siue quòd ex lineis constent. Sunt enim inuentæ simplicissimis articulatæ vocis sonis certo lineatũ ductu exprimendis. Cæterùm diuini huius muneris quis primus inter mortales autor fuerit, non liquet de qua re, si libet, videre Plinũ lib. 7. c. 56. Ex Phœnicia quidem constat a Cadmo in Græciã illatas. Sed, quod ipsi Græci ignorãrunt, Hebræis deberi earũ inuentionẽ, ipsa nomina apertè declarant. Sexdecim autẽ initio fuisse, idem Plinius, Dionysius, & Plutarchus, verè scribunt. Quum enim inuentæ sint literæ simplicibus sonis significandis, necesse est profectò in omni lingua, vt quidẽ commodè scribi possit, totidem omnino literas existere, quod sunt eius soni simplices. Alioquin siue plures siue pauciores fuerint, & scriptioni & pronuntiationi magnas tenebras offundi necesse fuerit. Idque sollicitè Græcos obseruasse, vel hoc vnum satis ostendit, quod inter Elenchos Aristoteles nullam ex literis fallacem conclusionem numerat, quàm nihil possit frequentiùs occurrere, si vni literæ duplicem sonum, vel contrà vni sono duas literas tribuetis. Simplices igitur Græcæ linguæ sonos sexdecim, totidémque necessarias literas esse, ex eo apparet, quod ex reliquis octo qui totidem literis scribuntur, alij sint compositi, alij suapte natura idem cum compositis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ, & totidem sonis simplicibus exprimendis repertæ sunt hæ α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. Nam aliæ præterea octo illis additæ sunt partim à Palamede, partim à Simonide, videlicet η ω ξ ξ φ θ φ χ: quod nulla quidem necessitate factum est, sed maximo tamen cum fructu, vt scriptio minus esset laboriosa, magisque compendiosa.

His ita se habentibus, hoc sit pro certo positum & constitutum, quod nemo negare sanè potest, hasce literas α δ ε θ ι λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ sonuisse olim quemadmodum nunc sonant, & ab omnibus citra controuersiam ferè rectè pronuntiari. Itaque breuiores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud solùm obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgò vtimur, pronuntiationem id nobis inuexisse, vt in earundem quibusdam nomenclaturis & appellationibus potius quàm sono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau tai dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porrò has β γ ζ η κ υ ω non solùm vulgus, sed & docti plerique, recepto & pertrito vsu vel abusu potius & peruersa consuetudine, ita absurdè proferunt, vt non solùm nomen amiserint, sed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorsus iam sonum induerint: quemadmodum ordine alphabetico suo loco infrà declarabimus.

Α, α, a.

ΑΛΦΑ, Alpha, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, & per syncopen alpha, nomen habet. Sono respondet A Latinorum id enim vertitur: debérque in imo gutture pronuntiari clarè, & ore prorsus hiante.

Ἀγρός, ager.

Ἀργὸς quasi ἀεργός, otiosus, inert.

Β, β, b.

ΒΗΤΑ, Bēta, vulgo laxius quàm b Latinum profertur, ita vt u consonantem referatque inepté & contra vsum venerandæ antiquitatis. Nunc enim βῆτα pronuntiant uita: quo vitio perpetuo laborat in Hispania Burgensis diœcesis, enuncians ϑεῆτα, ϑεῆτε, pro *bestia, bete*: quin eadem adhuc vitium geminat quum præposterè profert *bita, bacca*: pro ϑῖτα, ϑακκα: & ϑοῦνον *bunum* pro *bonum* ϑοῦνον.

Sonanda est vt prior syllaba Gallicæ dictionis *beste* seu *bête*, quæ bestiam significat.

Ab Hebræo Beth nomen habet, addita formali litera α.

Eustathius in Homerum β (inquit) μιμητέον τὸν ἤχον προσῳδίας τῶν φωνῶν & alto loco βῆ ζῆ φωνὴ προσῳδίας τοιαύτη. Citatque hunc Cratini versum qui est apud Ælium Dionysium:

Ὁ δ' ἀλιβεῖν ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Quod ita proferendum est,

Hod elibiuo hoosper probatou bee bee legon badizei. Hoc est, Is autem fatuus tanquam ouis bee bee, sonans badizat, id est, incedit, vadit, iuxta illud Plauti in Asinaria: Demam hercle iam de hordeo tollutim, ni badizat.

Quid multis? ipsius literæ B figura quæ Græcis & Latinis eadem est, satis indicat eam apud vtrosque eandem habere vim, potestatem, & sonum.

Γ, γ, g, & ϝ siue F digamma Æolicum.

ΓΑΜΜΑ, siue vt Iones appellant, Gema, de quo docti minus laborant. Sonant vt G Latinum: & ab omnibus ferè rectè pronuntiatur ante pleraſque consonantes, vt ἀγδόη, γλῶσσα, ἀγμός, γνωφός, ἀγκύρη: & ante vocales α ο υ, γάμος, γοῦνος, γῆ: sed ante reliquas vocales vulgò vitiosius & effœminatius profertur: tunc enim nouum huic literæ sonum quendam tribuunt, cum i consonante [vt quidem vulgò profertur] commiscent itaque pro γενεαλογία, legunt *ienealoia*: quum vbique deberet masculum illum, & per omnia similem seruare sonum, medium, inquam, inter tenuem & aspiratum, quem perpetuò adhibent Germani, nec in coniugatione λέγω, λέγεις, λέγει, vel alibi, vllo modo variant, quascunque tandem contingat eam præcedente vel subsequi literas. Certum enim est i consonantis sonum à Græcis nunquam fuisse vsurpatum, sicut ἰῶτα dicemus. Deinde vni literæ duplicem sonum tribuere non potes, quin Græcos fatearis literarum inopia laborare, quod ne verisimile quidem esse potest. Eodem igitur sono tam Græcis quàm Latinis hæc litera pronuntiari debet, quæcunque tandem vocalis sequatur, eo scilicet quem integrum retinuit inter a & o.

Ab Hebræo nomine *Ghimel* longius Gamma necessitatem digamma Æolicum appellatur, quòd duplicis Gamma imaginem referre videatur. de quo plura in ϝ.

Δ, δ, d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo Daleth, siue Deleth.

Sonat vt nostrum d.

Ab eius figura astrum δελτωτὸν nuncupatum est, quod est signum in cœlo supra arietis caput positum, δελτοειδὲς, hoc est triangulari figura, Δ literæ imaginem referens, à qua etiam nomen

men habet,duobus æquis lateribus,vno breuiori, in vno quoque angulo stellam habens.

E ε,e breue.

ΕΨΥΛΟΝ,id est, exile seu tenue,peculiare nomen non habet.Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Vna est ex iis quatuor,quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantum ipsarũ nomina,vt Alpha,Betha, & cæteræ omnes literæ præter ε,ι & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo psilon vocatur,id est,tenue, postea adiectum esse,quum inter ε & ει distingui & illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset.Veteres enim primo hanc literam ει vocabãt, sicut ostendit Plutarchus in eo libello quem inscripsit περὶ τοῦ ει ἐν Δελφοῖς, & post eum etiam Eustathius Iliad.ε.Item Nigidius apud Gellium lib.19.cap.14.meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit ε graui esse sono,ac tum demum exaudiri,quum spiritus aliquando inferius contrahi videtur, & suppresso quodammodo sono enuntiatur:ψιλὸν verò acutum habere sonum, quum ad aperta vsque labra porrigitur, & vocaliore sono se prodit.

Cauendum autem in primis ne ε literam vel αι diphthongum pronuntiamus vt eineque incidamus in vitium orationis effœminatæ,quod vocant Grammatici πολυψιλόν: vt inferius in ε & αι ostendemus.

Ζ,ζ,z.

ΖΗΤΑ,zeta non zita:id autem opposuimus Tsade Hebræorũ, non zain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodie à Gallis s litera efferitur,quum est inter duas vocales media, neque etiam vt duplex ss,sed vt d:,qui sonus est suauissimus, & à Latinis nunquam satis rectè exprimi potest.

Quintilianus lib.11. iucundissimas esse testatur apud Græcos ζ & υ,quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant, & subdit, quas mutuari solemus quoties illorum nominibus vtimur. Quod quum contingit,nescio quomodo hilaritor protinus reuidet oratio,vt in zephyris zopyrique,quæ si nostris literis scribantur,sordidum quiddam & barbarum efficient, & velut in locum earum succedent tristes & horridæ,quibus Græcia caret: Hæc Quintilianus.Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidasse,quòd dum exprimitur, morientis dentes imitetur: hinc factum vt quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronuntiandam censeant. Cæterùm quòd omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non ds (vt diximus)sed ss valere, hoc mihi quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valent κκ vel ππ,sed κσ,vel πσ. Deinde vbi illa esset huius literæ suauitas, qua Fabius testatur nullam dulcius spirare?

Romani,qui peregrinam ζ inter suas adsciuerunt,eam aliquãdo duplici ss reddunt:πατρίζω patrisso,μάζα massa.

H,η,e,siue ē longum.

ΗΤΑ,Eeta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomẽ traxit.Fuitque olim nota aspirationis,vt declarat Athenæus lib. 9. his verbis.Οἶμαι δ' ἐγὼ καὶ τὴν ἡ φωνὴν τυπῶσαι, ὅμοιαν τοῖς παλαιοῖς τοῖς δ' ἀττικοῖς, ὅ ἐστιν ἐν Ῥωμαίοις καὶ πᾶσιν τοῖς δ' ἀσκουμένοις ἐν μάτων ἡ προσγραφή.id est,veteres arbitror H elemento aspirationem formasse,quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus h præscribunt.

Ideóque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos H, ἑκατὸν,id est,centum designabat, quod prima esset eius vocis litera, quam tunc sic scribebant HEKATON. Quia verò Græci hanc aspirationem non supra ponebant, sed ipsi lineæ inserebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est vt cœperint eam supra ponere,ac tandem illam discere int,hoc pacto H,ita vt anterior pars significaret spiritum asperum,posterior lenem,quibus adhuc vtimur in literis grandiusculis. In antiquissimis Heracleensium numismatis,legitur ΓΗΡΑΚΛΕΩΝ & ΓΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præpositio in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia vsurpauit, vt disertè testatur Plato in Cratylo his verbis,ὡ δὲ ἐχρώμεθα ἄλλῳ ἐ τὸ παλαιόν,id est,η enim non vsurpabamus olim,sed ε.Idipsum Ausonius poeta de literis Græcis & Latinis, hisce versibus, qui subnuntii videntur,confirmat:

Hē quod Aeolidum quodque valet hoc Latiar E:
Præsto quod E Latium semper breue Dorica vox E.

Hæ igitur nullo modo exiliter pronunciandũ vt ἰῶτα, qui cum nihil commune habet sed e obliquo vastóque quodam sono, medio inter α & strictu minus diducto quàm α,hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono,quam ε.Hinc fit vt Græci δημοσίνια τεῖχεα,in δημοσίων,τεῖχη contraxerint: vt vbicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Iurisconsulti Græci λεγᾶτον: quòd quàm absurdè *legatum* profertur,quis non videt.

Cæcilius Iurisc.de verb.signific. Telum,inquit,vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nunc omne significatur, quod mittitur manu: Ita sequitur vt & apis & lignum & ferrum hoc nomine continentur: dictumque ab eo quòd in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τῆς πλῆσ, id est, ab eo quod est longè: quam etiam etymologiam Iustinianus in suas institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc proferetur ac si esset ε longum,quum sit e longũ:ex H per virgulã transuersam intersecta duæ propemodum E E fiunt, sic H quas geminas cõtinere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa,duas semper breues. Atque ita transferitur à Latinis per e longum,vt Δημοσθένης Demosthenes, κρατὴρ crater.

Ex quibus apparet, perperam eos facere qui η cum iota confundunt.

Θ,ϑ,th.

ΘΗΤΑ ab Hebræo nomine Theth, ideóque vocatur theta non vt nunc thita, quia in priore syllaba est η siue e longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur *beta,zeta, eta,theta.* Persius satyr.4.

Et potu et nigrum Gitto præfigere theta,

Et Martial.lib 7.

Nostri mortiferum quæsturi Cæsaris signum,
Est operæ pretium discere Theta nomen.

Θ enim funesta illa in capitalibus iudicis litera (quòd dictionem θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

Ι,ι,i.

ΙΩΤΑ,Iota trissyllabum ab Hebræo Iod,ι pro d vsurpato,respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quod omnium & figura & sono tenuissima sit & minima: est siquidem μονόγραμμος. Plato indicat accommodam esse ad exprimendas res subtiles & penetrabiles, quod declarant,vt ait,ἰέναι τε θεῖν, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda ι vt et ει, quàm ι ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν & πολυιωτα, quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipientem & confusam. Neque enim Χριστὸς sonandum vt Χρεὶς:neque πάνυ vt πανυμπαρὸν longum, vt μικρὸν paruum.

K,κ,K c,q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa siue Cappa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorruptè & rectè pronuntiatur, scilicet vt k non solùm ante consonantes, vt κλέπτω,κάμνω,κνίσκω,κράδης,κραπάλη crapula, κρατήρ: sed etiam ante vocales κ ο ω,κελός,κόμη coma, κώμη vicus,pagus,& in fine dictionis ἐκ ex.

Priscianus author est,k & q,quamuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum, quàm in metro continere potestatem, & k penitùs in Latina lingua superuacuum esse, quod ante Priscianum testati sunt etiam Fabius Terentianus,& Fl.Sosipater Carisius. Vode & in antiquissimis marmoribus legimus *PEQVNIAM* pro *pecuniam.*

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quacunque litera sequente,& Κικέρων pronuntiandum esse κίκερρον.

Veteres quoq; Græci quod Latini per q efferunt,per κ reddũt. Quintes Κυϊντ).

Quintus Κύϊντος, alij κύϊντος numismata quædam ΚΟΥΙΝΤΟΣ.

Λ,λ,l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non lamda, ex Hebræo nomine Lamed,& syncope interposito βλάμβδα. Valet l.nostrum.

Græci aliquando η sequente ι, per λ transtulerunt: Manlius Μαλλιος scribentes. Inuenitur tamẽ & Μάλλιος apud Plutarchũ.

Ab huius literæ forma λαμβδοειδὲς ἀς figura dicta est.

M,μ,m.

ΜΥ,my,hoc est mu per u exile Gallicum, non mi, longius,recessit ab Hebræo nomine Mem: Iones vocant μῶ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη auia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant,sicut patrem Tatam.Mart.lib.1.

Mammas atque Tatas habet Afra sed ipsa Tatarum
Dici & mammarum maxima mamma potest.

Cato,qui cibum ac potionem suas & Papas vocant, & patrem Tatam,& matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius, à quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

N,ν,n.

ΝΥ,Ny,hoc est Nu per u exile,ab Hebræo Nun, abiecto vltimo n. Sonat n Latinum, debétque linguæ mucrone intimos dentes & palatum feriente enuntiari, siue syllabam inchoet siue claudat,apud Græcos præsertim.

Ξ,ξ,x.

Ξι Ixi ab Hebræo Schin ductum videtur:Latini nomen inuertimus,ix dicentes. Valet cs vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοίνιξ φοίνικος, & ἄνυξ ἄνυχος. Interdum tamen κ in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter κ & σ locus aspirationi nullus esse potest. Itaque quamuis dicamus θρὶξ τριχός,minimè tamen existimandum est ξ in θρὶξ valet χσ.

Ο, ο, o breue.

ΟΜΙΚΡΟΝ, o paruum, & ipsum quoque vt ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiaremque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondens.

Latini, Græcorum suo u expresserunt, vt ὀδυσσεύς Vlysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o: vpilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronuntiant vt ou intelligas. Narbonensis contrà ou mutat in o. Sed rectiùs omnino fecerunt recentiores, qui o ab u diphthongo & appellatione & scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod & ipsa figura indicat, vt o breue.

Π, π, p.

πῆ, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet, sonat P. Latinum.

πατὴρ, patet, German. Vatter seu Fatter, per digãma Aeolicũ.

P, ρ, rh, r.

ΡΙΣ. Rhoo per o longum ab Hebræo Res longiùs remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initio aspiratur.

ῥυτὴρ defensor, Belgis ruter, id est, eques miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur vt πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, s.

ΣΙΓΜΑ. Sigma, à Sameech Hebræo.

Dores San vocant, sicut Herodotus & alij testantur. Sonat s Latinum.

Σίγμα apud Lucianum actionẽ instituit aduersus ταῦ, constituens iudicibus septem vocalibus, conquerẽs sese abs ταῦ pluribus dictionibus spoliari. (tera.

Pindaro αἰδ' ἄλφα vocatur hoc est, adulterina & non vera li-

Messala Coruinus vocat sibilum.

Malè autem infracto sono & sicut zain Hebræorum pronuntiari solet quotiès vel in eadem vel in diuersis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim causa pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Priscianus: S sæpè pro aspiratione ponitur in his dictionibus quas à Græcis sumpsimus, vt semis, sex, septem, se, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ἁλς apud illos aspirationem habent in principio.

Τ, τ, t.

ΤΑΥ, non taf, sed tau, quomodo nautæ littoris Belgici sonant tau, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Ἀντώνιος, Antonios, πάντα, panta.

Non (vt habent neotericorum Grammaticorum inuenta) Tandalos, Andonios, panda: quum t ante n, ne Latini quidem respuant.

Υ, υ, y, siue u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc est, u tenue, gracile, siue exile, (Vergilius literam Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræi litera est quę huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini.

Cuius sonus medius est inter i & ou, & tam Græcè quàm Latinè vt u Gallicum enuntiandum est, non vt i.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam supervacuã Latino sermoni putauerunt, quoniam pro illa V cederet: sed quum quędam in nostrum sermonem Græca nomina admissa sint, in quibus euidentes sonus huius literæ exprimitur, vt hyperbaton, vt hymnus, & hyacinthus, & similia, in eisdem hac litera necessariò vtimur.

Terentius dixit, An in astu venit, pro ἄστυ, hoc est ciuitatem.

Iurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum & Tertyllianum dicunt; quod inde accidisse verisimile est, quia quum Romani destituerentur voce υ, nec haberẽt literam quæ omni ex parte ei responderet, defleserunt ad vocem proximam, pro υ, sonantes u, quod etiamnum hodie euenit Italis & Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro buren, id est, foris dicunt bouten, pro muraille, mouraille: hoc est pro βυτ & μυρ βυτ & μυρ.

Φ, φ. ph f, in consonans digamma Aeolicum.

ΦΙ. Phi, nomen habet ex Hebræo Phe, quod & Pe dicitur, respondet f Latino, id est, τῷ δίγαμμα Aeolico, vt nunc quidem effertur.

Priscianus, f verò τῷ δίγαμμα sono enuntiabatur, ita scilicet vt nunc u consonans, eràque is sonus solis inter Græcos Aeolibus peculiaris. Sed postea in eius locũ successit a consonãs, ipsum verò digamma f in locum p aspiratis quod tamen in vocabulis Græcis seruatum est. vt in Philosophia, Philomela, Sophista, & multis eiusmodi. Pauca tamen excipiuntur, vt fama φήμη, fuga φυγὴ, fagus φηγός, fur φώρ, & alia præterea nonnulla quæ vsus obtinuit vt per f scriberentur, quamuis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam eius literam dicere non posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel eius literę sonum ignorabat, à solis scilicet Aeolibus inter Græcos vsurpatum, vel certè pronuntiabat vt etiamnum hodie Germani solent per u consonantem.

Idem ad Atticum lib. IX, fundum suum Formianum vocat digamma, quod nomen eius ab F litera initium sumeret, cuius figuram & sonum repræsentat: eòque Græci vtebantur initio dictionum à vocali aspirata incipientium, οἷος, Fοῖος, Heuen, Veneri itémque in medio, si vocalium concursus erat, ΩΟΝ ΩΦΟΝ dicentes, vnde nostrum Ouum & ΟΙΣ & ΟΦΙΣ. Vnde Ouis: ΒΟΟΣ ΒΟΦΟΣ Bouis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi & grauissimi versus huc adferre:

Nominum multa inchoata literis vocalibus
Aeolicus vsus vertit, et digamma præfixit:
Aeolica dialectos autem mista ferme est Italæ:
Hesperum quum dicu Græce Vesperum cognominat.
Εὖρος sic Vesta facta, Vestis ἑστὴς dicitur,
Ἠὼς quem Græci vocamus, Vim habet me dicere.
Ἠὼ est multis in vsu, et magni pretium est,
Ὦρ enim natiua vox est, ille Ver hic delitat.
Quos Homerus dixit Εὖρους, alle Euectos autumat,
Et vocula sic nuncupatur, quem Graij vocant ἰόν.
Et Iulam ille Volens, crede Marco Tullio.
Quamque ἴτυν dicunt Achaei, hanc Virgo gens Aeoli,
Plura Sappho comprehendit: Aeolei, et veteri.

X, χ, ch.

ΧΙ. Chi, apud Hebræos nihil habet cui respondeat. Nomen formandum est ad modum ῥῆ, σῖ, ῥῶ. valet ch, seu c aspiratum profertur enim cere è gutture erumpente.

Χάλυβες Calybes, χάος chaos, & huiusmodi alia.

Ψ ψ. ps, bs.

Ψ I. psi ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξῖ, πῖ, ῥῖ nominatum est. Sonat vt ps, & aliquando vt bs.

αἰθίοψ αἰθίοψ, ψαλμός, psalmus, ἄραψ ἄραβ, Arabs.

Ω, ω, o o siue o longum.

Ὦμέγα, id est, o magnum, ita vocatum est ex collatione cum altero quod μικρὸν dicitur. Est enim re vera magnum, siue quantitatem spectes, quum sit natura longum, siue figuram, quum sit veluti ex duobus co conflatum ex veterum consuetudine, qui (vt inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocales productas in scribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendúmque vt oo duplicatum, non ictu vocis, sed productione, eodémque planè modo pronuntiandum βρῶτον, id est, cibus, vt Belgis broot, hoc est, panis, à Græco deductum.

Ex his xxiiij. literis, Vocales sunt septem, id est, quæ per se possunt plenam vocem edere, α ε η ι ο υ ω. Breues duæ, ε o quibus respondent totidem longæ η ω contractæ ex duobus breuibus, solâque quantitate ab iis differentes. & tres ancipites siue communes, id est, in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdam breues, in paucis indifferentes. Priscianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes sunt ancipites vel liquidæ, hoc est, quæ facilè modò produci, modò corripi possunt. Sicut etiam apud antiquissimos erant Græcorum ante inuentionem η & ω: quibus inuentis quæ ancipites erant, remanserunt perpetuò breues, quum earum productarum loca possessa sint à prædictis vocalibus semper longis. Hæc Priscianus. Quod hac ratione factum esse aiunt, quia vetustissimi illi, si quando syllabam vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, ΔΕΕΜΟΣ pro ΔΗΜΟΣ, ΑΝΘΡΟΟΠΟΣ, pro ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Postea Simonides Melicus ex duob. EE. inuertit alterum, hoc modo EH, deinde ea coniunxit ac effecit vnum H, quam etiam notam adspirationis fuisse ostendimus. Hinc à Βηλ, (vnde in Euangelio Βεελζεβοὺλ ὁ ἄρχων δαιμονίων,) Belus Græcis Βῆλος, primus Assyriorum rex, Ninipatrisque vita functo templum erexerunt Babylonij, diuinisque eum honoribus sunt prosequuti. Sic etiam duplex oo vniuit Simonides, hoc modo ω.

Ancipites autem ferè certam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iisdem dictionibus interdum variant iuxta illud Martialis.

Et quos ἄρτος ἄρτος decet sumere.

Et illud Theocriti, -ἦνθ' ἔρωτι

πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μήκηλα, καλὰ πέφανται.

Id est, O Polypheme,

Qua minime sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti.

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere:

Ergo Græcis esse septem scimus è vocalibus
H & Ω, quæ bina pedibus subministrant tempora.
E & O breues vocari singularis temporis,
Cæteræ tres quæ supersunt διφθόγγους cognominant.
Corripi quod sæpe eadem sæpe produci valent.
Ἄλφα primùm est, inde ἰῶτα, tertium quod υ vocant.

Et paulò post:

Literam namque E videmus esse ad HTA proximam.
Sicut O & Ω videntur esse vicina sibi.
Temporum momenta distant, non soni natiuitas.
Vnde vertunt hanc in HTA sæpe diphthongum Graij,
Quando quos ἰωτεῖς solebant aut ἀχαρνεῖς dicere,
Longant, ἰωτᾶς qua potest aut ἀχαρνῆς nominant.

Nusque Medéam Latinè sic in usum vertimus.
Nomen & Regina gessit quod furens Amazonum.
Sic & divisus Abam noster Aeneam vocat.

Sed & Martianus Capella dicit e Latinum duarum literarum Græcarum vim possidere: quum breuis est, ἔ ε, vt hostis: quum longa est, ἦ η, vt dicendémque modo de ω statuendum esse. Et in hoc Virgilij, *Contecuere κοντεκοῦρε*, dicunt esse tum η tum ε: primum namque ε, η est, alterum verò, ε est. In illo autem *rapti Ganymedis honores*,

O'νείρος dicunt prius esse ο, posterius verò ω esse.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideóque à Platone in Cratylo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est, vocis expertes: à Grammaticis verò σύμφωνα, id est, Consonantes, quòd cum vocalibus adiunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero xvij. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus sunt ἡμίφωνα, id est, Semiuocales octo: sic dictæ, quòd, vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen strepitus & soni speciem edant, ζ χ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his sunt διπλᾶ, id est, dupices tres, quòd duarum literarum sint compendia ζ ξ ψ.

Υγρά, id est, liquidæ quatuor, quòd ita sint lubricæ, vt quasi liquescant in pronuntiando, λ μ ν ρ. Eadem etiam ἀμετάβολα dicuntur, id est, immutabiles, quòd in formationibus casuum vel temporum non mutentur.

Μονοδιάστατον, id est, solitarium, vnum, σ, quod ab aliis ἄστιγμον, h. e. sine signo, vel ignobile vocatur.

Cæteræ nouem appellantur ἄφωνα, id est, Mutæ, quòd per se neque vocem vt vocales, neque strepitum edant vt Semiuocales, β γ δ κ π τ θ φ χ.

In aspiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli iampridem has literas pro aspiratis asperas nominant, quùm potius densas & crassas vocare oporteat. Neque enim à Græcis σφοδρὰ γράμματα, sed δασέα dicuntur: quòd copiosiorem spiritum requirant, vt sit earum opima & quasi adipata pronuntiatio. Quamobrem etiam literas alias oppositas non lenes, sed ψιλά, id est, tenues & exiles appellant. R potius litera est aspera, & l contrà admodum lenis, sicut Ouidius his versiculis optimè declarat de Remuriis loquens, quæ postea Lemuria dicta sunt:

Aspera mutata est in lenem tempore longo
Littera quæ Rito nomine prima fuit.

Itaque à Græcis initio dictionum, & si quando geminata occurrerit, addito spiritu denso lenitas tantum abest vt rectè faciât qui densum cum aspero confundunt.

Hoc loco obiter adnotandum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inueniuntur ζ θ υ φ χ, Græca esse, aut à Græcis deriuata, saltem non Latina vt Geza, baptizo, thalamus, ocyus ab ἀκύς, lachrimæ, philtrum, Christus. Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum charus, sepulchrum, simulachrum, & similium: quum ferebenda sint sine aspiratione, carus, sepulcrum, & simulacrum. fiunt enim duo superiora à supinis sepultum & simulatum, vt ab inuolutum inuolucrum, à fultum, fulcrum, à lauatum lauacrum, ab ambulatum ambulacrum mutata t in c, & addito r. Testatur Seruius in iij. Georg. veteres scripsisse sepulchrum: post abiectam esse aspirationem: eius verba sunt hæc: Tria veteres habebant nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchus, pulcher: quibus pulcher tantum hodie recipit aspirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inscriptionibus & numismatis sæpius inuenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis & germana earum pronuntiatione diceremus. Libuit autem quosdam Euripidis valde artificiosos & festiuos versus ex Atheneo subicere: ex quibus cognoscere liceat antiquas quarundam literarum formas. Apud Euripidem igitur in Theseo pastor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Theseï nomen scribitur, sic depingit.

Κγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἰδὼς,
Μεμφὼς ἢ λίθῳ ἐφῶ τεκμήρια
κύκλῳ τις ὡς ἔστιν ἐκμηχανώμενος, Θ
Οὕτω δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ βάσις.
Τὸ δ' δεύτερον ἢ πρώτα μὴν γράμμαι δύο, Ν
Ταῦτα δ' ἐπέρχεται δ' ἐν μέσαις, ἄλλη μία.
Τρίτον ἢ βοῦρυχός τις ὡς εἰλιγμένος. C
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ὡσ μὴν εἰς ὀρθὸν μία. Ι
Λοξαὶ δ' ἐκ αὐτοῦ τρεῖς κατεσπειγμένοι
Εἰσιν. Ὃ πέμπτον δ' οὐκ ἐν δύμαρεῖ φράσω,
Γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν δ' ἰσοῦνται δύο,
Αὗαι ἢ συμπέχουσι εἰς μίαν θέσιν.
Τὸ λοιπὸν ἢ τῷ τέκνῳ προσεικάσω. C

Quos versus ita reddit Natalis Venetus.

Quum litterarum non peritus ipse sim,
Dicam figuræ signaque euidentia.
Est circulus tornu Θetus fudit bene.
Signumque habens in ventre quod clare patet.
Binæ secunda forma lineas tenet:
Disjecit has medio insidens mox altera.
Cincinnus inde tortus ipsa tertia.
Subit figura quarta, recta linea.
Tres incidentes diuidunt hanc lineam.
Quinetiam minus promptum sic ipsam dicere,
Sed differentes lineæ inter se duæ.
Quæ conuenient ambæ simul in vnam basim.
Extrema differt nil figura tertia.

De literis quidam Latinis acutè admodum & breuiter his versibus lusit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus.

A *sub directo memorabile oris hiatu est.*
B *simul inclusis profertur dentique labellis.*
C *linguam adpulsa compellit ad vsque molaris.*
D *cogit superos linguam contingere dentes.*
E *paulum pressa profertur gutture lingua.*
F *labrum inferius superis cum dentibus vrget.*
G *damnis extremum quum tangit lingua palatum.*
H *oritur tractis quum dentes faucibus halat.*
I *linguam impellit collida dentibus imus.*
K *faucet formans med. a cum parte palati.*
L *facit extremum contingens lingua palatum.*
M *quum fit, pressum premitur per vtrumque labellum.*
N *lingua adpulsa collidit litera dentes.*
O *vnus exeritur quum spiritus ore rotundo.*
P *datur eruptis tec litera quinta labellis.*
Q *fit in adpulsu quum stringimus ora palati.*
R *facit vt superos crispetur lingua repulsu.*
S *quum fit peragit e collisa sibila dente.*
T *linguam impulsu contactus dentibus exit.*
V *facit os strictum sic promula labra fatigat.*
X *reddit quidquid, atque i formare videmus,*
Y *psilon apprensis labris procedere iussum est.*
Z *eta sepulchrales imitatur concita dentes.*

Hactenus de literis.

De syllabis deinde de diphthongis.

Ex literis constituuntur syllabæ. Syllabam autem vocamus docendi causa, spiritus comprehensionem ad vnam vocem exprimendam. Est autem in triphthei differentia. Constat enim vel ex vna vocali vel ex duabus vocalib. in mixtam vnam vocem coeuntibus vel ex consonante vna, vel pluribus cum vna vocali aut duabus ad summum.

Primi generis syllabæ quinque sunt, quot scilicet vocalium sonitum η & ω non voce, sed vocis quantitate differunt ab ε & ο.

Secundi generis diphthongi: id est, geminatæ appellantur quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componantur.

Tertij generis syllabæ ex consonantium & vocalium multiplici connexione penè sunt infinitæ, quas enumerare minimè necesse est.

Diphthongus autem ita solet definiri à Grammaticis, vt sit syllaba ex duabus vocalibus sonum suum retinentibus conflata, ità dicta quòd duos φθόγγους, id est, sonos efficiat. Sic Terentianus Maurus: *Vnde diphthongus eas*

Græca dicunt magistri: quod duæ iunctæ simul
Syllabam sonant in vnam, sequo geminæ prodita.

Ego verò malim dicere, In vnam maxim vocem coëuntibus (nam alioqui quando distinctæ sunt vocalium voces, duæ syllabæ nascantur necesse est) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim & vno spiritu proferri possunt.

Diphthongi sunt duodecim, nouem propriæ, tres impropriæ, quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot improprias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd postulet eas naturalis prolatio, hoc est, quòd duæ vocales, vt integrè scribuntur, ita integrè pronuntiantur, vel quòd vna eadémque syllaba geminæ vocalis sonum edat: αι ai, non e, αυ au, non aff, ει ei, non i, ευ eu non ef, οι, oi, non ι, ου ou, vel υ ui, non i, ου vel oeu, non if, ου oou, non of.

Ex quibus hodie vulgo sola αυ rectè pronuntiatur, cæteræ omnes deprauatè. Tres verò posteriores hactenus inter improprias numerantur.

Impropriæ siue abusiuæ diphthongi sunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi & scribuntur & proferuntur: hoc est, quando prior solùm vocalis integrè pingitur & enuntiatur, & ι subscriptum non exauditur: hic vocatur, quòd naturalis pronuntiatio ipsas non requirat. Nam vt simplices vocales efferuntur, nec compositam vocem edunt, ᾳ α ι, ee, non α, ω oo, non o.

De diphthongorum propriarum sono in genere.

Qui duos sonos in diphthongis non agnoscunt, quomodo illas diphthongos existimare possunt? quomodo enim à vocabulis sono distant, si simplicem aliquem sonum adferunt? diphthongus enim non scriptura, sed voce cernitur: alias non diphthongus, sed digraphus est. Cur autem quum diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum contineantur, quædam duos sonos, vt αυ ου ευ ηυ ωυ, quædam simplicem habent, vt αι ει οι υι; Ait id sanè, si diphthongus aliquid sit, & si

quid diphthongus à vocali distet, verum esse non potest. Et quum vsus in diphthongorum numerum istas retulerit, cur abusus dimidiam & meliorem soni partem ab illis auferet? Detur hoc vsui vt diphthongos faciat, vocales faciat, syllabas faciat: sed hoc date vsui nemo potest, vt quamuis diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus fit. Eximantur igitur è numero diphthongorum, si nihil in sono cum diphthongis habent commune. At Quintilianus quærendum putauit, quomodo duabus demum vocalibus in se ipsas coeundi natura sit, quum consonantium nulla nisi alteram frangat. Sed hoc est pati illas minimè in se ipsas coire, si alteram extrahas, & obtorto collo illam à sonando rapias, ne sonus è duabus vocalibus in seipsas coeuntibus collectus efferatur. Sin in sonando nihil altera vocalis adiuuet, tum non modò tuta frangitur, sed etiam consumitur. Igitur vt diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, sed sonorum fieri debet, ne videlicet, quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca & Latina lingua destituatur.

Diphthongi autem quum minimè simplices voces, sed compositæ & diuisibiles sint, in varios sonos tribui possunt. Quomodo enim διαίρεσις talis diphthongorum esset, nisi diphthongus coitionem illorum sonorum antea habuisset: vt παῖς παΐς. Aut quomodo συναίρεσις fieri aliquorum potest quæ non antea seiuncta separatáque voce erant? vt βασιλεῦ βασιλεῦ, ἐῶ, εἶῶ. Videmus autem vt Iones sæpe ex αι reiciant ι, α relinquant: sæpe ει & υι in ῖ & οῖ diuidant. Sequitur ergo vocalem præpositiuam æquè proferendam vt subiunctiuam. Nam si res diuisas vocésque diphthongorum separatas pronuntiamus, quid ni eadem coniunctas? Quid? Istáne illarum natura dissentiens est vt ad societatem soni adduci non possint? At quare tantopere in Græca lingua dissentirent, quum in omnibus tam altis linguis cum suauitate vsurpentur? Nō igitur ita natura à hoc sit, neque aurium causa: quia si in re consisteret, in nulla lingua hoc fieri posset. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patrijs linguis cum voluptate audiuntur, vbi aures omnium & peritissimæ & delicatissimæ sunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum sonis vel ι subiungi necesse est vel υ, vt verè Terentianus dixit, nos quoque elaborabimus vt istarum literarum sonus subiungatur, non dominetur. Non enim ibi quicquam subiungitur, vbi nihil antecedit: sed vt subiungatur quod sequitur, necesse est aliquid constituatur quod præponitur. At ι literæ quatuor vocales præponuntur in proprijs diphthongis, & υ quoque quinque vocales quasi duces sunt anteeunt, quibus ille vt scriptura sic sono subiunguntur: quod quemadmodum in diphthongis quibus υ subiicitur, est perspicuum: sic in diphthōgis quibus postponitur, esse quoque debet manifestum. Nam in iis quæ ι subiectum habent, vitium in prioribus literis est: in iis quibus υ subditur, vitium in ipso υ est. Nam vna tantùm diphthongus ευ nobis pura pura in sono hactenus relicta est.

AI.

AI igitur diphthongus nullo modo sonat vt e, sed planè Latinorum ai respondet raptim scil. & vno spiritu pronuntiato, vt posterior non respiret, ne duæ syllabæ pro vna audiantur. Hoc Plutarchus in Symposiacis α literam semper præesse cæteris vocalibus, nunquam subiici, & eam in diceendo, quidquid consequatur, sonū suum retinere dicit, ac cæteris simul cum eo sonantibus vti. Neque enim vel post ι vel υ si ponatur α cum illis conueniet, aut illorum sic ductum sequetur vt ex iis vna fiat syllaba, sed quasi indignabunda litera & sese admodum efferens dominatum quærit semper. At si alteri illarum præponatur, tum subsequente illa & simul sonante vtitur, & syllabas etiam verborum facit, vt in αὔριον, αὐλέω, αἷμα, αἷρε εἴδωρ, & sexcentis aliis. Hæc ille. Quod si εὐεμφωνοῦντα & ἀκολουθοῦντα χρῆται), vt Plutarchus dicit, quis negabit α in eo & ι simul sonare? An cæ literæ dominatum non amittunt, quæ in sono non minuuntur modò & quasi de gradu deiciuntur, sed prorsus extinguuntur, vt ne minimus quidem eius sensus in auribus remaneat? Annon idem accidit quum α litera cum ι nullo modo consonat, si neutra harum sonum habeat, sed quoddam peregrinum pro vtroque reponatur? Itaque simul istæ sic sonent, vt consonare & consentire possint. Nunc autem quasi neutra digna sono sit, tertium aliquid, nempe ε pro vtroque adhibetur.

Perdet igitur α dominatum suum & magistratu suo abibit, si in αἷμα, in αἷρε εἴδωρ, & sexcentis aliis, nihil sonet: sed hoc est imperum facere in magistratum non pati vt munus suum vbi debet opportunè administret. Ex hoc igitur satis probetur α in αι reliquisque locis vbi ponitur sonum suum retinere, & ι cum illo consonare.

Quintilianus etiam αι diphthongum Græcos semper per ai extulisse memorat. Nos ergo nequaquam Græci sumus, qui diphthongum non efferimus.

Et Terentius Scaurus de orthographia testatur priscos Latinos diphthongum æ Græcis literis αι scribere solitos, quam postea mutârint in æ, sed ita pronuntiârint vt vtraque vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronuntiari deberet. Hinc in quibusdam numismatis antiquis in auro & argento sculptis videre est, ab altera parte caput Vestæ, & ab altera basilicam Æmiliam cum hac inscriptione, AIMILIA REF. S. C. M. LEPIDVS. vnde multa diuisis syllabis remanserunt. Persius Satyra 6. citat hoc carmen Ennij.

Lunai portum est operæ cognoscite cives

Idem Ennius, *Albai rex longæ.*

Lucretius, *Ignoratur enim quæ sit natura animai.*

Idem. *gelida stridor aquai.*

Martialis, *Aetoniusque legit terrai frugiferai.*

Vergilius etiam vetustatis amantissimus.

Aulaei medio lubabant pocula Bacchi. Et,

Diues equûm diues pictai vestis & auri.

In hoc nempe imitati sunt Græcos, qui ex παῖς, hoc est, puis, faciunt παΐς.

Gellius probat hoc verbum *fenum* non à φαίνειν Græco, vt quidam arbitrantur, sed à fetu ideo venire, quia M. Cato & cæteri eius ætatis fenus & feneratio in fine a sonabant, vnde existimat à φαίνειν illud deduci non posse. At quis non ex hoc videt, in φαίνειν illos α literæ sono vsos esse? nunc per nos æque à φαίνειν ac à fetu venire potest, qui nullam in istis verbis differentiam ponimus, & propter soni confusionem verborum etymologiam agnoscere non possumus. Sæpe enim Grammatici ineptas etymologias adferre nobis videntur, qui distinctionem sonorum non aduertimus. Quòd si in veris sonis conquirendis laborarremus, in veris etymologiis constituendis minus hęsteremus. Existimemus igitur, si α semper sonum retineat vbicunque incederitsi semper à Græcis αι efferatur si in φαίνειν cæterisque pronuntietur α, debere α in αι diphthongo semper sonari. Cur enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, vbi Aiax & Achaia dicimus? cur non eodem modo αἰαῦζε & ἀχαΐαν Græcè sonamus? si Germanicis καῖσαρ rectè *Kaiser* vocatur, quid vetat eodem sono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vastus, apud Latinos & alios sublimis sonus est? cur in eisdem verbis tanta sonorum dissensio existit, vt vix cognoscamus eadem esse? Nunc verò quomodo illos versus apud Sophoclem legemus;

αἰαῖ τὶς ἄν, ποτ' ἀρὰ δὴ ἐκτελοῖμεν
τὰλαὶν ξυνάσσειν ἔσοπα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεστι δὴ δὲ αἰαῖ εν ἐμοὶ,
Καὶ τῆς ἔτ' ἔτι τοῖς κακοῖς ἐντυγχάνω. Hoc est,

Ai ai quis unquam putasset sic concinnum
Meum concursurum fuisse nomen meis malis?
Nunc enim res fert & bis lamentaris mihi,
Et ter in tales quippe miseras incido.

Quanquam enim Pindarus sexto Isthmiorum nomen αἰαντοῦ, λοιὸ φαίνοντος ἀεὶ deducendo cuius volatu auguratus Hercules exauditas suas preces, & futurum esse prædicit vt nascatur Telamoni fortissimus filius, non tamen minus fortasse rectè Sophocles & alij à crebra voce αἰ αἰ, vel λοιὸ φαίνον, quod Theocritus etiam frequens est, deriuant.

Aduerbio αἰ confine est αἰβοῦ, id est, heu, etiam dolentis & indignantis interdum admirantis & gaudentis præ gaudio. Quod quidem si *eui* proferatur, quis non videt quàm nullum planè affectum mentis designet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum αι sic sonare, quemadmodum Raiam piscem, Graium, Aio, Aiscens, Maiam, Naiades, & cętera eius generis, confuso sono α & ι: nullo autem modo vt ai?

AY.

AY nequaquam af, sed au sonat, quia litera υ, nō est f vel u consonans, sed u Gallicum: non enim diphthongus conflatur ex vocali & consonante. Et quanquam u Latinum sæpe sonum ϝ digamma habet, illum non in fine syllabę, sed in principio semper tenet. Temerè igitur hic vitiatus υ literæ sonus nunc in αυ & ευ irrepsit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in υ quoque vsu veniret? At u diphthongum bene sonamus. Itaque vt reliquæ bene sonentur, idem sonus in reliquis obseruetur. Si enim vocalis consonanti iuncta diphthongus esse non potest (diphthongus enim duarum vocalium copulatio est) iunctus etiam ex vtraque sonus proficiscetur. Quod si altera à vocali abeat, tam non diphthongus, sed alia syllaba erit.

Hic ergo Demosthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum αυ cognoscere. Nam Aristoph. poeta dum canem latrantem exprimere vellet, αὐ αὐ dixit.

Terentij fabulam ἑαυτὸν τιμωρούμενον dicimus Heauton timorumenon, non heafton dimorumenon.

Cæterum hic posset fortassis alicui scrupulum iniicere locus Ciceronis, qui est lib. 1. de diuinat. Quum, inquit, M. Crassus exercitum Brundusij imponeret, quidam in portu caricas Canno aduectas vendens, *cauneas* clamitabat: dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caueret ne iter non fuisse periturum, si omni paruisset, quas si suscipiamus, pedis offensio nobis, & abruptio corrigię, & sternutamenta erunt obseruanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempestate vicinitatem quandam soni fuisse in vocibus *Cauneas* & *caue ne eas*.

Ex quibus constat voces καυνέας, & *caue ne eas* pronuntiatione non admodum diuersas fuisse, præsertim quum Romani non *cafneas* sonuerint vel *cafneas*, sed *cauneas*: *caue* autem *cauē*.

EI.

EI diphthongum hodie cum simplici iota confundunt homines etiam eruditissimi, sed errore non minus manifesto quàm periculoso, propter multiplicem vnius soni significandi rationem quum debeat proferri ei, hoc est, vtraque vocalis e & i coniuncto sono exaudiri, sicut in ſia adverbio adhortantis, Martial. lib. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt εἶα, ἐῶ, εἶα. Aristoph. εἶα κάλα. Hei interiectio dolentis siue ingemiscentis, vnde apud Terentium, Hei horivbi in posteriori etiam sonus diphthongi *ei* exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt in *feim* sinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur vt hæc diphthongus *ei*, hoc est e, & ei inclusum habebat, quod vsitatum fuisse tempore Ciceronis ex vocibus *βίνει* & Latina *bini* constat. Confirmat hoc Quintilianus, dum de ei Latino dicit, duranit diutius vt ei iungendis eadem ratione qua Græci *ει* vterentur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci vtebantur, quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, vbi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itémque vetustiores Latinos, extaréque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam, *Celeberrimei, Sei, proimus*, pro *celeberrimi, Sei, primus*? & Sosipater ait Varronem lib. 6. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annalei descripsisse*. Vnde in numismatis antiquis LEIBERTAS, SERVEILIVS, EIDVS, quod Plutarchus εἶδ' ὡς. Plauti comœdia Capteivei, & passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, & id genus alia, quæ etiam per I longiusculum & extans solet scribi: OPEIMIVS OPIMIVS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodem tamen seruato sono ei.

Vnde victorinus de orthographia: Quum verò eadem i, e literæ iuncta esset, non solùm pro longa syllaba accipiebatur, sed nominatiuum pluralem ita scriptum significabat, vt amicei, bonei, doctei, Romanei, & similia. At si per solum i scripta esset, eadem genitiuum singularem faciebat, vt *huius amici*.

Hermogenes autem in dicendi formis, vbi περὶ σημνότητος loquitur, diphthongos & vocales longas hanc formam illustrare dicit, si in finem dictionum cadant, præter *ει* diphthongum. Sin i ipsum per se ponatur, minimè, tum grandem orationem eam facit quæ ea abundat, contrahit enim magis, & ad rictum deducit os, & minimè fauces complet.

Eam verò in lingua Latina hæc diphthongus suauitatem obtinuit, vt quum Sulpitius ex *ei* diphthongo i tolleret, & e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore iij. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quòd si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni non messores nos, sed passeres vocaret, qui sic pipitaremus. Cùm nunc ne accusatiuos quidem illos plurales omnes, treis, parteis, scribamus, sed expuncto i cum Sulpitio dicamus omnes, tres, partes. Seruata est tamen in paucis quibusdam vt in hei & queis & poeticis illis, *Iam Galidam Iliones nauem & Orpheo Calliopeia*.

Vitiosa huius diphthongi tum pronuntiatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, virósque alioqui doctissimos decepit. Et, vt de multis vnum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium τηρεῖν τὴν κατ' ἄγκυραν ὀπεῖον, id est, retinere cor in ancorali funeshoc est, in sua cõstantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio calueicij hactenus redditum fuit, in Pisa animum præparare. Interpres enim pro πεῖον (quæ etiam πεῖσμα & πρυμνήσιον vocatur) legit πίον. Similis menda in libello Plutarchi περὶ ἀστρονομίας, vbi librariorum incuria, quæ ob neglectam pronuntiationem so let incidere, vox πεῖον, depranata est in πείσματα vt Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc ὁ τῇ ἐμπειρίᾳ πεῖον μόνον ἢ θυμὸν vertit in persuasione Homerica permanentem.

EY.

In ευ diphthono hodie peccatur, sicut in αυ paulò ante peccari ostendimus. Nam ευ sonat eu, non ef. εὕρω, eurus, εὖγε, euge, πεντεύχος pentateuchus non pendatefchos.

OI.

OI, sicut in *ei* tradidimus, integrè quoque proferendum, vt vtriusque vocalis sonus possit exaudiri, non tanquam simplex ἰῶτα, quemadmodum vulgò. Sono quippe differunt πιότης obesitas, & ποιότης qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis, *moi, foi, toi*: quas retinuerunt à Græcis μοί, ῥοί, Doricè, τοί, & οἱ, aspiratione mutata in f, quemadmodum ὑς in fus.

Manfit in extremis syllabis integrior hæc diphthongus in iis quidem vocabulis quæ in n desinunt, vt *foin, besoin, loin*. Et apud Latinos in his vocibus, Troia τροία, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi dativi *bonoi, domuoi*, pro *bono, domuo*: & illud Catulli initium, *Quoi dono lepidum nouum libellum*.

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est, vt de sono *oi* minimè dubitari possit. Nam quum patrum aut auorum memoria oraculum quoddam Athenienſibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum penè è memoria illorum abiit, vt ij qui à patribus illud acceperant, in magna varietate & dissensione essent, aliis λοιμός in carmine, alis λιμὸς sonantibus Quum autem præteriisset illud bellum, & magna pestis strageique hominum & bestiarum totam terram inuasisset, tum λοιμὸν fuisse in oraculo dicebant. Quòd si alio tempore, inquit Thucydides, aliud bellum ingruat quod fames quædam sequutura sit, tum λιμὸς & non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est:

ἥξει δ' ὠρομένου πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xiiij. cap. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt, Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Cœrsus.

OY, u vocalis.

OY profertur vt u vocalis, id est, ou.

μοῦσα Musa, τοὺς λόγους, tous logous.

u enim, licet nonnullis hodie corruptè sonet vt *v* siue u Gallicum, omninò Latinè proferendum vt hæc diphthongus ου, quæ inter proprias sola rectè ab omnibus pronuntiatur, & pura pura in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono coniunctum est, quare diphthongus potiùs quàm vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonaremus, à Latino u ad Græcum υ veniremus. hoc autem inter se distant quòd υ simplex est, nihil admixtũ nihil alienum adiunctum habet: u verò perpetuum *o* ducem soni habet, & iunctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt etiam nonnulli aliquando pro u longo scriptum ab antiquis fuisse υ vt Iumen, numeri j, & Græci ferè υ diphthongo reddunt vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius Τύλλιος: Gaza & Planudes Τούλλιος, Iunius Ἰουνίος, Brutus Βροῦτος, custodia, κουστωδία. Itémque u consonantem crescente numero syllabarum, Valerius οὐαλέριος. Varro οὐάρρων. Seruius Σερούιος, Heluetij ἑλουήτιοι, Plutarch. οὐήρτιον.

YI.

TRES quæ sequuntur diphthongi, licet propriæ, rariores tamen sunt, & κακόφωνοι vocantur hoc est, malesonantes, quòd difficiliores sint prolationis: videtur esse causa cur à Grammaticis inter improprias numeratæ sint.

υι igitur siue υῖ sonat ui per u Gallicum vna syllaba comprehensum, non i longum, vt vulgò solent efferre: ἁρπυῖα harpuia non harpia. Quam diphthongum videre licet in his dictionibus Gallicis, *puis*, puteus, *pluie*, pluuia, *huis*, ostium.

Quæ Græcè scriberentur, πυῖς, πλυῖε, ὑῖς.

HY.

HY sonandum esse aiunt plerique vt eeu, non if, quemadmodum vulgò, quòd sit facta ex ει, id est eu, ι in η mutato, vt ab εὔχομαι εὐχόμεν, eeuchomeen, non ifchomin.

ΩY.

ΩY proferendum eodem ferè modo vt υ, sed vastiori sono, nempe oou non of. Ionum propria est: illi enim pro οὗτος, dicunt οὖτος, hoc est, ooutos, non oftos vt vulgò. Hoc tamen interest inter ου & ου ου, quod η & ω in istis, quum longa sint, pronuntiationem ita retinent vt hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

IMPROPRIÆ diphthongi dicuntur, quòd licet ex duab. constent vocalibus, non tamen duos sonos in vnum coactos exprimant, sed vnius tantùm vocalis sonum edant. Ideoque abusiuè & καταχρηστικῶς diphthongi vocantur.

ᾳ.

ᾳ, id est alpha, ι parulo subscripto, sonat a longum: neque enim aliter ᾳ atque α simplex vocalis effertur, φιλᾳ philia.

ᾅδης, hades, id est, Pluto: sæpe pro inferis & terra ponitur, quomodo vtitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba,

ἐκεῖσ' ἐν ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ῃ.

ῃ, id est, ἦτα subscripto ἰῶτα sonat vt η, hoc est, ee.

τῇ τιμῇ tee timee, non ti timi.

λαμπὰς, lampees, καὶ δεύτερον λαμπάς.

ῳ.

ῳ, id est, o mega ἰῶτα subscripto, sonat ωου λόγῳ too logoo. Pro hac Latini œ vtuntur: κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Olim, ἰῶτα ipsam literis adscribebatur, non subscribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatum ἰῶτα hoc modo, αι ηι ωι. Quæ scribendi ad latus consuetudo remansit in literis capitalibus ΑΙ, ΗΙ, ΩΙ.

De τ post ν: ν ante β π post μ: γ ante ε γ, & similibus.

Grammatici nouos quosdam pronuntiationis canones hic solent subiicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo cauerunt literas τ ν π γ κ alios atque alios sonos admittere. τ enim post ν sonare vt dz ante β, μ, π, vt m: π post μ, vt b Latinum, itidem post ν in diuersis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde vt n, sic ante ε, sed ipsum κ sonandum vt γ.

Εὐφωνίκῃ

Εὐφωνίαν prætexunt, sicut in omnium literarum & diphthongorum sonis.

Τὸν Ἀνδάλου & Ἀντόνιον proferunt *ton dandalon & Andonion.*

Atqui si ita sit, quis discernet inter ἡ ῥόμον, id est tremorem, & ἡ ὁ ῥόμον cursum: item inter οἶκόνδ' adverbium ad locum, id est domum, siue ad domum, & οἶκόν τε domúmque, si eadem vtrobique est pronuntiatio? Quorsum denique attinebat illa disputatio περὶ ἐντελεχείας & ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia & labores in vtramque partem torsit, dum hic per τ, ille per δ scribendum putat, nisi quia non eadem vtrique significatio nec prolatio?

Harmenopolus ac Theophilus in libris iuris Græcè conscriptis vtuntur dictione τεστάμεντον, vt verisimile sit non aliter sonuisse quàm Latinam vocem *testamento*, non autem *testamendi*.

Euphonia id suadet, quòd omnes literæ sonent vt scribuntur.

Longè verò cõmodius ἡ βίβλος sonamus *ton bion*, quàm *tom bion*, quemadmodum Latinis *nomen bonum*, non *nomen bonnum*: item facilius ἡ παῦλον *ton Paulon*, quàm *ton Baulon*. Ad quod etiam facit sententia Fabij, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta eius sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici sicut ν pronuntiari solere, vt ἄγγελος, ἀγκύλα, ἀγχίστης, Angelus, Ancilia, Anchises, quomodo proferre solent Latini: ne hoc quidẽ controuersia caret. Nam probabile est, Græcos, si pronuntiationem mutassent, ipsam quoque literam fuisse mutaturos, sicut in συμπληγάδες pro συμπληγάδες, κάθελλε, pro κάτβαλε, & similibus: quod τ ante π, & τ ante β collocari non possit vt testatur Dionysius. Atqui tantum abest vt suum γ sequentibus illis literis mutarint in ν, vt contrà si ipsum ν occurrerit, sonum illius auersati, & mollitiem illam aspernati, soleant conuertere in γ, vsitata illa orthographiæ regula, quod semper ν ante γ κ ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Γαζα, ἔστι φρὶς ἡ γ ἔχουσα κ, ξ, χ, ἀνῴ, ἡ ἀνῴ, ἡ συμπαθοῦσα, ἀλλὰ τρέπεται εἰς τὸ γ. Cedò, qua ratione dici potest, conuerti in γ, vt deinde ipsum γ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ν seruari & γ, si occurrisset, in ν conuerti oportuerat. Quòd si quis obiciat, Latinam pronuntiationem: respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quàm δ in l, vt Ὀδυσσεύς Vlysses: & in β, vt δὶς bis. Si rursus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur, quòm eiusmodi plerisque locis occurrit, in γ conuertitur, ac non potiùs retinetur? deinde quid tandem causæ sit, cur hoc dicamus poscere pronuntiandi rationem, quum ipsum potius ν cum illis literis cohærere non posse Dionys. doceat, & regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priscianus author est, vetustissimos scriptores Romanorum euphoniæ causa pro n scripsisse g, vt Agchises, ageps, aggelus, aggens: quod ostendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ, his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggeruat, in eiusmodi Græci & Actius nolter binam g scribunt, alij n & g, quod in hoc veritatem facilè videre non est, similiter ageps & agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum est, ait γ ante γ & ante κ sonandum potius vt n. Idem vult duo g scribi quoties duorum g sonum autes exigent, vt aggredior, suggero, oggannio, & similibus. Cui enim non consulatur auribus? quarum esse iudicium superlussimum dixit Cic. in Oratore. Duplex igitur γγ Græcè efferendum quemadmodum ipsi Latini pronuntiant in aggeror: & tanto mollius esse videmur quàm duplex κ, quantò mollius pronuntiatur γ quàm illud autem κκ & Latini & Græci vsurpant, vt ἐκκλησία ecclesia.

Fatendum quidem est ante χ vel κ vel ξ, γ proferri non posse præsertim in vltimis syllabis, vt σύριγξ, φάλαγξ, λύγξ. Syrinx, Phalanx, lynx. quia nimirum γ nullam habet continuam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hic facias, quum disertè dicant Græci ipsum ν iisdem his literis præponi non posse? quod si verum est, (cur Latini tamen id faciunt? scribunt enim Ancillæ, Anxur, Anchises) & Græci Grammatici cur γ ante has literas vt ν pronuntiandum esse docent? Nam si pronuntiari potest vt debet, certè etiam scribi. Respond. in huiusmodi vocabulis literam quidem n & à Latinis scribi, & à Græcis pronuntiari, sed adulterinum, sicut Gellius ex Nigidio obseruauit. nam n non esse (inquit Nigidius) lingua indicio est: nam si ea litera esset, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctissimi Grammatici præceptionem si sequamur, dicemus ν ante γ κ χ ξ mutari à Græcis in γ, non vt ipsum γ enuntietur, (nam id fieri non potest) sed vt significetur illud ν peregrino quodam sono esse pronuntiandum, id est, infracto, ita vt lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari solet m vel n, in mediis præsertim dictionibus, quum syllabam claudunt: *manger* edere, *encre* atramentum, *Angleterre* Anglia, *Anjou* Andegauum, *trembler* tremere, *somne* somnus, *colomne* columna, *combattre* pugnare.

APPENDICIS FINIS.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg